THE WITCHER

ANDRZEJ SAPKOWSKI

NEFRET ÇAĞI

PEGASUS

NEFRET ÇAĞI

ANDRZEJ SAPKOWSKI

THE WITCHER SERİSİ 4

Almancadan çeviren:

Regaip Minareci

PEGASUS YAYINLARI

KAPAK İLLÜSTRASYONU BARUOMIEJ GAWEI. PAWEl MIELNICZUK. MARCIN BLASZCZAK ARKADIUSZ MATYSZEWSKI MARIAN CHOMIAK

KAPAK TASARIMI LAUREN PANEPINTO

KAPAK © 2013 HACHETTE BOOK GROUP. INC

Pegasus Yayınları: 1869

Bestseller Roman: 788

Nefret Çağı

Andrzej Sapkovvski

Özgün Adı: Czas Pogardy

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Kemal Küçükgedik

Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioalu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/istanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2018

ISBN: 978-605-299-426-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018

Copyright © Andrzej Sapkovvski, 1995

Bu kitabın Türkçe yayın hakları

Patricia Pasqualini Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler

Pegasus YayıncılıkTic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim/İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com H
pegasusyayinlari ? pegasusyayinevi © pegasusyayinlari

Ellerine kan bulaşmış Faika,

Üstün başın kan.

Suçlarının bedelini yanarak öde Faika,

Azap içinde yan!

Rahip savaşçıların gizli ve seçkin bir sınıfı olan Witcherların, druid'lerden geldiği tahmin edilir. Halkın gözünde sihirli ve insanüstü yeteneklerle donatılmış olan Witcherlardan, kötü ruhlarla, canavarlarla ve bütün karanlık güçlerle mücadele etmeleri beklenirdi. Witcherlar aslında kuzeyin hükümdarları tarafından, kabilelerin birbirlerine karşı yürüttükleri savaşlarda eşsiz savaşçılar oldukları için görevlendirilmişlerdir. Witcherlar çatışma sırasında — muhtemelen kendilerine uyguladıkları hipnozun ve uyuşturucu ilaçların etkisiyle transa geçer, kontrolsüz bir enerjiyle savaşırlardı; acıya, hatta ciddi yaralanmalara karşı tamamen duyarsızlık gösterdikleri için de olağanüstü güçlere sahip oldukları hurafesi güçlenmişti. Witcherların mutasyonlar ve genetik adaptasyonlarla hayat buldukları tezi kanıtlanmamıştır. Witcherlar, Kuzeylilerin aktardığı pek çok efsanenin başkahramanlarıdır (bkz. F. Delannoy: Kuzey'in Mitleri ve Efsaneleri)

Effenberg ve Talbot

Maxima Mundi Ansiklopedisi, XV. Cilt

1. Bölüm

Aplegatt, göreve yeni başlamış delikanlılara bir öğüt vermeyi alışkanlık edinmişti: Atlı ulak olarak geçimlerini sağlayabilmeleri için iki şeye, zehir gibi bir akla ve demir gibi sağlam kalçalara ihtiyaçları olduğunu söylerdi. Genç ulaklara, zehir gibi bir aklın olmazsa olmaz olduğunu hatırlatırdı

çünkü bir ulak giysisinin altında, doğrudan tenine temas eden deriden kesenin içinde, hain kâğıda ya da parşömene çekinmeden dökülebilecek önemsiz haberler taşırdı. Ama birçok şeyin akışını değiştirebilecek önemli ve gizli haberleri de aklında tutup sadece alıcısına aktarmak zorundaydı. Hem de kelimesi kelimesine yapmalıydı bunu, üstelik bunlar bazen çok zor sözcükler olsa da. Bu haberlerin hem telaffuzu hem de akılda tutulmaları zordu. Kişinin bunları belleğine yazabilmesi ve aktarırken hata yapmaması için gerçek anlamda zehir gibi bir akla ihtiyacı vardı.

Demir gibi sağlam kalçalara gelince; üç gün üç gece eyerin üzerinde oturup, çoğunlukla taşlı ve çukur olan şosede yüz ya da iki yüz mil yol katetmek zorunda kalan her ulak bunun önemini hemen kavrardı. İnsan her dakikasını eyer üzerinde geçirmezdi elbette, arada sırada atından inip dinlenirdi. Ne de olsa atlar, insanlar kadar dayanıklı değildi. Ancak ulak her moladan sonra atına yeniden binerken kalçaları sanki, "İmdat, beni öldürüyorlar!" diye bağırırdı.

Delikanlılar bazen, "Efendi Aplegatt, günümüzde atlı ulağa ihtiyacı olan kaldı mı?" diye sorarlardı. Örneğin Vengerberg'den Vizima'ya —atını istediği kadar hızlı sürsün— kimse dört ya da beş günden önce varamazdı. Peki, Vengerbergli bir büyücü, Vizima'daki bir büyücüye büyülü bir mesajı ne kadar zamanda uçururdu? Yarım saatte, belki de daha kısa bir sürede! Yolda ulağın atı sakatlanablirdi. Haydutlar ya da Sincaplar tarafından öldürülebilir, kurtlar ya da yırtıcı kuşlarca parçalanabilirdi ve ulak diye bir şey kalmazdı! Ama sihirli bir mesaj her zaman yerine ulaşırdı, yolunu şaşırmazdı, geç kalmaz ve kaybolmazdı. Hemen her yer ve tüm saraylar büyücülerle dolarsa ulaklara ne gerek vardı? Ulaklara artık ihtiyaç kalmadı, Efendi Aplegatt!

Onlara artık kimsenin ihtiyaç duymadığına bir süre Aplegatt da inanmıştı. Otuz altı yaşındaydı, kısa boyluydu ama güçlü kuvvetli ve kaslıydı, hiçbir işten kaçmazdı ve elbette zehir gibi bir akla sahipti. Karısına bakabilmek, iki bekâr kızının çeyiz parası olarak kenara birkaç kuruş koyabilmek ve işe yaramaz, boş gezenin boş kalfası bir herifle evli olan büyük kızını desteklemeyi sürdürebilmek için kendine başka bir iş bulabilirdi. Gelgelelim Aplegatt başka bir iş istemediği gibi onu çeken başka bir meslek de yoktu. Saray için çalışan atlı bir kuryeydi o.

Uzun süre unutulduktan ve işsiz kaldıktan sonra ona yeniden ihtiyaç duyulmuştu. Şimdi karayollarında ve ormanlık yollarda yeniden nal sesleri yükselir olmuştu. Ulaklar, tıpkı eski günlerdeki gibi ülkeyi bir ucundan diğer ucuna katederek kentten kente haberler taşıyorlardı.

Aplegatt bu değişimin nedenini biliyordu. O çok şey bilirdi ama çok daha fazlasını dinlerdi. Ondan beklenen, ulaştırdığı haberi derhal belleğinden silmesi ve işkence altında bile anımsayamayacak kadar unutmasıydı. Gelgelelim Aplegatt hepsini anımsardı. Ayrıca kralların büyü ve büyücüler aracılığıyla iletişim kurmaktan neden vazgeçtiklerini de bilirdi. Ulakların taşıdığı haberleri büyücülerin duymaması gerekiyordu. Krallar, büyücülere güvenmekten ansızın vazgeçmişlerdi, sırlarını artık onlara açmıyorlardı.

Krallar ile büyücülerin arasının hangi nedenden açıldığını Aplegatt bilmiyordu, ayrıca bu konuyla ilgilendiği de söylenemezdi. Onun gözünde krallar da büyücüler de anlaşılmaz yaratıklardı, özellikle zor dönemlerde ne zaman ne yapacakları belli olmazdı. Ve kentler, saraylar, krallıklar arası gidip gelen bir insanın zor dönemlerin yaklaştığını anlamaması olanaksızdı.

Yollar asker kaynıyordu. Adımbaşı piyade ve süvari birlikleriyle karşılaşılıyordu. Birliklerin başındaki subayların her biri gergin, ürkek ve patlamaya hazırdı ve sanki tüm dünyanın geleceği kendisine bağlıymış gibi kasılıyordu. Kentler ve saraylar da silahlı adamlarla doluydu, gece gündüz demeden süren hummalı bir faaliyet içindeydi. Normal zamanlarda ortalarda görünmeyen kontlar ve şato kâhyaları, fırtına öncesi kontrolden çıkan arılar gibi hisarların avlularında ve duvarlarının tepesinde durmaksızın gidip geliyor, bağırıp çağırıyor, emirler yağdırıp tekmeler savuruyordu. Tepelerine kadar yüklü arabalarla kalelere ve garnizonlara doğru yola çıkan taburlar, yolda yükünü boşaltmış taburlarla karşılaştıklarında geri çekiliyordu. Otlaklardan çıkarılmış üç yaşlarındaki atlardan oluşan sürüler yollarda tozu dumana katıyordu. Ne koşuma ne de zırhlı süvarilere alışkın olan bu genç hayvanlar özgürlüklerinin son günlerinin tadını çıkarırken, seyislere ve yolları kullanan diğer yolculara zor anlar yaşatıyordu.

Özetle, bunaltıcı havada savaş kokusu vardı.

Aplegatt, üzenginin üzerinde doğrulup çevresine bakındı. Aşağıdaki tepenin eteğinde pırıl pırıl parlayan nehir, çayırların ve ağaçlıklı alanların arasından keskin kıvrımlar çizerek akıyordu. Nehrin güney yakası ormanlarla kaplıydı. Ulak, atını hızlandırdı. Zaman gitgide daralıyordu.

İki gündür yollardaydı. Sarayın mektubunu ve emirlerini, Dreiberg dönüşü dinlendiği Hagge'de almıştı. Şatodan gece ayrılmış, Pontar Nehri'nin sol kıyısında uzanan karayolundan ilerleyerek gün doğmadan Temerya sınırını aşmıştı. Artık öğlen olmuştu ve Ismena kıyısına ulaşmıştı. Eğer Kral Foltest, Vizima'da olsaydı, Aplegatt ona elindeki haberi o gece ulaştırırdı. Ama kral ne yazık ki başkentte değildi; Vizima'ya yaklaşık iki yüz mil mesafede, ülkenin güneyinde yer alan Maribor kentindeydi. Aplegatt bunu bildiği için batıya giden karayolundan Akköprü yakınlarında ayrılmış ve atını ormanların içinden Ellander yönünde sürmüştü. Bu biraz tehlikeliydi. Ormanların içinde, kendilerine "Scioa'tael" yani "Sincaplar" diyen elfler ortalığı kasıp kavuruyordu hâlâ; onların ellerine düşen ya da oklarına hedef olan yanmıştı! Gelgelelim sarayın yolladığı bir ulak tehlikeyi göze almak zorundaydı, onun göreviydi bu.

Nehri kolayca geçti; hazirandan beri yağmur yağmadığı için Ismena'nın suları epeyce çekilmişti. Ormanın kenarında bulunuyordu, bu noktadan Vizima'dan güneydoğuya inen caddeye geçti. Bu yol, Mahakam ormanlarında yaşayan cücelerin işlettiği demirhane ile dökümhanelere ve yaşadıkları alanlara iniyordu. Yollarda üstleri kapalı atlı arabalara rastladı. Aplegatt rahatlayarak derin bir soluk aldı. Kalabalıkların olduğu yerlerde Scioa'tael olmazdı. Temerya'da, insanlara savaş açmış elflere karşı yürütülen kampanya bir yıldır sürüyordu. Ormanlarda peşlerine düşülen Sincaplar küçük gruplara ayrılmıştı. Kalabalık caddelere yaklaşmıyor ve tuzak kurmuyorlardı.

Aplegatt, hava kararmadan Ellander Prensliğinin batı sınırına ulaşmış, Zavada köyü yakınlarındaki yol ayrımına varmıştı. Bundan sonra kaldırım taşlarıyla döşeli düz ve işlek bir yol üzerinde ilerleyerek kırk iki mil sonra Maribor'a varacaktı. Yol ayrımında bir meyhane dikkatini çekti. Kendini de atını da dinlendirmeye karar verdi. Eğer gün ağarırken yola çıkarsa, Maribor Sarayı hisarının kırmızı çatılarının üzerinde dalgalanan siyah ve

gümüş renklerdeki bayrakları gün batmadan görebilmesi için atını dürtmesine gerek kalmayacağını biliyordu.

Atın eyerini aldı, seyis çırağına uzaklaşmasını söyleyip hayvanın ihtiyaçlarını kendisi gördü. O bir saray ulağıydı ve bir saray ulağı atma kimsenin dokunmasına izin vermezdi. Bir tabak sosisli yumurtanın yanında bir çeyrek somun ekmek yiyip çeyrek litre bira içti. Yapılan dedikodulara kulak verdi. Neler neler konuşulmuyordu ki! Meyhane dünyanın dört bir yanından gelen yolcularla doluydu.

Aplegatt'ın duyduğuna göre, Dol Angra'da yine olaylar çıkmıştı; Liryalı bir süvari birliği Nilfgaardlı süvarilere yeniden saldırmıştı. Lirya Kraliçesi Meve, Nilfgaard'ı yine onu uluorta kışkırtmakla suçlamış ve Aedirn Kralı Demavend'i yardıma çağırmıştı. Redanyalı bir baron, Nilfgaard İmparatoru Emhyr'in elçisiyle gizlice görüştüğü için Dreiberg'de halkın gözleri önünde idam edilmişti. Kaedwen'de büyük bir birlik kuran Scioa'tael gerillaları, Fort Leyda'yı kan gölüne çevirmişlerdi. Ard Carraigh sakinleri buna misilleme olarak yaptıkları katliamda, başkentte yaşayan, sayıları dört yüzü bulan insan olmayanları öldürmüştü.

Güneyden gelen tacirlerin anlattığına göre, Saray Nazırı Vissegerd'in bayrağı altında toplanmış olan Cintralı göçmenler yas tutup feryat ediyorlardı. Çünkü aslan yavrusu Prenses Cirilla'nın, Kraliçe Calanthe'nin soyundan gelen son kişi olan Cintralı Dişi Aslan'ın öldüğüne dair gelen o korkunç haber doğru çıkmıştı.

Tacirler daha pek çok uğursuz haberler veriyordu. Aldersberg çevresindeki köylerde, ineklerin memelerinde ansızın kanama başlamıştı ve şafak vakti sislerin arasında veba bakiresini görenler olmuştu; bu, ölüm ve felaket işaretiydi. Orman dryadları'nm yasak ülkesi olan Brokilon ormanları yakınlarındaki Brugge'de, gökyüzünde at koşturan hayaletler ordusu Vahşi Av belirmişti ve herkesin bildiği gibi Vahşi Av, savaş habercisiydi. Bremervoord Yarımadası açıklarında bir hayaletler gemisi ve güvertesinde bir hayalet görülmüştü; yırtıcı kuş kanatlarıyla bezeli miğfer takmış bir kara süvariydi bu.

Ulak, anlatılanların devamını dinleyemedi, uykusu gelmişti. Gecenin topluca geçirildiği yatakhaneye gitti, kendini saman yataklardan birinin

üzerine atıp ölü gibi uyudu.

Şafak vakti kalkıp avluya çıktı. Aslında biraz şaşırdı çünkü başkaları da onun gibi yola koyuluyordu. Oysa genelde böyle olmazdı. Çeşmenin önünde eyerlenmiş kara yağız bir at duruyordu ve hemen yanındaki yalakta erkek giysileri içinde bir kadın ellerini yıkıyordu. Aplegatt'ın ayak seslerini duyunca önünü döndü, gür siyah saçlarını ıslak elleriyle toplayıp arkaya attı. Ulak saygıyla eğildi, kadın başıyla belli belirsiz selam verdi.

Aplegatt ahıra girerken, kendisi gibi erkenci olan üçüncü kişiyle az kalsın çarpışıyordu. Kadife başlık takmış genç bir kızdı bu, kır atını avluya çıkarıyordu. Genç kız sonra yüzünü ovaladı, atının gövdesine yaslanıp esnedi.

"Offf," diye mırıldandı gözlerini ovuşturarak. "Bu gidişle eyer üzerinde uyuyup kalacağım... bir çırpıda uyuyacağım... Uuuğğ..."

"Hele atını dörtnala koştur, soğuktan ayılırsın," dedi Aplegatt kibar bir sesle, eyerini direkten alırken. "Yolun açık olsun, küçük hanım."

Genç kız arkasını dönüp onu yeni fark eder gibi baktı. Gözleri iriydi ve zümrüt yeşiliydi. Aplegatt, eyer örtüsünü atının sırtına attı.

"Yolun açık olsun dedim," diye tekrarladı. Aslında konuşkan biri değildi ama o an biriyle konuşma ihtiyacı duymuştu. Oysa karşısındaki miskin, densiz, sıradan bir kızdı. Konuşma isteği belki günlerdir yollarda yapayalnız olmasından, belki de kızın ona ortanca kızını anımsatmasından doğmuştu.

"Tanrılar sizi kazalardan ve fırtınalardan korusun," diye ekledi sonra. "Hepi topu iki kişisiniz, üstelik kadınsınız. Ve de devir kötü. Yollar tehlike dolu..."

Kız yeşil gözlerini biraz daha açtı. Ulak, soğuk terler dökmeye başladığını hissedip irkildi.

"Tehlike," dedi kız, tuhaf ve farklı bir sesle. "Tehlike sessizdir. Boz rengi kanatlarıyla uçarak geldiğinde duymazsın onu. Bir düş gördüm. Kum... kumlar güneşten kızmıştı..."

"Ne?" diyebildi Aplegatt. Eyeri karnına doğru sıkıca bastırıp taş kesilmişti. "Küçük hanım neden söz ediyorsun sen? Ne kumu?"

Kız irkildi, yüzünü ovaladı. O sırada kır atı başını sağa sola savuruyordu.

Siyah saçlı kadın avludan, "Ciri!" diye sert bir tonda seslendi, kara yağız atın başlığını ve sırtındaki eyer çantasını düzeltirken. "Çabuk ol!"

Kız esnedi, Aplegatt a bir bakış attı ve adamın ahırda olmasına şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırmaya başladı. Ulak sesini çıkarmadı.

"Ciri," diye yeniden seslendi kadın. "Ayakta mı uyuyorsun?"

"Geliyorum, Hanımefendi Yennefer!"

Aplegatt sonunda atını eyerleyip avluya çıkardığında genç kızın ve kadının gitmiş olduklarını gördü. Bir horoz, kısık sesiyle uzata uzata ötüyor, bir köpek havlıyor, ağaçların arasından guguk kuşu sesleniyordu. Ulak, atın üzerine atladı. Aklına ansızın kızın yeşil gözleri ve tuhaf sözleri geldi. Sessiz tehlike mi? Boz rengi tüyler mi? Kızgın kum mu? Kızın aklı pek yerinde değildi belki de. Savaş sırasında eşkıyaların ya da başka pislik heriflerin tecavüzüne uğrayıp aklını yitirmiş kızlara şimdilerde sıklıkla rastlanıyordu. Evet, evet, kız deli olmalıydı. Ya da uykusunu alamamıştı, zorla uyandırılmıştı, doğru düzgün uyanmamıştı belki de. İnsanlar gün doğarken uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken neler saçmalıyordu böyle!

Bir kez daha irkildi ve kürek kemiklerinin arasında bir sancı belirdi. Eliyle sırtını ovaladı.

Maribor yoluna çıkar çıkmaz topuklarını sağrısına batırdığı atını dörtnala sürdü. Zaman gitgide daralıyordu. Ulak, Maribor'da fazlaca dinlenemedi, rüzgâr tekrar kulaklarında uğuldamaya başladığında daha bir gün bile geçmemişti. Maribor'daki bir haradan aldığı yeni kır atı başını ileri uzatmış, kuyruğunu şaklata şaklata koşuyordu. Yol kenarındaki söğütlerin önünden yıldırım hızıyla geçiyorlardı. Diplomat mektubunun bulunduğu kese Aplegatt'ın göğsüne âdeta yapışmıştı. Kalçaları sızlıyordu.

Bir arabacı arkasından, "Lanet olası azılı süvari, boynun kırılsın!" diye bağırdı. Yanından dörtnala koşturarak geçen kır at yüzünden ürken atlarını dizginlemeye çalışıyordu. "Siz aldırmayın ona, ölmeye gidiyor o! Hadi defol git, deli herif ama Azrail'in elinden kurtulamayacaksın!"

Aplegatt, rüzgârdan yaşaran gözlerini sildi.

Bir gün önce Kral Foltest'e mektuplarını teslim etmiş, Kral Demavend'in yolladığı gizli mesajı da sözlü olarak aktarmıştı.

"Demavend'den Foltest'e. Dol Angra'da her şey hazır. Gizli birlikler komut bekliyor. Tahmini vakit: temmuzun yeni ayından sonra ikinci gece. Tekneler iki gün sonra karşı kıyıya ulaşacaktır." Karga sürüleri gaklayarak yolun üstünden geçtiler. Mahakam, Dol Angra ve Vengerberg yönünde doğuya uçuyorlardı. Ulak, Temerya Kralı'nın onun aracılığıyla Aedirn Kralına yolladığı gizli mesajı atın sırtında giderken içinden tekrarlıyordu.

"Foltest'ten Demavend'e. Birincisi: Seferi iptal et. Açıkgözler bir toplantı çağrısı yaptılar, Thanedd Adasında bir araya gelip istişarede bulunacaklar. Bu toplantı çok şeyi değiştirebilir. İkincisi: Aslan yavrusunu aramayı durdurabilirsiniz. Aslan yavrusunun artık hayatta olmadığı kesinleşti."

Aplegatt, kır atı topuklarıyla mahmuzladı. Zaman gitgide daralıyordu. Dar orman yolu, arabalarla tıkanmıştı. Aplegatt atını dizginledi, uzun konvoyun son arabasına kadar ağır adımlarla ilerlemesine göz yumdu. Yoldaki sıkışıklığı aşamayacağını ilk bakışta anlamıştı. Geri dönmesi söz konusu olamazdı, böyle bir zaman kaybını göze alamazdı. Yolunu değiştirip bataklığın içindeki çalılıkların arasından gitmek de akıllıca gelmiyordu, üstelik hava kararmak üzereydi.

Konvoydaki son arabanın iki sürücüsüne, "Ne oldu burada?" diye sordu. Adamlardan biri uyukluyor biri de cansızmış gibi duruyordu. "Baskın mı oldu? Sincaplar mı? Konuşsanıza! Acelem var!"

İhtiyarlardan henüz yanıt bile gelmeden, kafilenin orman içine girmiş ve görünmeyen başından çığlıklar duyuldu. Arabacılar hemen arabaların üstüne atladılar, atlarını ve öküzlerini kırbaç darbeleri ve küfürlerle ilerlettiler. Konvoy çok ağır ilerliyordu. Uyuklayan ihtiyar uyandı, sakalını

oynattı, katırlara doğru elini uzatıp parmaklarını şaklattı, kırbaçları kıçlarına indirdi. Cansızmış gibi duran ihtiyar canlandı, gözlerinin üzerine indirdiği hasır şapkasını kaldırdı ve Aplegatt'a baktı.

"Şuna bakın hele," dedi. "Acelesi var belli. Hey, evlat, şansın varmış. Tam zamanında geldin yanımıza."

"Hem de nasıl," dedi öteki ihtiyar. Çenesini uzatıp katırları dürttü, "tam vaktinde geldin. Öğleye doğru gelmiş olsaydın yolun açılmasını bekleyecektin. Hepimizin işi acele ama beklemek zorundaydık işte. Yol kapalıysa nasıl ilerlenir ki?"

"Yol kapalı mıydı? Neden?"

"Buralarda adam yiyen zalim bir canavar peydahlandı, evlat. Yanındaki saray oğlanıyla yolculuk yapan bir süvariye saldırmış. Canavar, süvarinin kafasını miğferiyle birlikte koparmış, atın karnını yarmış diyorlar. Oğlan kaçmış ve bütün yolun kanlar içinde kaldığını durmaksızın anlatıp duruyordu..."

"Neyin nesiymiş bu canavar?" diye sordu Aplegatt ve ağır ağır ilerleyen arabanın sürücüleriyle konuşmayı sürdürmek için atını dizginledi. "Ejderha mı?"

"Hayır, ejderha değil," dedi hasır şapkalı ihtiyar. "Adı mantikor mu neymiş. Saray oğlanı anlattı, uçan bir canavarmış, inanılmaz güçlüymüş. Ve de inatçı! Ben, süvariyi yedikten sonra uçacağını sanırdım ama nerede! Yola oturmuş, lanet olası, öylece duruyor, tıslıyor, dişlerini gösteriyormuş... Yol bu yüzden tıpanın şişeyi kapatması gibi kapandı çünkü gelip de o yaratığı gören herkes arabasını bıraktığı gibi arkasına bakmadan kaçtı. Böylelikle yarım millik bir araba kuyruğu oluştu ve de kendi gözlerinle de gördüğün gibi oğul, çevremiz çalılık ve bataklıkla sarılı, oraya giren bir daha çıkamaz."

"Bunca insan," dedi ulak küçümseyen bir edayla, "kök salmış gibi dikiliyor burada, öyle mi? Baltalarınıza, mızraklarınıza davransaydınız, aşağılık şeyi kovalasaydınız ya da gebertseydiniz." "Eh, birkaç kişi denedi zaten," dedi, dizginleri elinde tutan ihtiyar. Sonra katırları dürtmesiyle konvoy hareket

etti. "Bir tacirin muhafızlarından üç cüce ve Carreras'taki birliklerin yanına giden dört acemi er canavara birlikte saldırdılar. Canavar cüceleri paramparça etti, askerler de..."

".. .tabanları yağladılar," diye sözlerini tamamladı ihtiyar ve ardından iki katırın arasındaki boşluğu hedef alıp ağız dolusu tükürdü. "Mantikor u görür görmez tüydüler. Hatta biri altına doldurmuş diye duydum. Aa, bak, bak evlat, o işte! Şurada!"

"Ne demek bu şimdi?" diye çıkıştı Aplegatt. "Bana ödleği mi gösteriyorsunuz? Bana ne..."

"Hayır, öyle demedim! Leşi gösteriyorum! Canavarın leşini! Askerler arabaya yüklüyor! Görüyor musun?"

Aplegatt, üzenginin üzerinde doğruldu. Havanın epeyce kararmış ve meraklıların çevreyi sarmış olmasına karşın askerlerin solgun devasa bir bedeni taşıdıklarını gördü. Yarasa kanatları ve akrep kuyruğu yere sürünüyordu. Askerler "Haydi, şimdi, kaldır" sesleri arasında hayvan ölüsünü arabaya yüklemeye çalışıyorlardı. Arabaya koşulu atlar kan ve leş kokusundan tedirgin olmuşlardı, bulundukları yerde hareket ediyor, arabanın milini sarsıyorlardı.

Askerlerin başındaki çavuş, "Devam edin!" diye iki ihtiyara bağırdı. "Yolunuza devam edin! Geçişi tıkamayın!"

Arabacı atları kırbaçladı ve araba tekerlek izleri üzerinden sarsılarak ilerledi. Aplegatt, topuklarını atının sağrısına vurup hayvanı dürttü.

"Canavarı askerler öldürdü herhalde."

"Yok canım, nerde," diye karşı çıktı ihtiyar. "Askerler buraya ayak basar basmaz insanları payladılar yalnızca. Kâh, 'durun' kâh 'geri çekilin' dediler; yani bir öyle, bir böyle emirler verdiler. Canavarı haklama konusunda aceleleri yoktu. Bir Witcher çağırdılar."

"Witcher mı?"

"Aynen öyle," dedi öteki ihtiyar. "İçlerinden biri, köyde Witcher gördüğünü anımsadı, bunun üzerine gidip onu getirdiler. Ak saçları, nemrut bir yüzü, omzunda da devasa bir kılıcı vardı. Aradan henüz bir saat bile geçmeden, ön taraftan biri, ‘Yola devam edelim!’ diye bağırdı çünkü Witcher canavarı gebertmişti. Tam hareket ediyorduk ki evlat, sen çıkageldin."

"Hıı," dedi Aplegatt düşünceli bir ifadeyle. "Bunca yıldır yollardayım ama bir Witcher’la hiç karşılaşmamıştım. Şu canavarı nasıl öldürdüğünü gören olmuş mu? "

"Ben gördüm!" diye seslendi, arabanın diğer tarafına atıyla yaklaşan dağınık saçlı bir genç adam. Eyer takmamıştı, sıska ve yaşlı kıratını gemle idare ediyordu. "Ben her şeyi gördüm! Çünkü en önde, askerlerin yanındaydım!"

"Bakın hele şu densize," dedi arabayı süren ihtiyar. "Daha ağzı süt kokuyor ama büyük laflar ediyor. Sen kötek istiyorsun herhalde."

"Aldırma ona, babalık," diye araya girdi Aplegatt. "Birazdan yol ayrımına varacağız, ben oradan ayrılıp Carreras’a gideceğim. Ama öncesinde şu Witcher meselesini öğrenmek istiyorum. Konuş bakalım, ufaklık."

"Evet, şöyle oldu," diye telaşla başladı genç adam, atını arabayla uygun adımda sürerken. "Şu Witcher, komutanın yanına geldi, adının Gerant olduğunu söyledi. Bunun üzerine komutan, adıyla ilgilenmediğini, bir an önce işe koyulmasını söyledi ve canavarın oturduğu yeri gösterdi. Witcher canavara biraz yaklaşıp bir süre inceledi. Canavarla aralarında en az yüz adım, belki de daha fazla vardı. Ama Witcher ona uzaktan bakarak, ender görülen büyüklükte bir mantikor olduğunu ve iki yüz kron karşılığında onu öldürebileceğini söyledi."

"İki yüz kron mu?" Öteki ihtiyarın soluğu kesilmişti âdeta. "Aklını mı oynatmış o?"

"Komutan da öyle dedi ama daha çirkin sözlerle. Bunun üzerine Witcher, ücretin değişmeyeceğini ama canavarın ahirete kadar yolun ortasında

oturmasını istiyorlarsa bunun onun meselesi olmadığını söyledi. Bunun üzerine komutan, bu kadar parayı gözden çıkaramayacağını, beklemeyi yeğlediğini, yaratığın belki de kendiliğinden oradan uçup gidebileceğini söyledi. Witcher da bunun üzerine, yaratığın uçup gitmeyeceğini çünkü aç ve öfkeli olduğunu bildirdi. Uçacak olsa bile hemen geri dönerdi çünkü onun avlanma bölü... bölgi... bölgee..."

"Saçma sapan konuşma, densiz!" dedi arabayı süren ihtiyar öfkeyle. Bir yandan da dizginleri tuttuğu eliyle sümkürmeye çalıştı ama başaramadı. "Sen yalnızca olanları anlat!"

"Anlatıyorum işte! Evet, Witcher şöyle dedi: Canavar uçup gitmeyecek, aksine bütün gece öldürdüğü süvariyi yiyecek, ağır ağır yapacak bunu çünkü süvarinin üzerinde sıyrılıp atılması zor bir zırh var! Bunun üzerine tacirler yaklaşıp Witcher'i ikna etmeye çalıştılar, aralarında para toplayıp ona yüz kron verebileceklerini söylediler. Ama Witcher bunun üzerine canavarın bir mantikor olduğunu ve çok tehlikeli olduğunu, yüz kronu kıçlarına sokabileceklerini, bu paraya canını tehlikeye atamayacağını söyledi. Bunun üzerine komutan sinirlendi ve canını tehlikeye atmanın köpeklerin ve Witcherlarin işi olduğunu, bir kıçın işi nasıl sıçmaksa Witcher'in işinin de canını tehlikeye atmak olduğunu söyledi. Ancak tacirler, Witcher'in kızıp yoluna gitmesinden korktular ve tekliflerini yüz elli krona çıkardılar. Bunun üzerine Witcher kılıcını çekip canavarın bulunduğu yere doğru yürümeye başladı. Komutan onun arkasından kötülüğü defeden bir hareket yaptı, yere tükürdü ve yeryüzünde neden böyle soysuz şeytanların yaşadığını anlayamadığını söyledi. Bunun üzerine tacirlerden biri, ordunun ormanlarda elflerin peşine düşeceği yerde yolları canavarlardan armdırsaydı Witcherlara ihtiyaç duyulmayacağını söyledi, sonra bir de..."

"Konu dışına çıkma," diye sözünü kesti ihtiyarlardan biri, "gördüklerini anlat yeter."

"Ben Witcher'in atına gözcülük ettim," diye böbürlendi delikanlı. "Alnında beyaz lekeleri olan bir al kısraktı."

"Başlatma şimdi kısrağına! Peki, Witcher'in canavarı öldürdüğünü gördün mü?"

"Şey," diye geveledi delikanlı. "Görmedim... Beni arkaya ittiler. Atlar milletin haykırmasından ürkmüştü, tam o sırada..."

"Size söylemiştim," dedi ihtiyar ve küçümseyen bir edayla tükürdü. "Bu çenesi düşük ukalanın hiçbir bok görmediğini anlamıştım."

"Ama Witcher'i geri dönerken gördüm!" diye diklendi oğlan. "Her şeyi izlemiş olan komutanın rengi kül gibiydi, askerlerine usulca bu işin sihir ya da elf numarası olduğunu, sıradan bir insanın kılıcını böylesine seri kullanamayacağını söyledi. Ama Witcher çok sakindi, tacirlerden parasını aldı, kısrağına atlayıp uzaklaştı."

"Hımm," diye mırıldandı Aplegatt. "Hangi yöne gitti? Carreras'a doğru mu? Eğer öyleyse ona yetişirim belki, incelemek istiyorum onu..."

"Hayır," dedi delikanlı. "Yol ayrımında Dorian yönüne saptı. Acelesi var gibiydi."

Witcher düş görmezdi pek, arada sırada gördüklerini de uyandığında asla anımsayamazdı. Bunlar kâbus olsa bile anımsayamazdı, zaten hepsi de kâbus olurdu.

Witcher bu kez de kâbus görmüştü ama her nasılsa bir bölümünü şimdi anımsıyordu. Belirsiz ve tedirgin edici karaltıların yarattığı gürültü ve patırtının, tuhaf ve düşmanca sahnelerin, anlaşılmaz ama açıkça tehlikeli olan seslerin ve gürültülerin arasından ansızın net ve berrak bir resim doğmuştu. Ciri. Kaer Morhen'den belleğinde kalan Ciri'den farklıydı bu. Atını dörtnala koştururken dalgalanan kül sarısı saçları uzamıştı — Brokilon'da onu ilk kez gördüğü günkü uzunluktaydı saçları şimdi. Ciri atıyla önünden geçerken bağırmak istemişti Witcher ama hiç sesi çıkmamıştı. Kızın peşi sıra koşmak istemişti ama dizine kadar donmuş katranın içine gömülmüştü sanki. Gelgelelim Ciri onu görmüyor, atını âdeta canlı gibi sallanan, eğri büğrü gürgen ağaçlarının ve otlakların arasından gecenin içine doğru sürüyordu. Kızın izlendiğini de görüyordu Witcher. Kara yağız bir at vardı peşinde; atın sırtında, başında bir yırtıcı kuşun kanatlarıyla bezeli miğfer taşıyan siyahlar içinde bir süvari oturuyordu.

Witcher ne kımıldayabiliyor ne de bağırabiliyordu. Kanatlı süvarinin Ciri'ye yetiştiğini, kızı saçlarından yakaladığı gibi eyerden indirdiğini, atını sürmeye devam edip kızı da yanı sıra sürüklediğini izleyebiliyordu yalnızca. Ciri'nin duyduğu acıdan yüzünün mosmor kesildiğini, içinden sessiz bir çığlık attığını izleyebiliyordu yalnızca. Witcher katlanamıyordu bu düşe, bu yüzden "Uyan!" diye komut veriyordu kendine. Uyan! Derhal uyan!

Ve uyandı.

Uzun süre hareket etmeden öylece yatıp düşünü aklından geçirdi. Sonra kalktı. Yastığının altına koyduğu kesesini çıkarıp on kronluk madenî paralarını hızla saydı. Yüz elli kronu bir gün önce mantikor için kazanmıştı. Elli kronu bir köy muhtarının emri üzerine Carreras yakınlarında öldürdüğü sislek için almıştı. Elli kronu da bir kurtadamı ortadan kaldırdığı için ona Burdoff sakinleri vermişti.

Kurtadam karşılığında elli kron çoktu. Çoktu, çünkü çok basit bir iş olmuştu. Kurtadam kendini savunmamıştı. Kovalayarak çıkışı olmayan bir mağaraya sıkıştırdığı kurtadam, dizlerinin üzerine çöküp kılıç darbesini beklemişti. Witcher gerçekten acımıştı ona.

Gelgelelim paraya ihtiyacı vardı.

Henüz bir saat bile geçmeden Dorian sokaklarında yürümeye başladı, o ünlü yolu ve ünlü levhayı aradı.

Levhanın üzerinde şunlar yazılıydı: "Codringher ve Fenn, hukuk danışmanlığı ve desteği". Codringher ve Fenn'in yaptıkları işin genelde hukukla pek ilgisi olmadığını, bu iki ortağın hukuktan ve onu temsil edenlerden kaçmak için sayısız nedeni bulunduğunu Geralt çok iyi biliyordu. Ayrıca, ofislerine gelen müvekkillerin "danışmanlık" sözcüğünün anlamını bildiklerinden de kuşkuluydu.

Küçük binanın alışılmış özelliklerde bir girişi yoktu; sağlam bir sürgüyle kapatılmış kapı muhtemelen ahıra ya da hayvanlara ayrılmış avluya çıkıyordu. Giriş kapısına ulaşmak için binanın arka kısmındaki bataklık benzeri avluya geçmek gerekiyordu. Kaz ve tavuklarla dolu avludaki

merdiven, dar bir balkon üzerinden karanlık koridora çıkıyordu. Demirden zımbalar ve aslan başı şeklindeki pirinç kapı tokmağıyla donatılmış dayanıklı maun kapının önüne ancak buralardan geçtikten sonra ulaşılabiliyordu.

Geralt kapıya vurdu ve hemen geri çekildi. Kapının içinde bulunan mekanizmanın, demir zımbaların içinden yirmi inçlik çelik şişler fırlatma özelliğine sahip olduğunu biliyordu. Bu şişler, birisi kapıyı kurcaladığında veya Codringher ya da Fenn harekete geçirici düğmeye dokunduklarında fırlatılıyordu. Ama Geralt için tecrübeyle sabitti, kusursuz mekanizmalar yoktu ve hiç olmaması gerektiği bir anda devreye giren sistemler vardı. Ya da tersi tabii.

Kapıda, gelenin kimliğini belirleyen —muhtemelen sihirli— bir düzenek olmalıydı. Kapıya vurulduğunda, içeriden kimin geldiğini kimse sormazdı. Kapı açıldığında ardında Codringher duruyordu. Onu her zaman Codringher karşılardı, Fenn’in kapıyı açtığı hiç olmamıştı.

"Merhaba, Geralt," dedi Codringher. "İçeri gel. Kapı kasasına yaslanıp durma, mekanizmayı söktüm. İçinde bir şey bozuldu. Durduk yerde devreye girip bir seyyar satıcıyı delik deşik etti. Hadi gir. Benden istediğin bir şey mi var?"

"Hayır." Witcher, geniş ve loş bekleme odasına girdi, burada her zaman olduğu gibi kedi kokusu vardı. "Senden değil, Fenn’den."

Codringher kahkaha attı ve böylece Geralt’ın Fenn’in uydurma bir kişilik olduğu kuşkusunu yüzde yüz doğrulamış oldu. Belli ki Fenn, mübaşirleri, haciz memurlarını, vergi memurlarını ve Codringher’in hoşlanmadığı diğer kişileri kandırmak için kullanılıyordu.

Derken daha aydınlık bir odaya geçtiler. Bir çatı odasıydı burası ve sağlam parmaklıklarla donatılmış pencerelerden içeriye neredeyse gün boyu güneş giriyordu. Geralt, konuklar için ayrılmış olan sandalyeye oturdu. Codringher ise karşısına, meşeden yapılmış çalışma masasının arkasındaki koltuğa oturdu. Codringher avukattı ve elinden hiçbir şey kurtulmazdı. Sıkıntısı, derdi, tasası, sorunu olan kim varsa Codringher’e giderdi. Gider gitmez de örneğin ortağının dolandırıcılık yaptığının ve zimmetine para

geçirdiğinin kanıtları eline verilirdi. Ya da güvencesiz ve kefilsiz bankadan kredi alırdı. Ya da iflas etmiş bir şirketin upuzun alacaklı listesinin içinden tek başına yatırdığı parayı geri alırdı. Zengin amcası ona tek bir kuruş koklatmayacağını söylediği halde mirasını alırdı. En yakın akrabaları bile bir anda haklarından feragat ettikleri için miras davasını kazanırdı. Veya oğlu ya suçsuzluğu kanıtlandığı için ya da delil yetersizliğinden beraat ederek hapisten çıkardı çünkü eğer ortada delil varsa, bunlar ilginç bir şekilde ortadan kaybolmuş ya da tanıklar önceki ifadelerini geri alma konusunda birbirleriyle yarışmış olurdu. Müvekkilin kızını gözüne kestirmiş olan miras avcısı bir anda başka bir kadınla ilgilenmeye başlardı. Adamın karısının sevgilisinin ya da kızını kaçıran kişinin bir kaza sırasında kollarında, bacaklarında, özellikle de kafatasında tehlikeli kırıklar meydana gelirdi. Azılı bir düşman ya da sevilmeyen bir başka kişi, müvekkile zarar vermeyi bırakırdı çünkü genelde hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolurdu. Evet, kimin sorunu varsa soluğu Dorian’da alır, koşarak "Codringher ve Fenn" hukuk şirketine gider ve maun kapıyı tıklatırdı. Kapıyı daima kısa boylu, çelimsiz, kır saçlı, temiz havaya çıkmayan insanlara özgü sağlıksız bir ten rengine sahip "Avukat" Codringher açardı. Codringher, ziyaretçiyi odasına alır, koltuğuna kurulur, kucağına siyahbeyaz renklerindeki kocaman kedisini oturtup okşamaya başlardı. Sonra ikisi birden —Codringher ve kedisi— müvekkile sarımsı yeşil renkteki gözlerini diker, onu rahatsız ve tedirgin edici bakışlarla süzerdi.

"Mektubunu aldım." Codringher ve kedi sarımsı yeşil gözleriyle Geralt’ı süzüyordu şimdi. "Ayrıca Dandelion da ziyaretime geldi.

Birkaç gün önce Dorian’dan geçmiş. Senin anlaşmazlıklarından söz etti biraz. Ama anlattıkları yetersizdi. Çok yetersizdi."

"Gerçekten mi? Şaşırdım buna. Dandelion’ın çok konuşmadığı benim bildiğim ilk vaka bu."

"Dandelion," —Codringher gülümsemiyordu— "fazla bir şey anlatmadı çünkü bilgisi de fazla değildi. Belli konularda konuşmayı ona yasakladığın için bildiklerinin hepsini anlatmadı. Bu güvensizlik nereden çıktı? Hem de bir meslektaşına karşı?" Geralt biraz gücenmişti. Codringher, fark

etmediğini ileri sürmüştü, bu olanaksızdı çünkü kedi fark etmişti. Hayvan gözlerini iri iri açtı, bembeyaz köpek dişlerini gösterdi ve neredeyse sesini çıkarmadan tıslamaya başladı.

"Kedimi kışkırtma," dedi avukat, sonra yatıştırmak için hayvanı okşadı. "Meslektaş sözcüğünden mi rahatsız oldun? Ama doğru. Ben de Witcher'im. İnsanları canavarlardan ve canavarca sıkıntılardan kurtarıyorum. Ve ben de bütün bunları para karşılığında yapıyorum."

"Belli farklılıklar var," diye mırıldandı Geralt, kedinin düşmanca bakışları altında.

"Evet, var," diye itiraf etti Codringher. "Sen çağa aykırı bir Witcher'sin, bense zamana ayak uyduran çağdaş bir Witcher. Bu yüzden yakında işsiz kalacaksın, bense ilerleyeceğim. Strigalar, wyvern ejderhaları, endriajlar[1] ve kurtadamlar yakında dünyadan silinecekler. Ama it oğlu itlerin nesli tükenmez."

"Ama sen genelde it oğlu itleri sorunlarından arındırıyorsun, Codringher. Sorunları olan yoksul insanlar senin hizmetlerine ulaşamıyorlar."

[1] Örümcek benzeri orman canlıları, (ç. n.)

"Yoksullar senin hizmetlerine de ulaşamıyor. Zaten yoksul insanlar hiçbir şeye ulaşamadıkları için yoksul oluyorlar."

"İnanılmaz mantıklı bir şey söyledin. Üstelik o kadar yeni bir fikir ki duyan soluksuz kalıyor."

"Bak bu doğru. Doğru olan bir başka nokta da şu: Bizim mesleklerimizde piç olmak bir kaidedir. Tabii bu arada senin mesleğin ölmek üzere, benimki ise gitgide gelişiyor."

"Tamam, tamam. Asıl meseleye gelelim."

"Geç bile kaldın." Codringher başını salladı. Bir yandan da gerinip yüksek sesle miyavlayan ve pençelerini dizine geçiren kedisini okşuyordu. "Bu meseleyi önem sırasına göre çözelim. Birincisi, benim ücretim, iki yüz elli

Novigrad kronudur, meslektaşım Witcher. Elinde böyle bir meblağ var mı? Yoksa sen de o sorunları olan meteliksizlerden biri misin?"

"Bu parayı hak ettiğinden emin olmalıyım önce."

"Kendin karar ver ve elini çabuk tut. Emin olduktan sonra da parayı masanın üzerine bırak. Ardından diğer, daha az önemli olan sorunlara geçeriz."

Geralt, kemerine bağladığı keseyi çözdü ve şaklatarak masanın üzerine fırlattı. Kedi, Codringher'in kucağından ok gibi fırlayıp kaçtı. Avukat içindekileri saymadan keseyi çekmeceye attı. "Kedimi korkuttun," dedi kızarak.

"Kusura bakma. Para sesinin kedini korkutacağı aklımın ucundan geçmezdi. Anlat bakalım, ne öğrendin?"

"Yakından ilgilendiğin şu Rience," diye başladı Codringher, "oldukça esrarengiz bir şahsiyet. Ban Ard'daki büyücülük okulunda iki yıl okuduğunu öğrenebildim. Ufak tefek hırsızlıklar yaparken yakalandığı için oradan atmışlar onu. Her zaman olduğu gibi okulun yakınlarında Kaedwen gizli servisinin personel alma memurları bekliyormuş. Rience onlara katılmış. Kaedwen gizli servisi adına yaptıklarını çözemedim henüz. Ama okuldan kovulan büyücüler genelde katil olarak eğitilirler. Doğru mudur?"
"Tam tamına. Devam et."

"Şimdi vereceğim bilgi Cintra'dan. Sayın Rience orada kodesi boylamış. Kraliçe Calanthe'nin talimatı üzerine."

"Hangi suçtan?"

"İnanmayacaksın ama borç yüzünden. Ancak fazla yatmamış çünkü birisi borçlarını faiziyle birlikte ödeyince kefaletle serbest kalmış. Ödeme banka aracılığıyla yapılmış ve hayırseverin adı gizli tutulmuş. Paranın kimden geldiğini izlemeye çalıştım ama dördüncü bankadan sonra vazgeçtim. Rience'in kefaletini ödeyen işinin ehli biri. Adının açıklanmamasını çok önemsiyor."

Codringher sustu. Ardından şiddetli bir öksürükle sarsılıp ağzını mendiliyle kapadı.

"Derken, savaştan hemen sonra Efendi Rience, Sodden'de, Angren'de ve Brugge'de ortaya çıkmış," diye devam etti, ağzını silip mendile bir göz attıktan sonra. "Tanınmaz haldeymiş, özellikle davranışları ve çevresine saçtığı inanılmaz miktarlardaki nakit para açısından. Ama piç herif adı konusunda hiç kafasını yormamış, hâlâ Rience'ti. Ve Rience olarak belli bir şahsı, daha doğrusu küçük bir şahsı ısrarla aramaya başlamış. Savaşta kimsesiz kalan çocukları yanlarına alan Angren Bölgesi ndeki druidlere başvurmuş. Çok geçmeden ormanda bir druid cesedi bulunmuş; bu kişi işkenceye uğrayıp, vahşice öldürülmüş. Ardından Rience Nehir Bölgesi nde ortaya çıkmış...

"Biliyorum," diye atıldı Geralt. "Nehir Bölgesindeki çiftçi ailelere neler yaptığını biliyorum. İki yüz elli kron karşılığında senden daha fazlasını beklerdim aslında. Şu ana kadar anlattıklarının arasında benim için yeni olan büyücülük okulu ve Kaedwen gizli servisiydi. Gerisini biliyorum. Rience'in acımasız bir katil olduğundan haberim var. Sahte kimlik kullanma konusunda usta, kendini beğenmiş bir pislik olduğunu biliyorum. Birinin namına çalıştığını da biliyorum. Kimin namına, Codringher?"

"Bir büyücü adına çalışıyor. Bir zamanlar kefaletini ödeyip onu kodesten çıkaran bir büyücü. Rience'in büyüden yararlandığını bana sen söyledin, Dandelion da onayladı. Akademiden atılan bir öğrencinin bilebileceği ufak tefek numaralardan değil, gerçek büyüden söz ediyorum. Yani onu destekleyen, muskalarla donatan, muhtemelen ona gizlice ders veren biri var. Resmî olarak çalışan bazı büyücülerin böyle gizli öğrencileri ve maşaları vardır, onlara yasadışı kirli işlerini yaptırırlar. Büyücü jargonunda bunlara 'tasmalı çalışan' denir."

"Rience, birinin tasmasına bağlıysa gizleyici büyü kullanırdı. Ama ne adını ne de görüntüsünü değiştiriyor. Yennefer'in onu yakmasından sonra oluşan yaradan bile kurtulmanın yolunu aramadı."

"İşte tam da bu, boynunda tasmayla çalıştığını doğruluyor." Codringher öksürüp ağzını mendiliyle sildi. "Çünkü büyülü bir kamuflaj, kamuflaj değildir, böyle bir şeyi yalnızca amatörler kullanır. Rience eğer büyülü bir

şemsiyenin ya da maskenin altında gizlenecek olsa, her büyü alarmı bunu bildirecektir ve bu alarmlar artık her kent kapısına yerleştirildi. Ayrıca büyücüler bu maskeleri kesinlikle hissederler. Rience kalabalıkların içinde sanki ağzından ateş, kıçından da dumanlar çıkıyormuş gibi her büyücünün dikkatini üzerine çekerdi. Tekrar ediyorum: Rience, bir büyücü adına çalışıyor ve bunu başka bir büyücünün dikkatini üzerine çekmeyecek biçimde yapıyor."

"Kimileri onun Nilfgaard casusu olduğunu düşünüyor." "Haberim var. Örneğin Redanya gizli servisinin şefi Dijkstra böyle düşünüyor. Dijkstra pek yanılmaz, yani bu kez de haklı olduğunu düşünebiliriz. Ama böyle olması diğer durumu engellemez. Bir büyücü yardımcısı aynı zamanda Nilfgaard casusu da olabilir."

"Yani resmen çalışan bir büyücü, gizli bir yardımcının desteğiyle Nilfgaard adına casusluk mu yapıyor?"

"Saçmalık." Codringher öksürdü ve mendiline dikkatle baktı. "Bir büyücü Nilfgaard adına casusluk mu yapacak? Ne amaçla? Para için mi? Çok gülünç. Muzaffer imparator Emhyr yönetiminde büyük bir güce ulaşmayı umduğu için mi? Çok daha gülünç. Emhyr var Emreis'in ülkesindeki büyücüleri kollamadığı herkesçe biliniyor. Nilfgaard'da büyücülerin etkisinin seyislerden farkı yoktur. Ve ancak bir seyisinki kadar güce sahiptirler. Bizim çılgın büyücülerimiz onlara bir seyis kadar değer veren imparatorun zaferi uğruna savaşmayı seçerler mi? Redanya Kralı Vizimir'e kraliyet emirlerini zorla kabul ettiren Philippa Eilhart örneğin? Ya da Kral Henselt konuşurken sözünü kesen, yumruğunu masaya indiren ve krala çenesini kapayıp onu dinlemesini söyleyen Sabrina Glevissig mi? Ya da Aedirn Kralı Demavend'e geçenlerde haber gönderip ona ayıracak zamanı olmadığını bildiren Roggeveenli Vilgefortz mu?

"Kısa kes, Codringher. Tüm bunların RienceTe ilgisi nedir?"

"Basit. Nilfgaard gizli servisi, yardımcısını işbirliğine ikna edip büyücüye ulaşmaya çalışıyor. Rience'i doğru çözmüşsem Nilfgaard florinleri ona tatlı gelecektir ve ustasını gözünü kırpmadan ele verecektir."

"Şimdi sen saçmalıyorsun. Bizim dikbaşlı büyücülerimiz bile ele verildiklerini derhal anlardı ve foyası ortaya çıkan Rience giyotini boylardı. Tabii şansı varsa."

"Çocuk gibisin, Geralt. Foyası ortaya çıkan casuslar asılmaz, kullanılırlar. Yanlış bilgilerle beslenip çift taraflı ajan yapılmaya çalışılırlar..."

"Bu çocuğun canını sıkma, Codringher. Gizli servislerde ya da siyasette dönen dolaplar beni ilgilendirmiyor. Rience peşimde; nedenini ve onu kimin görevlendirdiğini öğrenmek istiyorum. Anlaşıldığı üzere bir büyücü adına yapıyor bunu. Kimdir bu büyücü?"

"Henüz bilmiyorum. Ama yakında çözerim."

"Yakında," dedi Witcher, "benim için çok geç."

"Haklı olabilirsin," dedi Codringher ciddi bir sesle. "Berbat bir müşküle bulaşmışsın, Geralt. İyi ki bana başvurdun, insanları müşküllerinden çekip çıkarmak benim işim. Aslında seni şimdiden bir müşkülden çıkardım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Avukat mendiliyle ağzını kapayıp öksürmeye başladı. "Çünkü sevgili meslektaşım, işin içinde büyücüler ve muhtemelen Nilfgaard dışında üçüncü bir taraf daha var. Kral Foltest'in gizli servisinin ajanları bile geldiler bana. Bir sorunları vardı. Kral, kayıp bir prensesi aramalarını buyurmuş. Ajanlar bunun zor bir iş olduğunu anlayınca, zor vakalarda uzman birini devreye sokmaya karar vermişler. Sorunu uzmana ana hatlarıyla özetledikten sonra, bir Witcher'ın aranan prenses hakkında bilgi sahibi olabileceği imasında bulundular. Evet, bu Witcher kızın nerede olduğunu bile bilebilirmiş."

"Uzman ne yaptı peki?"

"Önce şaşkınlığını dile getirdi. Söz konusu Witcher'ın neden kodese atılmadığına şaşırmıştı; böyle yapsalardı geleneksel yollarla bildikleri ve bilmedikleri ve soru soranları susturmak için bilmeyip de biliyormuş gibi uydurduğu birçok şey ortaya çıkardı. Ajanlar, Witcher'ı hapse atmalarını

şeflerinin yasakladığını açıkladı. Söylediklerine göre Witcherların çok hassas sinir sistemleri varmış, işkence sırasında ölebilir ya da çarpılabilirlermiş. Bu yüzden Witcher'ı izleyip bulmaları emredilmiş ama bu işin de zor olduğu anlaşılmıştı. Uzman, ajanlara övgüler yağdırdı ve iki hafta sonra gelmelerini söyledi."

"Geldiler mi?"

"Elbette! Seni artık müşterisi olarak görmeye başlayan uzman, aranan prenses ile Witcher Geralt'ın hiçbir ilişkisi olmadığına ve olamayacağına dair ajanlara tartışılmaz deliller sundu. Çünkü uzman, Kraliçe Calanthe'nin torunu, Prenses Pavetta'nın kızı Prenses Cirilla'nın öldüğünü gözleriyle gören tanıklar bulmuştu. Cirilla, üç yıl önce Angren'deki bir göçmen kampında hayatım kaybetmişti. Difteriden. Kızcağız büyük acılar çekerek ölmüştü. İnanmayacaksın ama benim tanık raporlarımı dinlerken Temeryalı ajanların gözleri doldu."

"Benim de gözlerim yaşardı şimdi. Temeryalı ajanlar sana iki yüz elli krondan fazlasını veremediler mi yani?"

"Senin bu alaycılığın yüreğimi sızlatıyor, Witcher. Seni zor bir durumdan kurtardım, sense teşekkür edeceğin yerde kırıyorsun beni."

"Teşekkür ediyor ve özür diliyorum senden. Kral Foltest, ajanlarını Ciri'yi bulması için neden görevlendirmiş, Codringher? Kızı bulurlarsa ne yapmalarını istemiş?"

"Senin kafan gerçekten çalışmıyor. Öldürmelerini elbette! Kız, Cintra tahtının hak sahibi kabul ediliyor ama bu tahtla ilgili başka planlar var."

"Bu noktada bir uyumsuzluk var, Codringher. Cintra tahtı, sarayla, kentle ve bütün ülkeyle birlikte yandı, kül oldu. Oralarda şimdi Nilfgaard hüküm sürüyor. Foltest de diğer bütün krallar da bunu çok iyi biliyorlar. Ciri, olmayan bir taht üzerinde nasıl hak iddia edebilir ki?"

"Gel." Codringher ayağa kalktı. "Bu soruya birlikte yanıt bulmaya çalışalım. Birazdan güvenini sağlayacak bir kanıt sunacağım. Bu portrede öylesine ilgini çeken nedir, sorabilir miyim?"

"Sanki bir ağaçkakan tarafından yıllarca gagalanmış gibi delik deşik edilmiş olması," dedi Geralt, avukatın masasının karşısındaki duvarda asılı olan altın yaldızlı çerçevenin içindeki resmi incelerken. "Bir de tipik bir sersemi gösteriyor olması."

"O benim rahmetli babam." Codringher yüzünü buruşturur gibi yaptı. "Tipik bir sersem demek. Babamın daima gözümün önünde olması için astım o portreyi oraya. Uyarı niyetine. Gel, Witcher."

Antreye geçtiler. Kendinden geçmişçesine koltuğa kurulmuş, uzattığı arka ayağını yalayan kedi, Witcher'ı görür görmez hemen koridorun karanlık bir köşesine kaçtı.

"Kediler senden neden hoşlanmıyor, Geralt? Acaba nedeni.. "Evet," diye sözünü kesti Witcher, "o nedenden."

Maun lambrinin bir bölümü sessizce kenara doğru kayarak gizli bir geçişin yolunu açtı. Codringher önden, Witcher arkasından içeri girdiler. Belli ki büyüyle harekete geçen lambri, arkalarından kapandı ama karanlığa gömülmediler. Gizli koridorun arka kısmından ışık sızıyordu.

Koridorun ucundaki oda soğuk ve havasızdı, toz ve mum karışımı boğucu bir kokusu vardı.

"Çalışma arkadaşımla tanışacaksın, Geralt."

"Fenn mi?" Witcher gülümsedi. "Olamaz."

"Olur. Fenn diye birinin var olmadığını düşündüğünü itiraf et." "Nereden çıktı bu şimdi?"

Alçak tavana kadar yükselen çok sayıdaki kitaplığın ve rafların arasından bir gıcırtı duyuldu, çok geçmeden araba benzeri tuhaf bir mekanizma yaklaşmaya başladı. Tekerlekleri olan yüksek bir sandalyeydi bu. Üzerinde cüceyi andıran bir adam oturuyordu; koca kafası, dar omuzlarıyla müthiş bir uyumsuzluk içindeydi. Adamın her iki bacağı da yoktu.

"Tanışın," dedi Codringher. "Jakob Fenn, hukuk âlimi, ortağım ve paha biçilemez iş arkadaşım. Bu da bizim konuğumuz ve müvekkilimiz..."

"Witcher Rivyalı Geralt," diye cümleyi gülümseyerek tamamladı özürlü adam. "Bunu anlamam çok zor olmadı. Bu iş üzerinde aylardır çalışıyorum. Beni izleyin, efendiler."

Gıcırdayarak ilerleyen sandalyenin arkasından giderek raflardan oluşmuş bir labirente girdiler. Raflar, Oxenfurt'taki üniversitenin kütüphanesinde bile bulunmayan kitapların ağırlığından bel vermişti. Geralt, dünyanın ilk matbaasında basılmış olan bu eserleri Codringherlerin ve Fennlerin kuşaklardan beri biriktirdiğini tahmin etti. Güvenini sağlayacak bu kanıta, Fenn'le sonunda tanışabildiğine sevinmişti. Bu şahsın yüzde yüz gerçek olmasına karşın aynı zamanda kurgusal bir yanının da olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Efsanevi Fenn —kuşkusuz Codringher'in yaşlı bir egosu— söylentilere göre sıklıkla yurt dışındaydı; gelgeldim tekerlekli sandalyesine bağımlı yaşayan hukuk âlimi muhtemelen binayı hiçbir zaman terk etmemişti.

Odanın orta kısmı çok aydınlıktı, burada tekerlekli sandalyeyle kolayca ulaşılabilen bir yazı masası duruyordu. Üzeri yığınla kitap, parşömen, gravür kâğıdı, not kâğıtları, mürekkep ve çini mürekkebi hokkaları, tüy ve esrarengiz malzemeyle doluydu. Hepsi de esrarengiz değildi elbette. Mühürlerde sahtecilik yapmakta kullanılan kalıplar ve resmî evrakların üzerindeki yazıların silinmesini sağlayan elmas bir kazıma bıçağı Geralt'ın gözünden kaçmadı. Masanın ortasında çok mermili bir arbalet, yanındaki kadife bezin üzerinde de cilalı neceftaşından elde edilmiş büyüteçler duruyordu. Bu tür büyüteçler çok nadir bulunurdu ve servet değerindeydi.

"Yeni bir şey bulabildin mi, Fenn?"

"Pek sayılmaz." Adam gülümsedi. Gülümsemesi samimi ve etkileyiciydi. "Rience'in olası hami sayısını yirmi sekiz büyücüye indirdim..."

"Bunu şimdilik bırakalım," diye aceleyle sözünü kesti Codringher. "Önce başka bir konuyla ilgileniyoruz. Dört Krallık'a bağlı ajanların, kayıp Cintra Prensesi ni bulmak için neden geniş Çaplı arama faaliyeti yürüttüklerini Geralt'a açıkla."

"Kızın damarlarında Kraliçe Calanthe’nin kanı akıyor," dedi Fenn; açıkça ortada olan bir konuyu açıklamak zorunda kalışına şaşırmış gibiydi. "Kraliyet ailesinin son temsilcisi o. Cintra, stratejik ve siyasi açıdan büyük öneme sahip. Tacın vârisinin kaybolması ve etki alanının dışında bulunması doğru değildir, hatta yanlış etkiler altında kalması çok tehlikelidir. Örneğin Nilfgaard’ın etkisi altında."

"Bildiğim kadarıyla," dedi Geralt, "Cintra’da kadınlar tahtın vârisi kabul edilmiyor."

"Bu doğru," dedi Fenn ve yine gülümsedi. "Ancak bir kadın, birinin eşi ve bir erkek evlat annesi olabilir. Dört Krallık’ın ajanları, Rience’in prensesi çılgınlar gibi aradığını öğrenir öğrenmez asıl meselenin bu olduğunu hemen anlamışlar. Bunun üzerine prensesin eş ve anne olmasını engellemeye karar vermişler. Basit ama etkili bir yolla."

"Ama prenses hayatta değil," dedi Codringher aceleyle ve gülümseyen sakat adamın sözlerinin Geralt’ın yüzünde yarattığı etkiyi izledi. "Ajanlar bunu öğrenip arama faaliyetine son verdiler."

"Şimdilik son verdiler." Witcher, sakin görünmeye ve ses tonunu kontrol etmeye çalışıyordu. "Her türlü sahtecilik eninde sonunda ortaya çıkar. Ayrıca saray ajanları bu oyunun taraflarından biri yalnızca. Siz de söylüyorsunuz, ajanlar, araştıran başka grupların planlarını altüst etmek için Ciri’nin izini sürmüşler. Belki ötekiler sahte bilgilerden bu denli etkilenmezler. Ben sizi çocuğun güvenliğini sağlamanız için tuttum. Ne öneriyorsunuz?"

"Bir Fikrimiz var." Fenn, ortağına bir bakış attı ancak onun gözlerinde susmasına yönelik bir işaret bulamadı. "Hiç göze çarpmadan, yalnızca Ciri’nin değil, olası erkek evlatlarının da Cintra tahtı üzerinde hak sahibi olmadığı görüşünü yaymak istiyoruz."

"Cintra’da taht anne tarafına geçmez," dedi Codringher ve ardından yeniden öksürük nöbetiyle sarsıldı. "Tek hak erkek tarafınındır."

"Aynen," dedi hukuk âlimi. "Geralt az önce kendi söyledi. Bu çok eski bir yasadır, o şeytan Calanthe bile çok uğraştığı halde kaldıramamıştı bunu."

"Bu yasayı bir entrikayla aşmayı denedi," dedi Codringher kararlı bir sesle, sonra mendiliyle ağzını sildi. "Yasadışı bir entrikayla. Anlat ona, Fenn."

"Calanthe, Kral Dagorad ile Kraliçe Adalia'nın tek kızıydı. Onların ölümünden sonra, onu yeni bir kralın karısı olarak gören soylular sınıfına savaş açtı. Hükümdarlığı kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu ve hanedanlığın sürmesi için olsa olsa yanında korkuluk olarak oturan bir prens kocayı kabul etmeye kararlıydı. Yaşlı kuşaklar buna karşı çıktı. Calanthe'nin önünde üç seçenek vardı: Ya iç savaşı göze alacaktı ya tahttan feragat edip hükümdarlığı başka bir sülaleye bırakacaktı ya da Ebbing Prensi Roegner'le evlenecekti. Üçüncüsünü seçti: Yanına Roegner'i oturtup ülkeyi yönetti. Onu birilerinin dizginlemesine ya da sarayın kadınlar bölümüne atmasına izin vermedi tabii. Cintra'nın dişi aslanıydı o. Gerçi hükümdar Roegner'di ama kimse ona Cintra aslanı demedi."

"Ama Calanthe," diye ekledi Codringher, "hamile kalıp bir erkek çocuk doğurmak için çok uğraştı. Ama olmadı. Kızı Pavetta'yı doğurdu, ardından iki kez düşük yaptı, derken artık anne olamayacağı kesinleşti. Bütün planları altüst olmuştu. Kadınların yazgısı işte! İşlevini yerine getiremeyen bir rahim bütün hırsları baltalayabiliyor."

Geralt yüzünü buruşturdu. "Zevksiz sözler sarf etmekte senden beteri olamaz, Codringher."

"Biliyorum. Ama gerçekler de zevksiz. Çünkü kral kendine geniş kalçalı, büyük ninesine kadar doğurganlığı kanıtlanmış genç bir kraliçe aramaya başladı. Tabii Calanthe de dengesini kaybetmeye başlamıştı. Kralın içtiği her şarap, yediği her lokma yemek, katıldığı her av ölümle sonuçlanabilirdi artık. Roegner bir gün öldü ve Calanthe'nin bunun için elini oynatmış olması işten bile değildi. Ülke çiçek hastalığından kırılıyordu ve hiç kimse kralın öldüğüne şaşırmadı."

"Sizin gizliden gizliye de olsa yaymayı sürdüreceğiniz bilgilerin neleri kapsayacağını yavaş yavaş anlamaya başladım," dedi Witcher istifini bozmadan. "Ciri bir koca katilinin torunu mu olup çıkacak?"

"Aceleci davranma, Geralt. Anlatmaya devam et, Fenn."

"Calanthe," dedi âlim gülümseyerek, "kendi yaşamını kurtarmıştı ama taçtan iyice uzaklaşmıştı. Roegner'in ölümünden sonra mutlak hâkimiyeti ele geçirdi ama soylular sınıfı yine yasaların ve geleneklerin çiğnendiği savıyla karşı çıktı. Cintra tahtında bir kraliçe değil, kral oturmalıydı. Açıkça ortaya konuldu: Küçük Pavetta az çok bir kadına benzemeye başladığında kral olabilecek biriyle evlendirilecekti hemen. Doğurgan olmayan kraliçenin yeni bir evlilik yapması gündemde değildi. Cintra'nın dişi aslanı, en fazla ana kraliçeliği bekleyebileceğini anlamıştı. Üstelik Pavetta, kayınvalidesini yönetimden tamamen silebilecek bir prensle de evlenebilirdi.

Codringher, "Ben yine zevksizleşeceğim," diye bir uyarı yaptı. "Calanthe, Pavetta'nın evlendirilme işini erteledikçe erteliyordu. Kızı on yaşındayken birinci, on üç yaşına geldiğinde de ikinci evlilik teklifini reddetti. Soylular sınıfı Calanthe'nin planlarını anlayıp Pavetta'nın on beş yaşında bekârlığa kesin olarak veda etmesi için baskı yapmaya başladı. Ama bunun için Calanthe'nin onayı gerekiyordu. Fakat öncesinde umduğu bir şeyi gerçekleştirdi. Pavetta bekâretini gereğinden fazla korumuştu. Genç kız bundan öylesine rahatsız olmaya başladı ki önüne ilk çıkanla, üstelik canavarlığa efsunlanmış biriyle kendini yatağa attı. Bu konuyla ilgili bazı doğaüstü durumlar, kehanetler, sihir ve adaklar vardı. Şaşırma hakkı diye bir şey, öyle değil mi Geralt? Sonrasında olanları mutlaka biliyorsundur. Calanthe, Cintra'ya bir Witcher getirtti, Witcher da harekete geçti. Yönetildiğini fark etmeden, Kirpi adlı canavarın lanetini çözdü ve onun Pavetta'yla evlenmesini sağladı. Witcher böylelikle Calanthe'nin tahtta kalmasının yolunu açmıştı. Pavetta'nın, büyüsünden kurtulan canavarla birleşmesi, soylular için öylesine büyük bir şok olmuştu ki Dişi Aslan'ın ansızın Eist Tuirseach'la yaptığı evliliğe ses çıkarmadılar. Skellige Adalarından gelen bu soylu adam, onlara ne idiği belirsiz Kirpi'den daha üstün görünmüştü. Calenthe böylece ülkeyi yönetmeyi sürdürdü. Adalardan gelen bütün erkekler gibi Eist, Cintra'nın Dişi Aslan'ına, asla karşı çıkmadığı gibi daima saygı gösterdi. Hatta krallık görevlerinden bile sıkıldı. Devlet yönetimini tamamen karısının eline teslim etti. Ancak bedenini ilaçlar ve iksirlerle dolduran Calanthe, kocasını gece gündüz demeden yatağına alıyordu. Hayatının son gününe kadar hükümdarlık yapmak istiyordu. Gerekirse ana kraliçe olarak ama daha ziyade kendi oğlunun annesi olarak. Fakat dediğim gibi istemek başka, işlevsiz..."

"Bunu söylemiştin. Kendini tekrarlama."

"Bu arada tuhaf Kirpinin karısı Prenses Pavetta, düğün töreninde dikkat çekecek kadar bol bir gelinlik giymişti. Ümitsizliğe kapılan Calanthe planlarını değiştirdi. Madem kendi oğlu olmuyorsa, Pavetta'nın oğlu çıkacaktı tahta. Ama Pavetta bir kız çocuk dünyaya getirdi. Daha büyük bir lanet olamazdı, değil mi? Üstelik prenses başka çocuk da doğuramayacaktı. Yani fiziki bakımdan doğurabilirdi ama esrarengiz bir kaza meydana geldi. Pavetta ve bu tuhaf Kirpi, ansızın bir deniz kazasında hayatlarını kaybetti."

"Varsayımlarında ileri gitmiyor musun?"

"Durumu açıklamaya çalışıyorum, hepsi bu. Pavetta'nın ölümünden sonra Calanthe yıkılmıştı ama acısı uzun sürmedi. Son umudu torunuydu. Pavetta'nın kızı Cirilla. Kız, sarayın içinde azıp duran hayat dolu, küçük bir şeytandı. Kimilerine çok sevimli geliyordu çünkü Calanthe'nin çocukluğunu andırıyordu. Kimileri içinse cinlerin bebekliğinde değiştirdiği bir dönmeydi, Kirpi adındaki bir canavarın kızıydı, üstelik bir Witcher onun üzerinde hak iddia ediyordu. Şimdi işin özüne gelelim: Calanthe'nin vesayeti altında bulunan ve halefi olarak seçtiği, kendisinin ikinci kez dünyaya gelmiş hali olarak değerlendirdiği bu çocuk, dişi aslanın kanından olma aslan yavrusu, daha o zamanlar bile kimileri tarafından veliaht kabul edilmiyordu. Cirilla soylu değildi. Pavetta uygunsuz bir evlilik yapmıştı. Kraliyet kanını, ne idiği belirsiz birinin soylu olmayan kanıyla karıştırmıştı."

"Çok kurnazsın, Codringher. Fakat yanılıyorsun. Ciri'nin babası aksine soylu biriydi, veliaht prensti."

"Ne diyorsun? Ben bunu bilmiyordum. Hangi krallıktan geliyordu?"

"Güneydeki krallıklardan birinden... Maecht'ten... Evet, evet, Maecht'ti."

"İlginç," diye mırıldandı Codringher. "Maecht, uzun zamandan beri Nilfgaard'ın sınır bölgelerinden biridir. Metinna eyaletine bağlıdır."

"Ama bir krallık orası," diye araya girdi Fenn. "Kralı var." "Orada Emreis var, o hükmeder," diye onun sözünü kesti Codringher. "Dediğiniz yerde her

kim tahtta oturuyorsa, bunu Emhyr’in lütfuyla ve rızasıyla yapabilmektedir. Ama madem konu açıldı, Emhyr’in orada kimi kral seçtiğine bak bakalım. Ben unuttum."

"Bakıyorum." Fenn, sandalyesinin tekerleklerini döndürdü, gıcırtılar çıkararak bir rafa doğru ilerledi, kalın bir parşömen destesi çıkarıp okumaya koyuldu. Okuduklarını tek tek yere atıyordu. "Hımm. Haa. Maecht Krallığı. Armasında gümüş yaldızlı balıklar ve taçlar var, mavi ve kırmızı kareli zemin üzerinde..." "Boş ver şimdi armaları, Fenn. Kral kimmiş orada?"

"Adil Hoet, diye anılıyor. Oylamayla gelmiş..."

"Nilfgaardlı Emhyr’in oyuyla," diye tahmin yürüttü Codringher soğuk bir sesle.

".. .dokuz yıl önce."

"Aradığımız bu değil," dedi avukat aceleyle. "Bizi ilgilendirmez o. Ondan önceki kimmiş?"

"Bir dakika. Hah. Akerspaak. Vefat etmiş..."

"Ağır bir zatürreden ölmüştür, Emhyr’in hafiyesi ya da şu Adil ciğerlerine hançer sapladığı için." Codringher keskin zekâsıyla böbürleniyordu yine. "Geralt, şu Akerspaak sana bir şeyler çağrıştırıyor mu? Şu Kirpi’nin babası olabilir mi örneğin?" "Evet," dedi Witcher bir an düşündükten sonra. "Akerspaak. Hatırladım, Duny babasından böyle söz etmişti."

"Duny mi?"

"Adı Duny’ydi. Prensti, Akerspaak’in oğluydu..."

"Hayır," diye sözünü kesti Fenn, gözlerini parşömenden ayırmadan. "Burada bütün çocuklarının adı var. Meşru oğulları: Orm, Gorm, Torm, Horm ve Gonzalez. Meşru kızları: Alia, Valia, Nina, Paulina, Malvina ve Argentina."

"Nilfgaard ve Adil Hoet’le ilgili suçlamalarımı geri alıyorum," dedi Codringher sözcüklerin üstüne basarak. "Akerspaak öldürülmemiş. Kadın

düzmekten ölmüş. Gayrimeşru çocukları da vardır onun, öyle değil mi Fenn?"

"Varmış. Sürüsüne bereket. Ama Duny diye birini göremiyorum burada."

"Ben de görmeni beklemiyordum. Geralt, senin Kirpi veliaht prens falan değilmiş. Şu Akerspaak denen aygırın dölü olsa bile, Nilfgaard'ı geçelim, bu meşru Ormlar, Gormlar, Gonzalezlerki her birinin bolca çocuğu vardır—onu o veliaht prenslik hakkından epeyce uzaklaştırır. Yani resmî koşullara göre Pavetta uygunsuz bir evlilik yapmış."

"Uygunsuz bir evliliğin ürünü olan Ciri'nin taht üzerinde hakkı yok, öyle mi?"

"Bravo."

Fenn, sandalyesinin tekerleklerini çevirdi, gıcırtılar çıkararak çalışma masasına yaklaştı. "Bu bir gerekçe," dedi ve koca kafasını kaldırdı. "Yalnızca bir gerekçe. Unutma Geralt, biz ne Prenses Cirilla'nın tacı başına geçirmesi ne de tacı ondan almak için uğraşıyoruz. Ortalığa saçtığımız söylentilerin amacı, Cintra'ya el uzatmak için kızı kullanamayacakları sonucunun çıkması. Birinin bunu denemesi durumunda planlarının kolayca bozulacağının, her şeyin sorgulanacağının anlaşılması. Böylece kız, siyasi oyunun bir figürü olmaktan çıkar ve sıradan bir köylü kızına dönüşür. İşte o zaman..."

"Kızın canına kastetmekten vazgeçerler," diye sakin bir sesle cümleyi tamamladı Codringher.

"Bu gerekçenin resmî açıdan güvenilirlik derecesi nedir?" diye sordu Geralt.

Fenn önce Codringher'e, sonra Witcher'a baktı. "Pek yüksek değil," diye itiraf etti. "Cirilla, biraz seyrelmiş de olsa hâlâ Calanthe'nin kanını taşıyor. Normal koşullarda taht üzerindeki hakkı elinden alınmaz ama koşullar normal değil işte. Dişi Aslan'ın kanı siyasi önem taşıyor."

"Kan..." dedi Geralt, alnını ovalayarak. "'Eski Kanın Çocuğu' ne demek, Codringher?"

"Anlamadım şimdi? Cirilla'yla ilgili birisi bu tanımı mı kullandı?"

"Evet."

"Kim?"

"Önemli değil. Ne demek bu?"

"Luned aep Hen Ichaer," dedi Fenn ansızın ve sandalyesini masadan uzaklaştırdı. "Kelimesi kelimesine alırsak, buna 'Çocuğu değil, 'Eski Kanın Kızı' dememiz gerekiyor. Hımm. Eski Kan. Bu tanıma daha önce de rastlamıştım. Tam olarak hatırlayamıyorum. Elflere dair bir kehanet olsa gerek. Itlina kehanetinin kimi versiyonunda, en eskilerinde, sanırım Elflerin Eski Kanından, ya da Aen Hen Ichaer'den söz ediliyor. Ama bu kehanetin tam metni elimizde değil. Elflere sormak gerekir..."

"Yeterli," diye sözünü kesti Codringher soğuk bir sesle. "Fazla sorun istemez, Fenn, tek vuruşta birkaç sineği haklamak gerekmez, kehanetleri ve sırları abartmayalım. Şimdilik sana teşekkür ediyor, işlerinde başarılar diliyoruz. Kolay gelsin. Geralt, izninle ofisime dönüyoruz."

"Yetersiz, değil mi?" diye sordu Witcher, ofise dönüp avukatla karşılıklı oturduktan sonra. "Ücret yetersiz, öyle değil mi?"

Codringher, masanın üzerinden yıldız biçimindeki madenî bir şeyi alıp parmaklarının arasında birkaç kez çevirdi. "Yetersiz, Geralt. Elf kehanetlerini eşelemek benim için lanet olası zor bir iş, vakit ve nakit kaybı. Elflerle iletişim kurmanın yolunu bulmayı gerektirir çünkü bu kayıtları onlardan başka kimse çözemez. Elflere ait elyazmaları çoğunlukla ters simgelerle, akrostişlerle, bazen de doğrudan şifrelerle doludur. Eski lisan hafif bir tabirle çift anlamlıdır ama yazıya döküldüğünde on anlamı bile olabilir. Elfler, kehanetlerinin şifresini çözmeye çalışan kişilere şimdiye kadar yardıma yanaşmamışlardır. Ama günümüzde ormanlarda SincaplarTa kanlı savaşlar sürdürüldüğü, katliamlar yapıldığı için onlara yaklaşmak

ayrıca tehlikelidir. Çifte tehlike anlayacağın. Elfler, insanların provokatör olduğunu düşünebilir, insanlar da hain olduğunu..."

"Ne kadar istiyorsun, Codringher?"

Avukat bir süre susup madenî yıldızla oynamayı sürdürdü.

"Yüzde on," dedi sonra.

"Neyin yüzde onu?"

"Benimle dalga geçme, Witcher. İş ciddileşti. Burada meselenin ne olduğu gittikçe bulanıklaşıyor; meselenin ne olduğu anlaşılmıyorsa, mesele kesinlikle paradır. Ben de bu durumda normal ücret yerine yüzde almayı yeğlerim. Sen de bana bu işten kazanacağının yüzde onunu verirsin, tabii şimdiye kadar ödediğini düşerek. Sözleşmemizi yapalım mı?"

"Hayır. Seni zarara uğratmak istemem. Sıfırın yüzde onu, sıfırdır, Codringher. Sevgili dostum, ben bu işten kuruş kazanmayacağım."

"Tekrar ediyorum: Benimle dalga geçme. Derdinin kazanmak olmadığına inanmıyorum. Bu işin arkasında..."

"Senin neye inandığın hiç umurumda değil. Sözleşme yapılmayacak. Yüzde de yok. Bilgileri toplaman karşılığında alacağın ücreti belirle."

"Yerinde başka biri olsa," —Codringher yine öksürmeye başladı— "çoktan kapının önüne koymuştum çünkü beni kandırmak istediğinden hiç kuşku duymazdım. Ama senin gibi çağa aykırı bir Witcher'a, modası geçmiş ve saf bir çıkar aramama hali bir şekilde yakışıyor nedense. Hiçbir şeyin seni kararından döndürememesi de senin modası geçmiş ama hayranlık uyandıran bir yanın..."

"Zamanımızı boşa harcamayalım. Ne kadar istiyorsun, Codringher?"

"Bir o kadar daha, toplam beş yüz."

"Üzgünüm," dedi Geralt başını iki yana sallayarak, "ama böyle bir meblağı karşılayamam. En azından şu an."

"Sana ilk tanıştığımızda yaptığım teklifi yineleyeceğim," dedi avukat ağır ağır konuşarak ve yıldızla oynamayı sürdürdü. "Sana iş vereyim, o zaman hem bilgilerin ücretini hem de başka lüksleri karşılayabilirsin."

"Hayır, Codringher."

"Neden?"

"Anlayamazsın."

"Bu kez yalnızca kalbimi değil, mesleki gururumu da yaralıyorsun. Çünkü ben genelde her şeyi anlayabildiğimi düşünen biriyim. İkimizin mesleği de piçlik üzerine kurulu ama sen çağdışılığı çağdaşlığa yeğliyorsun."

Witcher gülümsedi. "Bravo."

Codringher yine öksürük nöbetine tutuldu, ağzını sildi, mendiline baktı, sonra sarımsı yeşil gözlerini Geralt'a dikti. "Masanın üzerinde duran kadın ve erkek büyücülerin listesine baktın, değil mi? Rience'in potansiyel hamilerinin listesine?"

"Baktım."

"Tam olarak belirlemeden bu listeyi sana vermeyeceğim. Gördüklerin aklını karıştırmasın. Dandelion, Rience'in arkasındaki kişiyi Philippa Eilhart'ın muhtemelen bildiğini ama bu bilgiyi sana vermediğini söyledi. Philippa, önüne geleni korumaz. Demek ki bu bok herifin arkasında önemli biri var."

Witcher sustu.

"Dikkatli ol, Geralt. Ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyasın. Biri seninle oynuyor. Biri senin manevralarını ayrıntılarıyla görüyor, hatta yönetiyor. Sakın tafra ve kibir etkilemesin seni. Seninle oynayan ne ucube ne de kurtadam. Michelet kardeşler de değil. Rience bile değil. Eski Kan'ın çocuğu, lanet olsun. Cintra tahtı, büyücüler, krallar ve Nilfgaard yetmiyormuş gibi şimdi bir de elfler çıktı. Bu oyunu boz ve içinden sıyrıl, Witcher. Kimsenin ummadığı bir şey yaparak planlarını boz. Bu saçma sapan bağlantıyı kopar, Cirilla adının seni çağrıştırmasına izin verme. Kızı

Yennefer’e ver, Kaer Morhen’e dön ve burnunu bile dışarı çıkarma. Dağlarda saklan. Bense burada acele etmeden, telaşa kapılmadan ve derinlemesine elf elyazmalarını incelerim. Eski Kanın çocuğuyla ilgili bilgiyi, bu işe bulaşmış olan büyücünün adını bulursam parayı toplar gelirsin, takas yaparız." "Bekleyemem. Kız tehlikede."

"Doğru. Ama seni, kıza giden yolda bir engel olarak gördüklerini de biliyorum. Mutlaka ortadan kaldırılması gereken bir engel. Bu bağlamda tehlikede olan sensin. Kızı, senden kurtulduktan sonra ele alacaklar."

"Veya bu oyunu bozup içinden sıyrılırsam ve Kaer Morhen’de saklanırsam. Bana bu tür öğütlerde bulunamayacağın kadar çok para ödedim sana, Codringher."

Avukat, çelik yıldızı parmaklarının arasında çevirdi. "Bana bugün ödediğin para karşılığında epeydir bu iş üzerinde çalışıyorum, Witcher," dedi ve öksürük nöbetini bastırdı. "Sana verdiğim öğüt, üzerinde uzun uzun düşünülmüş bir öğüttür. Kaer Morhen’de saklan, göz önünden kaybol. Cirilla’yı arayanlar bu arada onu bulacaklardır."

Geralt gözlerini kısıp gülümsedi.

Codringher’in rengi atmamıştı. "Ben ne dediğimi biliyorum," diye sözlerini sürdürdü. Bakışlarını Geralt’ın gözlerinden kaçırmıyor ve gülümsüyordu. "Ciri’nin peşindekiler onu bulacaklar ve kıza ne istiyorlarsa yapacaklar. Oysa o sırada sen de kız da güvende olacaksınız."

"Ne demek istediğini, açıkla lütfen. Ve hemen."

"Bir kız buldum. Cintralı bir soylu, savaşta kimsesiz kalmış. Göçmen kamplarında yaşamış, şu sıralar kumaş ölçüp biçiyor çünkü Brugge’de bir manifaturacının yanında kalıyor. Hiçbir özelliği yok. Tek bir özelliği dışında: Cintralı Aslan Yavrusuna çok benziyor. Bir portresini görmek ister misin?"

"Hayır, Codringher, istemem. Böyle bir çözümü kabul etmiyorum."

"Geralt," dedi avukat gözlerini iyice kısarak, "Neyin var senin? Ciri'yi kurtarmak istiyorsun. Bence hor görmek gibi bir lüksün yok senin. Hayır, kendimi doğru ifade edemedim. Hor görmeyi hiçe saymak gibi bir lüksün yok. Nefret Çağı gelecek, meslektaşım Witcher, büyük ve sonsuz bir Nefret Çağı. Ayak uydurmak zorundasın. Sana önerdiğim, basit bir seçenek. Birinin yaşaması için biri ölecek. Sevdiğin biri hayatta kalacak. Tanımadığın bir kız ölecek, hiçbir zaman görmediğin..."

"Hiçe sayabileceğim biri, öyle mi?" diye avukatın sözünü kesti Witcher. "Sevdiğim biri uğruna kendimden mi nefret edeyim? Hayır, Codringher. Rahat bırak o çocuğu, kumaşlarını ölçüp biçmeye devam etsin. Portresini imha et. Yak. Benim güçlükle kazandığım, seninse çekmeceye savurduğun iki yüz elli kron karşılığında bana başka bir şey ver. Bilgi ver. Yennefer ve Ciri, Ellander'den ayrıldılar. Bundan haberin olduğundan kuşkum yok. Nereye gittiklerini bildiğinden de kuşkum yok. Peşlerinde birinin olup olmadığını bildiğinden de kuşkum yok."

Codringher parmaklarıyla masayı tıklatıp öksürüyordu.

"Uyarılara kulağını tıkayan kurt, avlanmaya devam etmek istiyor," dedi. "Oysa avın kendisi olduğunu ve gerçek avcının astığı iki bayrağın tam ortasına doğru koştuğunu göremiyor."

"Bayağılaşma. Somut şeyler söyle."

"Nasıl istersen. Yennefer'in, temmuz başında Thanedd Adasının Garstang kentinde yapılacak sihirbazlar toplantısına doğru yola çıktığını tahmin etmek zor bir iş değil. Kurnazca manevralar yapıyor ve sihir kullanmıyor, yani yerini saptamak zor. Bir hafta önce Ellander'deydi, hesabıma göre üç ya da dört gün sonra Gors Velen'e varır, oradan da Thanedd birkaç adım sayılır. Gors Velen'e giderken Anchor köyünden geçecek. Hemen yola çıkarsan, peşine düşmüş atlıların önünü kesersin. Peşinde birileri var çünkü."

"Umarım," dedi Geralt sevimsiz bir gülümsemeyle, "saray ajanları değildir bunlar?"

"Hayır," dedi avukat elinde oynadığı madenî yıldıza bakarak. "Ajan değiller. Ama Rience de değil, senden akıllı o. Çünkü senin Michelet kardeşlerle sergilediğin mücadeleden sonra bir deliğe girip saklandı, burnunun ucunu bile çıkarmıyor. Yennefer'in peşinde üç hafiye var."

"Onları tanıdığını düşünüyorum?"

"Hepsini tanıyorum. Bu yüzden sana önerim: Rahat bırak onları! Anchor'a gitme. Ama ben çevremi ve ilişkilerimi kullanacağım. Hafiyelere para yedirmeye ve sözleşmeyi yeniden yazdırmaya çalışacağım. Açıkçası onları Rience'in üzerine salacağım. Eğer başarırsam..."

Ansızın susup sert bir hareket yaptı. Madenî yıldız uğultuyla havalandı ve boğuk bir ses çıkararak portrenin içine uçtu, Codringher'in babasının alnı üzerinden tuvali deldi ve duvarın içine gömüldü.

"Nasıl, iyi değil mi?" diye sordu avukat ve ağzını yayarak güldü. "Buna Orion deniyor. Denizaşırı ülkelerin bir icadı. Bir aydır üzerinde çalışıyorum ve her seferinde isabet ettiriyorum. Denemeye değer. Bu yıldız otuz adım mesafeden mutlak öldürüyor, üstelik eldivenin içine ya da şapka bandının arkasına saklanabiliyor. Orionlar bir yıldan beri Nilfgaard gizli servisinin donanımlarının bir parçası oldu. Rience, Nilfgaard adına casusluk yapıyorsa, onu şakağında bir Orion'la bulurlarsa çok eğlenceli olur... Evet, ne diyorsun?"

"Hiçbir şey. Senin meselen. İki yüz elli kron senin çekmecende duruyor."

"Elbette." Codringher başını salladı. "Sözlerini, beni özgür bıraktığın şeklinde yorumluyorum. Biraz susalım, Geralt. Bay Rience'in ani ölümüne bir dakikalık saygı duruşunda bulunalım. Neden sırıtıyorsun, lanet olsun? Ölümün heybeti karşısında saygı duymuyor musun?"

"Elbette duyuyorum. Hem de sersemlerin bu konuda şaka yapması karşısında sessiz kalamayacak kadar. Sen hiç kendi ölümüne kafa yordun mu, Codringher?"

Avukat yine şiddetle öksürmeye başladı ve ağzına tuttuğu mendilini uzun uzun inceledi. Ardından bakışlarını Geralt'a dikti. "Elbette," dedi alçak

sesle. "Yordum. Hem de yoğun bir biçimde. Ama benim düşüncelerim seni ilgilendirmez, Witcher. Anchor a gidecek misin?"

"Evet."

"Profesör lakaplı Ralf Blunden. Heimo Kantor. Kısa Yaxa. Bu isimler sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Üçü de kılıçta fena değildir. Micheletlerden çok daha iyilerdir. Yani daha güvenli ve uzun menzilli bir silah öneririm. Örneğin şu Nilfgaard yıldızını. İstersen sana bir çift satarım. Bende yeterince var."

"İstemem. Kullanışlı değiller. Uçarken gürültü yapıyorlar."

"Islık sesi psikolojik etki yaratıyor. Hedefi korkudan felce uğratır."

"Olabilir. Ama uyarı yerine de geçebilir. Ben olsam o sesi duyunca çekilirim."

"Sana doğru atıldığını görürsen tabii. Senin oklardan kaçabildiğim biliyorum. Ama arkadan gelirse."

"Arkadan gelse de kaçarım."

"Yalan söylüyorsun."

"Bahse var mısın?" diye soğuk bir sesle sordu Geralt. "Yüzümü senin sersem babanın resmine döneceğim, sen de arkamdan şu Orion u bana doğru atacaksın. İsabet ettirirsen kazanırsın. Ettiremezsen kaybedersin. Kaybedersen, elflerin elyazmalarını deşifre edeceksin. Eski Kan'ın çocuğu hakkında bilgiler toplayacaksın. Hızla."

"Ya kazanırsam?"

"Bu bilgileri yine sağlayacaksın ama bu sefer Yennefer'e göndereceksin. O ücretini öder. Yani zararın olmaz."

Codringher çekmeceyi çekip bir Orion daha çıkardı. "Bu bahse girmeyeceğimi sanıyorsun." Soru değil, saptamaydı bu sözler.

Hayır." Witcher gülümsedi. "Gireceğinden kuşkum yok."

"Sen gözüpek birisin. Ama unuttun mu? Benim de insafım 1 yoktur."

"Unutmadım. Ne de olsa Nefret Çağı gelecek ve sen çağa, 1 gelişmelere ayak uyduruyorsun. Bense çağa aykırı bir saf olduğum suçlamasını ciddiye aldım ve bu kez karşılığında kazanç umudum I olmadan risk almayacağım. Evet, ne diyorsun? Bahse var mısın?" | "Varım." Codringher, çelik yıldızı sivri uçlarından birinden i tutup ayağa kalktı. "Merakım oldum olası mantığımı yenmiştir, 1 hele anlamsız merhameti bütünüyle! Dön arkanı."

Witcher arkasını döndü. Portredeki delinmiş yüze ve arkasındaki duvara saplanmış Orion'a baktı. Sonra gözlerini kapadı, j Yıldız uğultuyla uçup resim çerçevesinin on santim uzağında duvara saplandı.

"Sana lanet olsun!" diye bağırdı Codringher. "Titremedin bile, piç!"

Geralt arkasına dönüp gülümsedi. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Neden titreyecekmişim ki? İsabet ettirmemek için attığını duydum."

Lokanta boştu. Köşedeki bir bankta oturan kadının gözlerinin 1 altında mor halkalar oluşmuştu. Çekinerek yana dönmüş, bebeğini I emziriyordu. Geniş omuzlu bir adam —kocasıydı muhtemelen— sırtını duvara yaslamış uyukluyordu. Sobanın arkasında biri daha oturuyordu ama içerisi loş olduğu için Aplegatt onu seçemiyordu. Lokantacı başını kaldırdı, Aplegatt'ı fark etti, giysilerini, göğsündeki Aedirn armasını taşıyan teneke levhayı görünce ba- f kışları bir anda karardı. Aplegatt böyle karşılanmaya alışkındı. | Saray ulağı olduğu için binek hakkına sahipti. Kralın emirleri gayet açıktı: Bir ulağın her kentten, her köyden, her lokantadan, her handan dinlenmiş bir at isteme hakkı vardı, onun bu talebini geri çevirmeye kalkan yanmıştı. Ulak elbette kendi atını orada bırakır ve aldığı at için bir makbuz verirdi, böylece atın sahibi ilgili devlet memuruna gidip tazminat talebinde bulunurdu. Ama konu her seferinde farklı sonuçlanırdı. Bu yüzden her yeni ulak can sıkıntısı ve korkuyla süzülürdü. Bu da at ister mi acaba? Bizim Sarıkız'ı alıp canını çıkaracak mı? Henüz yavruyken alıp büyüttüğümüz Bella'yı götürür mü ya

da nazlı dorumuzu? Aplegatt, oyun arkadaşlarını ahırdan çıkarıp götürdüğü için ardında gözü yaşlı nice çocuk bırakmıştı. Yaşadıkları adaletsizlik ve çaresizlik duygusuyla benizleri atmış nice yetişkinle karşılaşmıştı.

"Yeni bir ata ihtiyacım yok," dedi aceleyle. Lokantacının rahat bir soluk aldığı gözünden kaçmadı. "Yolda çok acıktım, bir şeyler yemek istiyorum," diye ekledi. "Tencerede ne var?" "Biraz çorba kaldı, hemen getiririm. Siz oturun, rahatınıza bakın. Geceyi burada mı geçireceksiniz? Hava kararmaya başladı bile."

Aplegatt düşündü. İki gün önce HansomTa, şu ünlü ulakla karşılaşmışlardı ve aldıkları emir doğrultusunda birbirlerine haberleri aktarmışlardı. Hansom, Kral Demavend'e gidecek haberi ve mektubu devralmış, atını Temerya ve Mahakam üzerinden Vengerberg e sürmüştü. Aplegatt da bu arada Redanya Kralı Vizimir'e ulaştırılacak postaları alıp Oxenfurt ve Dreiberg yönünde ilerlemişti. Önünde üç yüz milden fazla yol vardı daha.

"Yemeğimi yiyip yoluma devam edeceğim," dedi Aplegatt. Dolunay var, yollar da düzgün."

"Nasıl isterseniz."

Önüne koyulan çorba sulu ve tatsız tuzsuzdu ama ulak böyle ufak tefek şeylerin üzerinde durmazdı. Evde karısının pişirdiği yemeklerin lezzeti önemliydi onun için, yollarda ise bulduğunu yerdi. Şimdi çorbasını ağır ağır kaşıklıyor, parmakları dizginlerden kaskatı kesildiği için kaşığı biçimsiz tutuyordu.

Sobanın arkasında uyuklayan kedi, başını ansızın kaldırıp tısladı.

"Saray ulağı mısınız?"

Aplegatt irkildi. Soruyu bulunduğu loş köşeden soran adam şimdi öne çıkmış ulağın karşısında duruyordu. Süt gibi ak saçlarını alnındaki deriden bir bantla toplamıştı. Sırtında gümüş zımbalarla bezeli siyah bir tunik, ayağında çizmeler vardı. Sırtında taşıdığı kılıcının topuzu sağ omzunun üzerinde parıldıyordu.

"Yolculuk nereye?"

"Kralın iradesi nereye buyurursa," dedi Aplegatt soğuk bir sesle. Bu tür sorulara her zaman böyle yanıt verirdi.

Ak saçlı, bir süre susup ulağı dikkatle süzdü. Doğal olamayacak kadar solgun bir yüzü, tuhaf bakan siyah gözleri vardı.

"Kralın iradesi," dedi bir süre sonra boğuk ve tedirgin edici bir tonda, "acele etmeni istiyordur mutlaka. Herhalde birazdan yola koyulmak istersin."

"Size ne bundan? Beni acele etmeye zorlayan da kim?"

"Kimse değilim." Ak saçlı, itici bir ifadeyle gülümsedi. "Seni acele etmeye zorlamıyorum. Ama yerinde olsam buradan bir an önce ayrılırdım. Başına kötü şeyler gelmesini istemiyorum."

Aplegatt'ın böyle bir sav karşısında verecek yanıtı her zaman hazırdı. Kısa ve öz. Sakin ve barışçıl bir yanıt olurdu bu ama saray ulağının kime hizmet ettiğini ve ona dokunanın başına neler geleceğini açıkça anlatırdı. Gelgeldim ak saçlının sesinde öyle bir tını vardı ki Aplegatt'ın alışılmış yanıtı vermesini engelledi.

"Atımı dinlendirmem gerekiyor, bayım. Bir ya da iki saat."

"Anladım." Ak saçlı, başını salladı, sonra kaldırıp dışarıdan gelen seslere kulak verdi.

Aplegatt da kulaklarını dikti ama cırcırböceklerinin seslerinden başka bir şey duyamıyordu.

"Dinlen o halde," dedi ak saçlı ve göğsünün üzerinden geçen kılıç kayışını düzeltti. "Ama dışarı çıkma. Her ne olursa olsun, çıkma dışarı."

Aplegatt soru sormaktan vazgeçti. İçgüdüleri böylesinin daha doğru olduğunu söylüyordu. Kâsenin üzerine eğildi, çorbanın içinde yüzen birkaç yağ topağını yakalamaya çalıştı. Başını kaldırdığında ak saçlı orada değildi artık.

Çok geçmeden at kişnemesi ve nal sesleri duyuldu.

Lokantaya üç adam girdi. Lokantacı onları görür görmez elindeki kadehleri daha hızlı yıkamaya başladı. Bebeğini emziren kadın uyuklayan kocasına yaklaşıp onu sırtıyla iterek uyandırdı. Aplegatt, kemerinin ve hançerinin üzerinde durduğu tabureyi kendine doğru çekti.

Adamlar tezgâha doğru yürürken müşterileri hızlı bakışlarla süzüp değerlendirmeye çalıştılar. Ağır ağır, mahmuzlarını ve silahlarını şaklatarak yürüyorlardı.

"Hoş geldiniz, efendiler." Barmen hafifçe öksürdü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İçki vererek," dedi aralarından tıknaz ve yapılı olan adam. Maymun gibi upuzun kolları vardı, belinin arkasında iki adet Zer- rikanya2 kılıcı asılıydı. "Sen de bir yudum alır mısın, profesör?" "Almaz mıyım!" dedi öteki adam ve kanca burnunun üzerine düşmüş altın çerçeveli, mavimsi kristal camlı gözlüğünü düzelterek. "İçkinin tadı başka katkı maddeleriyle bozulmamışsa tabii." Barmen kadehlere içkileri doldurdu. Aplegatt, adamın ellerinin hafiften titrediğini fark etti. Adamlar sırtlarını tezgâha dayayıp toprak çanaklardan içkilerini ağır ağır yudumlamaya başladılar.

"Değerli lokantacı," dedi aralarından gözlüklü olan ansızın, "bildiğim kadarıyla kısa bir süre önce iki hanımefendi geçmiş buralardan, yolculukları Gors Velen’eymiş, öyle mi?"

"Buradan her türlü insan geçer," diye mırıldandı lokantacı. "Sözünü ettiğim hanımefendilerin gözünüzden kaçmış olması olanaksız," diye tane tane konuştu gözlüklü. "İçlerinden biri siyah saçlı ve olağanüstü bir güzelliktedir. Atı kara yağızdır. Öteki daha genç, kül rengi saçlı, yeşil gözlü. Kır atı var. Uğradılar mı buraya?"

"Hayır," dedi Aplegatt, lokantacıdan önce davranarak. Ama sırtından soğuk sular döküldüğünü hissetti. "Uğramadılar." Boz tüylü tehlike. Kızgın kumlar...

"Ulak mısın?"

Aplegatt başını salladı.

"Nereden gelip nereye gidersin?"

"Kralın iradesi nereden alıp nereye gönderirse."

"Şu sözünü ettiğim kadınlara kazara rastlamış olabilir misin yolda?"

2 Güneydoğuda bulunan esrarengiz bir ülke. (ç. n.)

"Hayır."

"Bence ‘hayır’ demekte aceleci davrandın," diye homurdandı fasulye sırığı gibi uzun olan üçüncü adam. Siyah saçları özellikle yağlanmış gibi parlıyordu. "Belleğini pek zorlamışsın gibi gelmedi bana."

"Bırak, Heimo." Gözlüklü eliyle geçiştirdi. "Bu adam ulak. Kendin sorup kendin yanıtlama. Bu yerleşim merkezinin adı nedir, lokantacı?"

"Anchor."

"Gors Velen’le arası?"

"Ha?"

"Kaç mil?"

"Milleri saymadım. Ama üç günde gidilir."

"Atla mı?"

"Arabayla."

"Hey," dedi tıknaz olan sesini biraz yükselterek, sonra yerinden doğruldu ve açık duran kapıdan avluya baktı. "Dışarıya bir göz atsana, profesör. Neyin nesi bu? Yoksa..."

Gözlüklü de dışarı baktı ve yüzü ansızın kasıldı.

"Evet," diye tısladı. "Bu o, iyi bari. Gerçekten şansımız varmış."

"İçeri girmesini bekleyelim mi?"

"İçeri girmeyecek. Atlarımızı gördü."

"O biliyor bizim..."

"Kes sesini, Yaxa. Bir şey söylüyor."

"Seçim sizin," diye boğuk ama Aplegatt'ın hemen tanıdığı net bir ses duyuldu dışarıdan. "İçinizden biri dışarı gelip sizi kimin tuttuğunu söylesin bana. O zaman atlarınıza atlayıp buradan sorunsuzca çekip gidersiniz. Ya da üçünüz birden çıkın dışarı. Bekliyorum."

"Orospu çocuğu," diye homurdandı siyah saçlı adam. "Biliyor. Ne yapacağız?"

Gözlüklü, ağır ağır hareket ederek elindeki çanağı tezgâha bıraktı. "Bize ne için para ödendiyse onu yapacağız."

Avuçlarına tükürdü, parmaklarını oynattı ve kılıcını çekti. Bunun üzerine diğer ikisi de kılıçlarına davrandı. Lokantacı çığlık atmak üzere ağzını açtı ama mavimsi camların ardındaki buz gibi bakışları görünce vazgeçti.

"Kimse yerinden kalkmasın," diye tısladı gözlüklü, "gıkını da çıkarmasın. Heimo, iş başladığında onun arkasına geçmeye çalış. İyi şanslar çocuklar! Hadi çıkalım."

Çatışma dışarı çıkmalarıyla birlikte başladı. Yumruklar, tekmeler, kılıç şakırtıları. Derken herkesin tüylerini diken diken eden bir çığlık.

Lokantacının benzi attı, gözlerinin altında mor halkalar olan kadın tiz bir çığlık atıp bebeğini sıkıca göğsüne bastırdı. Sobanın arkasındaki kedi fırladı, kamburunu çıkardı, kuyruğunu sağa sola vurdu. Aplegatt sandalyesini hemen en arka köşeye itti. Kınından çıkarmadığı hançerini dizlerinin üzerine koymuştu.

Tekrar tahtaların üzerinde gezinen ayak sesleri gelmeye başladı, kılıçlar şakırdayıp havada uçuyordu.

"Uff, seni..diye vahşice bir haykırış yükseldi ve bu sözler okkalı bir küfürle sonlansa da söyleyenin sesinde öfkeden ziyade çaresizlik vardı. "Seni..."

Yine bir kılıcın havadaki ıslığı duyuldu. Ardından kulakları tırmalayan, havayı âdeta şeritlere ayıran tiz bir çığlık yükseldi. Kalasların üzerine ağır bir buğday çuvalı düşmüşçesine bir gümbürtü koptu. Ahırdan nal sesleri, korkmuş atların kişnemesi duyuldu.

Yine kalasların üzerinde gezinen birinin ayak sesleri, zemini sallayarak yürüyen birinin hızlı adımları işitildi. Bebekli kadın kocasına iyice sokuldu, lokantacı sırtını duvara yapıştırdı. Aplegatt hançerini çekti ama silahını masanın altından henüz çıkarmıyordu. Koşan adam dosdoğru lokanta yönünde ilerliyordu, belli ki birazdan kapıda belirecekti. Ama o kapıya ulaşmadan havada bir kılıç uçtu.

Adam çığlığı bastı ve hemen arkasından kendini lokantanın içine attı. Eşiğin üstüne devrilecekmiş gibi görünse de öyle olmadı. Sendeledi, birkaç ağır adım attı ve içeri girince öyle bir yığıldı ki döşeme tahtalarının arasında birikmiş olan tozlar havalandı. Yüzükoyun düştü, güçsüzdü, kollarını ve bacaklarını kendine doğru çekip büzüldü. Kristal gözlüğü yere şakırtıyla düşüp mavimsi küçük parçalara ayrıldı. Artık hareket etmeyen bedenin altında kırmızı, parlak bir birikinti oluşmaya başlamıştı bile.

Kimse kımıldamıyor, kimse bağırmıyordu şimdi.

Ak saçlı, lokantaya girdi.

Elinde tuttuğu kılıcını, sırtındaki kının içine ustaca bir hareketle soktu. Yerde yatan cesede bir an bile bakmadan tezgâha yaklaştı. Lokantacı büzüldükçe büzülüyordu.

"Bu kötü adamlar," dedi ak saçlı boğuk bir sesle, "onlar öldüler. Mübaşir geldiğinde bunların başına ödül biçildiği anlaşılacaktır, bu parayı uygun gördüğü gibi değerlendirsin."

Lokantacı aceleyle başını salladı.

"Bu adamların yoldaşları ya da arkadaşları başlarına ne geldiğini merak edebilirler," diye sözlerini sürdürdü ak saçlı.

"Onlara, bu adamları kurdun ısırdığını söylersin. Ak Kurt ısırdı dersin. Ayrıca sık sık arkalarına bakmalarını da söyle. Çünkü gün gelecek arkalarına baktıklarında kurtla göz göze gelecekler."

Aplegatt üç gün sonra Dreiberg kapılarına ulaştığında gece yarısını çoktan geçmişti. Öfkelendi çünkü kent çevresindeki hendeğin önünde kalmıştı ve karşıya geçebilmek için avazı çıktığı kadar bağırdı. Uykularından ancak uyanabilen nöbetçiler kapıları açmak için ellerini çabuk tutmamıştı. Aplegatt da nöbetçilerin gelmişlerine geçmişlerine ağır küfürler etti. Hatta sonrasında uykusundan uyandırılan nöbetçi amirinin Aplegatt'in nöbetçilerin annelerine, büyükannelerine ve ninelerine yönelttiği hakaretleri yeni ayrıntılarla tamamlamasından büyük bir keyif aldı. Gece vakti Kral Vizimir'in huzuruna kabul edilmesi elbette söz konusu olamazdı. Bu durum Aplegatt'ın işine de gelmişti çünkü hiç değilse şafak vaktine kadar yatıp dinlenebilirdi. Ama yanılmıştı. Yatacak bir yer göstereceklerı yerde doğrudan karakola aldılar. İçeride onu şato kâhyası değil, o malum kudretli iri yarı adam bekliyordu. Aplegatt, gizli servis şefi Dijkstra'yı tanırdı. Aplegatt'ın bildiği gibi Dijkstra, yalnızca kralın duyması gereken haberleri dinleme yetkisine sahipti. Aplegatt mektupları ona uzattı.

"Sözlü haberin var mı?"

"Evet, efendim."

"Konuş."

"Demavend'den Vizimir'e," diye başladı Aplegatt gözlerini kapatarak. "Birincisi: Gizli birlikler temmuzdaki yeniaydan iki gece sonra hazır olacak. Foltest'in sözünden caymamasına dikkat et. İkincisi: Açıkgözler'in Thanedd Adası'ndaki toplantılarını ben onurlandırmayacağım, sana da aynı şeyi yapmanı öneririm. Üçüncüsü: Aslan Yavrusu yaşamıyor."

Dijkstra yüzünü hafifçe buruşturdu, parmaklarıyla masayı tıklattı. "Bu mektupları Kral Demavend'e götüreceksin. Bir de sözlü bir haberi. Kulaklarını dik, aklına iyice yaz. Masajı kralına kelimesi kelimesine aktaracaksın. Yalnızca ona, başka kimseye değil. Başka kimseye söylemek yok, anladın mı?"

"Anladım efendim."

"Haber şöyle: Vizimir'den Demavend'e. Gizli birlikleri mutlaka durdurmalısın. Birisi hainlik yapmış. Alev, Dol Angra'da bir ordu toplamış, bir bahane bekliyor. Tekrar et."

Aplegatt duyduklarını tekrar etti.

"Güzel." Dijkstra başını salladı. "Gün doğar doğmaz yola koyulacaksın."

"Beş gündür yoldayım, efendim." Ulak, kalçalarını ovaladı. "Hiç değilse kuşluk vaktine kadar dinlenebilsem... İzin verir misiniz?"

"Kralın Demavend şu sıralar uyumaya fırsat bulabiliyor mu? Ben uyuyor muyum? Bu soru yüzünden bile ağzına bir yumruk yemeyi hak ediyorsun, ulan! Sana yemek verecekler, o sırada kemiklerini samanların üzerinde dinlendirirsin. Ama gün doğar doğmaz yola koyulacaksın. Sana bir cins at vermelerini emrettim, göreceksin fırtına gibi uçacak. Ekşitme yüzünü öyle! Al sana bir kese daha ekstra ücret. Gittiğinde Vizimir'in pinti olduğunu söyleme kimseye."

"Teşekkür ederim efendim."

"Pontar ormanlarına ulaştığında dikkatli ol. Orada Sincaplar görülmüş. Ayrıca bölge haydut kaynıyor."

"Ah, biliyorum, efendim. Üç gün önce öyle bir şey gördüm ki..."

"Ne gördün?"

Aplegatt, Anchor'da tanık olduğu olayları nakletti. Dijkstra, kütük gibi kollarını göğsünde kavuşturup onu dinledi.

"Profesör," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Heimo Kantor ve Kısa Yaxa. Bir Witcher tarafından öldürüldüler. Anchor'da, Gors Velen'e, yani Thanedd'e ve Garstang'a giden yol üzerinde... Ve Aslan Yavrusu yaşamıyor, öyle mi?"

"Anlamadım, efendim?"

"Önemli değil." Dijkstra başını kaldırdı. "En azından senin için değil. Git dinlen. Ve gün ağarırken yola çık."

Aplegatt önüne konanları yedi, biraz uzandı ama yorgunluktan gözünü bile kırpamadı. Gün doğmak üzereyken ana kapıdan çıkmıştı bile. Aygır gerçekten coşkuluydu ama inatçıydı. Aplegatt böyle atları sevmezdi.

Sırtı, sol kürek kemiği ile omur kemiğinin arası dayanılmaz derecede kaşınıyordu, ahırda uzandığı sırada pire ısırmıştı onu muhtemelen. Durmadan kendini kaşıması olanaksızdı.

Aygır ayak değiştirip kişnemeye başladı. Ulak, onu mah- muzlayıp dörtnala koşturdu. Zaman daralıyordu.

"Gar'ean," diye tısladı Cairbre ve yolu gözetlemek için gizlendiği dalın arkasından öne doğru eğildi. "En Dh'oine aen evall a strâede!"

Toruviel, ayağa sıçradı, kılıcını kapıp kemerine taktı, hendek duvarına yaslanıp uyuklayan yanındaki Yaevinn'i botunun ucuyla kıçından dürttü. Elf, ayağa fırladı, az önce üzerine devrildiği kızgın kumdan yandığı için öfkeyle tısladı.

"Que suecc's?"

"Yolda bir atlı göründü."

"Bir mi?" Yaevinn yayına ve ok kuburuna davrandı. "Ca- irbre? Yalnızca bir mi?"

"Bir. Yaklaşıyor."

"O halde işini bitirelim. Bir Dh'oine3 eksilsin."

"Sakin ol." Toruviel, onu kolundan yakaladı. "Ne işimize yarayacak? En iyisi kendimize müşteri arayalım ve emir alalım. Yollardaki sivilleri mi öldüreceğiz? Özgürlük savaşı bu mudur?" "Aynen budur. Kenara çekil biraz."

Yolun ortasında bir ölü yatarsa, geçen her devriye alarm verir. Ordu peşimize düşer. Geçitlerin başına nöbetçi koyarlar, biz de nehri geçmekte zorlanırız!"

"Bu yoldan atlı geçmez genelde. Onlar cesedi bulduklarında biz çok uzaklarda oluruz."

Bu atlı da çok uzakta şimdi," dedi Cairbre oturduğu ağacın tepesinden aşağıya bakarak. "Konuşacağın yerde ateş etmen gerekirdi. Artık vuramazsın onu. En az iki yüz adım ötede." Benim otuz kilolukla mı vuramam?" Yaevinn yayını okşadı. "Ayrıca iki yüz adım ötede falan değil. Olsa olsa yüz elli adımdır. Mire, que spar aen'le."

"Yaevinn, bırak..."

"Thaes aep, Toruviel."

Elf beresini, ucuna takılı sincap kuyruğu onu rahatsız etmeyecek şekilde çevirdi, yayını sertçe gerdi, nişan aldı ve kirişi bıraktı.

Aplegatt, okun sesini duymadı. "Sessiz" bir oktu bu, uzun ve boz rengi tüylerle bezeliydi. Sertliği artırıp ağırlığı düşürmek için okun şaftında evlekler vardı. Üç bıçaklı, tıraş bıçağı kadar keskin uç olanca gücüyle ulağın sırtına, sol kürek kemiği ile omurgasının arasına saplandı. Bıçaklar çapraz olarak yerleştirilmişti — okun ucu vücuda girerken vida gibi dönüyor, dokuyu parçalıyor, kan damarlarını kesiyor ve kemikleri un ufak ediyordu. Aplegatt, öne doğru, atın boynunun üzerine düştü ve un çuvalı gibi yere yığıldı.

Yolun üzerindeki kumlar kızgındı ve güneşten öylesine kavrulmuştu ki buhar çıkarıyordu. Gelgeldim ulak bunu hissetmedi. Anında ölmüştü.

Onu tanıdığımı söylemek abartı olurdu. Bence, Witcher ve büyücü dışında kimse gerçek anlamda tanımıyordu onu. İlk kez karşılaştığımızda, olağandışı duruma rağmen, pek etkilenmemiştim ondan. Bu kızı ilk gördüklerinde onu saran ölümün soluğunu hemen hissettiklerini söyleyen insanlar tanıdım. Ama bana çok sıradan göründü, oysa onun sıradan biri olmadığını biliyordum; bu yüzden ondaki sıra dışılığı keşfetmek ve duyumsayabilmek için onu etraflıca incelemeye çok uğraştım. Gelgeldim hiçbir şey görmedim, hissetmedim. Sonradan yaşanacak trajik olayların belirtisi sayılabilecek, bunlara işaret eden hiçbir şey. Onun neden olduğu ve yol açtığı olayları tahmin ettirecek hiçbir şey.

Dandelion, Şiirin Yarım Yüzyılı

2. Bölüm

Ormanın bittiği yerdeki yol ayrımında toprağa on kazık çakılmıştı. Her kazığın tepesine birer araba tekerleği oturtulmuştu. Tekerleklerin üzerine üşüşmüş olan kargalar ve kuzgunlar tekerleklere bağlı cesetleri gagalayıp bunlardan parçalar koparıyordu. Kazıkların yüksekliğinden ve kuşların izdihamından tekerleklerin üzerinde tam olarak ne olduğu tahmin edilemiyordu.

Ama cesetti bunlar. Başka bir şey olamazdı.

Ciri başını çevirip tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Rüzgâr kazıklara vurdukça, çürümüş cesetlerin mide bulandırıcı kokusu yol ayrımına yayılıyordu.

"Kayda değer bir dekor." Yennefer, eyerin üzerinden yana doğru eğilip yere tükürdü; Ciri yi bir süre önce aynı hareket yüzünden çok sert azarladığım unutmuştu. "Sanatsal ve mis kokulu.

Ama neden burada, ormanın hemen kıyısında? Normalde bu tür şeyler kent surlarının önünde sergilenmez mi? Haksız mıyım,

sayın efendiler? "

"Bunlar Sincaplar, saygıdeğer hanımefendi," dedi aceleyle,

yol ayrımında onlara yetişen seyyar satıcılardan biri, yükünü boşaltmış iki tekerlekli arabaya koşulmuş benekli atını dizginleyerek. "Kazıkların üzerinde asılı duranlar elfler. Kazıkların ormana çakılmış olmasının nedeni, diğer Sincaplar'ı ikaz etmek."

"Yani bunun anlamı," dedi büyücü kadın, seyyar satıcıya bakıp, "canlı canlı yakaladıkları Scioa'taelleri buraya getirip..." "Elflerin, hanımefendi, canlı yakalandıkları nadirdir," diye Yennefer'in sözünü kesti tacir. "Askerler gerçekten birini canlı ele geçirecek olsa hemen kente götürürler çünkü yerleşik insan olmayanlar buralarda yaşar. İnsan olmayanlar pazar meydanında infazı görürlerse, Sincaplar'a katılma heveslerini hemen kaybederler. Ama çatışmada öldürülen elfler yol ayrımlarına getirilip kazıklara bağlanırlar. Bazen çok uzaklardan taşınıp getirilirler, dolayısıyla cesetler kokmaya başlamıştır bile..."

"Ölümün haşmetine duyulan saygıdan ötürü ölülerin ruhlarını çağırma ritüellerinin bize yasaklandığını düşündükçe çıldırıyorum," diye tısladı Yennefer. "Cesetlere saygı, onurlarına, huzurlarına, törenle gömülmelerine saygı..."

"Ne diyorsunuz, hanımefendi?"

"Hiçbir şey. Hadi, Ciri, atlarımızı hemen buradan uzaklara sürelim. Peh! Bu koku içime dışıma işlemiş gibi hissediyorum." "Ben de, ıyyy," dedi Ciri ve atım tacirin arabasının çevresinde tırısa kaldırdı. "Dörtnala koşturalım, tamam mı?"

"Tamam, Ciri! Dörtnala ama sakın boynunu kırma!"

Çok geçmeden kent göründü. Büyük bir kentti burası, surlarla çevriliydi, surların tepesinde sivri çatıları parlayan kuleler vardı. Kentin arkasında yeşilden maviye geçen çarşaf gibi bir deniz uzanıyordu, sabah güneşinin altında ışıl ışıldı, yer yer beyaz noktalara dönüşmüş yelkenlilerle bezenmişti. Ciri, atını kumluk bir tepenin kıyısında durdurdu, üzengilerin üzerinde doğruldu, rüzgârı ve mis gibi kokuyu alabildiğine içine çekti.

"Gors Velen," dedi Yennefer. O da atıyla gelip Ciri'nin yanında durmuştu. "Sonunda hedefimize ulaştık. Şimdi anayola dönelim."

Yola çıkar çıkmaz yeniden dörtnala koşup birkaç öküz arabasını ve sırtlarında odun taşıyan yayaları geçtiler.

Bunların hepsini geride bıraktıktan sonra büyücü kadın atını dizginledi ve Ciri'yi bir el hareketiyle durdurdu. "Yaklaş," dedi, "daha yaklaş. Dizginleri tut ve atıma yön ver. Benim iki elime de ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Tut dizginleri, lütfen."

Yennefer, eyer heybesinden küçük bir gümüş ayna çıkardı, ellerinin arasında ovalayıp alçak sesle büyülü sözler söyledi. Ayna elinden kayıp havada biraz süzüldü, Yennefer'in yüzünün tam önünde, atın kulaklarının üzerinde asılı kaldı.

Ciri şaşkınlıkla iç geçirdi, dudaklarını ısırdı.

Büyücü, eyer heybesinden bir tarak aldı, beresini çıkardı ve sert hareketlerle bir süre saçlarını taradı. Ciri hiç konuşmuyordu. Saçını tararken Yennefer'in rahatsız edilmeyeceğini, ona soru sorulmayacağını bilirdi. Gür buklelerinin hoş ve kendi haline bırakılmış gibi duran karışıklığı uzun çabaların bir sonucuydu, gerçekten emek istiyordu.

Yennefer yeniden heybelerden birine uzandı. Kulaklarına elmas küpeler, her iki koluna da bilezikler taktı. Boynundaki fularını çekip aldı, gömleğinin birkaç düğmesini açtı ve obsidyen yıldız ortaya çıktı.

Hah!" dedi Ciri kendini tutamayarak. "Neden böyle yaptığını anladım! Kente girdiğimiz için güzelleşmek istedin! Doğru mu?"

"Doğru."

"Ya ben?"

"Ne demek, ya ben?"

"Ben de güzel görünmek istiyorum. Ben de saçlarımı..." "Geçir bereni başına," diye çıkıştı Yennefer, gözünü atın kulakları üzerinde süzülen aynadan ayırmadan. "Daha önce nasılsa aynen öyle geçireceksin başına. Saçlarını da içine sok." Ciri öfkeyle tısladı ama bir an bile duraksamadan denileni yaptı. Büyücünün sesindeki tınılar arasındaki farkı ayırt etmeyi çoktan öğrenmişti. Ne zaman tartışmaya girip ne zaman susacağını çok iyi biliyordu.

Yennefer, alnına düşen bukleleri düzelttikten sonra eyer heybesinden yeşil camdan ince, uzun bir şişe çıkardı. "Ciri," dedi yumuşak bir sesle, "bu yolculuğu gizli yapıyoruz ve henüz tamamlamadık. Bu yüzden saçlarını berenin altında gizlemek sorundasın. Her kentin kapısında gelen yabancıları etraflıca incelemeleri karşılığında para alan adamlar dikilir. Anlıyor musun?" "Hayır," dedi Ciri küstah bir sesle ve büyücünün atının dizginlerini çekti. "Öyle süslendin ki kapılardaki gözlemcilerin gözleri yuvalarından çıkacak! Ne güzel bir sırmış bu böyle!" Yennefer gülümsedi. "Kapılarına doğru ilerlediğimiz kent Gors Velen. Gors Velen'de gizlenmeme gerek yok, hatta tam tersi. Ama senin durumun farklı. Kimsenin belleğine yerleşmemelisin." "Sana dik dik bakanlar beni de fark edeceklerdir!"

Büyücü şişenin mantar tıpasını açmasıyla birlikte frenk üzümü ve leylak kokusu yayıldı. Yennefer işaret parmağını şişenin ağzına soktu ve parmağıyla aldığı küçük bir parçayı gözlerinin altına hafif hareketlerle sürdü.

"Birinin dikkatini çekeceğini hiç sanmam," dedi esrarengiz bir edayla gülümseyerek.

Köprünün önünde atlılardan ve arabalardan oluşan uzun bir kuyruk vardı, seyyahlar kapının önünde yığılmışlar, kontrol sırasının kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Çileden çıkan Ciri, bir de uzun süre beklemek zorunda kalacaklarını anlayınca öfkeyle söylenmeye başladı. Yennefer ise eyerin üzerinde doğruldu ve seyyahlara tepeden bakarak atını dörtnala sürdü. Kapının önünde birikmiş kalabalık hemen kenara çekilerek büyücüye yol verdi ve saygıyla eğildi. Zırhlı uzun gömlekler giymiş nöbetçiler de büyücüyü görünce, inatçı ve ağırcanlı kişileri mızraklarının gövdesiyle sertçe itip Yennefer'e yol açtılar.

"Bu taraftan, bu taraftan, değerli hanımefendi!" diye seslendi nöbetçilerden biri. Gözünü Yennefer’e dikmiş, beti benzi atmıştı. "Buradan girin lütfen! Çekilin kenara! Çekilin, hödükler!"

Acilen çağırılan nöbetçi amiri, nöbetçi kulübesinden dışarı doğru sarktı, suratını asmış öfkeyle bakıyordu ama Yennefer’i görünce yüzü aydınlandı, gözleri âdeta büyüdü ve ağzı açık kaldı. Yerlere kadar eğilerek, "Gors Velen’e hoş geldiniz, şeref verdiniz, yüce hanımefendi," diye geveledi. Sonra doğrulup Yennefer’e sersemlemiş gibi bakmayı sürdürdü. "Emrinizdeyim... Değerli hanımefendiye hizmet etme şerefine nasıl nail olabilirim? Yanınıza bir refakatçi vereyim mi? Ya da bir rehber? Ya da istediğiniz birini çağırtayım mı hemen?"

"Gerekmez." Yennefer eyerin üzerinde gerindi, adamı tepeden süzdü. "Kentte çok az kalacağım. Thanedd’e gidiyorum."

"Anlaşılmıştır efendim," dedi nöbetçi amiri. "Thanedd e, evet, tabii... toplantıya. Anlıyorum, anlaşılmıştır. O halde size dileğim..."

"Teşekkür ederim." Büyücü atını dürttü, nöbetçi amirinin ne dilediğini belli ki merak etmiyordu. Ciri, Yennefer’i telaşla izledi. Nöbetçiler önlerinden atıyla geçen Yennefer’in önünde eğilirken Ciri’yle hiç ilgilenmediler.

"Sana adını bile sormadı!" diye mırıldandı Ciri, Yennefer’e yetişip, atını bataklığa dönüşmüş yolun üzerindeki araba izlerine doğru sürerken. "Nereden geldiğimizi bile öğrenmek istemedi! Efsunladın mı onları?"

"Onları değil, kendimi."

Büyücü dönünce Ciri yüksek sesle iç geçirdi. Yennefer’in gözleri lacivert pırıltılar saçıyordu ve yüzü güzellikten ışıl ışıldı. Her zamankinden daha göz kamaştırıcıydı. Tehdit doluydu. Ve doğallıktan çok uzaktı.

"Yeşil şişe!" diye bir tahminde bulundu Ciri hemen. "Ne vardı içinde?"

"Glamarye. Özel durumlar için hazırlanmış bir iksir, daha doğrusu merhem. Ciri, her pis su birikintisine girmek zorunda mısın?"

"Atımın toynaklarını temizlemek istiyorum!"

"Bir aydır yağmur yağmadı. Bunlar çirkef ve at çişi, su değil!"

"Haa... O iksiri niçin kullandığını söyler misin bana? Yani senin için çok önemli..."

"Burası Gors Velen," diye kızın sözünü kesti Yennefer. "Refahını büyük ölçüde büyücülere borçlu olan bir kent. Daha doğrusu kadın büyücülere. Kendimi tanıtmayı ve kim olduğumu kanıtlamayı istemedim. Bunun ilk bakışta belli olmasını yeğledim. Şu kızıl binadan sonra sola sapacağız. Atı yavaş ilerlet Ciri, yoksa bir çocuğu ezeceksin."

"Buraya neden geldik peki?"

"Bunu söylemiştim sana."

Ciri homurdandı, dudaklarını ısırdı, atın sağrısına topuğunu şiddetle vurdu. Kısrak zıpladı, az kalsın önlerinden geçen arabanın atlarına çarpacaktı. Arabacı yerinden fırladı, Ciri'nin kısrağına kamçısını indirmek için kolunu kaldırıp hız aldı ama Yennefer'le göz göze gelince hemen yerine oturup gözlerini eski ayakkabılarına dikti.

"Bir gaf daha yaparsan bozuşacağız," dedi Yennefer dişlerinin arasından. "Yaşını doldurmamış toy bir keçi gibi davranıyorsun. Beni rezil ediyorsun."

"Beni bilmediğim bir okula vermek niyetindesin, değil mi? Ama ben istemiyorum!"

"Alçalt sesini. Millet bizi dikizliyor."

"Onlar bana değil, sana bakıyor. Ben okula gitmek istemiyorum. Daima yanımda olacağına söz vermiştin, şimdi beni yalnız bırakmak istiyorsun! Tek başıma! Ben yalnız olmak istemiyorum!" "Yalnız olmayacaksın. Okulda yaşıtın bir sürü kız var. Yığınla okul arkadaşın olacak."

"Okul arkadaşı istemiyorum. Senin yanında olmak istiyorum, senin ve... Oysa sanmıştım ki..."

Yennefer hızla döndü. "Ne sanmıştın?"

"Geralt'ın yanına gittiğimizi sanmıştım." Ciri başını kaldırıp dik dik baktı. "Yol boyunca aklından nelerin geçtiğini biliyorum. Geceleri neden iç geçirdiğini de biliyorum."

"Yeter," diye tısladı büyücü. Ateş saçan gözlerini görünce Ciri başını atın yelesine gömdü. "Sen küstahlaşmaya başladın. Sana şunu önemle hatırlatırım ki bana itiraz edebileceğin günler kesinlikle geride kaldı. Bunu sen istedin. Şimdi bana itaat edeceksin. Ne emredersem onu yapacaksın. Anladın mı?"

Ciri başını salladı.

"Emrettiklerim senin için en doğru olandır. Her zaman. Bu yüzden sözümü dinleyecek ve önerilerimi yerine getireceksin. Anlaşıldı mı? Durdur atı. Geldik."

"O okul bu mu?" diye homurdandı Ciri ve gözlerini binanın gösterişli cephesinde gezdirdi. "Burası..."

"Artık tek söz istemiyorum. İn. Ve olması gerektiği gibi davran. Okul değil burası, okul Aretuza'da, Gors Velen'de değil. Burası banka."

"Bankaya neden ihtiyacımız var?"

"Düşün bakalım. Sana in, dedim. Çamura basma! Atını olduğu yerde bırak, hizmetliler ilgilenecek onunla. Eldivenlerini çıkar. Bankaya binici eldivenleriyle girilmez. Bana bak. Bereni düzelt. Tuniğini de. Dik dur. Ellerini nereye koyacağını bilmiyor musun? O halde kendi hallerine bırak!"

Ciri iç geçirdi.

Binanın kapısından koşarak gelen ve görevleri gereği yerlere kadar eğilen hizmetliler cüceydi. Ciri onlara ilgiyle baktı. Arkadaşı Yarpen Zigrin gibi kısa boylu, tıknaz ve sakallı olmalarına karşın ne ona ne de onun "çocuklar"ına benziyorlardı. Rütbeli hizmetlilerdi, tek tip üniforma

giymişlerdi, yüzleri ifadesizdi. Ayrıca Yarpen ve çocuklarının aksine itaatkârlardı.

Yennefer ve Ciri binaya girdiler. Büyülü iksirin etkisi hâlâ sürdüğü için Yennefer'in görünmesi büyük bir hareketliliğe, koşuşturmaya, yaltakçı karşılamalara, emrinde olduklarına dair açıklamalar yapmalarına yol açıyordu. Ak sakallı, inanılmaz şişman ve gösterişli giysiler içindeki bir cücenin gelmesiyle bu merasimler son buldu.

"Muhterem Yennefer!" diye gürledi cüce, kalın boynundan beyaz sakalının altına kadar uzanan altın kolyesini şakırdatarak. "Ne güzel bir sürpriz bu böyle! Ve ne büyük şeref! Lütfen, lütfen odama gel! Siz de öyle durup kös kös bakmayın! Hadi işinize, hesaplama masalarının başına. Wilfli, odama çabuk bir şişe Castel de Neuf getir, yılı... sen yılını biliyorsun işte. Hadi, fırla! Ne mutlu, ne mutlu, Yennefer. Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim. Bu ne güzellik böyle! Ah, lanet olsun, soluğum kesildi!"

Büyücü kadın gülümsedi. "Ama sen de kendine fena bakmıyorsun, Giancardi."

"Eh, öyle tabii. Lütfen, lütfen odama gel. Ama olur mu, hanımefendi önden buyursun. Yolu biliyorsun, Yennefer."

Giancardi'nin odası loş ve serinceydi; Ciri'nin Kâtip Jarre'ın kulesinden anımsadığı bir kokusu vardı; içerisi mürekkep, parşömen ve toz kokuyordu, meşe mobilyaların, goblenlerin ve kitapların üzeri tozla kaplıydı.

"Oturun lütfen." Bankacı, masanın önünde duran ağır koltuklardan birini Yennefer için çekti, Ciri'ye göz ucuyla ama ilgiyle baktı. "Hımm..."

Adamın bakışlarını fark eden büyücü, "Kıza istediğin bir kitabı ver, Molnar," dedi, rahatsızlığını belli etmeden. "En çok sevdiği şey kitaptır. Masanın en ucuna oturur ve bizi rahatsız etmez. Öyle değil mi, Ciri?"

Ciri, bu soruyu onaylamanın yersiz olduğunu düşündü. "Kitap, hımm, hımm," dedi cüce dalgın dalgın ve küçük bir dolabın başına geçti. "Ne varmış bakayım burada? Haa, giriş ve çıkış kitabı... Hayır, bu olmaz. Gümrük ve liman vergileri... Bu da olmaz. Krediler ve giderler? Hayır. Bu

nereden gelmiş buraya? Kim bilir... Ama en uygunu bu. Buyurun, küçük hanım."

Kitabın adı Physiologus4 idi, çok eski ve yıpranmıştı. Ciri kapağını dikkatle açtı. Eser Ciri'nin hemen ilgisini çekmişti çünkü esrarengiz canavarlardan ve yaratıklardan bahsediyordu, ayrıca gravürlerle doluydu. Ciri, dikkatini elindeki kitaba verirken bir yandan da büyücü ve cüce arasında geçen konuşmayı izlemeye çalışıyordu.

"Bana vereceğin bir mektup var mı, Molnar?"

"Hayır." Bankacı, Yennefer'le karşılıklı şarap içmeye başladı. "Yeni mektuplar gelmedi. Sonuncusunu bir ay önce belirlediğimiz biçimde ilettim."

"Aldım, teşekkür ederim. Şey, peki... Mektup birinin ilgisini çekti mi?"

Molnar Giancardi gülümsedi. "Burada hayır. Ama merakında haklısın, dostum. Vivaldi Bankası, mektubun yolunu izlemeye çalışan birileri olduğu konusunda beni gizlice bilgilendirdi. Ven- gerberg'deki şubeleri de senin hesabını incelemek isteyen başka birini saptamış. Çalışanlardan birinin ihanet ettiği anlaşılmış."

4 Yazıldığı dönemde bilinen canavarların tanımlarını ve onlarla nasıl baş edileceğini açıklayan eski bir kitap, (ç. n.)

Cüce sustu ve gür kaşlarının altında görünmez olmuş gözleriyle büyücüyü süzdü. Yennefer hiç konuşmadan obsidyen yıldızıyla oynuyordu.

"Vivaldi," diye kısık sesle sözlerini sürdürdü bankacı, "bu konuda bir araştırma yapamadı, yapmak da istemedi. Sadakatsiz eleman sarhoşken su yoluna düşüp boğulmuş. Bir kaza yani. Yazık. Çok acele, çok hızlı..."

"Olan ile ölene çare yok." Büyücü yüzünü buruşturdu. "Benim mektuplarımla ve banka hesabımla kimin ilgilendiğini biliyorum, Vivaldi tarafından araştırma yapılması yeni bir bilgi açığa çıkarmazdı."

"Madem öyle diyorsun..." Giancardi sakalını çekiştiriyordu. "Thanedd'e mi gidiyorsun, Yennefer? Şu genel büyücü toplantısına mı?"

"Elbette."

"Dünyanın kaderini belirlemek için mi?"

"Abartmayalım."

"Ortalıkta yığınla dedikodu dolaşıyor," dedi cüce boğuk bir sesle. "Ve de yığınla olay meydana geliyor."

"Neymiş bunlar, eğer sır değilse?"

"Geçen yıldan beri," dedi Giancardi sakalını sıvazlayarak, "vergi politikasında tuhaf gelişmeler var. Biliyorum, seni ilgilendirmiyor bunlar."

"Anlat."

"Kafa vergisi ve kışlık barınak vergisi iki katına çıkarıldı ki bunlar ordu komutanlarının doğrudan el koydukları paralar. Esnafların ve işverenlerin ek olarak cirolarından saray hâzinesine ondalık' denen bir vergi ödemesi öngörülüyor. Bunun dışında cüceler, gnomlar, elfler ve buçukluklar tarafından ödenen kafa ve ocak vergileri yükseltildi. Eğer ticari bir iş ya da üretim yapıyorsan bunların dışında yüzde on oranında 'insan olmayanlar' ödeneğine tabisin. Bütün bu uygulamalar neticesinde kazancımın neredeyse yüzde altmışını hazine idaresine veriyorum. Bankam, bütün şubeler dâhil olmak üzere Dört Krallık'a yılda altı yüz gümüş mark teslim ediyor. Bilgin olsun diye söylüyorum: Bu, varlıklı bir dük ya da kontun sahip olduğu geniş zirai alanlar karşılığında ödediği verginin üç katıdır."

"Halktan ordu için ödenek talep edilmiyor mu?"

"Hayır, onlar yalnızca kışlık barınak ve kafa vergisi ödüyor." Yennefer başını salladı. "Ormanlarda Scioa'tael'e karşı başlatılmış olan seferberliğin parasını buna göre cüceler ve diğer insan olmayanlar ödüyor. İyi de Thanedd'deki toplantının bu vergilerle ilgisi nedir?"

"Sizin toplantılarınızdan sonra daima bir olay oluyor," diye homurdandı bankacı. "Ama bu kez aksinin olmasını umuyorum. Toplantınızın artık olay çıkmasını engelleyeceğini düşünüyorum. Örneğin fiyatlardaki şu tuhaf dalgalanmalar biterse çok sevinirim." "Daha açık konuş."

Cüce koltuğunda arkasına yaslanıp ellerini sakalının örttüğü karnının üstünde kavuşturdu. "Bu mesleği uzun yıllardır yapıyorum," dedi. "Fiyatlardaki kimi değişiklikleri belli olaylara bağlayacak kadar deneyim sahibiyim. Son zamanlarda değerli taş fiyatları aşırı tırmandı. Çünkü talep var."

’’Yabancı para kurlarındaki ve paranın değerindeki dalgalanmalardan zarar görmemek için insanlar nakitlerini mücevhere yatırmaz mı?"

"O da var. Ama bunun ötesinde taşların büyük bir avantajı bulunuyor. Birkaç ons gelen küçük bir kese elmas pantolon cebine sığabilir ve elli gümüş mark değerini taşır, oysa aynı değerdeki sikke on üç kilo gelir ve koca bir çuval eder. Cebindeki keseyle, sırtındaki çuvala kıyasla çok daha hızlı kaçabilirsin. Üstelik iki elin de serbesttir ve bunun önemini küçümsememek gerekir. Bir elinle karını tutarsın ötekiyle de —eğer gerekiyorsa— birini tokatlarsın." Ciri burnundan solumaya başladı ama Yennefer sert bir bakışla onu susturdu.

"Peşinen kaçmayı planlayan insanlar var yani," dedi büyücü. "Nereye peki?"

"En çok uzak kuzey topraklarına ilgi gösteriliyor. Hengfors, Kovir, Poviss. Birincisi gerçekten uzaklar, İkincisi bu ülkeler tarafsız ve Nilfgaard’la iyi ilişkiler içindeler."

"Anladım." Yennefer’in yüzündeki hain gülümseme kaybolmamıştı. "Yani elmasları cebe at, karını elinden tut ve doğru kuzeye. Çok erken değil mi? Of, yeter, tamam. Başka nelerin fiyatı artıyor, Molnar?"

"Teknelerin."

"Ne?"

"Teknelerin," diye tekrarladı cüce, dişlerini göstererek. "Sahildeki bütün tersaneler, Kral Foltest'in ordusundaki levazım subaylarının ısmarladığı teknelerin imalatıyla uğraşıyor. Levazım subayları iyi para ve sürekli yeni siparişler veriyor. Eğer hazırda sermayen varsa teknelere yatır, Yennefer. Altın madeni gibiler. Hasırdan ve ağaç kabuğundan mavna yapıyorsun, birinci sınıf çamdan yapmış gibi fatura hazırlayıp nakit para alıyorsun ve aradaki farkı levazım subayıyla bölüşüyorsun."

"Kafa bulmayı bırak, Giancardi. Nereye varmak istiyorsun, onu söyle."

"Bu tekneler," dedi bankacı isteksiz bir tonda ve gözlerini tavana çevirdi, "güneye taşınıyor. Sodden'e, Brugge'ye, Yaruga'ya. Ve bildiğim kadarıyla nehirde balık tutmak için kullanılmıyor. Nehrin sağ kıyısındaki ormanlarda saklıyorlar bunları. Ordu sanırım saatlerce gemileri doldurup boşaltma provaları yapıyor. Ama şimdilik karada."

"Yaa." Yennefer alt dudağını ısırdı. "Bazıları kuzeye ulaşmakta neden böylesine aceleci davranıyor peki? Yaruga güneyde." "Söz konusu teknelerin suya indirildiğini duyduğunda İmparator Emhyr var Emreis'in bundan pek hoşlanmayacağından endişe ediliyor haklı olarak," dedi cüce göz ucuyla Ciri'ye bakarak. "Kimilerine göre tekneleri suya indirmek Emhyr'i haddinden fazla hiddetlendirecek ki böyle bir durumda Nilfgaard sınırından epeyce uzakta durmakta fayda var. Lanet olsun, hasat zamanı yakın olsaydı keşke. Hasat geçtikten sonra rahat bir soluk alacağım. Eğer bir şey olacaksa, hasattan önce olur çünkü."

"Sonrasında buğday ambarlara girmiş olacak," dedi Yennefer ağır ağır.

"Doğru. Atları, ürünleri toplanmış tarlalarda otlatmak olanaksızdır. Ayrıca ambarları dolu kaleler uzun süre kuşatma altında kalır. Hava köylülerin istediği gibi gidiyor, bu durumda iyi bir hasat kaldırılacak gibi görünüyor. Evet, hava olağanüstü iyi, güneş ışıl ışıl, su havuzları yağmur bekliyor. Dol Angra'daki Yaruga ise çok sığ. Her iki tarafa da kolayca geçilebilir."

"Neden Dol Angra?"

"Umarım," dedi bankacı sakalını sıvazlayıp büyücünün gözlerinin içine bakarak, "sana güvenebilirim."

"Bana her zaman güvenebilirsin, Giancardi. Hiçbir şey değişmedi."

"Dol Angra," dedi sonra cüce, ağır ağır, "Lirya ve Aedirn demektir, ikisinin de Temerya'yla askerî ittifakı bulunuyor. Bu tekneleri satın alan Foltest'in bunları tek başına kullanacağını sanmıyorsundur herhalde?

"Hayır," dedi büyücü, "sanmıyorum. Bilgi için teşekkürler, Molnar. Kim bilir, belki de haklısmdır. Toplantımızda dünyanın ve bu dünyada yaşayan insanların yazgısı üzerinde etkili olmayı başarırız belki."

"Cüceleri unutmayın." Giancardi bir kahkaha attı. "Ve bankalarını."

"Deneyeceğiz. Madem bu konu açıldı..."

"Kulağım sende."

"Giderlerim oluyor, Molnar. Vivaldilerdeki hesabımdan bir miktar çekersem, bakarsın yine biri boğulur, bu yüzden..." "Yennefer," dedi cüce, büyücünün sözünü keserek, "bendeki kredin sınırsızdır. Vengerberg'deki katliam çok eskilerde kaldı. Sen belki unutmuş olabilirsin ama ben asla unutmam. Giancardi ailesinden kimse unutmayacaktır bunu. İhtiyacın ne kadar?" "Bin beş yüz Temerya oronu, Cianfanellilerin Ellander şubesine yollansın, Melitele Tapınağı için."

"Yollandı bil. Rahat bir havale olacak, tapmak bağışları vergiden muaftır. Başka?"

"Aretuza'da yıllık okul ücretleri ne kadar oldu?"

Ciri dikkat kesildi.

"Bin iki yüz Novigrad kronu," dedi Giancardi. "Yeni bir öğrenci için buna iki yüz kron civarı bir miktar ekleniyor." "Lanet olsun, pahalanmış."

"Her şey pahalandı. Ama Aretuza öğrencileri için hiçbir şey pahalı sayılmaz, orada kraliçeler gibi yaşıyorlar. Onların sayesinde kentin yarısı geçiniyor, terzi, kunduracı, tatlıcı, çırak..."

"Biliyorum. Okulun hesabına iki bin yatır. İsimsiz havale olsun. Bir öğrenci için kayıt ve öğrenim ücretinin peşinatı olduğu notu düşülsün."

Cüce, kalemini bıraktı, Ciri'ye bakıp samimi bir ifadeyle gülümsedi. Ciri, elindeki kitabın sayfalarını çeviriyormuş gibi yapıp konuşulanları dikkatle dinlemeyi sürdürdü.

"Bu kadar mı, Yennefer?"

"Bana da nakit olarak üç yüz Novigrad kronu. Thanedd'deki toplantı için en az üç elbiseye ihtiyacım olacak."

"Nakit parayı ne yapacaksın? Sana beş yüz kronluk banka çeki vereyim. İthal kumaşların fiyatları inanılmaz arttı, eh sen de yün ya da keten giymezsin. Kendin ya da müstakbel Aretuza öğrencisi için bir şeylere ihtiyacın olursa mağazalarım ve depolarım emrindedir."

"Teşekkür ederim. Faiz oranı nedir?"

Cüce başını kaldırdı. "Sen faizleri Giancardi ailesine peşinen ödedin, Yennefer. Vengerberg katliamı sırasında. Bu konuyu konuşmayalım artık."

"Ben bu tür borçları sevmem, Molnar."

"Ben de. Ama ben tüccarım, ticaretle uğraşan bir cüceyim. Şükran nedir bilirim. Değerini anlarım. Tekrar ediyorum, bu konuyu konuşmayalım artık. Ne istemişsen, yerine getirilmiş olarak kabul etmelisin. İstemediklerinin de."

Yennefer bir kaşını kaldırdı.

"Senin yakının şu Witcher," Giancardi kıkır kıkır güldü,

"geçenlerde Dorian'a gitmiş. Duyduğuma göre oradaki bir tefeciden yüz kron almış. O tefeci bana çalışır. Bu borcu kapatacağım,

Yennefer."

Büyücü, Ciri’ye baktı, sonra dönüp yüzünü şiddetle buruşturdu. "Molnar," dedi buz gibi bir sesle, "menteşeleri bozulmuş kapıların arasına sokma parmaklarını. Witcher’ın beni hâlâ yakını olarak gördüğünden kuşkuluyum, hele borcunun kapatıldığını öğrenirse benden kesin olarak nefret edecektir. Tanıyorsun onu,

onuruna aşırı düşkündür. Dorian’a gideli çok olmuş mu?"

"On gün kadar. Sonrasında Küçük Weidenhag’da görülmüş.

Duyduğuma göre, oradan da atına atlayıp Hirundum’a gitmiş,

oradaki köylülerden bir iş almış çünkü. Her zaman olduğu gibi bir canavarı öldürmek için..."

"Ve her zaman olduğu gibi bunun karşılığında birkaç kuruş almıştır," dedi Yennefer. "Ve yine her zaman olduğu gibi tüm para ve hatta daha fazlası, canavarın pençelerinin açtığı yaraların tedavisine gidecektir. Benim için gerçekten bir şey yapmak istiyorsan, Molnar, o zaman orada devreye gir. Hirundumlu köylülerle iletişime geç ve Witcher’in mükâfatını artır — ki elinde geçinecek parası olsun."

"Her zaman olduğu gibi." Giancardi kahkaha attı. "Sonunda ya bunu öğrenirse?"

Yennefer, Ciri’ye dikkatle baktı; kız, Physiologus’\a ilgileniyormuş gibi yapma gereği duymadan onlara bakıyor, konuşmalarını dinliyordu.

"Kimden öğrenecek peki?" diye sordu Yennefer.

Ciri bakışlarını yere dikti.

Cüce anlamlı anlamlı gülümseyip sakalını sıvazladı. "Thanedd’e geçmeden Hirundum yönünde yol alacak mısın? Yani tamamen rastlantısal olarak."

"Hayır." Büyücü kadın bakışlarını kaçırdı. "Öyle yapmayacağım. Konuyu değiştirelim, Molnar."

Giancardi bir kez daha sakalını sıvazladı ve Ciri’ye baktı. Ciri başını önüne eğdi, hafifçe öksürdü ve sandalyesinde sağa sola kaymaya başladı.

"Haklısın," dedi Giancardi, "konuyu değiştirme vakti geldi. Ama himayendeki kızın elindeki kitaptan ve bizim konuşmalarımızdan sıkıldığı belli. Hele seninle şimdi konuşmak istediğim konudan korkarım daha çok sıkılacak. Dünyanın yazgısı, bu dünyanın cücelerinin yazgısı, onların bankalarının yazgısı - gelecekte Aretuza’dan mezun olacak genç bir kız için çok sıkıcı konular bunlar. Kızı, kanatlarının altından biraz sal, Yennefer. Biraz kenti dolaşsın..."

"Ah, evet!" diye çığlık attı Ciri.

Hiddetlenen büyücü itiraz etmek üzere ağzını açacağı sırada ansızın fikrini değiştirdi. Ciri aslında çok emin olmasa da bankacının bu öneriyi getirirken belli belirsiz bir şekilde göz kırpmasının Yennefer’in kararını etkilediğini düşünüyordu.

"Tarihî Gors Velen kentinin görülecek yerlerini gezsin küçük hanım," diye sözlerini sürdürdü Giancardi geniş bir gülümsemeyle.

Hayır, Durası güvenilir Dır Kent olsa da Kızın teK başına gitmesini kastetmiyorum. Yanına bir yoldaş ve koruyucu veririm. Genç çalışanlarımdan birini..."

Kusura bakma, Molnar," dedi Yennefer yüzünde ciddi bir ifadeyle, "ancak bence günümüzde en güvenli kentte bile, bir cüce eşliğinde..."

"Kızın yanına bir cüce vermeyi aklımın ucundan bile geçir- memiştim," diye araya girdi Giancardi. "Sözünü ettiğim çalışanım çok saygın bir tüccarın oğludur. Yani tepeden tırnağa bir insan. Yanımda yalnızca cüce çalıştırdığımı mı düşünüyordun? Hey, Wilfli! Bana çabuk Fabio’yu çağır!’

"Ciri..." Büyücü, kızın yanına gidip hafifçe eğildi. "Sakın beni utandıracak saçmalıklara kalkışma. Ayrıca boşboğazlık etmeyeceksin, anladın mı? Hareketlerine ve sözlerine dikkat edeceğine söz ver bana. Başını sallama. Söz, yüksek sesle verilir." "Söz veriyorum, Hanımefendi Yennefer."

"Arada sırada güneşe bir göz at. Öğle vakti burada olacaksın. Geç kalmak yok. Eğer... Hayır, birinin seni tanıyacağını sanmıyorum. Ama birinin seni ısrarla süzdüğünü fark edersen..."

"Teşekkür ederim, Hanımefendi Yennefer." Ciri muskayı ve madenî paraları cebine koydu ve bankacının odasına koşarak giren delikanlıyı merakla süzdü. Çocuğun yüzü çilliydi; dalgalı koyu kumral saçları, bankanın bütün çalışanlarının giydiği boz rengi üniformasının dik yakasına düşmüştü.

"Fabio Sachs," diye tanıştırdı onu Giancardi. Delikanlı saygıyla eğildi.

"Fabio, bu, Hanımefendi Yennefer, bizim saygıdeğer konuğumuz ve itibarlı müşterimizdir. Ve himayesi altında bulunan küçük hanım, kentimizi dolaşmak istiyor. Sen kendisine rehber ve koruyucu olarak eşlik edeceksin."

Delikanlı bu kez doğrudan Ciri'den yana dönerek yeniden saygıyla eğildi.

"Ciri," dedi Yennefer soğuk bir sesle, "kalk ayağa lütfen."

Ciri ayağa kalktı ama şaşkındı çünkü bu davranışın ondan beklenmediğini bilecek kadar âdetleri tanıyordu. Ama nedenini bir anda kavradı. Banka çalışanı gerçekten yaşıtı gibi duruyordu ama ondan bir karış kadar kısaydı.

"Molnar," dedi büyücü, "sence kim kimi koruyacak? Bu iş için daha yapılı birini seçemez miydin?"

Delikanlı kıpkırmızı kesildi ve patronuna soran gözlerle baktı. Giancardi başıyla onay verdi. Bunun üzerine genç adam yeniden eğildi.

"Muhterem hanımefendi," dedi ardından akıcı ve özgüvenli bir tonda. "Boyum fazla uzun olmayabilir ama bana güvenebilirsiniz. Kenti, dış mahallelerini ve bütün çevresini çok iyi bilirim. Bu küçük hanımı elimden geldiği en iyi şekilde koruyacağım. Eğer ben, Fabio Sachs'ın oğlu genç Fabio Sachs, bir şeyi elimden geldiği en iyi şekilde yaparsam, o zaman... O zaman, benden istediği kadar uzun boylu olsun hiç kimse benimle boy ölçüşemez." Yennefer çocuğu bir süre süzdükten sonra bankacıya döndü. "Tebrik ederim, Molnar," dedi. "Yanında çalıştırdığın insanları seçmeyi iyi biliyorsun. Bu en genç çalışanından gelecekte de memnun olacaksın.

Gerçekten öyledir, kaliteli tunç vurduğunda ses çıkarır. Ciri, seni Fabio’nun oğlu Fabio’nun korumasına güvenle teslim ediyorum çünkü kendisi ciddi ve itimat telkin eden bir delikanlı."

Çocuk saç diplerine kadar kızardı. Ciri, kendisinin de kızardığını hissetti.

"Fabio." Cüce bir kutunun kapağını kaldırıp şakırdatarak içini karıştırdı. "Sana yarım Nobel ve üç... ve iki beşlik veriyorum. Küçük hanımın bir arzusu olabilir. Bir istekte bulunmazsa parayı geri getirirsin. Hadi bakalım, gidebilirsiniz."

"Öğlen görüşürüz, Ciri," diye anımsattı Yennefer. "Bir saniye bile gecikmek yok."

"Biliyorum, biliyorum."

Merdivenlerden inip, kalabalık caddeye çıktıklarında, "Adım Fabio," dedi delikanlı. "Seninki de Ciri, öyle mi?"

"Evet."

"Gors Velen’in neresini görmek istersin, Ciri? Ana caddeyi mi? Kuyumcular sokağını mı? Limanı mı? Yoksa pazar meydanını mı?"

"Hepsini."

"Hımm," dedi çocuk düşünceli bir ifadeyle. "Yalnızca öğleye kadar zamanımız var. En iyisi pazara gidelim. Bugün pazar kuru luyor, pek çok ilginç şey görebilirsin. Ama önce surlara çıkalım, oradan koyun tamamını ve ünlü Thanedd Adasını seyredebilirsin." "Olur."

Yol boyunca arabalar gacur gucur ederek gidiyor, atlar ve öküzler ağır adımlarla ilerliyor, varilciler fıçılarını yuvarlıyordu. Her yerde gürültü ve telaş hüküm sürüyordu. Ciri bu yoğunluktan ve herkesin bağırıp çağırmasından sersemleyip ahşap platformdan yola inince bileklerine kadar suyun ve çöpün içine battı. Fabio onu kolundan tutup çekmeye çalışınca kendini sert bir şekilde ellerinden kurtardı. "Tek başıma yürürüm ben!"

"Hımm... Öyle olsun. Bulunduğumuz yer kentin ana caddesi. Kardo Caddesi, iki kapıyı, ana kapı ile deniz kapısını birbirine bağlar. Şu karşıki yol belediye binasına çıkar. Tepesinde yaldızlı rüzgâr horozu olan kuleyi görüyor musun? Belediye orası işte. Şu renkli tabelanın asılı olduğu yer ise "Bağı Çözülmüş Korse" hanı. Ama oraya... oraya gitmeyeceğiz. Biz şuradan kestirmeden geçip Ring Caddesi'ndeki balık pazarına gideceğiz."

Dar bir sokağa sapıp binaların arasına sıkışmış küçük bir meydana çıktılar. Meydan, tezgâhlarla, fıçılarla ve teknelerle doluydu, hepsinden ağır balık kokuları yayılıyordu. Hareketli ve gürültülü bir alışveriş hüküm sürüyordu, alıcılar ve satıcılar tepelerinde daireler çizen martıların bağırtılarını bastırmaya çalışıyordu. Surların dibine dizilmiş oturan kediler, balıklarla ilgilenmiyormuş gibi yapıyorlardı.

"Senin patronun," dedi Fabio tezgâhların arasında dolaşırken, "çok sert."

"Biliyorum."

"Yakın akraba değilsiniz, öyle değil mi? İlk bakışta anlaşılıyor!"

"Öyle mi? Nereden anlaşılıyor?"

"O çok güzel," dedi Fabio, delikanlılara has acımasız ve çaresiz bırakan bir içtenlikle.

Ciri, yay gibi fırlayarak döndü ama Fabio nun çillerini ve kısa boyunu haince yüzüne vurmaya fırsat bulamadan delikanlı arabaların, fıçıların ve tezgâhların arasına geçmiş açıklamalar yapıyordu. Meydanın üzerindeki tahkimat yapısının adının Hırsızlar Burcu olduğunu, inşasında kullanılan taşların deniz diplerinden çıkarıldığını ve burcun altındaki ağaçların firavun-inciri olduğunu anlatıyordu.

"Ağzından kerpetenle laf alınıyor, Ciri," dedi Fabio ansızın.

"Benim mi?" diye sordu Ciri şaşırmış gibi yaparak. "Hiç ilgisi yok! Söylediklerini dikkatle dinliyorum, hepsi bu. Çok ilginç anlatıyorsun, biliyor musun? Sana sormak istediğim bir şey..."

"Dinliyorum, sor."

"Buradan şey... Aretuza kenti çok uzak mı?"

"Hiç de değil! Çünkü Aretuza kent değil. Gel, surların üzerine çıkalım, göstereyim sana. Merdiven şurada."

Surlar yüksek, merdiven dikti. Fabio durmaksızın konuştuğu için ter içinde ve soluk soluğa kalmıştı. Ciri, Gors Velen'i kuşatan surların yeni yapıldığını, elfler tarafından çok daha önceden kurulan kentin eski surlarının on metre yüksekliğinde bir kazamat olduğunu, yontma taş ve fırınlanmamış tuğladan inşa edildiğini, bu malzemenin şahmerdan darbelerine karşı daha dayanıklı olduğunu anlattı.

Onları yukarıda denizden gelen hoş bir meltem karşılamıştı. Kentteki boğucu havadan sonra Ciri rüzgârı içine çekti, ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Dirseklerini sur korkuluklarına yaslayıp rengârenk yelkenlilerle dolu limana baktı.

"Nedir bu, Fabio? Şu dağ?"

"Thanedd Adası."

Ada, çok yakınmış gibi duruyordu ve hiçbir şekilde adaya benzemiyordu. Denizin içine çakılmış devasa bir sütun, ziggurat mabedi gibi duruyordu, çevresi helezon biçiminde bir yol, zikzak çizen merdivenler ve teraslarla sarılıydı. Teraslar, koruların ve bostanların yeşiline bürünmüştü. Yeşilin içinde yer alan, galerilerle sarılı binaların tepesinden süslemeli kubbeleriyle incecik beyaz kuleler yükseliyordu, tıpkı kırlangıç yuvaları gibi kayalıklara yapışmıştılar sanki. Binalar, alışılmış tarzda kurulmuş değillerdi. Adeta denizin içinden yükselen dağın yamaçlarından oyularak ortaya çıkmış gibiydiler.

"Bu gördüklerinin hepsini elfler yarattı," dedi Fabio. "Elf sihriyle yapıldıkları söylenir. Ama Thanedd ezelden beri büyücülerindir. Zirvenin hemen yakınında, şu parıldayan kubbelerin olduğu yerde Garstang Sarayı bulunur. Orada birkaç gün sonra büyü ustalarının büyük toplantısı

başlayacak. Şurası, bak en yukarısı, o tek başına kalmış mazgallı yüksek kule Tor Lora’dır, Martı Kulesi."

"Karadan ulaşılabilir mi oraya? Çok yakın çünkü."

"Evet. Koy sahilini adaya bağlayan bir köprü var. Ağaçlar örttüğü için onu buradan seçemiyoruz. Dağın eteğindeki kızıl çatıları görüyor musun? Loxia Sarayı orası. Köprü oraya çıkar. Üst teraslara giden yola Loxia içinden geçerek ulaşılabilir yalnızca."

"Peki, şu hoş galerilerin ve küçük köprülerin olduğu yer? O bostanlar? Kayalık duvarına nasıl da tutunmuş düşmüyor! O saray neyin nesi?"

"Aretuza orası, sorduğun yer. Genç büyücü kadınların ünlü okulu."

"Aa..." Ciri dudaklarını ıslattı. "Orası demek... Fabio?"

"Evet."

"Okulda okuyan büyücü kızları arada sırada gördüğün oluyor mu? Şu Aretuzalı kızları?"

Delikanlı dönüp Ciri ye baktı, şaşırdığı açıkça belliydi. "Asla! Kimse göremez onları! Adadan ayrılıp kente gelmeleri yasaktır. Okulun bulunduğu araziye ise kimse giremez. Şato kontu ya da mübaşir, büyücü kadınlarla halledilecek bir işleri olduğunda bile ancak Loxia’ya kadar gidebilirler. En alt bölüme kadar yani."

"Tahmin etmiştim." Ciri bakışlarını Aretuza’nın parıldayan çatılarına çevirip başını salladı. "Okul değil, hapishane. Bir adada, bir kayanın yamacında, uçurumun ağzında. Hapishane, ötesi yok."

"Galiba biraz öyle," diye itiraf etti Fabio, bir süre düşündükten sonra. "Oradan gerçekten kolay kolay çıkılamaz. Ama hayır, hapishaneye benzemez. Öğrenciler gencecik kızlar. Korunmaları gerekir..."

"Neye karşı?"

"Eh..." diye kekeledi çocuk, "bilirsin işte..."

"Bilmiyorum."

"Hımm... Bence... Ah, Ciri, kimse onları zorla okula kapatmıyor. Onlar kendi..."

"Öyle ya," Ciri muzip bir ifadeyle gülümsedi, "kendi istekleriyle girerler o hapishaneye. İstemeselerdi, kendilerini oraya kapattırmazlardı. Olmaz, oradan vakitlice kaçmak gerekir. Oraya girmeden, yoksa sonrasında çok geç olur."

"Nasıl yani? Kaçmak mı? Hem nereye kaçacaklar ki onlar?.." "Onların," diye delikanlının sözünü kesti Ciri, "muhtemelen gerçekten kaçabilecekleri bir yer yoktur, zavallılar. Fabio, şu kent... Hirundum nerede?"

Delikanlı yine şaşırmıştı. "Hirundum kent değil," dedi. "Geniş bir mülk sadece. Çevredeki kentlerin meyveleri ve sebzeleri oranın bostanlarından çıkar. Sazan ve başka balıkların yaşadığı göletler de var orada."

"Hirundum buradan ne kadar uzaklıkta? Hangi yönde? Göstersene."

"Bunu neden merak ediyorsun?"

"Göster bana lütfen."

"Batıya giden şu yolu görüyor musun? Şu arabaların durduğu yerde, bak! Hepsi Hirandum'a gidiyor. On beş mil kadar ileride, yol bütünüyle ormandan geçiyor."

"On beş mil," diye tekrarladı Ciri. "Atın iyiyse uzak sayılmaz. Teşekkür ederim, Fabio."

"Bana neden teşekkür ediyorsun?"

"Önemli değil. Beni pazara götür şimdi. Söz vermiştin." "Gidelim."

Ciri, Gors Velen pazarındaki kalabalığa ve kargaşaya daha önce hiçbir yerde tanık olmamıştı. Az önce geride bıraktıkları balık pazarı, pazar meydanının yanında sessiz bir tapınak gibi kalırdı. Meydan gerçekten uçsuz bucaksızdı; Ciri buraya ancak uzaktan bakabileceğini düşündü çünkü içine

girmek rüyalarında bile imkânsız gibi görünüyordu. Gelgelelim Fabio, iğne atılsa yere düşmeyecek kalabalığın içine cesurca dalmakla kalmayıp Ciri'yi de elinden tutup çekti. Kızın ansızın başı dönmeye başladı.

Satıcılar avazları çıktığı kadar bağırıyor, müşterilerin sesleri onlarınkini bastırıyordu. Büyüklerini kaybetmiş çocuklar ağlayıp sızlanıyordu. Büyükbaş hayvanlar böğürüyor, koyunlar meliyor, kümes hayvanları vakvaklayıp ötüyordu. Cüce zanaatkarlar ellerindeki çekiçleri tenekelere indiriyor, kafa çekmek için işlerine ara verdiklerinde yakası açılmadık küfürler ediyorlardı. Meydanın her köşesinden ıslıklar, lavta ve simbalom melodileri geliyor, anlaşılan sokak çalgıcıları ve gezgin ozanlar dinletiler sunuyorlardı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi kalabalıkta seçilemeyen biri durmaksızın trombon çalıyordu. Bu kişinin bir müzisyen olmadığı da barizdi.

Ciri, bağırarak onun üzerine doğru koşan bir domuzdan yolun kenarına kaçarak kurtuldu ama bu sırada içleri tavuklarla dolu kafesleri devirdi. Biri onu geri itti ve yumuşak, miyavlayan bir şeyin üzerine bastı. Hemen geriye doğru atlayınca az kalsın leş gibi kokan, çirkin ve ürkütücü bir büyükbaşın ayaklarının altında kalacaktı. Hayvan, bakımsız gövdesiyle kalabalığı yararak ilerliyordu.

"Neydi bu?" diyebildi Ciri, dengesini bulmaya çalışırken. "Fabio?"

"Deve. Korkma."

"Ben korkmam! Bir bu eksikti!"

Kız merakla çevresine bakındı. Halkın gözleri önünde keçi derisinden dekoratif şarap tulumu yapan buçuklukları işbaşında izledi, yarı elf bir çiftin tezgâhta sattığı oyuncak bebeklere hayran kaldı. Durmaksızın homurdanan bir gnomuıı bakırtaşı ve akik taşından yapılmış ürünlerinden gözlerini ayıramadı. Bir silah ustasının sergilediği kılıçları maldan anlayan birinin gözleri ve ilgisiyle inceledi. Hasır sepetler ören kızları da uzun uzun süzdükten sonra çalışmaktan daha berbat bir şey olmadığı sonucuna vardı. Trombon sesi kesildi. Aleti çalan kişi öldürülmüştü muhtemelen. "Bu hoş koku nedir?"

"Hamur tatlısı." Fabio parmağıyla para kesesini tıklattı. "Bir tane yemek ister misin?"

"İki tane yemek isterim."

Satıcı onlara üç parça tatlı uzattı, beşliği aldı ve para üstü olarak birkaç bakır para verdi ve içlerinden birini ortadan kırdı. Ağır ağır kendine gelmeye başlayan Ciri, bir yandan birinci tatlısını iştahla yerken adamı izliyordu.

"Neden böyle bir şey yaptı?" diye sordu Ciri, ikinci tatlıya başlarken.

"Çünkü," dedi Fabio tatlısını yutmaya çalışırken, "kuruştan daha küçük madenî para yok. Senin geldiğin yerlerde yarım kuruşluk paralar kullanılmaz mı?"

"Hayır." Ciri parmaklarını yaladı. "Benim geldiğim yerlerde altın sikkeler kullanılır. Ayrıca o ortadan kırma işi aptalca ve gereksizdi."

"Neden?"

"Çünkü bir tatlı daha yemek istiyorum."

İçi erik ezmesiyle doldurulmuş olan hamur tatlısı mucizevi bir iksir etkisi yapmaya başlamıştı. Ciri'nin keyfi yerine geldi, : meydandaki izdihamı artık itici bulmuyordu, hatta beğenmeye bile başlamıştı. Artık Fabio'nun onu elinden çekmesine gerek kalmamıştı, aksine Fabio'yu o kalabalığın en yoğun noktasına doğru çekiştirip adamın birinin fıçılardan yaptığı kürsü üzerinde konuştuğu yere sürükledi. Konuşmacı, yaşını başını almış bir yağ tulumuydu. Ciri, kazınmış saçlarından ve sırtındaki kahverengi rahip giysisinden onun seyyar bir papaz olduğunu anladı. Çünkü birkaçını görmüştü, Ellander'deki Melitele Tapınağına gelirlerdi. Nenneke Ana onlardan daima "bağnaz sersemler" diye söz ederdi.

"Dünyada tek bir adalet vardır!" diye kükredi tombul papaz. "İlahî adalet! Doğa bütünüyle bu adalete tabidir, bütün dünya ve bu dünya üzerinde yaşayan her şey! Ancak bu adalet büyücülükten ve büyüden nefret eder! Bu yüzden sihirbazlar lanetlidir ve pek yakında öfke günü gelecek ve

göklerden inecek ateş bu iğrenç adayı yerle bir edecek! O zaman imansızların ardında dolap çevirdiği Loxia, Aretuza ve Garstang surları çökecek! Çökecek bu surlar..."

"Bizler de onları, lanet olsun, yeniden inşa edeceğiz," diye mırıldandı, Ciri'nin yanında duran, önlüğüne kireç bulaşmış bir çırak.

"Size yalvarırım, imanlı, iyi insanlar," diye haykırdı papaz, "büyücülere inanmayın, onlara ne danışın ne de bir şey isteyin onlardan! Onların ne hoş görünüşlerinden ne de tatlı sözlerinden etkilenin çünkü gerçek şu ki o büyücüler beyaza boyalı mezarlar gibidir, dışı güzel, içleri kokuşmuşluk ve çürük kemik doludur!"

"Bakın hele şuna," dedi elinde havuç dolu bir sepet taşıyan genç bir kadın, "ne büyük laflar ediyor! Büyücüleri kıskandığı için söylenip duruyor onlara, bütün derdi bu!"

"Elbette," dedi bir sıvacı. "Haline baksanıza, kafası yumurta gibi çıplak kalmış, işkembesi de dizlerine kadar sarkmış. Ama büyücüler endamlıdır; ne şişerler ne dazlak kalırlar. Hele büyücü kadınlar, güzellik timsali onlar..."

"O güzel ruhlarını şeytana satarlar da ondan!" diye bağırdı kemerinin arkasına kunduracı çekici takmış tıknaz bir adam.

"Sen salağın tekisin, kunduracı. Aretuzalı güzelim küçük hanımlar olmasaydı çoktan dükkânı kapatıp gitmiştin! Onlar sayesinde yiyecek ekmek bulabiliyorsun!"

Fabio, Ciri'yi kolundan çekiştirdi ve yeniden kalabalığın arasına karışıp meydanın ortasına doğru ilerlediler. Bir davulun çaldığını ve susulmasını isteyen sesler duydular. Gelgelelim insanlar susmayı akıllarının ucundan bile geçirmiyordu ve ahşap kürsünün üzerindeki çığırtkan bundan hiç rahatsız değildi. Güçlü ve ahenkli bir sesi vardı ve bunu kullanmayı çok iyi biliyordu.

Bir parşömeni açarak, "Duyduk duymadık demeyin," diye bağırdı, "buçukluk ahalisinden Eiugo Ansbach gözden düşmüştür. Kendilerine Sincaplar diyen elfleri evinde barındırmış ve beslemiştir. Aynı şekilde cüce

ahalisinden demirci Justin Ingwar da gözden düşmüştür çünkü o da o alçaklar için ok uçları hazırlamıştır. Şato kontu bu yüzden ikisinin de aranmasını buyurdu. Onları yakalayan elli kron ödül alacak. Ama onlara yiyecek ya da kalacak yer sağlayan suç ortağı kabul edilip aynı cezaya çarptırılacak. Ancak bir belde ya da köyde ele geçirilirlerse, belde ve köy sakinlerinin tamamından hesap sorulacak..."

"Bir buçukluğa kim kalacak yer ve yiyecek verir ki!" diye biri bağırdı kalabalığın içinden. "Onların çiftliklerinde arama yapılsın ve bu insan olmayanlar yakalandıklarında hemen zindana atılsın!" "Zindana değil darağacına!"

Çığırtkan, şato kontunun ve konseyin başka duyurularını da okumaya başladığında Ciri'nin ilgisi kaybolmuştu. Kalabalığın içinden çıkmak istediği sırada kalçasında bir el hissetti. Rastlantısal olarak değil, pervasızca ve ustalıkla ona dokunan bir eldi bu.

İzdihamdan arkasına dönemeyeceği izlenimi uyansa da kımıl- danamaz yerlerde bile nasıl hareket edileceğini Kaer Morhen'de öğrenmişti Ciri. Dönmesiyle şaşkınlığa yol açtı. Tam arkasında duran dazlak genç papaz, alaycı bir ifadeyle sırıtıyordu, belli ki bu konuda deneyimliydi. Ee, ne yapacaksın şimdi bakalım, diyordu bu gülümseme. Kızarıp bozaracaksın ama hepsi bu, değil mi?

Anlaşılan, o güne kadar papazın karşısına Yennefer'in bir öğrencisi çıkmamıştı.

"Çek o pis elini, kel budala!" diye patladı Ciri. Yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti. "Kendi kıçını avuçla, ölü suratlı seni!"

Kalabalığın arasında sıkışıp kalmış papazın kımıldayama- yacağını fırsat bilip ona sert bir tekme atmaya hazırlanırken, onu olay yerinden ve papazın yanından hızla çeken Fabio bunu engelledi. Ciri'nin öfkeden titrediğini fark eden delikanlı, üzerine pudra şekeri serpilmiş yumurtalı patates kızartmasını kıza uzatarak onu yatıştırmayı başardı. Öyle ki Ciri bir anda yaşananları unutmuş, kendini bu beklenmedik ziyafete vermişti. Darağacını ve suçluların teşhir edildiği yeri görebildikleri bir tezgâhın başında durdular. Teşhir edilen bir suçlu yoktu; darağacı bile çiçeklerle süslenmişti ve

papağanlar gibi allanıp pullanmış, lavtalarını ve gaydalarını çalan müzisyenler için sahne görevi görüyordu. Siyah saçlı genç bir kız, payet işlemeli kısa bir yelek giymiş, şarkılar söyleyip ayağındaki botlarla yere vurarak dans ediyor, bir yandan da küçük bir trampeti titretiyordu.

Büyücü kıı ormandan geçerken yılanlar ısırmış onu;

Cadı yaşıyor tabii — ama gelmiş yılanların sonul

Darağacmın çevresinde toplanmış kalabalık gülmekten katılıyor ve melodiye alkışlarıyla eşlik ediyordu. Patates kızartması satan adam kızgın yağa bir porsiyon daha attı. Fabio, parmaklarını yalayıp Ciri'yi kolundan çekiştirdi.

Tezgâhların sonu gelmek bilmiyordu, her yerde birbirinden leziz yiyecekler satılıyordu. Ciri ve Fabio birer kremalı küçük pasta, sonra bir füme yılan balığını paylaştılar, üstüne tatlı olarak kavrulmuş ve bir çubuğun üzerine geçirilmiş değişik bir şey yediler. Lahana turşusuyla dolu fıçıların yanında durup bol miktarda satın almak için tadıyormuş gibi yaptılar. Ama hiçbir şey almadan yollarına devam ettiklerinde satıcı kadın arkalarından, "Piç kuruları!" diye bağırdı.

Yürümeyi sürdürdüler. Fabio kalan parayla küçük bir sepet bergamotlu armut satın aldı. Ciri gökyüzüne baktı ve henüz öğlen olmadığına karar verdi.

"Fabio, bu duvarın dibine dizili çadırlar ve barakalar neyin

• > » nesir

"Çeşitli eğlenceler. Görmek ister misin?"

"Evet."

Birinci çadırın önünde yalnızca erkekler dikiliyor ve heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. İçeriden flüt sesleri yükseliyordu.

‘"Siyah saçlı Leila...’" Ciri branda bezinin üzerindeki eğri büğrü yazıyı güçlükle okuyabiliyordu, ‘"dans ederken bedeninin bütün sırlarını ortaya

koyar...’ Ne büyük bir saçmalık! Ne sırrıymış ki?"

Yüzü al al olan Fabio, "Hadi yola devam, gidelim," diye ısrar etti. "Aa, bak, bu çok ilginç. Burada bir medyum, geleceği önceden söylüyor. Cebimde iki param daha kaldı, yetecektir."

"Parana yazık," diye kızdı Ciri. "İki paralık kehanetten ne çıkar! Kehanette bulunabilmek için kâhin olmak gerekir. Büyük bir yetenektir o. Hatta büyücü kadınların arasında bile en fazla yüzde biri böyle bir yeteneğe sahiptir..."

"Bir medyum en büyük ablama evleneceğini söylemişti," diye söze karıştı delikanlı, "öyle de oldu. Büzme ağzını öyle, Ciri. Gel falımıza baktıralım..."

"Ben evlenmek istemiyorum. Kehanet de istemiyorum. Hava çok bunaltıcı ve bu çadırın içi buhur kokuyor, girmem ben oraya. Çok istiyorsan sen git, ben burada beklerim. Sen kehaneti ne yapacaksın, onu anlayamadım? Neyi öğrenmek istiyorsun?" "Şey," diye kekeledi Fabio, "en çok öğrenmek istediğim şey... Seyahat edebilecek miyim, onu merak ediyorum. Uzak yerlere yolculuk yapmak, bütün dünyayı görmek istiyorum."

Görecek, diye düşündü Ciri ansızın ve başının döndüğünü hissetti. Kocaman beyaıyelkenlilere binecek... Dünyanın ondan önce kimsenin görmediği yerlerine ulaşacak... Kâşif Fabio Sachs... Adı dağlık bir bölgeye, bugün henüı bir adı olmayan bir kıtanın kenarına verilecek. Elli dört yaşına geldiğinde evli ve üçü erkek biri ki{ dört çocuğun babası olarak evinden ve sevdiklerinden çok uıakta bugün henüı ac^1 bilinmeyen bir hastalıktan ölecek...

"Ciri! Neyin var?"

Ciri eliyle yüzünü sildi. Suyun içinden, derin ve buz gibi soğuk bir denizin içinden çıkıyormuş hissine kapıldı.

"Yok bir şeyim," diye mırıldanıp çevresine bakındı ve yeniden kendine geldi. "Başım döndü. Sıcaktan olacak. Bir de çadırdan yayılan buhur kokusundan."

«Bence lahana turşusundan," ded, Fabio ciddi bir sesle. "O kadar çok yemesek iyi olurdu. Benim karnmun içmde de kıyamet

P ‘‘Hiçbir şeyim yok!" Ciri şuh bir ifadeyle başım kaldırdı. Kendini şimdi gerçekten daha iyi hissediyordu. Az önce aklından geçen düşünceler uçup gitti ve unutuldu. "Hadi, Fabio, yolumuza devam edelim.’

"Armut ister misin?

"İsterim tabii."

Surun dibinde yeniye.melerden oluşan bir grup para karşılığında topaç çeviriyordu. İpin özenle çevresine dolandığı topaç, kırbaç şaklatır gibi ustalıklı bir el hareketiyle dönmeye başlıyor, tebeşirle çizilmiş alanlar üzerinde daireler çiziyordu. Cırı, topaç oyununda Skellige Adalar,'ndan gelen çoeukların çoğunu yenmişti, ayrıca Melitele Tapınağ.'ndaki öğrenci kızlar, da gende bırakmıştı Oyuna dâhil olmayı ve bu beceriksizlerin elinden yalnızca bakır paralarım değil üstlerindeki yamalı pantolonların, da almayı düşünüyordu ki duyduğu bağırışlarla dikkat, ansızın dağ, ı.

Çadırların ve barakaların en sonunda, yaklaşık bir kulaç uzunluğundaki direklere gerilmiş branda bezinden yapılmış yarım daire şeklinde tuhaf bir barikat vardı, duvar ,1e taş merdivenin arasına sıkışmıştı. İki direk arasındaki giriş, uzun boylu, çiçek bozuğu yüzlü bir adam kapatmıştı; kapitone bır ceket, çizgili pantolon ve gemici botlar, giymişti. Önünde bir kalabalık duruyordu. Çiçek bozuğu yüzlünün eline birkaç madenî para tutuşturduktan sonra sırayla brandanın arkasına geçip gözden kayboluyorlardı. Çiçek bozuğu yüzlü, paralan hatır, sayılır büyüklükte bır kesenin içine atıyor, sallayarak şakırdatıyor ve kısık sesiyle, "Bana gelin,

dostlar!" diye bağırıyordu. "Bana gelin! Tanrıların yarattığı en korkunç yaratıkları kendi gözlerinizle göreceksiniz. Zerrikanya çöllerinin zehirli dehşeti canlı bir basilisk, şeytanın ta kendisi, doymak bilmez bir yamyam! Böyle bir canavarı bugüne kadar görmediniz, ey ahali! Az önce yakalanıp gemiyle getirildi! Bakın ona, kendi gözlerinizle canlı, korkunç bir basilisk görün çünkü böylesi bir daha çıkmaz karşınıza! Bu son şans! Burada, yalnızca üç beşliğe ben gösteririm size! Çocuklu kadınlar adam başı ikişer beşlik!"

"Hah," dedi Ciri, armuduna konan arıları kovalarken. "Basilisk mi? Hem de canlı? Mutlaka görmeliyim. Bugüne kadar gravürlerde gördüm onu. Gel, Fabio."

"Param kalmadı benim."

"Bende var. Senin ücretini de öderim. Gel hadi."

"Altı olacak." Çiçek bozuğu yüzlü, Ciri'nin verdiği bakır paralara baktı. "Kişi başı üç beşlik. İndirim yalnızca çocuklu kadınlara."

"O," dedi Ciri, armuduyla Fabio'yu göstererek, "çocuk. Ben de kadınım."

"İndirim yalnızca kucağında çocuk taşıyan kadınlara yapılıyor," diye homurdandı çiçek bozuğu yüzlü. "İki beşlik daha ekle, uyanık küçük hanım ya da kaybol ve öteki insanlara yol ver. Acele edin, ahali! Üç kişilik yerim kaldı!"

Kentliler, brandalardan kurulmuş barikatın arkasındaki tahta podyumun çevresinde birbirlerini iterek dönüyordu; bu yükseltinin ortasında üzeri halıyla örtülü ahşap bir kafes duruyordu. Çiçek bozuğu yüzlü, son seyirciyi de içeri aldıktan sonra podyuma fırladı, eline aldığı uzun bir değneğin yardımıyla halıyı çekti.

İçeriye, sürüngenlere has leş gibi bir koku yayıldı. Seyirciler aralarında fısıldamaya başlayıp, biraz geri çekildiler.

"Çok doğru yapıyorsunuz, değerli ahali," dedi çiçek bozuğu yüzlü. "Fazla yaklaşmak tehlikelidir!"

Kafesin içinde, oraya sığmadığı açıkça görülen bir kertenkele vardı, iyice büzülmüştü, sırtını kaplayan pulların üzerinde tuhaf işaretler yer alıyordu. Çiçek bozuğu yüzlü, değnekle kafese vurunca sürüngen kımıldadı, pullarını parmaklıklara şaklattı, uzun boynunu uzatıp şiddetle tıslamaya başladı. Derken içi siyaha yakın pullarla kaplı ağzını açtı, konik şeklinde dizilmiş sivri beyaz dişleri göründü. Seyirciler yüksek sesle iç geçirdi. Tezgâhtarı andıran bir kadının kucağındaki bakımsız küçük bir köpek yüksek sesle inlemeye başladı.

"Şimdi çok dikkatli bakın, muhterem ahali," dedi çiçek bozuğu yüzlü. "Ve bulunduğumuz topraklarda benzeri canavarlar yaşamadığı için şükredin! Uzaklardaki Zerrikanya'dan gelen dehşet verici bir basilisk bu! Yaklaşmayın, sakın yaklaşmayın ona, gerçi kafeste ama sizi soluğuyla bile zehirleyebilir!"

Ciri ve Fabio sonunda kalabalığı yarıp ön saflara geçmişti. "Basilisk" diye sözlerini sürdürdü, podyumun üzerinde durup nöbetçinin teberine yaslanması gibi değneğe dayanan çiçek bozuğu yüzlü, "dünyanın en zehirli canavarıdır! Çünkü basilisk, bütün yılanların kralıdır! Eğer yeryüzünde daha çok basilisk yaşasaydı, dünyamızın sonu gelirdi! Neyse ki şu gördüğünüz çok az rastlanır bir canavar çünkü bir horozun yumurtladığı yumurtadan çıkar. Çünkü sizler de bilirsiniz, ey ahali, her horoz yumurtlamaz ancak kuyruğunu tavuk gibi başka bir horoza uzatan adi bir horoz yapar bunu."

Bu manidar espriye izleyiciler hep birlikte gülerek karşılık verdiler. Gülmeyen tek kişi Ciri'ydi; gürültüden rahatsız olduğu için dönmeye çalışan, parmaklıklara çarpan, demirleri ısıran, süzülmesini sağlayan yaralı kanatlarını açmak için boş yere uğraşan bu yaratığı dikkatle süzüyordu.

"Böyle bir horozun yumurtladığı yumurtanın üzerine yüz bir adet zehirli yılanın oturması gerekir! Yumurtadan basilisk çıktığında ise..."

Basilisk değil bu," diye seslendi Ciri ve armudunu ısırdı.

Çiçek bozuğu yüzlü, kıza ters ters baktı. ".. .basilisk yumurtadan çıktığında," diye devam etti, "yuvadaki bütün yılanları yer, zehirlerini yutar ve bundan etkilenmez. Kendini öylesine yoğun bir zehirle doldurmuş olur ki hem dişleriyle öldürebilir hem de karşısındakine hiç temas etmeden doğrudan soluğuyla! Eğer bir şövalye atma binip basilisk'i mızrağıyla şişleme cesareti gösterirse, zehir mızrağın sapından yürür, şövalyeyi ve atını anında öldürür!"

Yalanın dik alası bu!" diye bağırdı Ciri ve ağzındaki çekirdeği tükürdü.

Gerçeğin ta kendisi!" diye itiraz etti çiçek bozuğu yüzlü. "Şövalyeyi de atı da öldürür!"

"Asla!"

"Kes sesini, küçük hanım!" diye bağırdı köpekli tezgâhtar. Rahatsız etme! Dinlemek ve görmek istiyoruz!"

Ciri, yapma," diye fısıldadı Fabio ve kızı kenara doğru itti. Ciri ona dişlerini gösterip sepetten bir armut daha aldı.

Çiçek bozuğu yüzlü, izleyiciler arasından yükselmeye başlayan sesleri bastırmak için, "Bütün hayvanlar," dedi yüksek perdeden, basilisk sırf tısladığında bile kaçacak delik ararlar. Evet her hayvan, ejderha bile, ben ne diyorum timsah bile —ki timsahlar çok ürkütücüdür, timsah görmüş herkes bilir bunu- gidebileceği en uzak yere kaçar. Basilisk'ten korkmayan bir tek hayvan vardır, o da kaya sansarıdır. Sansar, canavarı çölde görür görmez olanca gücüyle ormana koşar, orada yalnızca kendisinin bildiği bir otu arar, bulur ve yer. O zaman basilisk'\n zehrinden etkilenmez ve onu parçalayarak öldürür."

Ciri kahkahalara boğuldu ve ağzından uzun ve oldukça uygunsuz sesler çıkardı.

"Bana bak, çokbilmiş!" çiçek bozuğu yüzlünün sabrı taşmıştı. "İşine gelmiyorsa çık dışarı! Kimse seni anlattıklarımı dinlemeye ve basilisk'e bakmaya zorlamıyor!"

"Basilisk falan değil bu."

"Yaa? Neymiş bakayım, çokbilmiş küçük hanım?"

"fVyvern," dedi Ciri armut çöpünü yere atıp parmaklarını yaladı. "Sıradan bir 1vyvern. Henüz yavru, fazla büyük değil, açlıktan kurumuş ve kir içinde. Hepi topu bir wyvem yani. Kadim Dil'de wyvern ejderhası denir bunlara."

"Bakın hele!" diye kükredi çiçek bozuğu yüzlü. "Biz ne akıllı, bilgin birine çatmışız! Kapa çeneni, yoksa..."

"Hoop!" diye seslendi, kadife bereli, sırtına şövalye yaverle- rininkine benzeyen armasız bir tunik giymiş sarışın bir delikanlı. Kayısı rengi bir elbise giymiş çelimsiz ve solgun bir kıza arkadan sarılmıştı. "Ağır olun, sayın avcı! Kibar bir hanımefendiyi tehdit etmeyin yoksa kılıcım canınızı yakabilir. Kaldı ki burada burnuma hilekârlık kokuları geliyor!"

"Ne hilekârlığıymış bu, genç şövalye?" Çiçek bozuğu yüzlü yutkundu. "Yalan söylüyor, o küstah... Şey muhterem küçük hanım yanılıyor, demek istemiştim. Bu bir basiliskY'

"Wyvern" diye tekrarladı Ciri.

"Ne vivisi! Basilisk o! Baksanıza nasıl ürkütücü, nasıl tıslıyor ve kafesi kemiriyor! Dişlerine bakın hele! Dişleri, bakın işte, tıpkı bir..."

"Tıpkı wyvern dişleri." Ciri yüzünü buruşturdu.

"Sen bilgeliği kaşık kaşık yediysen eğer," dedi çiçek bozuğu yüzlü, Ciri'yi bakışlarıyla delip geçerek, "o zaman yaklaş yanına! Yaklaş da soluğunu üflesin üzerine! Onun soluğundan nasıl morarıp nalları diktiğini herkes birazdan görecek! Hadi, durma!" "Elbette." Ciri, kolunu Fabio'dan sertçe kurtarıp bir adım öne çıktı.

"Buna izin vermem!" diye bağırdı yaver ve kayısı rengi elbiseli kızın yanından ayrılıp Ciri'nin önünü kesti. "Yapamazsınız bunu! Kendinizi büyük bir tehlikeye atıyorsunuz, tatlı hanımefendi!" Ciri, kendisine böyle hitap edildiğine daha önce hiç tanık olmadığı için hafifçe kızardı, delikanlıya baktı ve daha önce yazar Jarre'nin karşısında birkaç kez denediği gibi kirpiklerini oynatıp göz süzdü. "Tehlike söz konusu değil, asil şövalye." Fettanca gülümsüyordu şimdi. Oysa Yennefer onu defalarca uyarmış, sersemlerin kendilerini bolca gülerek ele verdiği atasözünü anım-satmıştı. "Bir şey olmayacak bana. Hayvanın soluğunun sözüm ona zehirli olduğu dalavereden başka bir şey değil."

"Ama ben yine de yanınızda olmak isterim," dedi delikanlı, elini kılıcının topuzuna koyarak. "Sizi korumak ve savunmak !ÇİN... İzin verir misiniz?"

"Veriyorum." Ciri, kayısı rengi elbise giymiş genç kızın öfkeli bakışlarından neden böylesine hoşlandığını çözemiyordu.

"Onu koruyup savunacak kişi benim!" Fabio başını arkaya atıp yavere meydan okuyan gözlerle baktı. "Ben de onun yanında yer alacağım!"

"Beyler." Ciri kabarıp burnunu havaya dikti. "Biraz ağırbaşlı olalım lütfen. Tartışmayın. Herkes bıktı zaten."

Ciri kafese doğru cesurca yaklaşırken izleyiciler arasında bir dalgalanma ve mırıldanmalar oldu. Bu arada iki delikanlının soluklarını ensesinde hissediyordu. JVyvern öfkeyle tıslayıp kendini sağdan sola atıyor, sürüngen kokusu Ciri'nin içine işliyordu. Fabio'nun yüksek sesle soluduğunu duysa da Ciri kararından vazgeçmedi. Kafese daha fazla yaklaştı, elini neredeyse kafese değecek biçimde öne uzattı. Canavar parmaklıklara doğru saldırıp demirleri kemirmeye başladı. Kalabalıkta yeni bir dalgalanma meydana geldi ve bir çığlık duyuldu.

"Ne oldu bakalım?" Ciri kalabalığa dönüp ellerini beline koydu. "Öldüm mü? Bu sözde zehirli yaratık zehirledi mi beni? Eğer bu bir basilisk ise ben de..."

Yaverin ve Fabio'nun renklerinin attığını görünce ansızın sustu. Yıldırım hızıyla arkasına döndü, iki parmaklığın öfkeli kertenkelenin saldırılarıyla gevşediğini ve paslı çivilerin kafesin yuvasından fırladığını gördü.

"Kaçın!" diye haykırdı Ciri. "Kafes patlıyor!"

İzleyiciler çığlıklar atarak çıkışa doğru koştular. Birkaç kişi brandayı delerek kaçmaya çalıştı ama iyice dolandılar, birbirlerinin üzerine düşüp kör bir yumak oluşturdular. Yaver, Ciri'yi tam geriye doğru sıçrayacağı sırada kolundan yakaladı, birlikte sendeleyerek yere yuvarlanırken Fabio'yıı da beraberlerinde sürüklediler. Tezgâhtar kadının küçük köpeği havlamaya, çiçek bozuğu yüzlü perişan bir halde sövmeye ve ne yapacağını şaşırmış kayısı renkli elbiseli genç kız da kulakları sağır eden bir tonda cıyaklamaya başladı.

Parmaklıklar çatırdayarak dağıldı ve wyvern bedenini iterek kafesten çıktı. Çiçek bozuğu yüzlü, podyumdan atlayıp yaratığı elindeki değnekle durdurmaya çalıştı ama canavar ön ayağının tek bir hareketiyle değneği adamın elinden fırlattı, eğilip dikenli kuyruğunu adamın yüzüne şaklatmasıyla birlikte adamın yanağı kanlar içinde kaldı. IVyvern tıslayarak, zedelenen kanatlarını açtı, podyumdan aşağıya atlayıp ayağa kalkmaya çalışan Ciri'nin, Fabio'nun ve sarışın çocuğun üzerine çullandı. Kayısı renkli elbiseli kız bayıldı ve boylu boyunca sırtüstü yere düştü. Ciri, atlamaya hazırlandı ama başaramayacağını anladı.

Ciri'nin kurtuluşu, yere düşen ve altı kat etekliğine dolanan hanımının kollarından sıyrılan bakımsız köpek oldu. Hayvancık avazı çıktığı kadar havlayarak canavara saldırdı. IVyvern tıslayarak doğruldu, zavallı köpeği pençelerinin arasında kıstırdı, inanılmaz çevik, yılanımsı hareketlerle kıvrıla kıvrıla döndü ve tek bir darbeyle dişlerini köpeğin boğazına geçirdi. Köpekçik can havliyle ulumaya başladı.

Yaver dizlerinin üzerinde doğrulup elini kalçasına götürdü ama Ciri ondan önce davranmıştı. Yaverin kılıcını kınından yıldırım hızıyla çekmiş ve havada yarım daire çizmişti. IVyvern geri çekilirken köpekçiğin kopmuş başı, dişlerle dolu ağzından sarkıyordu.

Ciri, Kaer Morhen'de öğrendiği bütün hareketler sanki kendiliğinden gerçekleşiyormuş hissine kapıldı. Kılıcıyla, şaşkınlık içindeki wyvem'in işkembesini yardı, hemen ardından yana doğru hamle yapınca üzerine atlayan kertenkele kuma yuvarlandı ve bedeninden kanlar fışkırdı. Ciri, hayvanın kırbaç gibi vuran kuyruğundan ustalıkla uzaklaşarak yaratığın üstünden atladı, tam hedefi tutturarak boynuna sert bir kılıç darbesi indirdi, geriye doğru sıçradı, aslında artık gerekli bile olmayan bir hamleyle kılıcını bir kez daha saplayarak yaratığın omurgasını ortada ikiye ayırdı. Wyvern büzüldü ve taş kesildi; artık yılanı andıran kuyruğu sağa sola savrulup kumları havalandırıyordu yalnızca.

Ciri, kanlı kılıcı yaverin eline hızla tutuşturdu. "Tehlike geçti!" diye bağırdı kaçmaya çalışan kalabalığa ve hâlâ brandaların arasından kurtulmaya çalışan izleyicilere. "Canavar öldü! Cesur şövalye onu öldürdü!"

Boğazında bir basınç ile midesinde yanma hissetti ansızın ve gözleri karardı. Başının arkasına sertçe öylesine vuruldu ki dişleri birbirine geçti. Yerdeki topraktı ona vuran.

Fabio, yanına diz çöküp, "Ciri," diye fısıldadı. "Ne oldu sana? Tanrım, rengin kül gibi olmuş."

"Kendi yüzünü de görebilseydin keşke," diye mırıldandı Ciri.

Kalabalık, çevrelerini sarmıştı. Birkaç kişi ellerindeki değnekleri ve demir çubukları Wyvern'in gövdesine batırıyor, birkaçı da çiçek bozuğu yüzlü adama yardım ediyordu. Ötekiler, ejderhayı gözünü bile korkmadan öldüren, soğukkanlılığını koruyarak bir facianın önüne geçen kahraman şövalye yaverini kutluyorlardı. Yaver ise kayısı rengi elbiseli küçük hanımı ayıltmaya çalışırken bir yandan da üzerini kaplayan kanların kurumaya yüz tuttuğu kılıcına sersemlemiş bir ifadeyle bakıyordu.

"Kahramanım..." Kayısı rengi elbiseli kız sonunda kendine gelip yaverin boynuna atıldı. "Kurtarıcım! Sevgilim!"

"Fabio," dedi Ciri alçak sesle, muhafızların kalabalığı yararak yaklaştıklarını görünce. "Kalkmama yardım et ve beni buradan götür. Çabuk."

"Zavallı çocuklar," dedi boneli tombul bir kadın, ikisinin kalabalığın arasından sıyrılmaya çalıştığını görünce. "Vah vah, neler çektiniz! O yürekli küçük şövalye olmasaydı annelerinizin gözyaşları sel gibi akacaktı."

"Bu delikanlının kimin yanında yaverlik yaptığını saptayın!" diye bağırdı deri önlük takmış bir zanaatkar. "Bu büyük kahramanlık için ödüllendirilmeyi hak ediyor!"

"Öteki avcı da çarmıhı boylamalı! Sopa yemeli, sopa! Böyle bir canavarı kentin ortasına, insanların arasına sürüklemiş." "Çabuk su getirin! Küçük hanım yine bayıldı!"

"Benim zavallı Fiffi’m!" diye ağlamaya başladı, köpeğinden kalan parçaların üzerine eğilen tezgâhtar kadın. "Benim zavallı küçük köpeğim.

Ahali! Ejderhayı kudurtan şu kızı, şu düzenbazı yakalayın! Nerede o! Yakalayın onu! Her şeyin sorumlusu avcı değil, odur!"

Muhafızlar, peşlerine takılan gönüllülerle birlikte kalabalığın içinde dolaşıp çevreyi incelemeye başladılar.

Ciri, arkasına bakmamak için kendini güçlükle tutuyordu. "Fabio," diye fısıldadı, "ayrılalım. Buraya gelirken geçtiğimiz o yolda buluşuruz sonra. Hadi git. Eğer biri seni durdurup beni soracak olursa, tanımadığını söylersin."

"Ama... Ciri..."

"Git!"

Yennefer'in muskasını avucuyla kavrayıp etkinleştirici büyü formülünü söyledi. Sihir derhal devreye girdi, zaten girmemiş olsa işler karışacaktı çünkü kalabalığın içinden onlara doğru gelen muhafızlar şuurlarını kaybetmişçesine kalakaldılar.

"Ne oldu şimdi?" dedi içlerinden biri şaşkınlıkla, sanki gözünü dikmiş Ciri'ye bakıyordu. "Kız nerede? Az önce görmüştüm onu oysa."

"Şurada! Şurada!" diye bağırdı başka bir muhafız, ters yönü göstererek.

Ciri arkasını dönüp uzaklaştı ama ani adrenalin salımmından ve muskanın etkinleşmesinden dolayı üzerinde hâlâ uyuşukluk ve halsizlik vardı. Muska gereken etkiyi göstermişti: Ciri'yi kimse görmüyor ve dikkate almıyordu. Hiç kimse! Kız bu yüzden kalabalığın içinden çıkıncaya kadar sayısız darbeler aldı, itildi, kakıldı. Bir arabadan atılan bir sandığın altında kalmaktan mucize eseri kurtuldu. Bir yaba az kalsın gözüne girecekti. Sihir formüllerinin hem iyi hem de kötü yanları vardı, avantaj kadar dezavantaj da sağlardı.

Ancak muskanın etkisi uzun sürmedi. Ciri, bu etkiyi kullanmak ve süresini artırmak için yeterli güce sahip değildi. Neyse ki sihrin etkisi en doğru zamanda, Ciri'nin kalabalığın içinden çıkıp sokağın içinde onu bekleyen Fabio'yu gördüğü sırada son bulmuştu.

"Amanın," dedi delikanlı. "Eyvahlar olsun, Ciri. Geldin demek. Meraktan ne yapacağımı ..."

"Gereksizdi. Hadi gidelim, çabuk. Öğle vaktini geçti, geri dönmeliyim."

"Canavarı bayağı hakladın yani." Delikanlı kıza şaşkınlık içinde baktı. "Nasıl da hızlı döndün öyle! Nerede öğrendin bunu?" "Ne? IVyvern i yaver öldürdü."

"Doğru değil bu. Gözlerimle gördüm..."

"Hiçbir şey görmedin sen! Yalvarırım, Fabio, kimseye tek söz söylemek yok. Özellikle Hanımefendi Yennefer'e. Öğrenirse, nasıl canıma okur..."

Kız sustu.

"Oradakiler," dedi Ciri pazar yerini göstererek, "haklıydılar. IVyvern i ben azdırdım. Benim yüzümden..."

"Senin yüzünden falan değil," diye şiddetle itiraz etti Fabio. "Kafes derme çatmaydı, her an, her dakika, har saat dağılabilirdi, bugün olmasa yarın ya da öbür gün olacaktı. İyi ki şimdi oldu da kurtardın bizi."

"Yaver kurtardı!" diye bağırdı Ciri. "Şövalye yaveri! Şunu kafana yaz artık! Bak söylemedi deme, eğer beni ele verirsen seni... iğrenç bir şeye dönüştürürüm! Büyülü sözleri ezbere biliyorum! Seni efsunlar..."

"Hey, hey," diye bir ses duydu arkasından. "Yeter ama artık!" Arkalarında yürüyen kadınlardan birinin dümdüz taranmış siyah saçları, ateş saçan gözleri vardı, dudakları çizgi gibi inceydi. Omzuna mor ipekten sincap desenli bir pelerin atmıştı.

Ciri'ye dik dik bakıp, "Sen neden okulda değilsin bakayım, öğrenci?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Dur, Tissaia," dedi daha genç olan öteki kadın. Sarışın, uzun boyluydu, dekoltesi oldukça derin, yeşil bir elbise giymişti. "Tanımıyorum ben onu. Bence öğrencimiz değil."

"Öğrencimiz," diye atıldı siyah saçlı kadın. "Loxia'da evler değiştirilirken yaşanan kargaşada sıvışan kızlardan biri olduğundan hiç kuşkum yok. Birazdan kendi de itiraf edecek zaten. Evet, öğrenci, bekliyorum."

"Ne?" Ciri alnını buruşturdu.

Kadın ince dudaklarını birbirine bastırdı, kol manşetlerini düzeltti. "O kamuflaj muskasını kimden çaldın bakayım? Yoksa biri mi verdi sana?"

"Ne?"

"Benim sabrımı sınama, öğrenci. Adını, sınıfını, sınıf öğretmeninin adını söyle. Çabuk!"

"Ne?"

"Aptal numarası mı yapıyorsun, öğrenci? Adını söyle dedim! Nedir adın?"

Ciri, dişlerini birbirine geçirdi, gözlerinde adeta yeşil korlar yanıyordu. "Anna Ingeborg Klopstock," dedi küstah bir edayla.

Kadının bir elini havaya kaldırmasıyla birlikte Ciri yaptığı hatayı anlayıverdi. Felce uğratma sihrinin etkisini Yennefer ona yalnızca bir kez, o da Ciri'nin bitmek bilmeyen şikâyetleri üzerine göstermişti. Kızda olağanüstü itici bir etki bırakmıştı. Şimdi yine aynısı oluyordu.

Fabio çığlık atıp Ciri'ye doğru koştu ama sarışın olan öteki kadın delikanlıyı yakasından yakalayıp durdurdu. Çocuk kurtulmaya çalıştı ama kadının kolu demir gibiydi. Ciri kıvranamadı bile. Sanki gitgide toprağın içine kök salıyor gibiydi. Siyah saçlı kadın üzerine doğru eğilip ateş saçan gözleriyle ona dik dik baktı.

"Fiziki cezalar vermeyi seven biri değilimdir," dedi buz gibi bir sesle ve kol manşetlerini yeniden düzeltti, "ama sana iyi bir sopa çekilmesini sağlayacağım, öğrenci. Asiliğin yüzünden değil, muskayı çaldığın için değil, okuldan kaçtığın için de değil. İzin verilmeyen giysiler içinde oğlanlarla dolaştığın ve konuşulması yasak konular hakkında gevezelik

ettiğin için de değil. Büyük Üstat'ı tanımadığın için falakaya yatırılacaksın."

"Hayır!" diye bağırdı Fabio. "Onu üzecek bir şey yapmayın, muhterem hanımefendi! Ben, Efendi Molnar Giancardi'nin bankasında çalışıyorum, bu küçük hanım da..."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Ciri. "Kapa..." Tıkaç büyüsü hızlı ve vahşice etkisini göstermişti. Ciri, ağzında kan tadı hissetti.

"Ee?" diye Fabio'yu sıkıştırdı sarışın kadın, sonra çocuğun yakasını bırakıp pek ilgiliymiş gibi eliyle düzeltti. "Konuş. Bu inatçı kız kim?"

Margarita Laux-Antille, ağzından su püskürterek tekneden çıktı. Ciri, gözünü ondan alamıyordu. Yennefer'i çok defa çıplakken görmüş, kimsenin ondan daha güzel bir fiziğinin olamayacağına inanmıştı. Ama yanılmıştı. Çıplak Margarita Laux-Antille'e bakınca mermer tanrıça ve peri heykelleri bile kıskançlıktan çatlayabilirdi.

Büyücü kadın, soğuk su dolu fıçıya uzandı, suyu memelerinin üstünden döktü, müstehcen küfürler edip soğuktan titredi.

"Baksana, kızım," diye Ciri'ye seslendi. "Rica etsem bana havlumu uzatır mısın? Ayrıca beni dikizlemeyi bırak artık."

Ciri sesini yükseltmeden tıslad ı, kırgınlığı hâlâ geçmemişti. Büyücü kadınlar Ciri'nin kim olduğunu Fabio'nun ağzından aldıktan sonra kızı kentin içinde sürükleyerek dolaştırmış ve gülünç duruma düşürmüşlerdi. Giancardi Bankasına geldiklerinde durum hemen aydınlığa kavuşmuştu elbette. Büyücü kadınlar, Yennefer'den özür dilemiş, davranışlarına açıklama getirmişlerdi. Aretuzalı öğrenciler geçici olarak Loxia'ya yerleştirilmişlerdi çünkü okulun sınıfları büyücüler toplantısına katılacak büyücülerin ve konukların kalabilecekleri odalara dönüştürülmüştü. Birkaç öğrenci taşınma sırasındaki kargaşayı fırsat bilmiş, kentte dolaşmak için Thanedd'den kaçmıştı. Margarita Laux-Antille ve Tissaia de Vries, Ciri'nin etkinleşen muskasını fark etmiş ve Ciri'yi kaçan kız öğrencilerden biri sanmıştı.

Büyücü kadınlar Yennefer’den özür dilemiş ama Ciri’nin gönlünü almayı akıl edememişlerdi. Yennefer, kadınların özürlerini dinlerken Ciri’ye bakmış ve kızın kulaklarının kızardığını görmüştü. Ama en zor durumda olan Fabio’ydu; Molnar Giancardi ona öylesine hakaretler etmişti ki delikanlının gözleri dolmuştu. Ciri delikanlıya hem acımış hem de hayranlık duymuştu çünkü Fabio sözünde durmuş ve wyvern hakkında ağzını bile açmamıştı.

Yennefer’in, Tissaia ve Margarita’yı çok iyi tanıdığı ortaya çıkmıştı. Büyücü kadınlar onları Gors Velen’in en pahalı hanı olan "Gümüş Turna"ya davet etmişlerdi. Tissaia de Vries oraya ilk geldiğinde malum nedenlerden adaya geçmeye çekindiği için burada konaklamıştı. Margarita Laux-Antille, Aretuza’nın müdiresiydi; kendinden yaşça büyük büyücünün davetini kabul etmiş ve onunla aynı ikametgâhı paylaşıyordu. Elan gerçekten çok konforluydu, bodrum katında bir banyosu vardı ve Margarita ile

Tissaia akıl almaz bir meblağ ödeyerek bu banyoyu kendilerine tahsis ettirmişlerdi. Banyo elbette Yennefer ve Ciri’ye de açılmıştı, şimdi birkaç saattir hepsi dönüşümlü olarak teknede yüzüyor, buharda terliyor ve durmaksızın çene çalıyorlardı.

Ciri, büyücü kadına havlusunu uzattı. Margarita, kızdan hafifçe bir makas aldı. Ciri yine öfkeyle soluyup suya atladı. Mis gibi biberiye kokan sular köpürüp kabardı.

"Küçük bir fok gibi yüzüyor," dedi Margarita gülümseyerek ve tahta şezlongun üzerinde yatan Yennefer’in yanına uzandı. "Bir su perisi kadar alımlı. Onu bana verir misin, Yenna?"

"Bu amaçla onu buraya getirdim zaten."

"Hangi sınıfa alayım onu? Temeli var mı?"

"Evet. Ama bence diğerleri gibi anaokulundan başlasın. Zarar gelmez bundan."

"Mantıklı," dedi Tissaia de Vries, buhar kaplı mermer masanın üzerindeki kupaları düzenlerken. "Mantıklı, Yennefer. Diğer yeni adaylarla birlikte

başlarsa kız da zorlanmamış olur."

Ciri, tekneden atladı, kenarına oturdu ve ayaklarını suyun içinde sallamaya başladı. Yennefer ile Margarita sakin sakin sohbet ediyor, soğuk suya daldırdıkları mendillerle sık sık yüzlerini siliyorlardı. Havluya sımsıkı sarınmış olan Tissaia sohbete dâhil olmuyordu ve bütün dikkatini masayı düzenlemeye vermiş gibi görünüyordu.

"Muhterem hanımefendilerden özür diliyorum!" diye yukarıdan bir ses duyuldu. Gelen, hancıydı. "Sizi rahatsız etme cesareti gösterdiğim için bağışlayın beni ancak... Bir subay geldi ve ivedilikle Hanımefendi de Vries'le görüşmek istiyor. Ertelenmesi olanaksız bir meseleymiş!"

Margarita Laux-Antille kıkır kıkır gülerek Yennefer'e göz kırptı. Bunun üzerine ikisi de aynı anda havlularını kalçalarından aşağıya kaydırıp son derece cüretkâr pozisyonlar aldılar.

"Subay gelebilir!" diye seslendi Margarita, gülmemek için kendini güçlükle tutarak. "Buyursunlar! Biz hazırız!"

"Çocuk gibiler," diye iç geçirdi Tissaia de Vries, başını iki yana sallayarak. "Örtün, Ciri!"

Subay içeri girdi ve büyücü kadınların numarası tutmadı. Subay onları görünce utangaç tavır almadı, kızarmadı, onlara kaçamak bakışlar atmadı. Çünkü subay kadındı. Esmer tenli, uzun boylu bir kadındı, saçlarını kalın bir saç örgüsüyle toplamıştı ve belinde bir kılıcı vardı.

"Efendim," dedi kadın kuru bir sesle. Tissaia de Vries'e doğru hafifçe eğilirken zincirli zırhı şakırdadı. "Verdiğiniz görevlerin yerine getirildiğini bildirmeye geldim. İzninizle garnizona dönmek istiyorum."

"İzin veriyorum," diye kestirip attı Tissaia. "Refakat ve destek için teşekkür ederim. Yolun açık olsun."

Yennefer yattığı yerden doğruldu ve asker kadının kolundaki siyahkırmızısarı yaldızlı banda baktı.

"Tanıyor muyum seni?"

Asker kadın sert bir şekilde eğildi, alnını kaplayan terleri sildi. Banyo çok sıcaktı ve üzerinde zincirli zırh ve deri tunik vardı.

"Vengerberg'de birçok kez bulundum, Hanımefendi Yennefer," dedi. "Adım Rayla."

"Kolluğuna bakılırsa Kral Demavend'in özel birliğinde görevlisin, öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Rütben nedir?"

"Yüzbaşı."

"Çok güzel." Margarita Laux-Antille gülümsedi. "Demavend'in ordusunda cesur yürekli askerlere sonunda subay rütbeleri vermeye başladıklarım memnuniyetle gördüm."

"Gidebilir miyim?" Asker gövdesini dikleştirdi ve elini kılıcının topuzuna koydu.

"Evet."

"Sesinde düşmanca bir tını sezdim, Yenna," dedi Margarita bir süre sonra. "Bu yüzbaşı kadınla alıp veremediğin ne var?" Yennefer kalktı ve masadan iki kupa aldı.

"Dörtyol ağızlarındaki kazıkları gördün mü?" diye sordu. "Mutlaka görmüş ve çürümüş ceset kokularını duymuş olmalısın. Bu kazıklar onun fikri ve eseri. O özel birlikteki astları yapıyor bu işi. Sadistler çetesi!"

"Savaş bu, Yennefer. Rayla, arkadaşlarının Sincaplar'ın eline canlı canlı düşmesine defalarca tanık oldu. Oklara hedef tahtası olmaları için ellerinden ağaçlara asıldıklarına tanık oldu. Gözlerinin oyulduğunu, cinsel organlarının kesildiğini, ayaklarının ateşe tutulup yakıldığını gördü. Sincaplar'ın gaddarlıkları ancak Falka'ya5 yaraşır."

"Özel birliklerin yöntemleri Falka’nınkileri gerçekten çağrıştırıyor. Ama mesele bu değil. Elflerin yazgısına üzüldüğüm falan yok, savaşta olduğumuzu biliyorum. Savaşların nasıl kazanıldığını da biliyorum. Savaşlar, inançla ve kendilerini vatanları,

5 Redanya Kralı Vridank’ın büyük kızı. Temerya Kralı Goidemar’la evlendikten sonra bir çete kurar ve kana susamış şeytan olarak efsanelerde yer alır. (ç. n.)

yuvalan için feda eden askerlerle kazanılır. Şu Rayla gibi parayla dövüşen, kendini adamayı istemeyen paralı askerlerle değil. Kendini adamanın ne olduğunu bile bilmez onlar. Bilseler de bu kavramı aşağılarlar."

"Onların, kendilerini adamalarının ve aşağılamalarının üstüne üç çarpı at gitsin. Bize ne bundan? Ciri, üstüne bir şey al, yukarıya çık ve yeni bir şarap sürahisi getir. Bugün kafayı çekmeye niyetliyim."

Tissaia de Vries’in iç geçirip başını iki yana sallaması Margarita’nın gözünden kaçmamıştı.

"Neyse ki," dedi Margarita kıkır kıkır gülerek, "artık okula gitmiyoruz, sevgili üstadım. Canımızın istediğini yapabiliriz." "Müstakbel bir öğrencinin yanında da mı?" diye sordu Tissaia öfkeli bir bakışla. "Yani ben Aretuza’nın müdiresiyken..." "Biliyoruz, biliyoruz," diye gülümseyerek sözünü kesti Yenne- fer. "Çok istesek de unutamıyoruz. Hadi, git sürahiyi getir, Ciri." Ciri üst katta şarap sürahisi beklerken, asker kadının dört askerden oluşan maiyetiyle birlikte atına binip oradan uzaklaşmasına tanık oldu. Kız, askerlerin vücut yapılarını, yüzlerini, giysilerini ve silahlarını merakla inceledi. Siyah saç örgülü Yüzbaşı Rayla, o sırada hancıyla tartışıyordu.

"Gün ağarıncaya kadar beklemeyeceğim! Kapıların kapalı olması umurumda bile değil! Derhal surların dışına çıkmak istiyorum! Hanın ahırında özel bir kapının bulunduğunu biliyorum! Açmanı emrediyorum!"

"Talimatlar..."

"Başlatma şimdi talimatlarına! Ben Büyük Üstat de Vries'in emirlerini yerine getiriyorum!"

"Tamam, peki, Yüzbaşı, bağırmayın! Size hemen açıyorum.. Söz konusu kapı, sürgülü, dayanıklı, daracık bir geçitti ve doğrudan kent surlarına açılıyordu. Ciri, uşağın elinden sürahiyi henüz almadan, kapının açılmasını ve Rayla'nın ve maiyetindekilerin atlarının sırtında gecenin karanlığına doğru ilerlediklerini gördü. Ve düşüncelere daldı.

"Sonunda geldin," dedi Margarita sevinçle, Ciri'yi elindeki şarap sürahisiyle görünce. Ciri, sürahiyi sehpanın üzerine bıraktı. Belli ki yanlış bir şekilde koymuştu çünkü Tissaia sürahinin yerini hemen düzeltti. Yennefer kupaları doldururken bütün düzeni bozduğu için Tissaia yeniden devreye girdi. Tissaia'nın öğretmeni olabileceği düşüncesi bile Ciri'nin irkilmesine yetmişti.

Yennefer ve Margarita, sürahiye sık sık uzanarak yarım kalmış sohbetlerine devam etti. Ciri, birazdan yeniden şarap getirmeye gideceğini anlamıştı. Büyücülerin sohbetlerine kulak verirken aklından binbir türlü düşünce geçiyordu.

"Hayır, Yenna." Margarita başını iki yana salladı. "Görüyorum ki son durumlardan haberin yok. Lars'tan ayrıldım. Bitti gitti. 'Elaine Deireadh,' der elfler."

"Bu yüzden mi kafayı bulmak istiyorsun?"

"Nedenlerden biri diyelim," diye yanıt verdi Margarita Laux- Antille. "Saklamaya gerek yok, hüzünlüyüm. Ne de olsa dört yıldır birlikteydik. Ama bitirmek zorundaydım. Böyle ilişkilerden bir şey çıkmaz."

"Üstelik," diye patladı Tissaia de Vries, sağa sola yatırdığı kupanın içindeki altın sarısı şaraba bakarak, "Lars evliydi." "Ben bunu önemsemiyorum," dedi büyücü kadın omuzlarını silkerek. "Benim ilgimi çeken yaştaki bütün çekici erkekler evli, yapacak bir şey yok. Lars beni sevdi, hem de gayet uzun süre... Ah, her neyse, boş ver. Çok şey istiyordu. Özgürlüğümü kısıtlıyordu, tekeşliliğin düşüncesinden bile fena oluyorum. Üstelik seni örnek aldım, Yenna. Bir vakitler Vengerberg'de aramızda geçen konuşmayı

anımsıyor musun? Eiani şu Witcher’dan ayrılmaya karar verdiğin dönemde? Sana iyi düşünmeni önermiş, aşkın sokakta bulunmadığını söylemiştim. Ama haklıydın. Aşk başka, hayat başka. Aşk geçici..."

"Sen aldırma ona, Yennefer," dedi Tissaia buz gibi sesle. "O üzgün ve pişman. Aretuza’daki davete neden katılmadığını biliyor musun? Dört yıllık beraberliğiyle tanındığı için orada yanında bir erkek olmadan tek başına görünmeye utanıyor. Eierkesin imrendiği bir birlikteliği, adamın sevgisinin kıymetini bilmediği için yitirmiş olmaktan utanıyor."

"Konuyu değiştirsek nasıl olur?" diye önerdi Yennefer, sözüm ona umursamaz ama biraz yabancı bir ses tonuyla. "Ciri kupalarımızı dolduruyor. Lanet olsun, ne kadar küçük bir sürahi bu böyle! Rica etsem gidip bir tane daha alır mısın?"

"İki tane al." Margarita gülümsüyordu. "Ödül olarak bir yudum alıp yanımıza oturabilirsin çünkü kulakların çok uzadı. Eğitimin bugünden, hemen şimdi, Aretuza’ya yanıma gelmeden başlayabilir."

"Eğitim!" dedi Tissaia gözlerini kaydırarak. "Tanrılar!" "Sus, sevgili üstat." Margarita, öfkelenmiş gibi yaparak elini ıslak kalçasına vurdu. "Okul müdiresi benim artık! Finallerde beni sınıfta bırakmayı başaramadın!"

"Buna pişmanım."

"İnan bana ben de! Düşünsene, kendi işimin patronu olurdum, öğrencilerle uğraşıp durmaz, sulugözlülerin burnunu silmek ve isyankârlarla çekişmek zorunda kalmazdım. Ciri, iyi dinle ve akima yaz. Bir büyücü her zaman harekete geçer. Bunun iyi ya da kötü olduğu sonradan ortaya çıkar. Ama harekete geçmek, yaşamın cesurca yakasına yapışmak gerekir. İnan bana ufaklık kararsızlıktan, duraksamaktan ve eylemsizlikten pişman olunur yalnızca. Sonunda üzüntü ve acı getirseler bile eylemde bulunmaktan ve kararlar almış olmaktan pişman olmazsın. Şurada yüzünü buruşturup oturmuş ve her şeyi kılı kırk yararak düzelten ciddi hanımefendiye bak. Tissaia de Vries o, onlarca büyücü yetiştirmiş Büyük Üstat. Hepsine de harekete geçmeyi öğretmiştir. Kararsızlığın..."

"Yeter, Rita."

"Tissaia haklı," dedi Yennefer, gözünü banyonun köşesinden ayırmadan. "Yeter. Lars yüzünden üzgün olduğunu biliyorum ama bundan yaşam kuralları çıkarma. Kızın bu tür bilgileri öğrenmesinin zamanı değil henüz. Hem bunlar okulda öğrenilmez. Ciri, git sürahi getir."

Ciri ayağa kalktı. Tepeden tırnağa giyinikti.

Ve de çok kararlı.

"Ne?" diye çığlık attı Yennefer. "Ne demek ata binip gitti?" "Talimat verdi..." diye kekeledi hancı, sırtını duvara yaslamış, rengi kül gibi olmuştu. "Bir at eyerlememiz için talimat verdi." "Sen de dediğini yaptın, öyle mi? Gelip bize soracağın yerde?" "Efendim! Nereden bilebilirdim? Sizin emriniz üzerine yola Çıktığından hiç kuşkum yoktu... Aklıma gelmezdi ki..."

"Lanet olası budala seni!"

"Sakin ol, Yennefer." Tissaia elini alnına koydu. "Duygularına kaptırma kendini. Şu an gece. Surlardan dışarı çıkarmazlar onu." "Ona kapıyı açmamızı emretti," diye fısıldadı hancı.

"Siz de açtınız mı?"

"Şu toplantı nedeniyle, efendim," dedi hancı başını öne eğerek, "kent büyücülerle dolu. İnsanlar korkuyorlar, kimse onlarla takışmayı göze alamıyor. Talebini nasıl geri çevirebilirdim? Sizin gibi konuştu, efendim, tıpatıp sizin sesinizle. Ve de sizin gibi baktı... Onunla göz göze gelmeye, hele sorular sormaya kimse cesaret edemedi. Size öyle benziyordu ki. Kopyanız gibiydi. Kalem ve mürekkep istedi ve bir mektup yazdı."

"Ver!"

Tissaia de Vries ondan hızlı davranmıştı.

"Hanımefendi Yennefer'e" diye okudu yüksek sesle.

Beni bağışla. Hirundum'a gidiyorum çünkü Geralt'ı görmek istiyorum. Okula girmeden görmek istiyorum onu. itaatsizliğim için beni bağışla ama

başka türlü davranamazdım. Beni cezalandıracağını biliyorum ama kararsızlık ve duraksama yüzünden pişman olmak istemiyorum. Eğer pişman olacaksam eyleme geçtiğim, bir şey yaptığım için olayım. Ben büyücüyüm. Yaşamın yakasına yapışırım, ilk fırsatta döneceğim.

Ciri

"Bu kadar mı?"

"Bir de not var."

Hanımefendi Rıta'ya söyle, okulda benim burnumu silmesine gerek kalmayacak.

Margarita Laux-Antille başını şaşkınlık içinde iki yana salladı. Ama Yennefer küfrü bastı. Ağzı açık duran hancı kıpkırmızı kesildi. Çok küfür duymuştu ama böylesine ilk kez tanık oluyordu.

Rüzgâr, karadan denize doğru esiyordu. Bulutlar, ormanın tepesinde asılı gibi duran aya doğru ilerliyordu. Hirundum'a giden yol zifirî karanlığa gömülmüştü. Dörtnala koşmak artık tehlikeliydi. Ciri atını dizginleyip tırısa geçirdi. Atını daha da yavaşlatmayı aklından bile geçirmiyordu, acelesi vardı çünkü.

Uzaklardan bir gök gürlemesi duydu, yaklaşan fırtınanın habercisiydi bu. Ufuk, art arda çakan şimşeklerle aydınlanırken ağaçların havada zikzaklar çizen tepeleri karanlığın içinde bir an belirip sonra yine kayboluyordu.

Ciri atını durdurdu. Yol ayrımına gelmişti. Önünde uzanan iki yol da birbirine benziyordu.

Fabio bu çataldan neden söz etmemişti ki? Aman, sorun değil, ben asla yanılmam, hangi yolu seçmem gerektiğini bilirim... Peki, hangisine girmem gerektiğini şimdi neden bilmiyorum? Başının üzerinden sessizce devasa bir karaltı geçti. Ciri yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. At kişnedi, şahlandı, sağdaki yola sapıp dörtnala koşmaya başladı. Ciri atını durdurdu hemen.

"Baykuştu yalnızca." Derin bir soluk aldı, kendini ve atını yatıştırmaya çalıştı. "Sıradan bir kuş... korkacak bir şey yok." Rüzgâr şiddetlendi, kara bulutlar ayı tümüyle kapattı. Ama Ciri'nin önündeki ormanda aydınlık küçük bir alan vardı. Atını hızlandırdı. Nalların altında kumlar saçılıyordu.

Ciri çok geçmeden durmak zorunda kaldı. Önünde bir bayır ve deniz uzanıyor, denizin ortasından siyah bir koni şeklindeki o ada yükseliyordu. Ciri'nin bulunduğu noktadan ne Garstang ne Loxia ne de Aretuza görünüyordu. Karşıda yalnızca, Thanedd'i taçlandıran ince kule vardı.

Tor Lara.

Gök gürledi ve hemen ardından çakan şimşeğin gözleri kamaştıran çizgisi bulutlu gökyüzü ile kulenin tepesini birleştiriverdi. Tor Lara, pencerelerinin siyah gözbebeklerini Ciri'ye dikmişti ve kulenin içinde bir saniye süreyle bir ateş parlamıştı sanki.

Tor Lara... Martı Kulesi... Bu ad beni neden böylesine ürkütüyor?

Ağaçlar, rüzgârda sarsıldı, dallar hışırdamaya başladı. Toz ve yapraklar yanaklarına vurunca Ciri gözlerini kıstı. Kesik kesik soluyarak yana doğru yalpalayan atını döndürdü. Şimdi yönünü yeniden bulmuştu. Thanedd Adası kuzeyi gösteriyordu, onun ise batıya doğru yol alması gerekiyordu. Kumlarla kaplı yol karanlıkta dümdüz ilerliyordu. Ciri atım yine dörtnala sürdü.

Yeniden gök gürledi ve Ciri şimşeğin yaydığı ışıkta ansızın atlılar gördü. Karanlık, ne idiği belirsiz ve hızlı hareket eden karaltılar yolun iki yanına yayılmıştı. Birinin, "Gar'ean!" diye seslendiğini duydu.

Bir an bile düşünmeden atını durdurup döndürdü ve dörtnala koşturmaya başladı. Arkasında çığlıklar, ıslıklar, kişnemeler ve nal sesleri yükseliyordu.

"Gar'ean! Dh'oine!"

Dörtnala koşma, nal sesleri, yıldırım gibi geçip giden rüzgâr... Yol kenarındaki kayınların ak gövdelerinin ansızın parladığı karanlık... Gök gürültüsü... Şimşeğin yaydığı ışıkta iki atlının Ciri'nin yolunu kesmeye

çalışması... Adamlardan biri elini uzatıyor, dizginleri kapmaya çalışıyor. Beresinde sincap tüyü sallanıyor. Ciri, mahmuzlarını atın sağrısına batırıyor, hayvanın boynunun üzerine yatıyor ve sürat onu taşıyıp götürüyor. Arkasında çığlıklar, ıslıklar, nal sesleri... Ve şimşek çakıyor.

"Spar'le, Yaevinn!"

Dörtnala koş, dörtnala koş! Daha hi{lı, atım! Gök gürültüsü. Şimşek. Yol ayrımı. Sola! Ben yolumu asla şaşırmam! Bir yol ayrımı daha. Sağa! Dörtnala koş, atım! Hplı, daha hplı!

Yol dikleşiyor, nalların altında kumlar, Ciri atını dürtse de hayvan yavaşlıyor...

Zirveye ulaştığında geriye baktı. Yol, yeni bir şimşekle aydınlandı. Bomboştu. Ciri kulak kesildi ama yaprakların arasında hışırdayan rüzgârı duydu yalnızca. Derken gök gürledi.

Kimse yok burada. Sincaplar... Kaedwcn hatırası sadece. Shaerrawedd gülü... Bana öyle geldi. Burada tek canlı yok, kimse peşimde değil...

Bir an rüzgârla sarsıldı. Rüzgâr karadan esiyor, diye düşündü, sol yanağımda hissediyorum...

Yolumu şaşırdım.

Şimşek. Işığında deniz yüzeyi ışıl ışıl yanıyor, arkasında Thanedd Adasının siyah konisi beliriyordu. Ve de Tor Lara. Martı Kulesi. Ciri'yi mıknatıs gibi çeken kule... Ama o kuleye gitmek istemiyorum. Benim hedefim Hırundum. Geraltı görmeliyim.

Yine şimşek çaktı.

Ciri ile uçurumun arasında siyah bir at duruyordu. Atın sırtında oturan süvari, başına yırtıcı kuş kanatlarıyla bezeli bir miğfer takmıştı. Kanatlar ansızın çırpıldı, kuş uçmaya hazırlandı...

Cintra!

Kaskatı eden bir korku. Dizginleri öylesine sıkı kavramış ki elleri acıyor... Şimşek. Kara şövalye, atını mahmuzluyor. Yüzü yok, onun yerine ürkütücü bir maske taşıyor. Kanatlar çırpılıyor...

At, kendiliğinden dörtnala koşmaya başlıyor. Şimşeklerin yırttığı bir karanlık... ve orman bitiyor. Nalların altından bataklıklardan yayılan şakırtılar duyuluyor... Ciri'nin arkasında yırtıcı kuşun kanat hışırtıları. Gitgide yaklaşıyor... Yaklaşıyor...

Öfkeyle dörtnala koşuyor, hızdan gözleri yaşarıyor. Gökyüzünü yırtan şimşekler ve Ciri bu ışıkta yolun iki kenarında gürgen ve kavak ağaçları görüyor. Elf kralının uşakları bunlar. Arkasından atıyla koşturan kara şövalyenin uşakları. Miğferindeki kanatlar hışırdıyor. Yolun iki kenarındaki şekilsiz azmanlar, dallı budaklı kollarını kıza doğru uzatıyorlar, ardına kadar açtıkları, dalların deliklerinden oluşmuş kapkara ağızlarıyla azgın kahkahalar atıyorlar. Ciri, atın boynunun üzerine uzanıyor. Dallar ıslık çalıyor, kızı kamçılıyor ve giysilerine dolanıyor. Eğri büğrü ağaç gövdeleri gacır gucur ediyor, dallarda açılmış delikler takırdıyor ve alaylı kahkahalara boğuluyor...

Cintralı Aslan Yavrusu! Eski Kanın Çocuğu!

Kara şövalye tam arkasında şimdi, eliyle saçlarını yakalamaya çalıştığını hissediyor Ciri. Çığlıkla hızlanan at kendini öne doğru atıyor, görülmez bir engeli ani bir sıçrayışla aşıyor, çalılıkları yararak geçiyor ve sendeliyor...

Ciri dizginleri çekti, eyerin üzerinde dik oturdu, kesik kesik soluyan atını çevirdi. Öfkeyle tiz bir çığlık attı. Kılıfından hışımla çektiği kılıcıyla başının üzerinde bir daire çizdi. Burası

Cintra değil artık! Ben de artık çocuk değilim! Savunması{ değilim artık! İ{in vermem...

"İzin vermiyorum! Bana artık dokunamazsın! Bana asla dokunamayacaksın! "

At, paldır küldür suya daldı; karnına kadar geliyordu su. Ciri öne doğru eğildi, çığlığı bastı. Hayvanı mahmuzlayıp yeniden yola çıkardı. Fabio balık

göletlerinden sö{ etmişti. Hirundum burası. Geldim. Yolumu asla şaşırmam ben...

Şimşek. Arkasında bent, önünde ormanın kapkara duvarı, ağaçlar göğe doğru testere gibi uzanıyor. Ve kimseler yok. Sessizliği, rüzgârın uğultusu bozuyor yalnızca. Bataklıkların birinde ürkmüş bir ördek vakvaklıyor.

Kimse yok. Bendin Herinde kimse yok. Arkamdan gelen yok. Bir sanrıydı, kâbustu o. Cintra'yı anımsadım. Öyle sandım, hepsi bu.

Uzaklarda bir ışık huzmesi. Bir fener. Ya da ateş. Çiftlik. Hirundum, kaldı. Ha gayret...

Şimşek. Bir tane daha, sonra bir tane daha. Gök gürültüsüz. Rüzgâr kesiliyor ansızın. At kişniyor, başını sağa sola atıp şaha kalkıyor.

Kapkara gökyüzünde beyazımsı, gitgide aydınlanan ve yılan gibi kıvrılan bir şerit beliriyor. Derken rüzgâr söğütleri bir kez daha sallıyor, bentten tozlu yaprakları ve kurumuş çimenleri sürüklüyor.

Uzaktaki ışık huzmesi kayboluyor. Sönüp yok oluyor ve ardından milyarlarca mavi kıvılcım beliriyor ve bataklığı bir anda sarıp aydınlatıyor. At kesik kesik soluyor, kişniyor, bentte koşturuyor. Ciri, eyerin üzerinde güçlükle durabiliyor.

Gökte kıvrılıp duran şeridin üzerinde korkunç karaltılar beliriyor. Atlılar bunlar. Gitgide yaklaşıp gitgide belirginleşiyorlar. Miğferlerindeki boğa boynuzları ve darmadağın olmuş tüyler sarsılıyor, miğferlerin altındaki kurukafalar beyaz beyaz parlıyor. Atlılar, eyer örtüleri lime lime olmuş at iskeletleri üzerinde oturuyor. Öfkeli bir rüzgâr, söğütlerin arasından uğulduyor, şimşeklerin kılıçları göğü durmaksızın kesip parçalıyor. Rüzgârın uğultusu arttıkça artıyor. Hayır, rüzgâr değil bu. Hayaletlerin türküsü bu.

Kâbusu andıran süvari alayı yola sapıp ona doğru geliyor. Bataklığın üzerinde süzülen solgun küçük alevlerden oluşmuş ışık huzmesi, hayalet atların nalları altında etrafa saçılıyor. Süvari alayının başında Vahşi Av'ın Kralı dörtnala koşturuyor. Pas içinde kalmış miğfer, kurukafasının üzerinde

sallanıyor, göz çukurlarında mavimsi bir ateş yanıyor. Paramparça olmuş pelerini dalgalanıyor. Paslı göğüs zırhının üzerindeki gerdanlık, içi boş kuru bakla gibi tamtakır, zırhına vurdukça ötüyor. Bir zamanlar değerli taşlar takılıydı oraya. Gelgeldim azgın avlar sırasında dağılıp gittiler. Ve yıldızlara dönüştüler...

Doğru değil bu! Olamam! Kâbus bu, bir sanrı, yanılsama! Bana öyle geliyor!

Vahşi Av'ın Kralı iskelet atını durduruyor, vahşi ve ürkütücü kahkahalara boğuluyor.

Ey Eski Kanın Çocuğu! Sen bilimsin! Binden birisin! Bibini geçidimde, Vahşi Av'a katıl! Avlanacaksın, sonuna kadar, sonsuza kadar, varlığın sonuna kadar avlanacaksın! Kaosunyılduх ğöÇ.ü ki{i, sen bilimsin! Katıl bÇe, Vahşi Av'ın şevkini tat! Sen bilimsin, bııçlen birisin! Yerin, bi^m yanımıı!

"Hayır! diye kükredi Ciri. "Defolun! Sizler cesetsiniz!"

Vahşi Av'ın Kralı gülüyor, zırhının paslı yakasına çarpan çürük dişleri takırdıyor. Kurukafaların göz çukurlarında mavimsi alevler titreşiyor.

Evet, cesediç bİ7v Ama sen ölümsün.

Ciri, atın boynuna iyice sokuldu. Onu kamçılamasına gerek yoktu. Hayvan, peşlerinden gelen hayaletleri hissettiği için, tehlikeli bir süratle bent boyunca dörtnala koşuyordu.

Hirundumlu çiftçi buçukluk Bernie Hofmeier, kıvırcık saçlarla çevrili başını kaldırıp gök gürültüsüne kulak verdi.

"Yağmur yağmadan gelen gök gürlemesi tehlikeli iştir," dedi. "Bir yerlere yıldırım düşer ve anında yangın başlar."

"Biraz yağsa iyi olacak," diye iç geçirdi Dandelion, lavtasının mandalını çevirirken, "çünkü hava bıçakla kesilecek kadar yoğunlaştı. Gömleğim sırtıma yapıştı, sivrisineklerden delik deşik oldum. Fakat yolunu

şaşıracakmış gibi görünüyor. Fırtına daireler çizerek ilerliyor ama bir süredir kuzeyde bir yerde şimşekler çakıyor. Denizin üstünde sanırım."

Karabulutlar Thanedd semalarını kapladı," diye onu doğruladı buçukluk. "Bölgenin en yüksek noktası orası. Adadaki şu kule, Tor Lara, müthiş şimşek çeker. Ne zaman fırtına çıksa alev almış gibi gözükür. Patlayıp parçalar halinde dağılmaması gerçek bir mucize."

"Büyü," dedi ozan tok bir ses tonuyla. "Thanedd'de her şey büyülüdür, kayalar bile. Ama büyücüler şimşeklerden ürkmezler. Ben ne diyorum, yahu! Biliyor musun, Bernie, şimşekleri bile yakalar onlar."

"Hadi ama yalan söylüyorsun, Dandelion."

"Beni şimşek çarp..Şair göğe huzursuz gözlerle bakıp sustu. "Eğer yalan söylüyorsam horoz gagalasın beni. Doğru söylüyorum sana, Hofmeier, büyücüler şimşekleri yakalar. Kendi gözlerimle gördüm. İhtiyar Gorazd, şu sonraları Sodden Tepesinde ölen büyücü gözlerimin önünde bir şimşeği yakalamıştı. Eline uzun bir tel alıp bir ucunu kulesinin tepesine tutturmuş, öteki ucunu da..." "Öteki ucunu şişenin içine sokmak gerekiyor," dedi ansızın verandadan gelen ince bir ses. Hofmeier'ın oğluydu bu; koyun postu gibi sık ve kıvırcık saçları olan küçücük bir buçukluktu. ''Babamın şarap yapımında kullandığı yuvarlak bir cam şişenin içine sokuluyor. Şimşek, telin üzerinden şişenin içine kayıp gidiyor." "Çabuk eve gir, Franklin!" diye bağırdı çiftçi. "Yatağına yat, uyku vaktin geldi! Gece yarısı olmak üzere ve yarına çok işimiz var! Eğer seni fırtınada tellerle ve şişelerle uğraşırken yakalarsam kayışla öyle bir girişirim ki sana, haftalarca kıçının üstüne oturamazsın! Petunia, gel al şunu buradan! Bize de biraz daha bira getir!"

"Yeter size bu kadar," dedi Petunia Hofmeier kızarak, oğlunu verandadan götürürken. "Yeterince çektiniz."

"Dırdır etme. Witcher her an eve dönebilir. Konuklara hizmet etmek görevdir."

"Witcher gelirse bira getiririm. Onun için."

"Of, ne pinti karı bu!" diye homurdandı Hofmeier, karısının duyamayacağı bir sesle. "Tıpkı vadide yaşayan sülalesi, Biberveld- tler gibi! Dünyada ne kadar pintilik varsa onların eseridir... Ama Witcher nedense epeydir görünmedi. Göletlere uğradığından ben yer yarıldı da içine girdi âdeta. Tuhaf bir adam. Akşama doğru avluda oynayan kızlara, Zinnia ve Tangerine'e nasıl baktığını gördün mü? Gerçekten çok tuhaf baktı. Şimdi de... yalnız kalmak için gittiği duygusundan bir türlü kurtulamıyorum. Çiftliğim sapa bir yerde ve diğer evlerden uzakta olduğu için bende kalıyor. Sen onu daha iyi tanırsın, Dandelion, söylesene..."

"Tanıyor muyum?" Şair, ensesine konan bir sineği vurup öldürdü, gözlerini göletlerin çevresindeki söğütlerin karanlık gölgelerine dikip lavtasını tıngırdattı. "Hayır, Bernie, tanımıyorum onu. Bence kimse tanımıyor onu. Ama onunla ilgili bir şeyler duyuyorum, farkındayım bunun. Buraya, Hirundum'a neden geldi ki? Thanedd Adası'na daha yakın olmak için mi? Dün ona atlarımıza atlayıp Thanedd'in çok rahat görülebildiği Gors Velen'e gitmeyi önerdim. Hiç düşünmeden itiraz etti. Onu burada tutan nedir? Kazançlı bir iş mi verdiniz ona?"

"Ne işi vereceğiz," diye mırıldandı buçukluk. "Doğrusunu istersen, burada canavarlar falan olduğuna ben inanmıyorum. Gölette boğulan çocuğun bacağına kramp girmiş olabilir. Herkes hemen boğucu ya da kikimora diye çığırmaya başlıyor, Witcher çağırmaya kalkıyor. Ama ona öylesine düşük bir ücret önerilmiş ki ayıp doğrusu. O ne yapıyor peki? Üç gecedir bentlerin üzerinde gizlice dolanıp duruyor, gündüzleri uyuyor ya da cansızmış gibi öylece oturup çocukları, binayı süzüyor... Tuhaf. Garip, demek istiyorum."

"Haklısın."

Çakan bir şimşekle birlikte hem avlu hem de çiftlik binası aydınlandı. Bendin sonunda yer alan elf sarayının kalıntıları bir an için parıldadı. Bir saniye sonra arazilerin üzerinden yuvarla- mrcasına gök gürledi. Şiddetli bir rüzgâr çıktı, ağaçlar ve göletlerin çevresindeki çalılıklar hışırtıyla bir eğilip bir doğruldular.

Parıltısını kaybeden su yüzeyi âdeta buruştu, nilüferlerin açmış yapraklarını dağıttı.

"Fırtına bize doğru geliyor bu kez." Çiftçi göğe baktı. "Belki büyüyle adadan kovmuşlardır. Thanedd'de en az iki yüz büyücü buluştu. Ne dersin, Dandelion, bu toplantıda neyi görüşecekler acaba? İyi bir şey çıkar mı acaba sonunda?"

"Bizim için mi? Hiç sanmam." Ozan, başparmağını lavtasının tellerinde gezdirdi. "Bu toplantılar genelde defileler, entrikalar, iftira olanağı ve iç hesaplaşmalar içindir. Büyücülüğü yayma ya da seçkin bir sınıfla sınırlı tutma soruları tartışılır. Krallara hizmet edenler ile krallara uzaktan baskı uygulayanlar arasında kavgalar çıkar..."

"Eiah," dedi Bernie Efofmeier, "Thanedd toplantısında en az bir fırtınada olduğu kadar şimşekler çakıp kıyamet kopacağını tahmin edebiliyorum."

"Olabilir. Ama bizi ne ilgilendirir bunlar?"

"Seni ilgilendirmeyebilir," dedi buçukluk yüzünü asarak. "Çünkü senin lavtanı tıngırdatmaktan ve kafayı çekmekten başka bildiğin yok. Çevrene baktığında yalnızca mısra ve nota görüyorsun. Ama sırf son bir hafta içinde bile atlılar lahanalarımızı ve havuçlarımızı iki kez ezip mahvettiler. Birlikler Sincaplar'ın peşinde, Sincaplar ise ortalıkta dolanıp sonra gizleniyorlar, kimileri de lahanalarımızın arasından geçip..."

"Orman alevler içindeyken lahanalar kimin umurunda," diye bir alıntı yaptı şair.

"Sen konuştuğunda," dedi Bernie Elofmeier, Dandelion'a ters ters bakarak, "insan gülsün mü, ağlasın mı, yoksa çenene bir yumruk mu patlatsın karar veremiyor. Çok ciddiyim, bak!

Sözümü yabana atma, berbat dönemlere girdik. Yol kenarlarında kazıklar ve darağaçları, ormanların içinde ve orman yollarında cesetler; lanet olsun, bu ülke Faika dönemine mi döndü? Nasıl yaşayacağız şimdi burada? Gün geçmiyor ki kralın adamları gelip Sincaplara yardım ettiğimiz takdirde bizi şişlemekle tehdit etmesinler! Geceleri elfler çıkageliyor, sen kalk da onlara yardım etmekte diren bakalım! O zaman şairane bir dille, gecenin yüzünün nasıl kızardığını göreceğimizi söylüyorlar. İnsanın midesini bulandıran

şairler bunlar. Biz böylece iki arada bir derede kaldık." "Büyücülerin toplantısının bu durumu değiştireceğini mi umuyorsun?"

"Evet, öyle. Büyücülerin arasında birbirleriyle tartışan iki grup olduğunu kendin anlattın. Eskiden de yaşamıştık, büyücüler kralları yatıştırmış, savaşları ve ayaklanmaları sonlandırmalarını sağlamışlardı. Büyücüler bu yöntemle üç yıl önce Nilfgaard'la barış imzalanmasının yolunu açmışlardı. Belki şimdi de aynı..." Bernie Hofmeier sözünü yarım bırakıp kulak kesildi. Dandelion, ayasını tellerin üzerine koyup lavtasını susturdu.

Bendin karanlığının içinden Witcher çıkageldi. Ağır ağır binaya doğru yürüyordu. Yine bir şimşek çaktı. Gök gürlemeye başladığında Witcher yanlarına, verandaya gelmişti bile.

"Ee, nasılsın bakalım, Geralt?" diye sordu Dandelion, üzerlerine çöken sessizliği bozmak için. "Canavar izine rastladın mı?" "Hayır. İz sürülecek gece değil bu. Huzursuz bir gece. Huzursuz... Yorgunum, Dandelion."

"O halde otur, dinlen."

"Beni yanlış anladın."

"Gerçekten," diye mırıldandı buçukluk, göğe bakıp seslere kulak verirken. "Huzursuz bir gece, havada bir uğursuzluk var sanki... Ahırda hayvanlar patırtı koparıyor... Rüzgârın içinden çığlıklar geliyor..

"Vahşi Av," dedi Witcher alçak sesle. "Panjurları sıkıca kapatın, Efendi Hofmeier."

"Vahşi Av mı?" diye şaşkınlıkla sordu Bernie. "Hayaletler mi yani?"

"Korkmayın. Tepemizden gelip geçecek. Yazları her zaman çok yükseklerden geçer. Ama çocuklar uyanabilir. Av, kâbus gördürür. En iyisi panjurları kapatmaktır."

"Vahşi Av," dedi Dandelion, başını kaldırıp tedirgin gözlerle bakarak, "savaş habercisidir."

"Saçma. Batıl inanç bunlar."

"Ama! Nilfgaard, Cintra’ya saldırmadan az önce..."

"Sus!" Witcher bir el hareketiyle konuşmayı böldü, doğruldu ve gözünü karanlığa dikti.

"Ne..."

"Atlılar."

"Lanet olsun," diye tısladı Hofmeier ve oturduğu banktan ayağa fırladı. "Geceleri gelenler Scioa’tael’den başkası olamaz." "Tek bir atlı," diye atıldı Witcher ve bankın üzerinde duran kılıcını aldı. "Gerçek bir at. Kalanı avdan gelen hayaletler... Hay aksi şeytan, olamaz... Yazın hem de?"

Danelion da ayağa fırlamıştı ama kaçmaya utanıyordu çünkü ne Geralt’ın ne de Bernie’nin böyle bir hazırlığı vardı. Witcher, kılıcını çekip bende doğru koştu, buçukluk da eline bir yaba alıp hiç duraksamadan onun peşi sıra gitti. Yine şimşek çaktı, bendin üzerinde bir an için dörtnala koşan bir at belirdi. Atın peşinde belirsiz bir şey koşturuyordu, karanlık ve ışık huzmesinden bir araya gelmiş bir sis yumağı, bir anafor, bir sanrıydı bu. Akılları baştan alan bir korku yaratan, iğrenç, mideleri ters döndüren bir dehşetti bu. Witcher yine bağırdı. Gök, göğü yırtarcasına gürledi.

Şimşek çaktı ama bu kez şimşek değildi ortalığı aydınlatan. Dandelion bankın yanında diz çökmüştü, elinden gelse altına girecekti ama bank alçaktı. Bernie elindeki yabayı bıraktı. Petunia Hofmeier evden koşarak çıkmış, kulakları delen çığlıklar atıyordu.

Herkesin gözünü alan ışık, saydam bir küreye dönüştü ve içinde beliren karaltı hızla şekillenmeye başladı. Dandelion onu hemen seçti. Siyah gür bukleleri ve kadife şerit üstündeki obsid- yen yıldızını tanıyordu çünkü. Ama tanımadığı ve daha önce hiç görmediği, yüzüydü. Bir cadalozun, ete kemiğe bürünmüş öfkenin, intikam, imha ve ölüm tanrıçasının yüzü...

Yennefer ellerini havaya açıp bağırarak büyülü sözleri okudu. Avuçlarının içinden tıslayarak ve kıvılcımlar saçarak fışkıran helezonlar, gecenin karanlığını yırtarak yükselip göletlerin yüzeyine yansıdı. Helezonlar, tek başına yol alan atlının peşindeki sis bulutuna mızrak gibi saplandı. Sis

bulutu fokur fokur kaynamaya başladı ve Dandelion, hayaletlerden yayılan çığlıkları duyduğu, koşturan hayalet atların ürkütücü karaltılarını gördüğü hissine kapıldı. Bütün bunları bir salise gibi kısa bir sürede algılamıştı çünkü sis bulutu bir anda bir küreye dönüşüp ok gibi göğe fırladı ve ardından yıldızlarınki gibi bir kuyruk sürükledi. Karanlığı tek bölen, Petunia Hofmeier'ın elinde tuttuğu fenerden yayılan titrek ışıktı şimdi.

Atlı, atını evin ön avlusunda durdurdu, eyerden indi ve sendeledi. Dandelion, geleni hemen tanımıştı. Bu kül sarısı saçları olan narin yapılı kızı daha önce hiç görmemişti. Yine de görür görmez kim olduğunu anlamıştı.

"Geralt," dedi kız alçak sesle. "Hanımefendi Yennefer... Özür dilerim... Mecburdum. Hem biliyorsun..."

"Ciri," dedi Witcher. Yennefer, kıza doğru bir adım atıp durdu. Hiç konuşmadı.

Acaba kıç kimin yanma gidecek, diye içinden geçirdi Dandelion. Çünkü Witcher da büyücü kadın da kıza doğru bir adım atmadıkları gibi hiçbir harekette de bulunmuyordu. Önce kimin yanma gidecekti acaba? Geralt'ın mı? Yoksa kadının mı?

Ciri ikisinin de yanma gitmedi. Böyle bir seçim yapamadı. Bayıldı çünkü.

Ev boştu, buçukluk gün ağarırken bütün ailesiyle birlikte işe koyulmuştu. Ciri, uyur taklidi yapıp Geralt ile Yennefer'in dışarı çıktıklarını duydu. Yataktan kayarak indi, hızla giyindi, odadan usulca süzülüp ikisinin peşinden bahçeye geçti.

Geralt ve Yennefer, göletlerin arasından sapıp bir bendin üzerine çıktılar. Göletler, nilüferlerle beyaza bürünmüştü. Ciri, yarısı çökmüş bir duvarın arkasına gizlenip bulduğu bir aralıktan Geralt ve Yennefer'i gözetlemeye başladı. Şu ünlü şair Dandelion'ın henüz uyuduğunu sanıyordu. Ama yanılıyordu. Şair Dandelion uyumuyordu, onu suçüstü yakalamıştı.

"Hey," dedi Dandelion salınarak ve kıkırdayıp gülerek yaklaşırken. "Birilerini gizlice dinleyip gözetlemek uygun bir davranış mıdır? Özel

hayata biraz saygı, ufaklık. Bırak biraz baş başa kalsınlar."

Ciri kızarıp dudaklarını ısırdı. "Birincisi, ufaklık değilim artık," diye inatla çıkıştı. "İkincisi, onları rahatsız etmiyorum herhalde."

Dandelion ciddileşti. "Herhalde etmiyorsun," dedi. "Hatta bana sorarsan yardım bile ediyorsun onlara."

"Ben mi? Nasıl?"

"Aptal numarası yapma. Dünkü hareketin kurnazcaydı. Ama beni kandıramazsın. Bayılman numaraydı, değil mi?"

"Doğru," diye mırıldandı Ciri ve başını yana çevirdi. "Hanımefendi Yennefer fark etti ama Geralt anlamadı."

"Seni birlikte eve taşıdılar. Elleri birbirine dokundu. Neredeyse sabaha kadar senin başucunda oturdular ama birbirlerine tek söz etmediler. Konuşmaya ancak şimdi karar verdiler. Orada göletlerin yanındaki bendin üzerinde. Sen de ne konuştuklarını dinlemeye karar verdin. Ve bir delikten onları gözetlemeye. Orada ne yaptıklarını illa bilmek zorunda mısın?"

"Bir şey yaptıkları yok." Ciri hafifçe kızardı. "Biraz konuşuyorlar, hepsi bu."

"Ama," dedi Dandelion, bir elma ağacının —üzerinde karıncaların ve tırtılların gezmediğinden emin olduktan sonra— dibindeki çimlere oturup sırtını gövdeye yaslayarak, "ama sen ne konuştuklarını bilmek isterdin, değil mi?"

"Evet... Hayır! Hem şey... Zaten hiçbir şey duymuyorum. Çok uzaktalar."

Ozan gülümsedi. "İstersen ne konuştuklarını söylerim sana." "Sen nereden bileceksin ki?"

"Haha. Ben, sevgili Ciri, bir şairim. Şairler bu konudaki her şeyi bilirler. Şunu kulağına sok: Şairler, bu konuyu kahramanlarından daha iyi bilirler."

"Kim demiş onu!"

"Seni temin ederim. Şair sözü bu."

"Öyle mi? Eh o zaman... O zaman ne konuştuklarını söyle bakalım. Bütün bunların ne anlama geldiğini açıkla bana!" "Delikten bir kez daha bak ve ne yaptıklarını gör." "Hımm..." Ciri alt dudağını ısırdı, sonra eğilip bir gözünü duvardaki aralığa dayadı. "ITanımefendi Yennefer bir söğüdün önünde duruyor... Ağaçtan yapraklar koparıp yıldızıyla oynuyor... Konuşmuyor ve Geralt'a da bakmıyor... Geralt, yanında duruyor. Başını önüne eğmiş. O, bir şey söylüyor ama. Hayır, dur, konuşmuyor. Oo, yüzünü fena astı şimdi..."

"Çok basit." Dandelion çimlerin arasından bulduğu bir elmayı pantolonuna sildikten sonra dikkatle inceledi. "Geralt, ağzından çıkan aptalca sözlerden ve yaptığı sersemliklerden dolayı Yennefer'in onu bağışlamasını istiyor. Sabırsızlığı, yeterince inanç ve umut taşımadığı, önyargılı davrandığı, ona küstüğü ve bir erkeğe yakışmayan davranışlar sergilediği için özür diliyor. Vaktiyle anlamadıkları ve anlamak istemedikleri için özür diliyor." "Hiç ilgisi yok!" Ciri doğruldu ve alnına düşmüş saçlarını sert bir hareketle geriye itti. "Hepsini uyduruyorsun!"

"Ancak şimdi anlayabildiği bir şey için özür diliyor Geralt." Dandelion göğe baktı ve sesi halatlara özgü bir ritim kazanmaya başladı. "Ayrıca başaramayacağından korktuğu halde anlamayı çok istediği bir şey için de özür diliyor. Ayrıca hiçbir zaman anlayamayacağı bir şey için de. Özür dileyip bağışlanmayı istiyor...

Hıram. Hımm... Azat edilme... Kendine işkence... Kehanet? Hepsi sıradan, lanet olsun..."

"Doğru değil bu!" Ciri ayağını yere vurdu. "Geralt öyle konuşmaz! O... o hiç konuşmuyor. Gözlerimle gördüm ben. Yennefer'in yanında öylece durup susuyor."

"Şiirin gücü budur işte, Ciri. Başkalarının sustuğu şeyleri anlatır."

"Bence aptalca bir güç ve sen bunların hepsini kafandan uyduruyorsun!"

"Şiirin etkilerinden biri de budur. Hey, bentten heyecanlı sesler geliyor. Neler olduğuna çabucak bir bak!"

"Geralt," dedi Ciri gözünü yine aralığın arasına yerleştirerek, "başını önüne eğmiş, duruyor. Yennefer ona çığlık çığlığa bağırıyor. Hem çığlık atıyor hem de kollarını sağa sola savuruyor. Eyvah... Ne demek bu şimdi?"

"Çok basit." Dandelion, göğe ve yaklaşan bulutlara baktı yine. "Şimdi de Yennefer ondan özür diliyor."

Ve ben seni alıyorum, iyi günde ve kötü günde, mutlulukta ve mutsuzlukta, geceleri ve gündüzleri, hastalıkta ve sağlıkta seninle olmak ve seni korumak için alıyorum çünkü seni bütün kalbimle seviyorum ve ölüm bizı ayırana, sonsuza dek seni seveceğime yemin ediyorum.

Geleneksel evlilik yemini

Aşk hakkında az şey biliyoruz- Armuda benzer aşk. Armut tatlıdır ve bir biçimi vardır. Bir armudun biçimini tanımlamaya kalkın bakalım!

Dandelion, Şiirin Yarım Yüzyılı

3. Bölüm

Geralt'ın, büyücülerin verdiği davetlerin sıradan ölümlülerin şölenlerinden ve ziyafetlerinden farklı olacağını tahmin etmek için —gerçekten de böyle olduğunu düşünüyordu— nedenleri vardı. Ancak aradaki farkın böylesine büyük ve esaslı olacağı aklına gelmemişti.

Büyücüler toplantısı öncesi verilecek davette Yennefer'e eşlik etmesi için yapılan öneri onu şaşırtsa da aklını karıştırmamıştı pek. Böyle bir öneriyle ilk kez karşılaşmıyordu nasılsa. Birlikte yaşadıkları ve aralarının iyi olduğu yıllarda da Yennefer bütün toplantılara ve kongrelere onunla gitmek isterdi. Geralt o zamanlar bu talepleri ilke olarak geri çevirirdi. Çünkü büyücülerin arasında en iyi ihtimalle hilkat garibesi ve günün olayı muamelesi göreceğinden, en kötü ihtimalle ise davetsiz misafir ve parya gibi karşılanacağından hiç kuşkusu yoktu. Yennefer onun bu korkularıyla eğlenir ama ısrar etmezdi. Yennefer başka durumlarda duvarlar sallanıp camlar titreyene kadar ısrar ettiği için, Geralt kararının ne denli yerinde olduğunu onun suskunluğundan anlardı.

Ama Geralt bu kez kabul etmişti. Hem de bir an olsun düşünmeden. Karar, uzun, açık ve duygu yüklü bir konuşmadan sonra alınmıştı. Onları yeniden yakınlaştıran bu konuşma kır- gınlık, gurur ve önyargı buzunu eritip eski sorunları uzaklaştırıp unutturmuştu. ITirundum'daki bendin üzerinde yaptıkları bu konuşmadan sonra Geralt, Yennefer'den gelecek her, evet

kesinlikle her öneriye onay verirdi. Elatta Yennefer onunla birlikte cehenneme gitmeyi ve ateş şeytanları eşliğinde birer fincan kaynar uğursuzluk içmeyi istese bile hayır demezdi.

Sonra bir de Ciri vardı, o olmasa bu görüşme gerçekleşemezdi. Codringher'in dediğine göre peşine bir büyücü takılmış olan Ciri. Geralt, toplantıya katılmasının büyücüleri kışkırtacağını ve eyleme geçmeye zorlayacağını varsayıyordu. Ama Yennefer'e bundan tek söz etmedi.

Hirundum'dan atlarına binip hep birlikte; Geralt, Yennefer, Ciri ve Dandelion doğrudan Thanedd'e geçtiler. Önce güneydoğuda dağın eteklerinde yer alan devasa Loxia Sarayında kaldılar. Saray, toplantıya katılacak konuklardan ve onlara eşlik edenlerden geçilmiyordu ama Yennefer'e kalacak bir yer bulunması uzun sürmedi. Bütün bir gün Loxia da kaldılar. O günü Geralt, Ciri'yle sohbet ederek, Dandelion çevrede dolaşıp dedikodu toplamak ve yaymakla, Yennefer ise elbise seçip bunları üzerinde denemekle geçirdi. Akşam olduğunda Witcher ve Yennefer, renkli kafileyle birlikte Aretuza'ya, davetin yapılacağı saraya doğru yola çıktılar.

Aretuza'ya vardıklarında ise Geralt şaşırıp kalmış, karşısına çıkan beklenmedik durumla mücadele etmeye başlamıştı. Oysa hiçbir şeye şaşırmamaya ve beklenmedik durumlardan etkilen- memeye karar vermişti.

Sarayın büyük salonu T şeklindeydi. Uzun kanadında dar ve olağanüstü yüksek, sütunların taşıdığı tavana kadar varan pencereleri vardı. Tavan da çok yüksekti. Öyle ki bezeli olduğu fresklerdeki ayrıntılar güçlükle seçilebiliyordu. Özellikle sıklıkla tekrarlanan çıplak beden motiflerinin cinsiyetlerini anlamak olanaksızdı. Kurşun çerçeveli pencereleri süsleyen vitraylara bir servet harcanmış olmalıydı ama salonda yine de yoğun bir cereyan hissediliyordu. Geralt, mumların nasıl sönmediğine şaşırdı ama dikkatlice bakınca nedenini çözdü. Ayaklı şamdanlar büyülüydü, hatta belki de hayalîydi. Ama her koşulda mumlarla kıyaslanamayacak kadar bol ışık yayıyorlardı.

İçeri girdiklerinde salonda en az yüz kişi vardı. Masalar gelenekler gereği ortaya nal şeklinde yerleştirilmiş olsalar bile, Geralt bu salonun en az üç yüz kişiyi kaldıracak durumda olduğunu tahmin etti. Ama geleneksel nal şekli kullanılmamıştı. Herkes ayakta yemek yiyecek ve ellerinde tabaklarla

goblen halılar, çelenkler, cereyanda dalgalanan bayraklarla süslü duvarların önünde gezinecekmiş gibi duruyordu. Goblenlerin ve çelenklerin hemen altına sehpalar dizilmişti. Masaların üzerinde, müthiş tabakların ve müthiş çiçek kompozisyonlarının ve buzdan müthiş heykelciklerin ortasında müthiş yiyecekler vardı. Geralt, müthiş görüntünün yiyeceklerin miktarını gölgede bıraktığını düşündü.

Masa yok," dedi Geralt yüzünü asarak. Sonra Yennefer'in onun için seçtiği, bele oturan, gümüş biyeli, kısa siyah ceketini düzeltti. En son moda bu cekete doublet deniyordu. Bu adın nereden geldiği konusunda Witcher'ın hiçbir fikri yoktu, zaten öğrenmek de istemiyordu.

Yennefer tepki vermedi. Zaten Geralt da tepki beklememişti Çünkü büyücü kadının bu tür saptamalar karşısında sessiz kaldığını bilirdi. Ama Geralt yine de vazgeçmeyip söylenmeyi sürdürdü. Canı biraz söylenmek istiyordu işte. "Müzik yok. Deli gibi esiyor. 0turacak tek bir yer yok. Ayakta mı yiyip içeceğiz?"

Büyücü kadın ona lacivert gözlerini aşkla süzerek baktı. "Elbette," dedi umulmadık kadar sakin bir sesle, "ayakta yiyeceğiz. Ayrıca şunu da bilmelisin ki masalarda uzun süre oturup yiyip içmek kabalık olarak değerlendirilir."

"Kabalık etmemeye çalışacağım," diye mırıldandı Geralt. "Kaldı ki uzun süre başında durmayı gerektirecek bir şey de yok gördüğüm kadarıyla."

"Aşırı içmek de büyük kabalık sayılır," diye ders vermeyi sürdürdü Yennefer, Geralt'ın söylenmesini zerre kadar dikkate almadan. "Bir sohbetten kaçınmak, bağışlanamayacak kadar büyük bir kabalıktır."

"Peki, şu boktan bir pantolon giymiş sıskanın," diye söze atladı Geralt, "beni yanındaki iki arkadaşına parmağıyla göstermesi de kabalık kabul ediliyor mu?"

"Evet. Ama ufak tefek kabalık olarak."

"Ne yapacağız, Yen?"

"Salonda dolaşacağız, millete selam vereceğiz, komplimanlar yapıp sohbet edeceğiz... Doublety'ı çekiştirip saçlarını düzeltmeyi bırak artık."

"Alın bandımı takmama izin vermedin."

"Senin alın bandın burada olmaz. Hadi, kolumun altından tut ve girelim. Kapının önünde durmak kabalıktır."

Gitgide kalabalıklaşan salonda gezinmeye başladılar. Geralt kurt gibi acıkmıştı ama Yennefer'in şaka yapmadığını çok geçmeden anladı. Büyücüler arasında geçerli kuralların, az yiyip az içmeyi, üstelik bunu isteksizmiş gibi yapmayı öngördüğü açıkça ortadaydı. İşin berbat yanı, yemeklerin olduğu bir masanın önünde durmak, bazı sosyal görevleri de beraberinde getiriyordu.

İkisini fark eden biri, sözüm ona sevinçle yanlarına gelip abartılı ve yapmacık tavırlarla selamlarını sundu. Yanağa öpermiş gibi yaklaşmayı, rahatsız edici derecede yumuşak bir tokalaşmayı, sahte gülümsemeyi, ondan daha da sahte ama iyi uydurulmuş komplimanları kısa, sıkıcı ve bomboş bir sohbet izledi.

Witcher, çevrede ısrarla tanıdık yüzler arıyordu. Başlıca umudu büyücüler kardeşliği dışında kalan tek kişi olmamaktı. Yennefer, bu konuda yalnız olmayacağını ona garanti etmişti ama Geralt o ana kadar ya kardeşlik dışında birini görmemişti ya da tanıyamamıştı.

Uşaklar, ellerinde şarap tepsileriyle konukların arasında dolaşıyordu. Yennefer alkol almıyordu. Witcher içmek istiyordu ama fırsat bulamıyordu. Sırtındaki doublet koltuk altlarını sıkıştırıyordu ama hiç değilse mesanesini sıkıştırmıyordu. Yennefer, Geralt'ın altından dokunduğu kolunu ustalıkla yöneterek onu masadan uzaklaştırıp salonun ortasına, genel ilginin tam merkezine yönlendirdi. Karşı koymak anlamsızdı. Geralt, meseleyi hemen anladı: Bu, açıkça bir gösteriydi.

Geralt, onu nelerin beklediğini bildiği için, kadın büyücülerin merak dolu rahatsız edici bakışlarına ve erkek büyücülerin gizemli gülümsemelerine sükûnetle katlandı. Bu tür toplantılarda büyü kullanmayı geleneklerin ve görgü kurallarının yasakladığını Yennefer ona ısrarla belirttiği halde

büyücülerin —üstelik Yennefer onu kışkırtırcasına herkese gösterirken— büyüden geri duracağına Geralt inanmıyordu. Madalyonunun sarsıldığını ve büyülü itkilerle temasa geçtiğini birkaç kez hissetti. Birkaç büyücü — özellikle kadınlar— Geralt'ın düşüncelerini okumaya Çalışıyordu. O buna hazırlıklıydı, meseleyi ve nasıl savuşturacağını biliyordu. Yanında yürüyen, elmaslar içinde parıldayan, lacivert gözlü, saçları bukleli Yennefer'e baktı. Gizlice araştıran büyücülerin afallayıp sersemlemelerinden mutluluk duydu. Evet, diye yanıt verdi onlara içinden, evet yanılmıyorsunuz Hayatımda ondan başkası yok, yalnızca şimdi, burada yaşananın değeri var. Şimdi, burada. O eskiden kimmiş, neredeymiş ve kiminleymiş hiç ama hiç önemi yok. Şimdi benimle birlikte, burada, siklerin arasında. Benimle, başkasıyla değil. Aynen böyle düşünüyorum ve sürekli onu düşünüyorum, sürekli onun parfümünün kokusunu alıyorum, bedeninin sıcaklığını duyumsuyorum. S içler de kıskançlığınızdan çatlayın.

Büyücü kadın elini sımsıkı tutup hafifçe omzuna yaslandı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve Geralt'ı yeniden masalara doğru götürdü. "Ama aşırı gösteriş yapmak yok, lütfen."

"Siz büyücüler dürüstlüğü her zaman gösteriş olarak mı değerlendirirsiniz? Başkalarının düşüncelerini okurken bile dürüstlüğe inanmadığınızdan mı kaynaklanır bu?"

"Evet, ondan kaynaklanır."

"Ama yine de bana teşekkür ettin?"

"Çünkü sana inanıyorum." Geralt'ın elini daha da sıktı ve küçük bir tabağa uzandı. "Tabağıma biraz somon koy, Witcher. Biraz da karides."

"Bunlar Poviss karidesleri. Muhtemelen bir ay önce yakalanmıştır ve havalar aşırı sıcak. Çekinmiyor musun..."

"Bu karidesler," diye Geralt'ın sözünü kesti Yennefer, "daha bu sabah denizin dibindeydiler. Işınlanma müthiş bir buluş." "Doğru. Bunun her yere yayılması gerekir, ne dersin?" "Üzerinde çalışıyoruz. Koy, biraz daha koy, acıktım."

"Seni seviyorum, Yen."

"Sana gösteriş yapma diye rica etmiştim..." Ansızın sustu, başını arkaya attı, yanağına düşmüş siyah bir bukleyi geriye itti, lacivert gözlerini iri iri açtı. "Geralt! Bana ilk kez açıldın!" "Olacak şey değil! Benimle eğleniyorsun!"

"Hayır, eğlenmiyorum. Eskiden bunu yalnızca aklından geçirirdin ama bugün söyledin."

"Önemli bir fark mı bu?"

"Hem de çok önemli."

Yen...

"Ağzın doluyken konuşma. Ben de seni seviyorum. Daha önce söylememiş miydim sana? Tanrılar, boğulacak bu! Ellerini havaya kaldır, sırtına vuracağım! Soluk al, derin soluk al." Yen...

"Soluk al, soluk al, birazdan geçecek."

"Yen!"

"Evet. Dürüstlüğe karşı dürüstlük."

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Bekledim." Yennefer, somona limon sıktı. "Yalnızca düşüncelerinde yaptığın açıklamalara tepki veremezdim. Söylemeni bekledim ama şimdi yanıt verebilirdim ve verdim. Kendimi müthiş hissediyorum."

"Ne oldu?"

"Bunu sana sonra söylerim. Al, bu somon enfes, sana Güç üzerine yemin ederim ki enfes."

"Seni öpebilir miyim? Şimdi, burada, herkesin önünde?" "Hayır."

"Yennefer!" Yanlarından geçen siyah saçlı bir büyücü kadın yanındaki erkeğin kolundan sıyrılıp onlara yaklaştı. "Geldin demek! Şahane bu! Seni görmeyeli asırlar oldu!"

"Sabrina!" Yennefer öylesine samimi bir sevinç gösterdi ki Geralt dışında herkes yanılabilirdi. "Tatlım! Nasıl sevindim bilemezsin!"

Büyücü kadınlar birbirlerine dikkatlice sarıldılar ve birbirlerinin kulaklarının, küpelerindeki akik taşların ve elmasların çevresindeki havayı öptüler. İki büyücü kadının kulaklarındaki minyatür üzüm küpeler tıpatıp aynıydı. Hava bir anda öfkeli bir düşmanlıkla doluverdi.

"Geralt, tanıştırayım, bu benim okul arkadaşım, Ard Car- raighli Sabrina Glevissig."

Witcher saygıyla eğildi, tepeden yüzüne doğru uzatılan eli öptü. Geralt'in gözünden kaçmamıştı, selamlaşma sırasında büyücü kadınların hepsi ellerinin öpülmesini bekliyordu, böylece en azından prenseslerle eşit konuma yükselmiş oluyorlardı. Sabrina Glevissig başını kaldırdı, küpeleri alçak sesle ama yeterince göze batacak şekilde sallanıp şakırdadı.

"Seninle oldum olası tanışmak istemişimdir, Geralt," dedi gülümseyerek. Soylular arasında zorunlu olan "Efendi" ya da "Muhterem" gibi hitapları bütün büyücü kadınlar gibi o da kullanmıyordu. "Sevindim, çok sevindim. Onu bizden saklamaktan sonunda vazgeçtin, Yenna. Doğrusunu istersen bunca zaman kararsızlık göstermene çok şaşırıyordum. Bunda utanacak hiçbir şey yok!"

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Yennefer önemsemeyerek, gözlerini biraz kıstı ve saçlarını küpeleri ortaya çıkacak şekilde meydan okuyan bir edayla arkaya attı. "Bluzun güzelmiş, Sabrina, çok etkileyici. Öyle değil mi, Geralt?"

Witcher başım sallayıp yutkundu. Sabrina Glevissig'in siyah şifondan yapılmış bluzu görülebilecek her şeyi ortaya koyduğu için ortada görülecek çok şey vardı. Gül şeklindeki gümüş bir kemerle tamamladığı koyu kırmızı eteği, en son modaya uygun olarak yandan yırtmaçlıydı. Gerçi moda, etek yırtmaçlarının uyluk kemiklerinin ortasına kadar uzanmasına izin

veriyordu, oysa Sabrina’nın eteğinin yırtmacı kalçasının yarısına kadar çıkmıştı. Çok da hoş kalçaları vardı.

"Kaedwen’de ne var ne yok?" diye sordu Yennefer ve Geralt’ın nereye baktığını görmemiş gibi yaptı. "Kralın Henselt, gücünü ve parasını hâlâ ormanlarda Sincaplara zulmetmek için mi harcıyor? Dol Blathannalı elflere karşı planladığı cezalandırma harekâtından hâlâ vazgeçmedi mi?"

"Siyaseti bırakalım şimdi." Sabrina gülümsedi. Uzunca burnu ve kaplan gözleri ona klasik cadı görüntüsü veriyordu. "Yarınki görüşmelerde ağzımızdan burnumuzdan gelinceye kadar bol bol siyaset yapacağız. Ayrıca çeşit çeşit... ahlak dersi dinleyeceğiz. Huzur içinde birlikte yaşamanın gerekliliğinden... Dostluktan... Krallarımızın planları ve amaçları karşısında mutlaka gösterilmesi gereken dayanışmadan dem vurulacak... Daha başka neler dinleyeceğiz, Yennefer? Konsey ve Vilgefortz yarın için bize daha neler hazırladı?"

"Siyaseti bırakalım şimdi."

Sabrina Glevissig gümüş parıltılar yayarak gülümsedi ve yine küpelerini sallayıp şakırdattı.

"Doğru. Yarına kadar bekleyelim. Yarın... Yarın her şey netleşecek. Ah bu siyaset, ah bu sonu gelmeyen görüşmeler... Cilde nasıl da zararlı hepsi. Neyse ki mükemmel bir kremim var, inan bana, canım, kırışıklar anında kayboluyor... Terkibini vermemi ister misin?"

"Teşekkür ederim, canım ama benim öyle şeylere ihtiyacım yok. Gerçekten yok."

"Ah, bilmez miyim? Okuldayken cildini kıskanırdım daima. Tanrılar, ne kadar zaman geçmiş üzerinden!"

Yennefer, önlerinden geçen birine eğiliyormuş gibi yaptı. Sabrina ise Witcher’a bakıp gülümsüyor, siyah şifonun gizlemediklerini gerinerek cömertçe sergiliyordu. Geralt yine yutkundu ve kadının şeffaf kumaştan rahatlıkla görünen pembe meme uçlarına arsızca bakmamaya çalıştı.

Bakışlarını dikkatlice Yennefer’e çevirdi. Büyücü kadın gülümsüyordu. Ama Geralt onu iyi tanırdı, öfkeliydi Yennefer.

"Ah, kusura bakma," dedi ansızın Yennefer. "Şurada Philippa gözüme ilişti, onunla mutlaka konuşmalıyım. Gel, Geralt. Bay bay, Sabrina."

"Bay bay, Yenna." Sabrina Glevissig, Witcher’ın göz bebeklerinin içine baktı. "Seni bir kez daha kutluyorum... zevkinden dolayı."

"Teşekkür ederim." Yennefer’in sesi tehlikeli denebilecek ölçüde soğuktu. "Teşekkür ederim, canım."

Philippa Eilhart, Dijkstra’yla birlikte gelmişti. Bu Redanyalı casusla bir dönemler geçici bir bağlantı kurmuş olan Geralt’ın, sonunda kardeşliğe üye olmayan biriyle karşılaştığı için aslında sevinmesi gerekirdi. Ama sevinmedi.

"Seni görmek ne güzel, Yenna." Philippa, Yennefer’in küpesinin çevresindeki havayı öptü. "Selam, Geralt. Kont Dijkstra’yı ikiniz de tanıyorsunuz, değil mi?"

"Onu kim tanımaz?" Yennefer, başıyla selam verip Dijkstra’ya elini uzattı, casus da elini huşu içinde öptü. "Sizinle karşılaştığıma mutlu oldum, Kont."

"O mutluluk bana ait," dedi, Kral Vizimir’in gizli servisinin şefi. "Seni gördüğüme sevindim, Yennefer. Üstelik böylesine hoş bir topluluk içinde. Efendi Geralt, derin saygılarımı iletiyorum..."

Geralt, kendisinin çok daha derin saygılar ilettiğini söylemeye kalkışmadı, kendisine uzatılan eli sıkmakla yetindi ya da daha doğrusu sıkmaya çalıştı çünkü bu el normal ölçülerin çok üzerindeydi ve tokalaşmayı olanaksız kılıyordu. Devleri andıran casus, sırtına krem rengi doublet giymiş, düğmelerini iliklememişti. Kendini bu resmî giysinin içinde rahat hissettiği her halinden belliydi.

"Sîzleri Sabrina’yla sohbet ederken gördüm," dedi Philippa.

"Ettik," diye tısladı Yennefer. "Üzerine ne giymiş, gördün mü? Böyle bir şey giyebilmek için ya zevksiz ya da arsız olman... Aman, bırakalım. Hem gösterecek bir şeyleri olsa bari! İğrenç maymun!"

"Sizi konuşturmaya çalıştı mı? Kaedwen Kralı Henselt hesabına casusluk yaptığını herkes biliyor."

"Deme yahu!" Yennefer şaşırmış gibi yaptı, zaten tepkisi başarılı bir şaka olarak algılandı.

Philippa ve Dijkstra gülmeyi bıraktıktan sonra, "Siz peki, Sayın Kont, törenimizde eğlenebiliyor musunuz bari? " diye sordu Yennefer.

"Olağanüstü hem de." Kral Vizimir'in casusu nezaketle eğildi.

"Kontun görev icabı burada bulunduğunu düşününce, bu açıklaması bizim için beklenmedik bir iltifattır. Benzeri bütün iltifatlar gibi de pek samimi değildir. Oysa samimi, loş bir ortamı, meşale ve şişte biraz yanmış et kokusunu yeğlediğini bana az önce itiraf etmişti. Gözleri, üzerine sos ve bira dökülmüş, çevresinde açık saçık sarhoş şarkıları eşliğinde kupaların sabahlara kadar tokuşturulduğu geleneksel masayı aramış. Kemik kemiren hergelelerin arasında uyuyup kalmayı yeğlermiş. Bizim kutlama tarzımızın üstünlüğünü ortaya koyan bütün gerekçelerime ise kulaklarını tıkadı, düşünsenize!"

"Gerçekten mi?" Witcher, şimdi casusa daha samimi bir ifadeyle bakıyordu. "Peki, bunlar ne gibi gerekçelerdi, sorabilir miyim?"

Bu kez onun sorusu başarılı bir şaka gibi algılanmıştı çünkü iki büyücü kadın da aynı anda gülmeye başlamıştı.

"Ah, siz erkekler," dedi Philippa. "Hiçbir şeyden anlamıyorsunuz. Loş bir ortamda ve kesif dumanlar arasında masada otururken, kişinin giysileriyle hayranlık uyandırması mümkün müdür?"

Verecek yanıt bulamayan Geralt, eğilmekle yetindi. Yennefer de onun kolunu hafifçe sıktı.

"Aa," dedi Yennefer, "Triss Merigold'u gördüm. Onunla biraz hoşbeş etmeliyim. Kusura bakmayın, yanınızdan ayrılmak zorundayız. Görüşürüz, Philippa. Bugün mutlaka sohbet etme fırsatı yakalarız. Öyle değil mi, Kont?"

"Kuşkusuz." Dijkstra gülümseyerek derin bir reverans yaptı. "Emrindeyim Yennefer. Bir işaretin yeter."

Witcher ve Yennefer, mavinin ve açık yeşilin bütün tonlarında parıldayan Triss'in yanına doğru ilerlediler. Triss onları görünce, iki büyücüyle sürdürdüğü sohbeti yarıda bıraktı, sevinçli bir ifadeyle gülümsedi, Yennefer'e sarıldı ve havada, kulakların arkasında gerçekleşen ritüel öpüşme tekrarlandı. Geralt, ona uzatılan eli tuttu ama merasimi çiğnemeye karar verip koyu kumral saçlı büyücü kadına sarıldı ve onu ayva tüyleriyle kaplı yanağından öptü. Triss kızarır gibi oldu.

İki büyücü adam kendilerini tanıttı. Biri, Pont Vanish Drit- helm, diğeri de erkek kardeşi Detmold idi. İkisi de Kovir Kralı Esterad'ın hizmetinde görevliydi. İkisinin de ağzı var dili yoktu ve ilk fırsatta uzaklaştılar.

"Philippa ve Tretogorlu Dijkstra'yla sohbet ediyordunuz," dedi Triss. Bir yandan da boynundaki gümüş ve elmaslarla bezeli lapis lazuli taşından yapılmış küçük kalple oynuyordu. "Dijkstra'nın kim olduğunu biliyorsunuzdur elbette."

"Evet," dedi Yennefer. "Seninle görüştü mü? Ağzından laf almaya çalıştı mı?"

"Çalıştı." Büyücü kadın anlamlı anlamlı gülümsedikten sonra kıkırdamaya başladı. "Çok dikkatli yaklaştı. Ama Philippa onu elinden geldiğince engelledi. Oysa onların birbirleriyle daha iyi ilişkiler içinde olduklarını sanıyordum."

"Birbirleriyle mükemmel ilişkiler içindeler," diye uyardı Yennefer ciddi bir ifadeyle. "Önlemini al, Triss. Ona şeyden sakın tek söz etme... Kimi kastettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Dikkatli olacağım. Ama yeri gelmişken..." Triss, sesini alçalttı. "O nasıl? Görebilecek miyim onu?"

Yennefer gülümsedi. "Aretuza'da derse girmeye sonunda karar verirsen, onu çok sık görebileceksin."

"Aa." Triss'in gözleri iri iri açıldı. "Anladım. Yoksa Ciri de..." "Sus, Triss. Bu konuyu daha sonra konuşalım. Yarın. Müzakereden sonra."

"Yarın mı?" Triss'in gülümsemesinde bir tuhaflık vardı. Yennefer kaşlarını kaldırdı ama soru sormasına fırsat kalmadan salon biraz karışır gibi oldu.

"Geldiler." Triss hafifçe öksürdü. "Sonunda."

"Evet," dedi Yennefer ve bakışlarını arkadaşından çevirdi. "Geldiler. Geralt, sonunda konsey üyelerini ve yüksek divanı tanıma fırsatını buldun. Ortam uygun olursa seni tanıştıracağım ama kimin kim olduğunu öncesinde öğrenmenden zarar gelmez." Salonda toplanmış olan büyücüler geriye doğru çekilip içeri giren kişiler karşısında derin saygıyla eğildiler. Önce, gençliğini çoktan geride bırakmış ama yapılı, dikkat çekecek kadar basit yün giysiler içinde bir adam içeri girdi. Yanında uzun boylu bir kadın yürüyordu, yüz hatları sertti, saçları dümdüz arkaya taranmıştı.

"Bu Aelleli Gerhart, Hen Gedymdeith adıyla bilinir, yaşayan büyücülerin en yaşlısıdır," dedi Yennefer sesini yükseltmeden. "Yanındaki kadın Tissaia de Vries. Hen'den yalnızca birkaç yaş gençtir ama yaşını gizlemek için iksir kullanmaktan çekinmez." Arkalarından altın sarısı upuzun saçları olan havalı bir kadın geliyordu, sırtındaki dantellerle bezeli safran sarısı elbisesinden hışırtılı sesler yükseliyordu.

"Francesca Findabair, Enid an Gleanna deriz ona, Vadili Papatya. Yiyecek gibi bakma öyle, Witcher. Dünyanın en güzel kadını olduğu herkesçe kabul edilir."

"Konsey üyesi mi?" diye şaşkınlık içinde fısıldadı Geralt. "Çok genç duruyor. O da mı büyülü iksir alıyor?"

"O almaz. Francesca safkan bir elftir. Yanındaki adama dikkatli bak. Roggeveenli Vilgefortz o. Gerçekten gençtir. Ancak inanılmaz yeteneklidir."

Geralt, "genç" tanımının büyücüler arasında yüz yaşa kadar uzanan bir süreci içine aldığını biliyordu. Vilgefortz, otuz beş yaşındaymış gibi görünüyordu. Uzun boylu ve atletik yapılıydı, şövalye tarzında kısa ve tabii armasız bir tunik giymişti. Akıllara durgunluk verecek kadar yakışıklıydı. Yanında Francesca Fin- dabair gibi kocaman ela gözlü, nefes kesen güzellikteki bir kadın olmasına karşın yakışıklılığı dikkat çekiyordu.

"Vilgefortz'un yanında yürüyen, ona göre biraz kısa boylu olan Artaud Terranova," dedi Triss Merigold. "Bu beş kişi, kurulu oluşturur."

"Peki Vilgefortz'un arkasından yürüyen, şu değişik yüzlü genç kadın?"

"Asistanı Lydia van Bredevoort," dedi Yennefer buz gibi bir sesle. "Önemsiz biridir ama yüzüne aval aval bakmak büyük bir kabalıktır. Sen en iyisi dikkatini arkadan gelen üç kişiye ver, onlar divan üyeleri. Cidarisli Fercart, Oxenfurtlu Radcliffe ve Lan Exeterli Carduin."

"Divan bu kadar mı? Tamamı bu yani? Daha kalabalık olduğunu sanıyordum."

"Konseyde beş kişi var, beş kişi de divanda. Philippa Eilhart da divan üyesi."

"Ama hesap hâlâ tutmuyor," dedi Geralt başını iki yana sallayarak.

Triss kıkır kıkır gülmeye başladı. "Söylemedin mi ona? Geralt, gerçekten bilmiyor musun?"

"Neyi?"

"Yennefer de divanda. Sodden Savaşından beri. Geralt'ın karşısına geçip henüz kurumlanmadın mı güzelim?"

"Hayır, güzelim." Büyücü, gözlerini arkadaşının gözlerinin içine dikti. "Birincisi övünmekten hoşlanmam. İkincisi buna vakit yoktu. Geralt'ı uzun

zamandır görmemiştim, telafi etmemiz gereken çok şey var. Uzun bir liste oluştu. Sırayla tek tek halledeceğiz." "Elbette," dedi Triss çekinerek. "Hımm... Onca zamandan sonra... Anlıyorum. Konuşacak çok şeyiniz vardır."

Yennefer, manidar bir biçimde gülümsedi ve Geralt'ı yine baygın gözlerle süzdü. "Konuşmak listenin en altında. En altında, Triss."

Koyu kumral saçlı sihirbaz kadının yüzü mahcup bir ifade alıp biraz kızardı. "Anlıyorum," diye yineledi ve çekingen bir tavırla lacivert taşından yapılmış kalple oynamaya koyuldu.

"Anladığına çok sevindim. Geralt, bize şarap getir. Hayır, şu uşağın şarabından değil. Şu daha uzakta duranınkinden." Geralt, Yennefer'in sesinde bir komut sezdiği için itiraz etmedi. Uşağın taşıdığı tepsiden iki kadeh alırken iki büyücü kadını gizlice gözetledi. Yennefer alçak sesle ama telaşla konuşuyordu, Triss Merigold başını önüne eğmiş, onu dinliyordu. Geralt döndüğünde Triss gitmişti. Getirdiği şaraplarla Yennefer ilgilenmeyince o da kupaları masanın üzerine bıraktı.

"Abartmadığına emin misin?" dedi Geralt soğuk bir sesle.

Yennefer'in gözlerinden lacivert alevler çıkıyordu. "Beni aptal yerine koymaya çalışma! İkinizin arasında geçenlerden haberim olmadığını mı sanıyordun?"

"Mesele buysa..."

"Tam da bu," diye sözünü kesti Yennefer. "Aptal bir ifade takınmayı bırak ve yorumlarını kendine sakla. Ve en önemlisi, yalan söylemeye kalkışma. Triss'le tanıştığımda sen daha yoktun, birbirimizi severiz, çok iyi anlaşırız ve bundan sonra da anlaşacağız, aramızda yaşanan küçük... olaylara karşın böyle olacak. Ancak o konuda bir kuşkusu varmış gibi geldi bana. Ben de bu kuşkusunu dağıttım ve bitti. Bu konuyu bir daha açmayalım." Geralt'ın böyle bir niyeti zaten yoktu.

Yennefer, yanağına düşen bukleleri geriye doğru savurdu. "Seni biraz yalnız bırakacağım, Tissaia ve Francesca'yla görüşmem gerekiyor. Bir şeyler daha

ye, doymadığını biliyorum. Ve dikkatli ol. Birileri seninle konuşmak isteyecektir. Sakın oyuna gelme ve adıma gölge düşürme."

"Sen hiç üzülme."

"Geralt?"

"Evet."

"Az önce beni herkesin önünde öpmek istediğini söylemiştin. Bu isteğin hâlâ geçerli mi? "

"Geçerli."

"Rujumu bozmamaya çalış."

Witcher, göz ucuyla kalabalığa baktı. Öpüşmelerini rahatsız edici bir tarzda olmasa da izliyorlardı. Genç büyücülerden oluşan bir grubun arasında bulunan Philippa Eilhart, İkiliyi alkışlamasına göz kırptı.

Yennefer kendini geri çekip derin derin iç geçirdi. "Ufak bir şey ama mutluluk veriyor," diye mırıldandı. "Evet, gidiyorum, birazdan dönerim. Sonra, ziyafetin ardından... Hımmm..." "Evet?"

"Lütfen sarımsaklı bir şey yeme."

Yennefer gittikten sonra Geralt nezaket kurallarını bir yana bırakıp önce ceketinin düğmelerini açmış, iki şarap kadehini de boşaltmış ve kendini tamamen yemeğe adamaya karar vermişti. "Geralt."

"Sayın Kont."

"Bana unvanımla hitap etme." Dijkstra yüzünü buruşturdu. "Kont falan değilim ben. Vizimir, saray mensuplarını ve büyücüleri alt tabakadan gelen kökenlerimle germemem için, kendimi böyle tanıtmamı istedi. Ee, fiziğinle ve giysilerinle göz boyama işi nasıl gidiyor? Eğleniyormuş numarası yapman peki?"

"Numara yapmama gerek yok. Görev icabı gelmedim buraya." "İlginç." Casus gülümsedi. "Ama bu söylediğin, taklit edilemez ve benzersiz biri olduğun görüşünü doğruluyor. Çünkü senden başka herkes görev icabı burada bulunuyor."

"Tam da bundan korkmuştum." Geralt da gülümsemesi gerektiğine karar vermişti. "Burada eşsiz olacağımı hissetmiştim. Eğreti duracağımı."

Casus, yakınlarında duran tabaklara baktı, Geralt'ın tanımadığı bir bitki olan büyük bir yeşil biberi alıp ağzına attı.

"Fırsatını bulmuşken sana Michelet kardeşler için teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Oxenfurt limanında dördünü birden gebertmen sayesinde Redanya'da bir sürü insan rahat bir nefes aldı. Cesetleri incelemesi için üniversiteden gelen hekim, yaralara baktıktan sonra, birinin sapa geçirilmiş bir tırpan kullandığını söyleyince kahkahalarla güldüm."

Geralt yorum yapmadı.

Dijkstra ağzına bir biber daha attı. "Heriflerin işlerini bitirdikten sonra valiye uğramamana üzüldüm," dedi ağzındakileri çiğnerken. "Ölü ya da canlı, onları getirene ödül verilecekti. Meblağ hiç de düşük sayılmazdı."

"Vergi beyannameleri başımı çok ağrıtıyor." Witcher da seçimini yeşil biberden yana yaptı ama tadının sabunlu kerevize benzediğine karar verdi. "Ayrıca o tarihte acilen yola çıkmam gerekiyordu çünkü... Ama seni sıkıyorum sanırım, nasılsa hepsini biliyorsun."

"Keşke," dedi casus gülerek. "Her şeyi bilmiyorum. Hem nereden öğrenebilirim ki?"

"Hiç uzağa gitmeyelim, Philippa'nın raporlarından." "Raporlar, hikâyeler, dedikodular... Hepsini dinlemek zorundayım, işim bu. Ama mesleğim aynı zamanda duyduklarımı özenle elememi gerektiriyor. Düşünsene, geçenlerde ünlü profesörün ve iki ekip arkadaşının işinin bitirildiğini duydum. Anchor'daki handa olmuş. Bunu yapan kişinin de ödülünü almayacak kadar çok acelesi varmış."

Geralt omuz silkti. "Dedikodu işte. Özenle ele bunları, geriye ne kaldığını göreceksin."

"Gerek yok. Ne kalacağını biliyorum. Çoğu zaman bilinçli olarak yanlış bilgi yayılıyor. Aa evet, yanlış bilgi demişken: Küçük Cirilla, şu difteriye karşı dayanıksız, zavallı, hastalıklı kız nasıl? Umarım sağlığı yerindedir?"

"Bırak, Dijkstra," dedi Witcher buz gibi bir sesle. "Burada görev icabı bulunduğunu biliyorum ama aşırı çabalama."

Casus bir kahkaha attı. Yanlarından geçen iki büyücü dönüp şaşkınlıkla baktı. Ve de merakla.

"Kral Vizimir," dedi Dijkstra gülmeyi bıraktıktan sonra, "deşifre ettiğim her sır karşılığında bana ayrıca prim ödüyor. Çabalarım sayesinde düzgün bir hayat sürüyorum. Güleceksin ama karım ve çocuklarım var benim."

"Bunda gülünecek bir yan bulamadım ben. Rica edeceğim, karın ve çocukların için çalış ama benim sırtımdan geçinme. Bence bu salon sır ve bilmeceden geçilmiyor."

"Aksine. Aretuza'nın tamamı tek bir bilmecedir. Mutlaka fark etmişsindir, buranın havasında bir şey var. Beni yanlış anlama, mumların yaydığı dumanı kastetmiyorum."

"Anlamadım."

"Doğrudur. Çünkü ben de anlamadım. Ama anlamayı çok isterdim. Sanırım sen de öyle? Ah, özür dilerim, sen nasılsa her şeyi biliyorsundur. Hiç uzağa gitmeyelim, Vengerbergli güzel Yennefer'in anlattıklarından bilirsin. Benim de bir zamanlar güzel Yennefer'den arada sırada bir şeyler öğrendiğim günler olduğunu düşününce... Ah, geçmiş geçmiş işte."

"Neden söz ettiğini gerçekten bilmiyorum, Dijkstra. Daha açık konuşamaz mısın? Bir denesene. Tabii görevinle ilgisi olmaması koşuluyla. Kusura bakma ama alacağın prim için çalışmaya niyetim yok."

"Sana terbiyesizce yaklaştığımı mı düşünüyorsun?" Casus yüzünü buruşturdu. "Ağzından zorla laf almaya çalıştığımı mı?

Beni kırıyorsun, Geralt. Bu salonda senin gözüne de aynı şey çarpıyor mu, onu merak ediyorum sadece."

"Ne gibi?"

"Kralların hiçbirinin burada bulunmaması —ki bunu herkes açıkça görüyor — seni şaşırtmıyor mu?"

"Asla." Geralt, sonunda çatalına salamura bir zeytin almayı başarmıştı. "Krallar eminim sabaha kadar oturabilecekleri geleneksel ziyafet masalarını yeğlerler. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?" Dijkstra, hiç çekinmeden kâseden eliyle aldığı dört zeytini birden ağzına attı.

"Ayrıca," dedi Witcher, bakışlarını salonda gezinen kalabalığa çevirerek, "krallar zahmete girmek istememişler. Kendilerini temsilen bir casus ordusu yollamışlar. Gerek kardeşliğin içinden gerek dışarıdan. Buranın havasını gözetlemeleri için mutlaka."

Dijkstra zeytin çekirdeklerini masanın üzerine tükürdü, gümüş ayaklıktan bir çatal aldı ve bir kristal salata kâsesinin derinlerini eşelemeye başladı.

"Bizim Vilgefortz," dedi salatayı karıştırmayı sürdürürken, "burayı casusla donattı. Saraya bağlı bütün casusları bir araya yığdı. Peki, Vilgefortz, sarayın bütün casuslarını neden aynı sepete koyar, Witcher?"

"Hiçbir fikrim yok. Ayrıca umurumda değil. Dediğim gibi, ben buraya özel nedenlerden geldim. Nasıl desem? Ben sepetin içinde değilim."

Kral Vizimir'in casusu salata kâsesinden bulup çıkardığı küçük bir ahtapota tiksintiyle baktı. "Bunu yiyorlar mı?" Acıyor- rcıuş gibi yaparak başını iki yana salladı, sonra yeniden Geralt'a döndü. "Beni dikkatle dinle, Witcher," dedi usulca. "Burada özel nedenlerle bulunduğuna inanman, burada kesinlikle seni ilgilendirebilecek bir şeyin olmadığını düşünmen... Bu beni

şaşırtıyor ve bir iddiaya girmem için kışkırtıyor. Heyecan sever misin?" "Daha açık konuş lütfen."

"Bahse girmemizi öneriyorum." Dijkstra ucuna kafadan bacaklıyı taktığı çatalını havaya kaldırdı. "Önümüzdeki saatler içinde Vilgefortz'un seninle uzun bir görüşme yapmak isteyeceğini iddia ediyorum. Bu görüşmenin, senin burada özel nedenlerle bulunmadığını ve onun sepetinin içinde olduğunu kanıtlayacağını iddia ediyorum. Eğer yanılıyorsam, şunu senin gözlerinin önünde yiyeceğim, bütün vantuzlarıyla, olduğu gibi. Bahsi kabul ediyor musun?"

"Kaybedersem ben ne yiyeceğim peki?"

"Hiçbir şey." Dijkstra hızla çevresinde göz gezdirdi. "Kaybedersen, bana VilgefortzTa konuştuklarınızı anlatacaksın." Witcher bir süre susup casusu sakince süzdü. "İzninizi istiyorum, Kont," dedi sonra. "Sohbet için teşekkürler. Çok yararlandım." Dijkstra afallamıştı. "Öyle mi dersin?.."

"Evet öyle," diye adamın sözünü kesti Geralt. "Hoşça kalın." Casus omuzlarını silkti, ahtapotu çatalıyla birlikte salata kâsesine fırlattı, döndü ve uzaklaştı. Geralt arkasından bakmadı bile. Ağır adımlarla başka bir masaya yöneldi; hedefi, gümüş bir çanakta salata yaprakları ve limon dilimleri arasına yığılmış pembebeyaz iri karideslerdi. Canı bunlardan çekmişti ama meraklı bakışları üzerinde hissettiği için kabukluları dikkatle yiyip kibarlığını bozmamalıydı. Masaya özellikle ağır ağır yaklaştı, acele etmedi ve başka çanaklardan bütün asaletiyle ağzına birkaç lokma attı.

Yan masanın önünde Sabrina Glevissig duruyordu, Geralt'ın tanımadığı ateş rengi saçlı büyücü bir kadınla derin bir sohbete dalmıştı. Kızıl saçlı kadın üzerine beyaz bir etek ve beyaz jorjet bluz giymişti. Bluz, tıpkı Sabrina'nınki gibi tümüyle şeffaftı ama stratejik bir dağılımla yerleştirilmiş birkaç işlemeye ve aplikeye sahipti. Geralt'ın gözünden kaçmamıştı, aplikelerin ilginç özellikleri vardı: Dönüşümlü olarak hem örtüyor hem de açıkta bırakıyorlardı.

Büyücü kadınlar hem sohbet ediyor hem de ıstakoz parçalarını keyifle mayoneze batırıyorlardı. Alçak sesle ve Kadim Lisan'da konuşuyorlardı. Geralt'a doğru bakmasalar da onu konuştukları açıkça ortadaydı. Geralt,

karideslerden başka hiçbir şeyle ilgilen- miyormuş gibi yapıp hiç belli etmeden kulağını dikmişti.

".. .Yennefer'le mi?" diye sordu kızıl saçlı büyücü ve boynunda tasma gibi duran inci dizisiyle oynadı. "Ciddi misin, Sabrina?"

"Kesinlikle," dedi Sabrina Glevissig. "İnanmayacaksın ama birkaç yıldır böyle. O ucubeye dayanabiliyor olmasına gerçekten şaşırıyorum."

"Bunda şaşıracak ne var? Ona büyü yapmış, büyü gücüyle elinde tutuyor. Aynı şeyi ben de defalarca yapmadım mı?"

"Ama o bir Witcher. Onlara büyü işlemez. En azından bu kadar uzun zaman etkili olmaz."

"Demek ki aşk," diye iç geçirdi kızıl saçlı. "Aşkın gözü kördür."

Sabrina yüzünü buruşturdu. "Kör olan Witcher. İster inan ister inanma, Yennefer beni okul arkadaşı olarak tanıştırma cüretini gösterdi! Lanetler olsun, oysa benden öyle büyük ki kaç... Aman, neyse. Şu Witcher'i kıskanmaktan şeytana dönmüş. Witcher'a sırf gülümsedi diye, Merigold denen ufaklığı yerden yere vurdu ve kovaladı. Ve şimdi de... Baksana! Orada durmuş Francesca'yla sohbet ediyor ama gözünü Witcher'dan bir an olsun ayırmıyor."

"Korkuyor," diye kıkır kıkır güldü kızıl saçlı, "bir geceliğine bile olsa elinden alırız diye korkuyor. Ne dersin, Sabrina? Deneyelim mi? Çocuk havalı, bizim o çok bilmiş kompleksli ve istekleri bitmeyen sünepelere hiç benzemiyor."

"Sesini kıs, Marti," diye tısladı Sabrina. "Witcher'a doğru bakma, hele böyle iştahla hiç bakma. Yennefer'in gözü bizde. Ve saygınlığını koru. Onu baştan çıkarmak mı istiyorsun? Hiç yakışmaz."

"Hım, haklısın," diye itiraf etti Marti kısa bir süre düşündükten sonra. "Ama ya kendi gelir, teklifte bulunursa?"

"O zaman," dedi Sabrina Glevissig ve kaplan gözleriyle Witcher'a bir bakış attı, "hiç düşünmeden onunla olurdum, hatta çıplak taşın üzerinde bile!"

"Ben bir kirpinin üzerinde bile olurdum onunla," diye kıkırdadı Marti.

Witcher, gözlerini masa örtüsüne dikip yüzünün şaşkınlığını bir karides ve bir marul yaprağının ardında gizledi. Kan damarlarındaki mutasyon sayesinde yüzü kızarmadığı için şükretti.

"Witcher Geralt?"

Geralt, ağzındaki karidesi yutup arkasına döndü. Yüzü hiç yabancı gelmeyen bir büyücü hafifçe gülümseyip menekşe rengi doublet simn çevresi dikişli devrik yakasına dokunuyordu. "Voleli Dorregaray. Biz tanışıyoruz. Biz..."

"Anımsadım. Seni ilk bakışta tanımadığım için kusura bakma. Memnun oldum."

Büyücü, bir uşağın getirdiği tepsiden iki kadeh alırken daha açık bir biçimde gülümsedi.

"Bir süredir seni izliyorum," dedi ve kadehlerden birini Geralt'a uzattı. "Yennefer'in seni tanıştırdığı herkese, memnun olduğunu söyledin. Bu şimdi ikiyüzlülük mü, yoksa eleştiri yeteneğinin zayıflığı mı?"

"Kibarlık."

"Şunlara karşı mı?" Dorregaray, eliyle bütün salonu işaret etti. "İnan bana emeğine değmez. Bunlar öylesine kibirli, kıskanç ve sahtekâr bir çete ki senin kibarlığının değerini bilmedikleri gibi onlarla alay ettiğini sanırlar. Witcher, onlara onların tarzında yaklaşacaksın, lafı dolandırmayacaksın, küstah ve kaba olacaksın, o zaman en azından etkilersin onları. Benimle bir kadeh şarap içer misin?"

"Burada ikram ettikleri şu sidik gibi şeyden mi?" diye sordu Geralt sıcak bir gülümsemeyle. "İğrenerek. Ancak madem sen beğeniyorsun... Kendimi zorlarım artık."

Masalarından kulak kabartan Sabrina ve Marti birer kahkaha patlattılar. Dorregaray ikisini de küçümseyen bakışlarla süzdü, sonra dönüp kadehini Witcher'inkiyle tokuşturdu, bu kez daha samimi bir ifadeyle gülümsedi.

"Sana bir puan," dedi keyifle. "Hızlı kavrıyorsun. Lanet olsun, hazırcevaplığı nereden öğrendin? Nesli tükenmekte olan yaratıkların izini sürdüğün yollarda mı? Sağlığına! Güleceksin ama bu salonda böyle bir dilekte bulunacağım az kişiden birisin."

"Gerçekten mi?" Geralt, şarabından küçük bir yudum aldı, dilini hareket ettirdi, aldığı lezzetin tadını çıkardı. "Geçimimi nesli tükenmekte olan yaratıkları öldürmekten sağlamama rağmen mi?"

"Kelime oyunu yapmayalım lütfen." Büyücü, dostane bir tavırla omzuna vurdu. "Davet henüz başladı. Seninle takışacak daha çok kişi olacaktır, zehirli yanıtlarını daha tutumlu kullan. Ama mesleğine gelince... Sen hiç değilse, ganimetlerini üstüne başına asmayacak kadar edepli birisin. Ama çevrene bak. Hadi cesur ol, nezaketi bir kenara bırak, dikizlenmeyi sever onlar."

Witcher, söz dinleyip bakışlarını Sabrina Glevissig'in memeleri üzerinde sabitledi.

"Bak." Dorregaray onu kolundan tutup parmağıyla tülleri uçuşarak önlerinden geçen bir büyücü kadını gösterdi. "Ayakkabıları boynuzlu sürüngen derisinden. Fark ettin mi?"

Geralt öylesine başını salladı çünkü gözleri tülden bluzun ortaya serdiklerinden başka bir şey görmemişti.

"Al işte, bir kaya kobrası." Büyücünün gözü, salonda caka satarak dolaşan başka bir çift ayakkabıya takılmıştı. Etekleri ayak bileklerinin bir karış üstüne çeken moda, işini kolaylaştırıyordu. "Ve şurada... Beyaz iguana. Semender. IVyvem. Gözlüklü kayman. Basilisk... Hepsi soylarının tükenmesi tehlikesiyle karşı karşıya. Lanet olsun, dana ya da domuz derisinden yapılmış ayakkabı giyemezler mi bunlar? "

Phillippa Eilhart yanlarına yaklaşıp, "Sanırım her zamanki gibi derilerden konuşuyorsun, Dorregaray," dedi. "Konu yine sepiciler ve kunduracılar mı? Nasıl basit ve zevksiz bir konu bu böyle!"

"Kimi şunu zevksiz bulur, kimi bunu," dedi büyücü, yüzünü küçümseyen bir ifadeyle ekşiterek. "Giysinin üzerinde çok hoş dokunuşlar var, Philippa. Yanılmıyorsam, elmas kakım bu, değil mi? Çok zevkli. Tüylerinin güzelliği yüzünden bu türün yirmi yıl önce neslinin tükendiğini mutlaka biliyorsundur, öyle değil mi?" "Otuz yıl," diye düzeltti Philippa, bir yandan da Geralt'ın yemeye fırsat bulamadığı kalan karidesleri art arda ağzına atarken. "Biliyorum, biliyorum, modacıma elbiselerimin üstüne üstüpü dikmesini söylesem bu tür mutlaka yeniden hayata dönerdi. Bunu düşünüp taşındım ama üstüpü renk olarak uymadı."

"Şu karşıdaki masaya gidelim," diye önerdi Witcher. "Orada büyük bir kâse dolusu havyar görmüştüm. Mersinbalığının da nesli neredeyse tükendiği için elimizi çabuk tutmamız gerekiyor." "Senin yanında havyar yemek mi? Bunu düşlemiştim işte," dedi Philippa gözlerini süzerek. Geralt'ı kolunun altından tutarken üzerinden mis gibi tarçın ve Hint sümbülü kokuları yayıldı. "Hiç vakit kaybetmeyelim. Sen de bize eşlik eder misin, Dorregaray? Hayır mı? O halde hoşça kal ve iyi eğlenceler."

Büyücü öfkeyle tıslayıp arkasını döndü. Sabrina Glevissig ve kızıl saçlı arkadaşı, Philippa ile Geralt'ı nesli tehlikede olan kaya kobrasınmkinden bile daha zehirli bakışlarla izlediler.

"Dorregaray," diye mırıldandı Philippa, Geralt'a hiç çekinmeden sokularak, "Cidaris Kralı Ethain adına casusluk yapıyor. Dikkatli ol. Kertenkeleleri ve derileri onun sorgulamaya girişidir. Ardından soru yağdırır. Bu arada Sabrina Glevissig kulaklarını dikmiş çünkü o..."

"...Kaedwen Kralı Henselt adına casusluk yapıyor, "diye kadının cümlesini tamamladı Geralt. "Biliyorum, bahsetmiştin. Bir de şu kızıl saçlı arkadaşı..."

"Kızıl değil onun saçları, boyalı. Senin gözün yok mu? Marti Sodergren o."

"O kimin adına çalışıyor?"

"Marti mi?" Philippa gülümseyince, kıpkırmızı dudaklarının arasından beyaz dişleri parıldadı. "Kimse adına. Marti siyasetle ilgilenmez."

"Şoka uğradım şimdi! Buradaki herkesin casusluk yaptığını sanıyordum."

Büyücü kadın gözlerini kıstı. "Birçoğu, evet. Herkes casus değil. Marti Sodergren değil. Marti, şifacıdır. Ve de nemfoman. Kahretsin, şuna bir bak! Havyarı silip süpürmüşler! Son tanesine kadar! Bütün kâseyi! Biz ne yapacağız şimdi?"

"Şimdi," dedi Geralt masum bir gülümsemeyle, "bana burada neler döndüğünü anlatacaksın. Tarafsızlığımı bir yana bırakıp bir seçim yapmam gerektiğini söyleyeceksin. Bir bahis önerisinde bulunacaksın. Böyle bir bahisten ne kazanacağımı düşlemeye bile cesaret edemiyorum. Ama kaybedersem ne yapmam gerekeceğini biliyorum."

Philippa Eilhart bakışlarını kaçırmadan uzun süre sustu. "Tahmin etmeliydim," dedi sonra kısık sesle. "Dijkstra kendini tutamamış. Sana bir teklifte bulunmuş. Oysa casusları sevmediğin konusunda onu uyarmıştım."

"Casusları sevmiyor değilim. Casusluk eylemini sevmiyorum. Bana bahis teklifinde bulunma, Philippa. Burada neler döndüğünü de elbette hissediyorum. Ne dönerse dönsün. Beni zerre kadar ilgilendirmiyor."

"Bana bunu daha önce de söylemiştin. Oxenfurt'ta."

"Unutmadığına memnun oldum. İçinde olduğumuz durumu da anımsadığını varsayıyorum o zaman?"

"Hem de ayrıntılarıyla. Rience'in —ya da adı her neyse artik— kimin adına çalıştığını söylememiştim sana. Onun kaçabilmesini sağlamıştım. Evet, o gün bana çok kızmıştın."

"Kibar ifade ettin."

"İtibarımı geri alma vaktim geldi artık. Sana şu Rience'i yarın teslim edeceğim. Hayır, sözümü kesme. Dijkstra tarzı bir bahis değil bu. Bu bir

söz ve verdiğim sözleri tutarım. Hayır, soru sorma lütfen. Yarını bekle. Şimdi dikkatimizi havyara ve basit dedikodulara verelim."

"Havyar kalmadı."

"Bir saniye." Philippa hızla çevresinde göz gezdirdi, elini oynatıp büyülü sözler söyledi. Atlamak üzere kıvrılmış bir balık şeklindeki gümüş kâse, nesli tehlikede olan Mersinbalığının yumurtalarıyla doldu hemen.

Witcher güldü. "Bir illüzyonla kayın doyurmak mümkün müdür? "

"Hayır. Ama züppece lezzetini tadabilirsin. Hadi bak tadına." "Hımm... Gerçekten... Sanki gerçeğinden daha leziz gibi." "Üstelik kilo aldırmaz," dedi büyücü kadın gururla, havyar dolu ikinci kaşığın üzerine limon suyu damlatırken. "Bir kadeh şarap rica edebilir miyim?"

"Elbette. Philippa?"

"Evet?"

"Sanırım nezaket kuralları burada büyü yapmanı engelliyor. Hal böyleyken havyar illüzyonu yerine yalnızca tadının illüzyonunu yaratman daha az tehlikeli olmaz mıydı? Sadece duyular üzerindeki etkisini yani? Bence bunu kesinlikle..."

"Elbette yapabilirdim bunu." Philippa, ona şarap kadehinin kristalinin arkasından bakıyordu. "Böyle bir büyü çocuk oyuncağıdır. Ancak sadece tadını alsaydın, eylemin getirdiği zevkten mahzur kalacaktın. Süreç, onunla birlikte gelen ritüel hareketler, mimikler... Bu sürece eşlik eden konuşmalar, göz teması... Bütün bunlar gerçekleşmeyecekti. Küçük bir kıyaslama yapmamı ister misin?"

"Dinliyorum ve dört gözle bekliyorum."

"Orgazm etkisini de büyüyle sağlayabilirim."

Witcher kendine gelemeden, ufak tefek, saman rengi upuzun saçlı bir büyücü kadın yanlarına yaklaştı. Witcher onu hemen tanıdı; boynuzlu

sürüngen derisinden ayakkabılar ve sol göğsünün üzerindeki küçük ben gibi ayrıntıları bile gizlemeyen yeşil tülden bluz giymiş kadındı bu.

"Kusura bakmayın," dedi kadın, "ama küçük flörtünüzü bölmek zorundayım. Philippa, Radcliffe ve Detmold seninle kısa bir görüşme yapmak istiyorlar. Acilen."

"Eh, madem öyle, gidiyorum. Güle güle, Geralt. Daha sonra flört ederiz!"

"Aa!" Sarışın kadın Geralt'ı ısrarla süzdü. "Geralt. Yennefer'in aklını başından alan şu Witcher mı? Seni izledim ve kim olduğunu bulmak için kafa patlattım. Bilsen ne işkence çektim!"

"O tür işkenceleri iyi bilirim," dedi Geralt kibar bir gülümsemeyle. "Şu anda ben de aynısından muzdaripim."

"Aptallığımı bağışla lütfen. Ben Keira Metz. Oo, havyar!" "Dikkat, illüzyon o."

"Lanet olsun, haklısın!" Büyücü kadın, kaşığı sanki kara akrep kuyruğu tutuyormuş gibi elinden bıraktı. "Kim yaptı bu cıvıklığı? Sen mi? Sen dördüncü dereceden illüzyon yaratabilir

• • A »

mısınr

"Ben," diye yalan söyledi Geralt, hâlâ gülümseyerek. "Büyü üstadıyım. Gerçek kimliğimi gizlemek için Witcher numarası yapıyorum. Yennefer'in sıradan bir Witcher'la ilgileneceğini mi sanıyorsun?"

Keira Metz, Geralt'ın gözlerinin içine bakıp yüzünü buruşturdu. Boynunda zirkon taşlarla bezeli ankh haçı biçiminde gümüş bir madalyon taşıyordu.

"Şarap?" diye sordu Geralt, rahatsız edici sessizliği bölmek için. Şakasının hoş karşılanmadığı duygusuna kapılmıştı.

"Hayır, teşekkür ederim, üstat meslektaşım," dedi Keira buz gibi bir sesle. "Ben içmiyorum. İçemiyorum. Bu gece gebe kalmak niyetindeyim."

"Kimden?" diye sordu Sabrina Glevissig'in yanlarına yaklaşan beyaz jorjetten ustalıklı dağıtılmış aplikasyonlarla bezeli şeffaf bluz giymiş arkadaşı. "Kimden?" diye tekrar edip masum bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı.

Keira döndü ve kadını beyaz iguana derisi ayakkabılarından küçük inci tacına kadar tepeden tırnağa süzdü. "Sana ne bundan?"

"Hiç. Mesleki merak işte. Beni kavalyenle, ünlü Rivyalı Geralt'la tanıştırmak istemiyor musun?"

"İstediğimi söyleyemem. Ama seni sepetleyemeyeceğimi de biliyorum. Geralt, bu şifacı Marti Sodergren. Uzmanlık alanı afrodizyaklardır."

"İş konuşmasak olmaz mı? Oo, bana biraz havyar mı bıraktınız? Çok naziksiniz."

"Dikkat," dediler Keira ve Witcher bir ağızdan. "İllüzyon o."

"Gerçekten!" Marti Sodergren öne doğru eğildi, burnunu buruşturdu, sonra şarap kadehini eline alıp kırmızı ruj lekesine baktı. "Öyle ya, Philippa Eilhart. Böyle bir cıvıklığı başka kim yapar ki? İğrenç yılan. Redanya Kralı Vizimir adına çalıştığını biliyor muydunuz?"

"Peki ya nemfoman olduğunu?" diye Witcher cüretle sordu.

Marti ve Keire püskürterek güldüler.

"Ona yaltaklanıp kur yapmaya çalıştığında bunu mu hesaba kattın?" diye sordu şifacı. "Eğer öyleyse, şunu bil ki birisi seninle çok fena alay etmiş. Philippa epeydir erkeklerle ilgilenmiyor artık."

"Ama belki de aslında kadınsındır?" Keira Metz pırıl pırıl parlayan dudaklarını büzdü. "Belki de erkek numarası yapıyor- sundur, büyü üstadı meslektaşım? Kimliğini gizlemek için belki de? Biliyor musun, Marti, numara yapmayı sevdiğini bana az önce itiraf etti."

"Efem severek hem de başarıyla yapıyor." Marti haince gülümsedi. "Öyle değil mi, Geralt? Daha az önce tanık oldum, berbat kulaklara sahip olduğun

ve Kadim Lisan’ı bilmediğin numarası yapmıştın."

Ansızın yanlarına yaklaşıp Witcher’a sahiplenerek sarılan Yennefer, "Sürüyle hatası var onun," dedi buz gibi bir sesle. "Daha doğrusu baştan sona hatadır. Zamanınızı boşa harcıyorsunuz, kızlar."

"Öyle görünüyor," dedi Marti Sodergren haince gülümsemeyi sürdürürken. "Size iyi eğlenceler dileriz. Gel, Keira, biz biraz... alkolsüz bir şeyler içelim. Belki bu gece ben de bir şeye karar veririm?"

"Uff," diye sızlandı Geralt kadınların arkasından. "Tam zamanında geldin, Yen. Teşekkür ederim."

"Teşekkür mü ediyorsun? Ciddi olamazsın tabii. Bu salonda şeffaf bluzlarının altından meme uçlarını gösteren tam on bir kadın var. Seni yarım saat yalnız bırakıyorum ve bunlardan ikisiyle sohbet ederken yakalıyorum..."

Yennefer susup balık şeklindeki kâseye baktı.

"...bir de şu illüzyonu yerken," diye ekledi. "Ah, Geralt, Geralt. Gel benimle Seni tanışmaya değecek birkaç kişiyle tanıştıracağım."

"Onlardan biri Vilgefortz mu?"

Büyücü kadın gözlerini kıstı. "Özellikle onu sorman çok ilginç. Evet, Vilgefortz seninle tanışıp sohbet etmek istiyor. Seni uyarıyorum, sohbet sana bayağı ve yüzeysel gelebilir ama bu seni aldatmasın. Vilgefortz deneyimli ve inanılmaz zeki bir oyuncudur. Senden ne istediğini bilmiyorum ama dikkatli ol."

"Dikkatli olurum," diye iç geçirdi Geralt. "Ama deneyimli bir oyuncunun beni şaşırtmayı becerebileceğini sanmıyorum. Burada yaşadıklarımdan sonra olanaksız. Casuslar üzerime üşüştü, nesilleri tükenen kertenkelelerin ve kakımların saldırısına uğradım. Var olmayan havyarla beslediler beni. Erkeklere ilgi duymayan nemfomanlar erkekliğimi sorguladı, kirpi üzerinde tecavüzle tehdit ettiler, gebelikle, hatta alışıldık hareketler olmaksızın gelişen orgazmla gözümü korkuttular. İğğğ..."

"İçtin mi sen?"

"Cidaris’ten gelme bir tür beyaz şarap. Sanırım içinde af- rodizyak vardı... Yen? Vilgefortz’la yapacağım şu görüşmeden sonra Loxia’ya dönecek miyiz?"

"Loxia’ya dönmeyeceğiz."

"Nasıl yani?"

"Geceyi Aretuza’da geçirmek istiyorum. Seninle. Afrodizyak mı dedin? Şarapta mı? İlginç."

"Oooh! Oooh," diye iç geçirdi Yennefer, sonra gerinip bir bacağını Witcher’ınkinin üzerine attı. "Olıh! Uzun zamandır sevişmemiş- tim... Çook uzun zamandır."

Geralt parmaklarını onun saçlarının arasına gömüp sesini çıkarmadı. Birincisi Yennefer’in sözleri bir kışkırtma, bir yem olabilirdi. İkincisi Yennefer’in şehvetinin hâlâ dudaklarında olan tadını sözcüklerle silmek istemiyordu.

"Beni sevdiğini söyleyen, benim de onu sevdiğimi söylediğim bir adamla çok uzun zamandır sevişmemiştim," diye mırıldandı Yennefer, Witcher’ın zokayı yutmadığını anladıktan sonra. "Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Oooohh!"

Daha da şiddetli gerindi, kollarını açtı ve yastığının köşelerini iki eliyle kavradı. İşte o anda ay ışığıyla örtülü memeleri öyle bir şekil aldı ki Witcher’in kasıklarında bir karıncalanma başladı. Yennefer’e sarıldı, ikisi de kımıldamadan öylece yattılar ve gevşeyip serinlediler.

Küçük odanın penceresi önünde ağustos böcekleri cırlıyor, uzaklardan sesler ve kahkahalar duyuluyordu. Belli ki saatin hayli ilerlemiş olmasına karşın davet hâlâ devam ediyordu.

"Geralt?"

"Evet, Yen?"

"Anlat."

"Vilgefortz'la aramızda geçen konuşmayı mı? Hemen şimdi mi? Yarın sabah anlatırım."

"Hemen şimdi, lütfen."

Geralt odanın köşesinde duran küçük çalışma masasına baktı. Geçici olarak Loxia'ya gönderilen kız öğrencinin giderken yanma almadığı kitapları, dosyaları ve başka eşyaları duruyordu üzerinde. Kitaplara özenle yaslanmış kumaş bir bebek de vardı orada, sürekli bastırılmaktan buruşmuş pilili bir etek giymişti. Loxia' daki yatakhanede öteki kılların alay konusunu olmamak için bebeğini yanında götürmemiş, diye düşündü Geralt. Bebeğini yanına almamış. Muhtemelen bebeği olmadan da uyuyamıyordu.

Bebek, cam gözlerini Geralt'a dikmiş, onu süzüyordu. Geralt bakışlarını kaçırdı.

Yennefer onu konseyle tanıştırdıktan sonra Geralt seçkin büyücüleri dikkatle izlemişti. Hen Gedymdeith ona yorgun gözlerle yalnızca bir an bakmıştı; davetin yaşlı adamı oldukça yorduğu ve sıktığı açıkça görülüyordu. Artaud Terranova imalı bir ifadeyle reverans yaparken, gözleri Geralt ile Yennefer arasında gidip gelmişti ancak diğer kişiler nedeniyle yüzü hemen ciddileşmişti. Francesca Findabair'in mavi elf gözleri cam gibi sertti ve anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu. Ama tanıştırıldıkları sırada şirin şirin gülümsedi. Bu gülümseme olağanüstü güzel olsa da Geralt'ı ürpertmişti. Durmaksızın kol manşetlerini ve takılarını düzeltmekle meşgul olan Tissaia de Vries'in Geralt'a bahşettiği gülümseme, ötekininki kadar güzel olmasa da çok daha samimiydi. Tissaia hemen sohbete başlamış, Geralt'in unutulmaz Witcher eylemlerinden söz etmişti. Geralt bunların hiçbirini anımsayamamış ve Tissaia'nın bunları hayalinde var ettiğini savunmuştu.

Derken sohbete Vilgefortz da katılmıştı. Roggeveenli Vil- gefortz, heybetli bir fiziğe, hoş yüz hatlarına, canlı ve saygınlık uyandıran bir ses tonuna sahipti. Geralt, böyle görünen kişilerde her şeyi hesaba katmak gerektiğini bilirdi.

Görüşme sırasında huzursuz bakışların üzerlerine toplandığını hissetmişlerdi. Witcher gözlerini Yennefer’den ayırmıyordu. Vil- gefortz, yüzünün yarısını yelpazesinin ardında gizlemeye çalışan genç büyücü kadını sıcak bakışlarla süzüyordu. Karşılıklı birkaç kalıp cümle konuştuktan sonra Vilgefortz görüşmeyi kendi aralarında sürdürmeyi önerdi. Geralt, bu öneriye şaşıran tek kişinin Tissaia de Vries olduğu izlenimine kapılmıştı.

"Uyudun mu yoksa, Geralt?" Witcher, Yennefer’in mırıldayan sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Bana görüşmenizi anlatmam istedim."

Çalışma masasının üzerinde oturan oyuncak bebek, Geralt’a cam gözleriyle bakıyordu. Witcher başını çevirdi.

"Sütunlu koridora çıkar çıkmaz," diye başladı Geralt bir süre sonra, "o tuhaf bakışlı kız..."

"Lydia van Bredevoort. Vilgefortz’un asistanı."

"Evet, doğru, söylemiştin. Silik bir kişilik. Evet, sütunlu koridora çıktığımızda bu silik kişi durdu, Vilgefortz’a bakıp bir şey sordu. Telepatik yolla."

"Bu kabalık değil. Lydia sesini kullanamıyor."

"Tahmin etmiştim. Çünkü Vilgefortz ona telepatik yolla yanıt vermedi. Yanıtını..."

"Evet, Lydia, bu iyi bir fikir," dedi Vilgefortz. "Şeref koridorunda gezinelim. Büyünün tarihine bir göz atma fırsatı bulacaksın, Rivyalı Geralt. Büyünün tarihini bildiğine dair kuşkum yok ancak bu tarihin görsel yanıyla tanışma fırsatın olacak. Sanattan anlayan bir gözün varsa lütfen dehşete kapılma. Resimlerin çoğu,

Aretuzalı hevesli öğrenci kızların elinden çıkmadır. Lydia, rica etsem burayı biraz aydınlatır mısın?"

Lydia van Bredevoort elini havada gezdirdi ve koridor aydınlanır gibi oldu.

İlk resimde, dalgaların içinden yükselen resiflerin arasında fırtınanın devirmeye çalıştığı bir yelkenli gemi görülüyordu. Geminin baş tarafında beyazlar içinde bir adam duruyordu, başının çevresinde parlayan bir ışık halkası vardı.

"Karaya ilk çıkış," diye bir tahmin yürüttü Witcher.

"Tabii," dedi Vilgefortz. "Sürgünlerin gemisi. Jan Bekker, iradesiyle güce boyun eğdirmiş. Denizi sakinleştirerek sihrin kötü ve yıkıcı olmadığını, aksine yaşam kurtarabildiğini kanıtlamış."

"Bu olay gerçekten yaşanmış mı?"

"Hiç sanmam." Büyücü gülümsedi. "Bekker'in bu ilk yolculuk ve karaya çıkış sırasında diğer yolcularla birlikte küpeşteden sarkıp denize kusması bence daha olası. Güce hükmetmeyi ise rastlantısal biçimde sorunsuz gerçekleşen karaya çıkma olayından sonra başarmış. İlerleyelim. Burada yine Jan Bekker'i görüyoruz; suyu, ilk yerleşim merkezinin inşa edildiği kayalıklardan fışkırmaya zorluyor. Bak, şurada da çevresi diz çökmüş göçmenlerle sarılı Bekker, hasadı kurtarmak için bulutları uzaklaştırıp sağanağın önüne geçiyor."

"Bu peki? Bu resim hangi olayı simgeliyor?"

"Seçilmişleri tanıma. Bekker ve Giambattista kaynak keşfedebilmek için yeni gelen göçmenlerin çocuklarına bir büyü testi uyguluyorlar. İçlerinden ayrılan çocuklar ailelerinden alınıp büyücülerin ilk merkezi olan Mirthe'e getiriliyor. Sen şu an tarihi bir ana bakıyorsun. Gördüğün gibi bütün çocuklar korku içinde,

yalnızca şu azimli, kumral küçük kız güven dolu bir gülümsemeyle Giambattista'ya iki elini birden uzatıyor. Bu kız, sonraları ünlenecek olan Glanvilleli Agnes, ilk büyücü kadın. Arkasındaki kadınsa annesi. Aslında hüzünlü bir durum."

"Kalabalığı gösteren şu resim peki?"

"Novigrad Birliği. Bekker, Giambattista ve Monck hükümdarlarla, papazlarla ve druid Terle anlaşmalar yapıyorlar. Ateşkes anlaşması ve devlet ile büyü işlerinin ayrılması gibi bir şey bu. Korkunç bir bayağılık. İlerleyelim. Burada Geoffrey Monck'u Pontar Nehri üzerinde ilerlerken görüyoruz. Buranın adı eskiden Aevon y Pont ar Gwennelen idi, kaymaktaşı köprülü nehir yani. Monck, Loc Muinne'e kadar gitti; amacı elfleri, kaynak olan ve elf büyücüler tarafından eğitilmeleri istenen bir grup çocuğu yanlarına almaya ikna etmekti. Çocukların arasında Gerhart von Aelle adında bir çocuğun bulunduğu ilgini çeker belki. Onunla az önce tanıştın. Şimdiki adı EEen Gedymdeith."

"Burada," dedi Witcher, büyücüye bakarak, "bir savaş sahnesine ihtiyaç var. Dreibergli Mareşal Raupenneck'in birliklerinin Loc Muinne'de ve Est EEaemlet'de düzenledikleri katliamlarda çocuk yaşlı demeden bütün elfleri öldürmesi, Monck'un başarılı keşif seferinden sadece birkaç yıl sonraydı. Bunun üzerine savaş başlamış ve Shaerrawedd kıyımıyla son bulmuştu."

Vilgefortz yine gülümsedi. "O savaşlara rütbe sahibi tek bir büyücünün katılmadığından etkileyici tarih bilgin sayesinde haberin vardır mutlaka. Bu yüzden öğrenci kızlardan hiçbiri konuyla ilgili bir şeyler çiziktirmeye kalkışmamış. Devam edelim." "Edelim. Şu resimdeki olaylar nedir? Aa, evet, biliyorum. Ak Saçlı Raffard bu, düşman kralları barıştırıyor ve Altı Yıl

Savaşları'na son veriyor. Burada da Raffard kraliyet tacını takmayı reddediyor. Güzel, asil bir hareket."

"Öyle mi dersin?" Vilgefortz, başını omzuna doğru eğerek. "Ama her neyse, bu jest emsal oluşturdu. Raffard, birinci dereceden danışman görevini üstlenip fiilen hüküm sürdü çünkü kral embesilin tekiydi."

"Şeref Koridoru," diye mırıldandı Witcher, bir sonraki tabloya doğru ilerlerken. "Bu nedir?"

"Konseyin toplandığı veyasanın belirlendiği tarihî an. Soldan sağa doğru oturanlar: Herbert Stammelford, Aurora Henson, Ivo Richert, Glanvilleli Agnes, Geoffrey Monck ve Tor Carneddli Radmir. Açık konuşmam gerekirse, burada yine bir savaş tablosu uygun olurdu. Çünkü konseyi

tanımayanların ve kanunun boyunduruğu altına girmek istemeyenlerin hunharca bir savaşla çok geçmeden kökleri kazındı. Ak Saçlı Raffard bunlardan biridir. Gelgelelim, güzelim efsaneye leke sürmemek için tarihi makaleler buna değinmez."

"Ve bunu... Hımm... Sanırım bunu bir kız öğrenci yapmış. Üstelik çok genç biri..."

"Kuşkusuz. Bir mecaz bu. Zaferini kutlayan dişiliğin mecazı diyebilirim buna. Hava, su, toprak ve ateş. Ve dört ünlü büyücü kadının her biri, o elementleri kontrol etme konusunda üstat. Glanvilleli Agnes, Aurora Henson, Nina Fioravanti ve Klara Larissa de Winter. Bir sonraki, ondan daha başarılı resme bak. Burada da Klara Larissa'yı kızlar akademisini açarken görüyoruz. Şu an bulunduğumuz binada. Bu portreler de Aretuza'nın ünlü mezunlarını gösteriyor. Zaferini kutlayan dişiliğin ve bu mesleğin gitgide kadınlaştırılmasının uzun öyküsü de burada:

Murivelli Yanna, Nora Wagner, kız kardeşi Augusta, Jade Gle- vissig, Leticia Charbonneau, Ilona Laux Antille, Carla Demetia Crest, Violenta Suarez, April Wenhaver... Ve de hâlâ yaşayan tek isim: Tissaia de Vries..

İlerlediler. Lydia van Bredevoort'un elbisesi ipeksi hışırtılar çıkarıyordu ve bu hışırtının içinde tehdit dolu bir sır saklıydı. "Ya bu?" Geralt durdu. "Nedir bu iğrenç sahne böyle?" "Faika isyanı sırasında canlı canlı derisi yüzülen büyücü Radmir'in şehit edilmesi. Arka planda, Falka'nın emriyle ateşe verilen Mirthe kenti yanıyor."

"Ama bu yüzden çok geçmeden Falka'nın kendisi yandı. Odun yığını üzerinde."

"Bu olay geniş çevrelerce biliniyor, hatta Temeryalı ve Redanyalı çocuklar Saovine'den6 bir akşam önce Faika yangını oyunu oynarlar. Koridorun karşı tarafını görmen için dönelim. Soru sormak istediğinin farkındayım. Evet, dinliyorum."

"Kronolojiye şaşırdım. Gençlik iksirlerinin etkisini elbette bilirim ama yaşayan kişilerin çoktan ölmüş olanlarla resimlerdeki görünümleri..."

"Bir başka deyişle, bu davette Hen Gedymdeith'e ve Tissaia de Vries'le karşılaşmış olmana ama Bekker'in, Glanvilleli Agnes'in, Stammelford'un ya da Nina Fioravanti'nin katılmamasına şaşırdın, değil mi?"

"Hayır. Ölümsüz olmadığınızı biliyorum..."

"Nedir ölüm?" diye onun sözünü kesti Vilgefortz. "Ne düşünüyorsun bu konuda?"

6 Elf takvimine göre, ekim ayının son bulup kasım ayının başladığı ilk gün yeni yıl, Saovine'dir. (ç. n.)

"Son."

"Neyin sonu?"

"Var olmanın. Galiba sanat tarihinden felsefeye geçtik." "Doğa, felsefe kavramım bilmez, Rivyalı Geralt. İnsanların doğayı anlamak için giriştikleri zavallı ve gülünç deneylere felsefe deniyor. Bu tür deneylerin sonuçları da felsefe olarak kabul ediliyor. Bu; herhangi bir pancar türünün insanların varlığının nedenlerini ve sonuçlarını araştırması, düşüncelerinin sonucunu kök ile yapraklar arasındaki ebedi ve esrarlı çekişme olarak tanımlaması ve yağmuru henüz anlaşılamamış etkili bir güç olarak kabul etmesi gibi bir şeydir. Biz büyücüler doğanın sırrını çözmek için zaman harcamayız. Kendimiz doğa olduğumuz için onun ne olduğunu biliriz. Beni anlıyor musun?"

"Buna gayret ediyorum ama lütfen biraz yavaş konuş. Bir pancarla konuştuğunu unutma."

"Bekker vaktiyle suyu kayalıkların arasından fışkırmaya zorladığında neler olduğunu merak ettin mi hiç? Söylemesi kolay: Bekker, gücü alt etti. Elementleri ona itaat etmeye zorladı. Doğayı dize getirdi, onun hükümdarlığına yükseldi... Kadınlarla ilişkin nasıldır?"

"Anlamadım?"

Lydia van Bredevoort, ipek elbisesini hışırdatarak arkasını döndü ama beklenti içinde donup kaldı. Geralt, kadının kolunun altında paketlenmiş bir tablo olduğunu fark etti. Lydia'nın elinde az önce hiçbir şey yoktu, bu tablo nereden gelmişti? Geralt'ın boynundaki muska yavaşça hareket etti.

Vilgefortz gülümsedi. "Kadın ve erkek arasındaki ilişki konusunda senin görüşünü sormuştum," diye tekrarladı.

"Bu ilişkinin hangi açısını merak etmiştin?"

"Sence bir kadın itaat etmeye zorlanabilir mi? Ben tabii gerçek kadınları kastediyorum, dişileri değil. Gerçek bir kadına hükmedilebilir mi? Sahip olunabilir mi ona? Senin isteklerine boyun eğmesi sağlanabilir mi? Sağlanabilirse hangi yöntemle? Yanıt ver."

Üstü başı buruşmuş oyuncak bebek cam gözlerini üzerlerinden çekmiyordu. Yennefer başını çevirdi.

"Yanıt verdin mi?"

"Verdim."

Büyücü kadın, Geralt'ın dirseğinin üzerinde duran sol eliyle, Geralt'm onun memesini tutan parmaklarına dokunan sağ elini kavuşturdu.

"Hangi yöntemle?"

"Sen bunu biliyorsun zaten."

"Anladın," dedi Vilgefortz bir süre sonra. "Sanırım her zaman da biliyordun. O halde şunu da anlayacaksın: İrade ve tabi olma, emir ve itaat, hükmetme ve biat etme kavramları ortadan kalktığında bütünlüğe ulaşılacak. Mükemmelliğe, eriyip bir bütün olma haline varılacak. İnsanlar birbirinin içine nüfuz edecek. Salonda, kayalıklardan fışkıran su olan Jan Bekker de mevcut. Bekker öldü, demek, suyun öldüğünü savunmak gibi bir şeydir. Şu tabloya bak."

Witcher baktı.

"Olağanüstü güzel," dedi bir süre sonra. Ve Witcher madalyonunun hafifçe sarsıldığını hissetti hemen.

Vilgefortz gülümsedi. "Lydia, takdirin için teşekkür ediyor. Ben de seni zevkinden dolayı kutluyorum. Bu manzara, efsanevi âşıklar Lodlu Cregennan ile Lara Dorren aep Shiadhal'in karşılaşmasını betimliyor. Bu ikili Nefret Çağında birbirinden ayrılıp yok edilmişlerdi. Erkek büyücüydü, kadın ise Aen Saevherne ya da bilgeler seçkin sınıfından bir elfti. Birleşmenin başlangıcı olabilecek bir buluşma, trajediye dönüştü."

"Bu hikâyeyi biliyorum. Her zaman masal olduğunu düşünmüştüm. Gerçekte nasıldı peki?"

Büyücünün yüz ifadesi ciddileşti. "Bunu kimse bilmiyor. Yani neredeyse kimse. Lydia, resmini as, şuraya, diğerlerinin yanma. Geralt, Lydia'nm elinden çıkma şu etkileyici esere bir bak. Lara Dorren aep Shiadhal'ın bir portresi bu, eski minyatürden esinlenerek yapıldı."

"Kutlarım." Witcher, Lydia van Bredevoort'un önünde eğildi, sesinin titremesine güçlükle engel olabiliyordu. "Gerçek bir şaheser bu."

Geralt'ın sesi sakindi, oysa Lara Dorren aep Shiadhal ona portreden Ciri'nin gözleriyle bakıyordu.

"Sonra ne oldu?"

"Lydia koridorda kaldı. Biz terasa çıktık. Vilgefortz benimle eğlendi."

"Geralt, buradan lütfen. Lütfen sadece siyah levhalara bas." Aşağıda deniz kabardıkça kabarıyordu. Thanedd Adası beyaz köpüklerin tam ortasında yer alıyordu. Dalgalar, suyun altında yer alan Loxia surlarına vuruyordu. Loxia, Aretuza gibi sayısız ışığın nuruna gömülmüştü. Yanlarında göğe doğru yükselen Garstang kayalıkları ise kapkara ve ıssızdı.

"Yarın," dedi büyücü, gözlerini Witcher'ın baktığı noktaya kaydırarak, "konsey ve divan üyeleri geleneksel giysilerini ve gravürlerden tanıdığın siyah pelerinlerini ve sivri şapkalarını giyecekler. Bizler de ellerimize uzun asalar alıp çocukların korkutulduğu büyücülere ve cadılara benzeyeceğiz.

Gelenek böyle. Yeni gelecek birkaç temsilcinin eşliğinde yukarı, Garstang’a çıkacağız. Orada özel olarak hazırlanmış bir salonda divan toplantımızı yapacağız. Diğerleri Aretuza’da dönüşümüzü ve kararımızı bekleyecekler."

"Müzakerelerin küçük bir grupla yapılması da mı gelenek?" "Kesinlikle. Eski ve gerçekçi düşüncelerle oluşmuş bir gelenek. Büyücülerin müzakerelerinin çok çetin geçtiği, görüşlerin oldukça yoğun paylaşıldığı toplantılar da yaşandı. Böyle bir görüş alışverişi sırasında Nina Fioravanti nin saçı ve elbisesi bir yıldırım topundan zarar gördü. Nina, Garstang surlarını olağanüstü bir atmosferle ve büyü çekmeyen bir ablukayla donatabilmek için bir yıl boyunca didindi. O günden sonra Garstang’da artık hiçbir büyü formülü etkili olamadı ve görüşmeler daha sakin geçiyor. Özellikle de katılımcıların bıçaklarının salona girerken ellerinden alındığı görüşmeler."

"Anlıyorum. Peki, Garstang’ın üstündeki, şu tepede tek başına kalmış o kule nedir? Önemli bir yapı mıdır?"

"Tor Lara, Martı Kulesi o. Harabe. Önemli mi? Muhtemelen, evet."

"Muhtemelen mi?"

Büyücü korkuluklara yaslandı. "Bir elf rivayetine göre Tor Lara, bugüne kadar keşfedilmemiş olan esrarengiz Tor Zireael’e, yani Kırlangıç Kulesine bir geçitle bağlıymış."

"Mış, öyle mi? Bu ışınlanmayı bugüne kadar ortaya çıkarmayı başaramadınız mı? İnanmam buna."

"Haklısın. Ana kapıyı bulduk ama bloke etmek zorunda kaldık. İtiraz edenler oldu, herkes araştırmalar yapmaya kalkıştı çünkü herkesin amacı Tor Zireael’in, elf müneccimlerin ve bilgelerinin efsanevi merkezinin kâşifi olarak ün salmaktı. Gelgeldim geçit onarılamaz şekilde arızalı ve kaotik bir biçimde çalışıyor. Yaşamını yitirenler oldu, bunun üzerine geçit bloke edildi. Gidelim, Geralt, hava soğumaya başladı. Dikkat et. Sadece siyah levhalara bas." "Neden sadece siyahlara?"

"Bu yapı harap olmuş. Rutubet, aşınma, şiddetli rüzgârlar, havanın tuzu — bütün bunların surlara olumsuz etkisi oluyor. Onarılması çok masraflı olduğundan biz de illüzyona başvuruyoruz. Prestij uğruna işte, anlarsın."

"Tam olarak değil."

Büyücünün bir el hareketiyle birlikte teras kayboldu. Bir uçurumun üzerinde duruyorlardı; dalgaların köpüklerinin arasından sivri kayalıkların yükseldiği bir boşluktu burası. Siyah levhalardan oluşan dar bir şeridin üzerinde duruyorlardı şimdi ve bir cambaz gibi Aretuza'daki koridor ile terası taşıyan sırıkların arasındaki zeminin üzerindeydiler.

Geralt dengesini güçlükle koruyordu. Eğer Witcher değil de bir insan olsaydı burada duramazdı. Ama yine de beklemediği bir durumla karşılaşmıştı. Yaptığı sert hareketler, büyücünün gözünden kaçmış olamazdı, ayrıca yüzünde de bazı değişiklikler olduğunu tahmin ediyordu. Rüzgâr, ayaklarının altındaki geçidi âdeta sürüklüyordu, uçurum ise kötücül dalga sesleriyle onu çağırır gibiydi.

"Ölümden korkuyorsun," dedi Vilgefortz gülümseyerek. "Demek korkabiliyormuşsun."

Bez bebek, cam gözlerini üzerlerinden ayırmıyordu.

"Seninle alay etmiş," diye mırıldandı Yennefer ve Witcher'a sokuldu. "Tehlike söz konusu olmamıştır; hem seni hem kendini levitasyon alanıyla güvenceye almıştır mutlaka. Kesinlikle riske girmez. Sonra ne oldu?"

"Aretuza'mn başka bir kanadına geçtik. Beni büyük bir odaya aldı, muhtemelen doçentlerden birinin, hatta belki de rektörün çalışma odasıydı burası. Üzerinde bir kum saatinin durduğu bir masaya oturdular. Kum, ince ince akıyordu. Lydia'nm parfümünün kokusunu aldım ve onun bizden önce o odada bulunduğunu anladım."

"Vilgefortz peki?"

"Bir soru sordu."

"Sen neden büyücü olmadın, Geralt? Bu sanat hiç cezbetmedi mi seni? Dürüstçe söyle."

"Dürüstçe söylüyorum: cezbetti."

"Neden içinden gelen sesi dinlemedin?"

"Mantığın sesini dinlemeyi daha uygun buldum."

"Yani?"

"Witcher mesleğine emek verdiğim yıllarda yutabileceğimden daha büyük lokma ısırmamayı öğrendim. Biliyor musun, Vilgefortz, çocukluğunda elf olmayı düşleyen bir cüceyle tanışmıştım. İçinden gelen sesi dinleseydi, bir elf olabilir miydi sence?"

"Bu kıyas mı şimdi? Eğer öyleyse, son derece uygunsuz. Cüce, elf olamaz. Çünkü annesi elf değildi."

Geralt uzun süre sesini çıkarmadı.

"Eh tabii," dedi sonra. "Tahmin etmem gerekirdi. Benim hayatımı kurcalamışsın biraz. Bunu ne amaçla yaptığını açıklar mısın bana?"

"Belki," dedi büyücü hafifçe gülümseyerek, "belki Şeref Koridoru'na koyulabilecek bir tablo gözümün önüne geliyordur. İkimiz masanın başına oturmuşuz ve pirinç levhada şöyle bir yazı var: 'Roggeveenli Vilgelortz, Rivyalı Geralt'la uzlaşıyor.'" "Bu olsa olsa bir mecaz olur," dedi Witcher. "Adı da, 'Bilgi, cehaleti yendi,' olurdu. Ben, 'Vilgefortz, Geralt'a meseleyi açıklıyor,' başlıklı gerçekçi bir resmi yeğlerim."

Vilgefortz, iki elinin parmaklarını ağız hizasında kavuşturdu. "Bu açıkça belli değil mi?"

UT T »

Hayır.

"Unuttun mu? Gözümün önüne getirdiğim tablo, Şeref Koridoru'nda asılı, onu orada meselenin ne olduğunu ve hangi olayın betimlendiğini çok iyi bilen gelecek kuşaklar inceleyecek. Tabloda resmedilmiş olan Vilgefortz ve Geralt görüşüp bir anlaşmaya varıyorlar ve bu anlaşma sonucunda Geralt herhangi bir sesin ya da eğilimin peşinden gitmiyor, aksine gerçek çağrının sesini dinleyerek sonunda büyücülerin arasına karışıyor ve gelecek vadetmeyen ve yarar sağlamayan eski yaşamını noktalıyor." "Kısa bir süre öncesine kadar beni artık hiçbir şeyin şaşır- tamayacağını düşündüğümü anımsadım şimdi," dedi Witcher uzunca bir sessizlikten sonra. "İnan bana, Vilgefortz, bu daveti ve tuhaf olaylar dizisini uzun zaman unutmayacağım. Gerçekten bir tabloda resmetmeye değer. Adı da şöyle: 'Geralt, Thanedd Adasından ayrılıyor ve gülmekten kendine gelemiyor.'"

"Anlamadım." Büyücü hafifçe öne eğildi. "Bolca güzide sözcüklerle bezeli mecazi yanıtın aklımı karıştırdı."

"Neden anlamadığını ben açıkça anlıyorum. Birbirimizi anlamamızı olanaksız kılacak kadar farklıyız. Sen, doğayla bütünleşmeyi başarmış, konseyde yer alan güçlü bir büyücüsün. Bense bir aylak, bir Witcher, dünyayı arşınlayıp para karşılığında canavar geberten bir mutant..."

"Mecazların yerini bayağılık aldı şimdi," diye onun sözünü kesti büyücü.

"Çok farklıyız," diye istifini bozmadan konuşmasını sürdürdü Geralt. "Ve annemin tesadüfen bir büyücü olması gibi önemsiz bir nokta da bu farklılığı ortadan kaldırmıyor. Ama sırf merakımdan soruyorum: Senin annen kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Vilgefortz sakince.

Geralt hemen sustu.

"Kovir Kreisli druid Ter," diye devam etti büyücü, kısa bir duraksamadan sonra, "beni Lan Exeter'de bir bataklığın içinde bulmuşlar. Beni sahiplenip büyütmüşler. Druid olarak tabii. Bir druid nedir, bilir misin? Bir tür mutanttır, dünyayı arşınlayıp kutsal meşelerin önünde eğilen bir aylak."

Witcher susuyordu.

"Sonra," diye sözlerini sürdürdü Vilgefortz, "belli druid rimelleri sırasında benim yeteneklerim ortaya çıkmış. Köklerimi açıkça ve tartışılmaz bir biçimde ortaya koyan yetenekler. Bana, tabii tesadüfen, en az birinin büyücü olduğu iki insan hayat vermişti." Geralt susuyordu.

"Benim kısıtlı yeteneklerimi keşfeden kişi bir büyücüydü tabii ve ben onunla tesadüfen karşılaşmıştım," diye sözlerini sakince sürdürdü Vilgefortz. "Ve bu kişi bana gönüllü olarak bir iyilik yaptı: Beni, ileride müneccimler kardeşliğine girebileceğim şekilde eğitip mükemmelleştirmeyi önerdi."

"Sen de bu öneriyi kabul ettin," dedi Witcher donuk bir sesle. "Hayır." Vilgefortz'un sesindeki soğukluk ve tatsızlık artmıştı şimdi. "Öneriyi kaba, hatta küstah bir biçimde geri çevirdim. Bütün hırsımı o ihtiyardan çıkardım. Büyücü kardeşliğiyle birlikte onun da kendini suçlu hissetmesini istiyordum. Lan Exeter'deki bataklıktan ve bir ya da iki şerefsiz büyücünün beni doğumdan önce değil doğumdan sonra o bataklığa atmalarından dolayı suçlu hissetmeliydi kendini. Tabii o büyücü o zaman söylediklerimi ne anladı ne de ciddiye aldı. Omuzlarını silkip yoluna gitti, böylece kendini ve kendi gibileri nefretten başka bir şey hak etmeyen duygusuz ve kibirli piçler olarak damgalamış oldu."

Geralt susuyordu.

"Druidlerden artık gına gelmişti bana," diye devam etti Vilgefortz. "Böylece kutsal meşe koruluklarını terk edip yabancı dünyalara açıldım. Çeşitli şeyler denedim. Bazıları için bugün bile hâlâ utanıyorum. Sonunda paralı asker oldum. Bundan sonraki kaderim, tahmin edeceğin gibi sıradandı: Yenen asker, yenilen asker, yağmacı, eşkıya, ırz düşmanı, katil ve en sonunda idam sehpasından dünyanın öbür ucuna kadar kaçan bir kaçak olarak yaşadım. Evet, dünyanın öbür ucuna kaçtım. Orada, dünyanın öbür ucunda bir kadın, büyücü bir kadın tanıdım."

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Witcher. "Dikkatli ol da aradığın benzerliklerde aşırıya kaçma, Vilgefortz."

"Benzerlikler burada bitiyor." Büyücü, bakışlarını kaçırmadı. "Çünkü o kadın için hissettiğim duygularla baş edemedim. Üstelik onun duygularını

anlamıyordum, o da bana yardım etmeye uğraşmıyordu. Onu terk ettim. Çünkü çok kişiyle ilişkiye giriyordu, kibirli, hain, duygusuz ve soğuktu. Çünkü ona hükmedemiyordum ve onun emrine girmek aşağılayıcıydı. Onu terk ettim çünkü benimle ilgilenmesinin nedeni, zekâmın, kişiliğimin ve beni saran büyüleyici sırrın büyücü olmadığım gerçeğini örtmesiydi. Oysa o yatağını sadece büyücülerle bir geceden fazla paylaşıyordu. Onu terk ettim çünkü... çünkü annem gibiydi. Ona karşı hissettiklerimin aşk değil, çok daha karmaşık, güçlü ama bir yere oturtulması güç bir duygu olduğunu ansızın anladım: Korku, acıma, öfke, vicdan azabı ve bağışlanma isteği karışımıydı bu; suçluluktu, kayıptı, incinmeydi, acıyı ve pişmanlığı sapkınca arzulamaktı. O kadın için hissettiklerim nefretti."

Geralt susuyordu. Vilgefortz bakışlarını yana çevirdi.

"Onu terk ettim," diye devam etti kısa bir aradan sonra. "Ve beni saran boşlukla yaşayamaz oldum. Sonra bir anda anladım ki bu boşluğun sebebi o kadının yokluğu değil, vaktiyle hissettiklerimin yokluğuydu. Çok çelişkili, değil mi? Anlatmayı sürdürmem gerek sanırım, sonrasında olanları tahmin edebilirsin. Büyücü oldum. Duyduğum nefret yüzünden. Ne kadar aptal olduğumu işte o zaman anladım. Gökyüzünü, yıldızların geceleri göletin yüzeyine yansımasıyla karıştırmıştım."

"Doğru bir saptama yaptın, ikimizin arasındaki benzerlikler çok değil," diye mırıldandı Geralt. "Görünenin aksine, ortak yönümüz çok az, Vilgefortz. Bana bu hikâyeyi anlatarak neyi kanıtlamak istedin? Büyü üstatlığına giden yolun dik ve zorlayıcı ama herkese açık olduğunu mu? Hatta —benzetmeyi mazur gör lütfen— gayrimeşru ve sokakta bulunan çocuklara, aylaklara ya da Witcherlara bile..."

"Hayır," diye Geralt'ın sözünü kesti büyücü. "Bu yolun herkese açık olduğunu kanıtlamak gibi bir amacım yoktu çünkü bunun çoktan kanıtlandığı açıkça ortada. Belli kişiler için başka bir yolun bulunmadığı gerçeğinin de kanıtlanmaya ihtiyacı yok." Witcher gülümsedi. "Yani bir kaçış yolum yok, öyle mi? Seninle, bir tablonun konusu olacak bu anlaşmayı yapmak ve büyücü olmak zorundayım, öyle mi? Sadece kalıtımdan yola çıkarak mı? Dur, dur. Genetikten biraz anlarım. Büyük güçlükler sonucunda bulabildiğim babam bir aylak, budala, maceracı, boş gezenin boş kalfasıydı. Yani benim genlerimde kadın değil, erkek tarafı ağır

basar. Kötü dövüşmediğim gerçeği bunu doğruluyor sanırım." "Gerçekten de," dedi büyücü alaycı bir gülümsemeyle, "saatin kumu neredeyse akıp bitti ve ben Roggeveenli Vilgefortz, büyü üstadı, konsey üyesi, bir ahmakla ve boş gezenin boş kalfasıyla, bir ahmağın, boş gezenin boş kalfasının, bir aylağın oğluyla sohbet ediyorum hâlâ ve bunu zevkle yapıyorum. Sıradan boş gezenin boş kalfalarının yaktıkları kamp ateşinin başında her zaman konuştukları konulardan ve meselelerden söz ediyoruz. Örneğin genetik gibi. Sen bu sözcüğü nereden biliyorsun, boş gezenin boş kalfası? Heceli okumayı ve yirmi dört runik işaret yazmayı öğrettikleri Ellander'deki tapınak okulundan mı? Bu tür sözcüklerin yer aldığı kitapları okumaya seni yönelten nedir? Güzel konuşma sanatını nerede öğrendin? Eiem neden yaptın bunu? Vampirlerle sohbet etmek için mi? Ey, Tissaia de Vries'in bakıp gülümsediği, genlerinde aylaklık taşıyan kişi! Ey, Philippa Eilhart'ı ellerini titretecek kadar büyüleyen Witcher'ım! Adının geçtiğini duyunca Triss Merigold'un kıpkırmızı kesildiği zat! Vengerbergli Yennefer'den hiç bahsetmiyorum bile."

"Ondan hiç bahsetmemen doğru bence. Saatin içinde neredeyse taneleri sayılabilecek kadar az kum kaldı. Daha fazla resim yapma, Vilgefortz. Mesele nedir, onu söyle. Sade sözcüklerle söyle. İki aylak olarak bir kamp ateşinin başında oturduğumuzu, az önce çaldığımız bir domuzu çevirdiğimizi ve kayın ağacı suyu ile sarhoş olmaya çalıştığımızı düşle. Basit bir soru olacak. Yanıtla. İki aylak arasında."

"Neymiş bu basit soru?"

"Bana nasıl bir anlaşma öneriyorsun? Nasıl bir mutabakata varmalıyız? Beni neden yığınınızın içine katmak istiyorsun, Vilgefortz? Kaynamaya başlamış gibi görünen o kazanın içine? Neler oluyor burada?"

"Hmm." Büyücü düşünmeye başladı ya da düşünüyormuş gibi yaptı. "Soru basit değil ama yine de yanıtlamaya çalışacağım. Ama bir aylak olarak değil. Yanıt vereceğim. Sana benzeyen, bir boş gezenin boş kalfası olarak."

"Olabilir."

"Evet, dinle, boş gezenin boş kalfası arkadaşım. Sağlam bir dövüş hazırlığı var. Ölüm kalım savaşı, kimse kimsenin gözünün yaşına bakmayacak.

Birileri galip gelecek, birilerini de kargalar yiyecek. Bak söylemedi deme, dostum, şansları yüksek olanlara katıl. Yani bize. Öbürlerinden vazgeç, hatta nefretle tükür üzerlerine çünkü hiç şansları yok. Nasıl olur da onlarla birlikte yok olup gidersin? Hayır, hayır, dostum, buruşturma yüzünü öyle, ne söylemek istediğini ben zaten biliyorum. Tarafsız olduğunu söyleyeceksin. Her iki tarafı da umursamadığını, Kaer Morhen dağlarında çarpışmanın geçmesini bekleyeceğini söyleyeceksin. Bu iyi bir fikir değil, dostum. Sevdiğin her şey bizde olacak. Bize katılmazsan bütün bunları yitireceksin. Ardından boşluk, anlamsızlık ve kin yutacak seni. Yaklaşmakta olan Nefret Çağı seni yok edecek. Gel, akıllı ol ve iş seçim yapmaya geldiğinde doğru cepheye geç. Mutlaka seçim yapmak zorunda kalacaksın. İnan bana."

Witcher haince gülümsedi. "Benim tarafsızlığıma herkesin bu ölçüde kızıyor olması çok tuhaf. Beni anlaşmaların ve mutabakatların, tekliflerin ve iş birliğinin nesnesi haline getirmişler, seçim yapıp doğru cephede yer almamın önemini anlatan dersler veriyorlar bana. Bu konuşmayı bitirelim, Vilgefortz. Zamanını boşa harcıyorsun. Bu oyunda seninle aynı seviyede bulunan bir oyun arkadaşı değilim. Şeref Koridoru'ndaki bir tabloda buluşmamızı sağlayacak bir olanak göremiyorum. Hele bir savaş tablosunda asla."

Büyücü sesini çıkarmadı.

"Satranç tahtana şahları, vezirleri, kaleleri, filleri yerleştir," diye sözüne devam etti Geralt, "benimle ilgilenme çünkü ben burada bu tahtanın üzerini örten tozdan daha büyük bir anlam taşımıyorum. Benim oyunum değil bu. Bir seçim yapmak zorunda olduğumu mu savunuyorsun? Sana yanıldığını bildirmek isterim.

Seçim yapmayacağım. Gelişmelere uyacağım. Başkalarının seçimlerine uyacağım. Her zaman böyle yaptım ben."

"Sen kadercisin."

"Evet. Oysa bu, benim bilmemem gereken bir sözcük. Tekrar ediyorum, bu benim oyunum değil."

"Gerçekten değil mi?" Vilgefortz masanın üzerine doğru eğildi. "Bu oyunda, Witcher, kara at satranç tahtasının üzerinde hazır bekliyor ve bu at yazgı bağıyla seninle kayıtsız şartsız bağlanmış. Kimden söz ettiğimi biliyorsun, öyle değil mi? Onu kaybetmek istemezsin sanırım. Onu kaybetmemenin bir yolu olduğunu unutma."

"Bu çocuktan ne istiyorsun?"

"Bunu öğrenmen için yalnızca bir yol var önünde."

"Seni uyarıyorum. Onun canının acımasına asla izin vermeyeceğim. .."

"Bunun önüne geçmenin yalnızca bir yolu var. Sana bu seçeneği önerdim, Rivyalı Geralt. Teklifimi iyi düşün. Bunun için bütün bir gece zamanın var. Düşün ve o sırada göğe bak. Yıldızlara. Ve onları göletin yüzeyine yansıyanlarla karıştırma. Kum saatinin süresi doldu."

"Ciri için endişeliyim, Yen."

"Buna gerek yok."

"Ama..."

"Bana güven." Yennefer, Geralt a sarıldı. "Lütfen güven bana. Vilgefortz'a aldırma. Oyuncu o. Seni aldatmak, kışkırtmak istemiş. Kısmen de başarmış. Ama önemli değil. Ciri benim korumam altında ve Aretuza'da güvende olacak, burada yeteneklerini geliştirme olanağı bulacak ve kimse onu bunda engelleyemeyecek. Hiç kimse. Kızın Witcher olduğu fikrini at kafandan. Onun başka yetenekleri var. O başka bir şey için tayin edilmiş. Bana inanabilirsin."

"İnanıyorum."

"Bu büyük bir gelişme. Vilgefortz'a ise hiç aldırma. Yarın pek çok şeyi aydınlatıp pek çok sorunu çözecek."

Yarın, diye içinden geçirdi Geralt. Benden bir şeyler saklıyor. Ben de sormaya çekiniyorum. Codringher haklıydı, iğrenç bir entrikaya bulaştım. Ama artık çıkış yolum kalmadı. Söçüm ona her şeyi aydınlatacak olan

yarını beklemek orundayım. Ona güvenmek çor undayım. Bir şeylerin olacağını biliyorum. Bekleyeceğim. Ve koşullara uyacağım.

Geralt çalışma masasının bulunduğu yöne baktı.

"Yen?"

"Evet."

"Aretuza'da öğrenci olduğun yıllarda... Buna benzer küçük bir odada kaldığın yıllarda... O olmadan uyuyamadığm bir bebeğin var mıydı? Gündüzleri çalışma masasının üzerine oturttuğun bir bebek?"

"Hayır." Yennefer sert bir hareket yaptı. "Benim bebeğim olmadı hiç. Bana bu konuyu sorma, Geralt. Rica ederim, sorma." "Aretuza," diye fısıldadı Geralt ve çevresine bakındı. "Tha- nedd Adasındaki Aretuza. Onun evi olacak. Hem de yıllarca... Buradan yetişkin bir kadın olarak ayrılacak."

"Sus. Bunu düşünme ve konuşma artık. Onun yerine..." "Ne, Yen?"

"Sev beni."

Geralt ona sarıldı. Dokundu. Buldu onu. Yennefer, inanılmaz bir şekilde hem sert hem munisti, iç geçirdi. Ağızlarından çıkan sözcükler koptu, yarım kaldı, inlemeye ve hızlanmış soluklara dönüştü, içleri boşaldı, anlamları kayboldu. Böylece sustular ve bütün dikkatlerini birbirlerini aramaya, gerçeği aramaya verdiler. Uzun süre aradılar, şefkatle ve inceden inceye aradılar, yersiz telaştan, düşüncesiz davranmaktan ve teklifsizlikten korkarak... Şiddetle, yoğun bir şekilde kendilerinden geçerek aradılar, kuşkulardan ve kararsızlıktan korkarak... Dikkatlice aradılar, duyarlılığın zayıf kalmasından korkarak...

Birbirlerini buldular, korkuyu dize getirdiler ve hemen ardından gerçeği buldular ve o gerçek göz kapaklarının altında hayrete düşüren göz alıcı bir doğallık olarak patladı, kararlı bir şekilde birbirine bastırılmış dudakları bir iniltiyle araladı. İşte o an zaman nöbet geçirircesine titreyip durdu, her şey silindi ve geriye süregelen tek duyu olarak dokunmalar kaldı yalnızca.

Sonsuzmuş gibi hissedilen bir süre geçti, gerçek geri döndü, zaman yine titredi ve ağır ağır, aşırı yüklü bir araba gibi zorlanarak eski akışına geçti. Geralt pencereden dışarı baktı. Ay, gökyüzündeydi hâlâ, oysa az önce yaşananlar ayı alaşağı edip yeryüzüne indirmiş olmalıydı.

"Oh, ohhh," dedi Yennefer bir süre sonra ve ağır hareketlerle yanağındaki yaşı sildi.

Darmadağın olmuş yatakta kımıldamadan yatıyorlardı, ürpertinin ortasında, buhar yayan sıcaklığın, ateşi sönen mutluluğun ortasında, sessizliğin ortasında yatıyorlardı ve çevrelerini gecenin kokusuyla ve ağustosböceklerinin sesleriyle dolan belirsiz bir karanlık sarıyordu. Geralt, büyücü kadının telepatik yeteneklerinin böylesi anlarda olağanüstü duyarlı ve güçlü olduğunu bildiği için, yoğun bir şekilde güzel şeyleri ve olayları düşündü. Yennefer'i mutlu edecek şeyleri geçirdi aklından. Güneşin doğarken ansızın yayılan aydınlığı... şafak vakti denizin üzerine yayılan sisi... Somon balıklarının atladığı kristal berraklığındaki şelaleleri düşündü; öylesine parlaktılar ki gümüşten dökme gibiydiler. Şebnemde ağırlaşmış pıtrak yapraklarının üzerine inen ılık yağmur damlalarını düşündü.

Yennefer için düşünüyordu. Yennefer, onun aklından geçenlere kulak verirken gülümsüyordu. Gülümsemesi, kirpiklerinin ay ışığında yanağına vuran gölgeleriyle titredi.

"Ev mi?" diye sordu Yennefer ansızın. "Ne evi? Senin evin mi var? Ev mi yapacaksın? Ah, kusura bakma. Benim hiç böyle..."

Geralt konuşmadı. Kendine kızmıştı. Yennefer için düşünürken, onunla ilgili bir düşüncesini okumasına izin vermişti farkında olmadan.

"Güzel bir düş." Yennefer, Geralt'ın sırtını hafifçe okşadı. "Ev. Kendi ellerinle yapacağın bir ev, içinde sen ve ben. Sen at ve koyun yetiştirirdin, ben bahçeye bakardım, yemek pişirip yün eğirirdim, sonra da bu yünü pazara götürürdük. Yünü ve kendi yetiştirdiğimiz çeşitli meyve sebzeleri satar. Elde ettiğimiz kısıtlı parayla ihtiyaçlarımızı alırdık, bakır tencereler ve demir tırmık örneğin. Ciri, kocası ve üç çocuğuyla sık sık ziyaretimize gelirdi, arada sırada da Triss Merigold uğrar, birkaç gün bizde kalırdı. Güzel bir şekilde ve onurumuzla yaşlanırdık. Ben sıkılırsam, sen bana kendi

yaptığın gaydayla akşamları güzel şarkılar çalardın. Gayda çalmak, bilindiği gibi hüzne karşı en etkili ilaçtır."

Witcher sesini çıkarmadı. Büyücü kadın hafifçe öksürdü. "Kusura bakma," dedi kadın bir süre sonra.

Geralt, dirseklerini yatağa bastırıp doğruldu, Yennefer'e doğru eğilip onu öptü. Yennefer ani bir hareketle ona sarıldı ama konuşmadı.

"Bir şey söyle."

"Seni kaybetmek istemiyorum, Yen."

"Şeninim işte."

"Gece son bulacak."

"Eler şey son bulur."

Hayır, diye içinden geçirdi Geralt. Bitmesini istemiyorum. Yorgunum. Sonların yeni bir şeylerin başlangıcı olduğunu ve her şeye yeniden başlanılacağını kabul edemeyecek kadar yorgunum. Benim ar{um...

"Bir şey söyleme." Yennefer ani bir hareketle parmağını Geralt'ın ağzına bastırdı. "Ne istediğini ve dileğinin ne olduğunu söyleme bana. Dileklerini yerine getiremeyebilirim, bu da canımı acıtır."

"Peki sen kendin için ne istiyorsun, Yen? Düşlerin neler?" "Yalnızca elde edilebilir şeyleri düşlerim ben."

"Beni peki?"

"Seni elde ettim zaten."

Geralt uzun süre konuşmadı. Sonunda sessizliği Yennefer bozdu.

"Geralt?"

"Hm?"

"Sev beni lütfen."

Başlarda birbirleriyle dolu olduklarından ikisi de çok yaratıcıydı; yeni fikirler ortaya atıyor, sürekli yenilikler yaşamak için keşfe çıkıyorlardı. Ama çok geçmeden genelde olduğu gibi bunların hem aşırı hem de yetersiz olduğu ortaya çıktı. Bu durumu aynı anda kavradılar ve birbirlerine aşklarını yeniden sundular.

Geralt kendine geldiğinde ay hâlâ aynı yerdeydi. Ağustos böcekleri durmaksızın cırlıyordu, sanki onlar da çılgınlık ve unutulmayla huzursuzluğa ve korkuya karşı savaşıyor gibiydiler. Aretuza'nın sol kanadındaki yakın pencerelerden birinden uyumak isteyen bir kişi bağırıyor ve söverek sessizlik istiyordu. Diğer taraftaki başka bir pencereden belli ki sanata yatkın olan bir kişi, coşkuyla alkışlıyor ve onları kutluyordu.

"Ah, Yen," diye fısıldadı Witcher, suçlayıcı bir sesle.

"Bir nedenim vardı." Yennefer, Witcher'i öpüp başını yastığına koydu. "Bağırmak için bir nedenim vardı. Ben de bağırdım. İçinden geliyorsa baskılamayacaksın, aksi sağlıksız ve doğallıktan uzaktır. Bana sarıl, lütfen."

Lara Geçidi, kâşifinin adıyla Benavent Geçidi olarak da anılır. Thanedd Adası'nda, Martı Kulesi'nin son katındadır. Durağandır, arada sırada harekete geçer. Çalışma prensipleri: bilinmiyor. Hedefi: bilinmiyor, muhtemelen aldığı zararyüzünden hedefi sapmıştır, çok sayıda kolları olma ihtimali vardır.

Dikkat: Geçit karmaşıktır ve hayati tehlike arz eder. Ddeney yapmak kesinlikle yasaktır. Martı Kulesi'nde ve yakın çevresinde büyü, özellikle de ışınlanma büyüsü asla uygulanamaz Tor Lara'ya giriş ve geçidin izlenmesiyle ilgili istisnai talepleri konsey denetler. Gelen taleplerin, yürütülen araştırma çalışmalarıyla ve söz konusu alanda bir uzmanlıkla gerekçelendirilmesi gerekir.

Kaynakça: Geoffrey Monck, Kadim Irkın Sihri; Immanuel Benavent, Tor Lara Geçidi; Nina Fioravanti, Işınlanmanın Teorisi ve Uygulaması; Ransant Alvaro, Sır Geçitleri.

Prohibita (Yasaklanmış Büyülü Eserler), Ars Magica, LVIII. Baskı

4. Bölüm

Başlarda nabız gibi atan huzursuz bir kaos ve resimlerden oluşan bir şelale, bir anafor, seslerle dolu bir uçurum vardı yalnızca. Ciri, göğe doğru uzanan, çatısında şimşeklerin dans ettiği bir kule gördü. Yırtıcı bir kuşun çığlığını duydu. İnanılmaz bir hızla uçuyordu ve aşağıda kabarmış bir deniz uzanıyordu. Ciri,

kumaş parçalarından yapılmış oyuncak bir bebek gördü ve ansızın o bebek oluverdi. Çevresini saran karanlık, ağustos böceklerinin cırıltılarıyla inliyordu. Kocaman siyahbeyaz bir kedi gördü ve ansızın o kediye dönüştü, çevresinde karanlık bir ev vardı, ahşap yer döşemeleri kararmıştı, içerisi mum ve eski kitap kokuyordu.

Ciri, birinin defalarca adını seslendiğini, onu çağırdığını duydu.

Şelalelerin içinde gümüş somonların atladığını gördü, yaprakların üzerine damlayan yağmurun şırıltısını duydu. Derken Yennefer'in uzun uzun bağırdığını duydu, sesi tuhaftı. İşte bu çığlıkla uyanıp zamansızlık ve biçimsizlik uçurumundan kurtuldu.

Düşünü hatırlamak için boş yere uğraşırken bir lavtanın ve bir flütün ince sesini, bir tefin çınlamasını, şarkılar ve gülüşmeleri duydu. Dandelion ve rastgele bir araya gelmiş bir grup aylak, koridorun sonundaki odada vur patlasın çal oynasın eğleniyorlardı.

Mehtap, bir ışık huzmesiyle pencereden içeriye süzülüp karanlığı biraz aralamış ve Loxia'daki bu odayı düşlerinin merkezi gibi göstermişti. Ciri, yorganı üzerinden attı. Ter içinde kalmış, saçları alnına yapışmıştı. Akşam yattığında havasızlıktan uzun süre uyuyamamıştı, oysa pencere ardına kadar açıktı. Ciri bunun nedenini biliyordu. Yennefer, GeraltTa dışarı çıkmadan önce odayı koruyucu büyüyle donatmıştı. Sözüm ona kimsenin içeriye ulaşamaması için yapmıştı bunu ama Ciri büyünün asıl amacının kimsenin dışarı çıkamaması olduğundan kuşkulanıyordu. Buraya düpedüz kapatılmıştı. Yennefer, GeraltTa karşılaştığı için çok mutlu görünse de Ciri'nin bu buluşmayı sağlayan başını alıp Hirundum'a kaçışını ne unutmuş ne de bağışlamıştı.

GeraltTa karşılaşma Ciri'yi hüzünlendirmiş ve hayal kırıklığına uğratmıştı. Witcher ağzını açmıyordu, gergin ve huzursuzdu, ayrıca dürüst davranmadığı da ortadaydı. Karşılıklı konuşmaları kopuk kopuktu, cümleler ve sorular tamamlanamadan yarım kalıyordu. Witcher bakışlarını da düşüncelerini de ondan kaçırıp uzaklara dalıyordu. Geralt'ın bakışlarının nereye kaydığını biliyordu Ciri.

Koridorun sonundaki odadan Dandelion'ın alçak sesle söylediği türküsü, lavta tellerinden ise taşlara çarpan suyu andıran melodiler yayılıyordu. Ozanın birkaç gündür bestelemeye çalıştığı türküyü Ciri hemen tanımıştı. Balat, Dandelion'ın birkaç kez övündüğü "Dokunulmaz Kadın" adını taşıyordu ve şaire, sonbaharın sonlarına doğru Varburg Sarayında düzenlenecek olan o yılki ozanlar turnuvasında zaferi getirecekti belki. Ciri, türkünün sözlerine kulak verdi.

Yağmurlu gecede sürülerek uç istersen,

Dal sarı nilüferlerin arasına,

Ben yine de bulurum seni,

Yeter ki şansım bırakmasın beni...

Nal sesleri yankılanıyor, atlılar gecenin içinde dörtnala koşuyorlardı, gökyüzü ufka doğru yükselen alevlerin yansımasıyla boyanmıştı. Yırtıcı bir kuş çığlık atarak kanatlarını açtı ve havalandı. Ciri yine düşlere dalmıştı ve birilerinin defalarca adını seslendiğini duyuyordu. Seslenenlerden biri Geralt'tı, sonra Yennefer, sonra Triss Merigold ama en sonunda tanımadığı cılız bir ses defalarca adını söyledi. Sarışın, hüzünlü genç bir kadından geliyordu bu ses; kadın pirinç çerçeveli minyatür bir tablonun içinden bakıyordu ona.

Ardından siyahbeyaz tüylü kediyi algıladı yine ve bir an sonra kendisi bu kedi oluverdi ve onun gözleriyle bakmaya başladı. Kitaplarla tıklım tıklım dolu kocaman kitaplıklar ve birkaç şamdanın aydınlattığı bir çalışma masası gördü, masanın başındaki iki adam parşömen destelerinin üzerine eğilmişti. Adamlardan biri öksürüp ağzını mendiliyle sildi. Öteki adam ufak tefekti, kocaman bir kafası vardı, tekerlekli bir sandalyede oturuyordu. Adamın bacakları yoktu.

"Olacak şey değil..." diye iç geçirdi Fenn, bakışlarını dökülmeye yüz tutmuş parşömenin üzerinde gezdirirken. "İnanılmaz... Nereden buldun bu belgeleri?"

"Anlatsam inanmazsın." Codringher öksürmeye başladı. "Cirilla'nın, Cintra prensesinin gerçekte kim olduğunu anladın mı artık? Eski Kan'ın Çocuğu... O lanet olası Nefret Ağacı'nın son filizi! Son dal ve üzerindeki son zehirli elma."

"Eski Kan... Oraya kadar gidiyor... Pavetta, Calanthe,

Adalia, Elen, Fiona..."

"Ve Faika."

"Tanrılar adına, olanaksız bu! Öncelikle, Falka’nın çocukları yoktu! Ayrıca, Fiona’nın meşru ailesi..."

"Birincisi, Falka’nın gençlik yılları hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. İkincisi, sen beni anlamıyorsun, Fenn. ‘Meşru’ sözcüğünü duyduğumda gülme krizine girdiğimi pekâlâ biliyorsun. Bu belgeye inanıyorum çünkü hakiki ve gerçeğe uygun olduğunu düşünüyorum. Pavetta’nm büyük büyük büyükannesi Fiona, Falka’nın,

şu insan görünümündeki canavarın kızıydı. Lanet olsun, bütün o saçma sapan kehanetlere, fallara ve benzeri abuk sabukluğa inanmam ben ama şimdi İtlina’nın kehanetini anımsayınca..."

"Lekeli kan mı?"

"Lekeli, zehirli, lanetli — bunu çeşitli şekillerde yorumlamak mümkün. Ama hatırlarsan, efsaneye göre lanetli olan Falka’ydı çünkü Lara Dorren aep Shiadhal, Falka’nın annesine beddua etmişti..."

"Bunlar masal, Codringher."

"Haklısın, masal hepsi. Ama masalların masal olmaktan ne zaman çıktıklarını bilir misin? Biri onlara inanmaya başladığı anda! Ve bu Eski Kan masalına inanan biri var. Özellikle de eski dünyayı imha edip onun yıkıntıları üzerine yenisini kuracak olan intikamcının Falka’nın kanından doğacağından söz eden parçasına."

"Ve bu intikamcı Cirilla, öyle mi?"

"Hayır, Cirilla değil, oğlu."

"Cirilla’yı arayan kişi..."

"Emhyr var Emreis, Nilfgaard İmparatoru," diye cümleyi buz gibi sesle tamamladı Codringher. "Anladın mı şimdi? Cirilla’nın istese de istemese de veliahtm annesi olması öngörülüyor. En büyük hükümdarın, karanlığın hükümdarının, şeytan Falka’nın soyunun ve intikamcısının annesi.

Dünyanın imhası ve ardından yeniden kurulması kanımca kontrollü ve düzenli olarak gerçekleştirilmek isteniyor."

Fenn, uzun süre konuşmadı.

"Sence," dedi sonra, "Geralt'ı bilgilendirmemiz gerekmez mi?" "Geralt'ı mı?" Codringher yüzünü buruşturdu. "Kim ki o? Geçenlerde bana kendi çıkarını kollamadığını anlatan, ahmak mı? Ah, evet, kendi çıkarını kollamadığına inanıyorum. O başkalarının çıkarlarını kolluyor. Ama bilmeden tabii. İpleri başkasının elinde olan Rience'in peşine düşmüş ama kendi boynundaki tasmanın farkında değil. Onu mu bilgilendireceğim? Emhyr'e şantaj yapmak ya da onun gözüne girmek için altın yumurtlayan tavuğun peşine düşenlere mi yardım edeceğim böylelikle? Hayır, Fenn. O kadar da salak değilim."

"Witcher'ın ipleri başkasının elinde mi? Kimin peki?" "Düşün."

"Kaltak!"

"Aynen öyle. Onun üzerinde etkisi olan tek kişi. Güvendiği bir kişi. Ama ben güvenmiyorum ona. Hiçbir zaman da güvenmedim. Bu yüzden oyuna kendim dâhil olacağım."

"Tehlikeli bir oyun bu, Codringher."

"Tehlikesiz oyun yoktur. Girmeye değecek ya da değmeyecek oyunlar vardır yalnızca. Fenn, kardeşim, elimize neyin düştüğünü anlamıyor musun? Altın yumurtlayan bir tavuk, yalnızca ve yalnızca bizim için kocaman yumurtalar yumurtlayacak, som altından..

Codringher şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldu. Ağzından uzaklaştırdığı mendilinde kan lekeleri vardı.

"Altın, buna deva olmayacak," dedi Fenn, ortağının eline bakarak. "Bana da bacak vermeyecek."

"Kim bilir?"

O sırada kapı çalındı. Fenn, tekerlekli sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Beklediğin biri var mıydı, Codringher?"

"Evet. Thanedd'e yollayacağım adamlar. Şu altın yumurtlayan tavuğumuzu getirsinler diye."

"Açma," diye haykırdı Ciri. "Açma o kapıyı! Ardında ölüm var!

Açma o kapıyı!"

"Açıyorum," dedi Codringher, sürgüyü geri iterken. Sonra ısrarla miyavlayan kediye döndü. "Kes sesini, afacan seni..."

Ansızın sustu. Kapıda duranlar, beklediği kişiler değildi.

Karşısında tanımadığı üç adam duruyordu.

"Saygıdeğer Efendi Codringher?"

"Avukat efendinin dışarıda işleri var." Codringher saf bir ifade takınıp sesine tiz bir tını kattı. "Avukat beyin odacısıyım,

adım Glomb, Mikael Glomb. Sîzlere nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hiçbir şekilde," dedi adamlardan biri, uzun boylu bir yarı elf. "Avukat Bey burada değilse, biz de ona bir mektup ve bir haber bırakırız. Mektup bu."

"Kendisine sadakatle teslim edilecektir." Codringher, kalın kafalı uşak rolünü sevmişti. Yalaka bir edayla eğildi, elini kırmızı bir iple bağlanmış parşömene doğru uzattı. "Haber peki?"

Parşömenin ipi, saldırıya geçen bir yılan gibi kendiliğinden çözüldü, hızla öne atıldı ve Codringher'in el bileğine sımsıkı dolandı. Uzun boylu adam bileği bütün gücüyle ezdi. Codringher dengesini kaybedip öne doğru yıkıldı, yarı elfin üzerine kapaklanmamak için sol elini içgüdüsel olarak adamın göğsüne doğru uzattı. Bu pozisyondayken karnına saplanan hançerden kaçması olanaksızdı. Boğuk bir çığlık attı, arkaya doğru yıkıldı ama bileğine dolanan büyülü ip onu tuttu. Yarı elf, Codringher'i yeniden

kendine doğru çekip hançeri bir kez daha sapladı. Codringher bu kez bıçağın ucunda asılı kaldı.

"Bunlar Rience'in haberleri ve selamları," diye tısladı uzun boylu yarı elf. Bir yandan da hançeri sert bir hareketle yukarı çekip avukatın karnını balık gibi yardı. "Cehenneme git, Codringher.

Dosdoğru cehenneme."

Codringher hırıltılar çıkarmaya başlamıştı. Hançerin kaburgalarında ve göğüs kemiğinde gıcırdadığını hissediyordu.

İki büklüm halde yere devrildi. Fenn'i uyarmak için bağırmaya çalıştı ama ağzından yalnızca gak guk gibi sesler çıkabildi ve bunlar da hemen bir kan gölünün içinde boğulup gitti.

Uzun boylu yarı elf, yerdeki bedenin üzerinden atladı; onun arkasından iki kişi daha evin içine girdi. Bu ikisi insandı.

Fenn'in teslim olmaya niyeti yoktu.

Bir kiriş cızırdadı, iki hayduttan biri, çelik bir bilyenin alnının ortasına isabet etmesiyle yeri boyladı. Fenn, sandalyesinin üzerinde masadan uzaklaştı ve titreyen ellerle Tatar yayını yeniden germek için boş yere uğraştı.

Uzun boylu yarı elf üzerine atladı, şiddetli bir tekmeyle sandalyeyi devirdi. Sakat adam, yere saçılmış kâğıtların üzerine savruldu. Kısacık kolları ve kesik bacaklarıyla çırpınması, bacakları kopmuş bir örümceği andırıyordu.

Yarı elfın savurduğu tekmeyle, Tatar yayı Fenn'in uzanamayacağı bir köşeye uçtu. Yarı elf, yerde sürünmeye çalışan Fenne aldırmadan, masanın üzerindeki kâğıtları hızla karıştırdı. Dikkatini, sarışın genç bir kadını resmeden pirinç çerçeveli bir minyatür çekti. Minyatürü, üzerine tutturulmuş kâğıtla birlikte aldı.

Diğer haydut, çelik bilyenin isabet ettiği kişiyi bırakıp yaklaştı. Yarı elf, soran gözlerle kaşlarını kaldırdı. Haydut, başını hayır anlamında salladı.

Yarı elf, minyatürü masadan aldığı evraklarla birlikte cebine soktu. Sonra kupadan eline birkaç tüylü kalem alıp mum alevinde tutuşturdu. Tüylerin iyice yanması için ağır ağır çevirdi sonra masanın üzerindeki parşömen yığınının ortasına fırlattı ve bir anda alevler parladı.

Fenn, korkunç bir çığlık attı.

Uzun boylu yarı elf, tutuşmuş masadan, mürekkep çıkarıcı sıvıyla dolu şişeyi aldı, yerde kıvranan sakat adamın yanına yaklaşıp şişenin içindeki sıvının tamamını üzerine boşalttı. Fenn, sarsılarak ağlamaya başladı. Haydut, raflardan birinden bir tomar parşömen alıp sakat adamın üzerine fırlattı.

Masanın üzerindeki alevler tavana yükselmişti artık. İçinde mürekkep çıkarıcı olan daha küçük bir şişe boğuk bir gürültüyle patladı, alevler rafları sarmaya başladı. Fenn susmadan ağlıyordu. Uzun boylu yarı elf, yanan masadan uzaklaştı, kâğıtlardan rulo yapıp tutuşturdu. Öteki haydut, sakat adamın üzerine bir kâğıt destesi daha attı.

Fenn ağlıyordu.

Yarı elf, elinde yanan kâğıt rulosuyla yanına yaklaştı.

Codringher’in, siyahbeyaz tüylü kedisi evin yakınındaki alçak bir duvarın üzerine oturdu. Sarı göz bebeklerine, sakin geceyi günün korkunç bir taklidine çevirmiş alevler yansımıştı. Mahalle çığlıklarla sarsıldı. "Yangın var! Yangın var! Su getirin!" İnsanlar binaya doğru koşmaya başladılar. Kedi taş kesilmiş, halkı şaşkınlık ve küçümsemeyle izliyordu. Bu ahmaklar, onun az önce güçlükle kurtulduğu cehenneme girmeye çalışıyorlardı anlaşılan.

Codringher’in kedisi kayıtsızca arkasını döndü ve kana bulanmış patisini yeniden yalamaya koyuldu.

Ciri, kan ter içinde uyandı. Tırnaklarını yorgana öylesine geçirmişti ki canı yanıyordu. Çevresi sessizliğe ve hoş bir karanlığa gömülmüştü. Odayı dolduran karanlığı, ay ışığı huzmesi hançerle yarar gibi yarmıştı.

Yangın. Alevler. Kan. Kâbus... anımsayamıyorum, hiçbir şey anımsayamıyorum.

Geceyi dolduran havayı derin derin içine çekti. Boğucu sıcaklık geçmişti. Ciri bunun nedenini biliyordu.

Koruyucu büyü etkisini kaybetmişti.

Bir şey oldu, diye düşündü Ciri. Yataktan fırlayıp hızla giyindi. Kemerine küçük hançerini de taktı. Kılıcı yanında değildi, Yennefer elinden almış ve saklaması için Dandelion'a vermişti. Ozan uyuyor olmalıydı, Loxia'da çıt çıkmıyordu. Ciri, onu gidip uyandırmayı aklından geçirirken birden kulaklarının şiddetle zonkladığını hissetti ve kanının akışını duydu.

Pencereden içeri giren ay ışığı huzmesi yola dönüşmüştü. Yolun sonunda, çok uzakta bir kapı vardı. Kapı açıldı ve ardında Yennefer göründü.

"Gel."

Büyücü kadının arkasında başka kapılar da açıldı, art arda, birer birer. Sonu gelmeyen kapılar. Karanlıkta sütunların simsiyah siluetleri belirdi. Ayrıca heykellerin belki de. Rüya görüyorum, diye düşündü Ciri ama kendi düşüncesine kendisi de inanmadı. Rüya görüyorum. Yol değil bu, ışık, ışık huzmesi. Üşerindeyürüneme^ ki...

"Gel."

Ciri denileni yaptı.

Witcher'ın akıldışı vicdanı, yaşamın gerçeklerine ters düşen ilkeleri olmasa aşağıdaki olayların çoğu bambaşka seyrederdi. Hatta birçoğu hiç gerçekleşmezdi belki de. İşte o zaman dünya tarihi bambaşka bir seyir izlerdi.

Ama dünya tarihi seyrettiği gibi seyretti ve bu, bütünüyle Witcher'ın kuşkuları nedeniyle böyle oldu. Sabah uyanıp işeme ihtiyacı duyduğunda herkesin yaptığını yapmadı; balkona çıkıp ihtiyacını Hint teresi saksısının içine gidermedi. Vicdanlıydı o. Derin derin, hiç hareket etmeden, hatta

soluk almıyormuş gibi uyuyan Yennefer’i uyandırmamak için usulca giyindi. Odadan çıkıp bahçeye indi.

Davet sürüyordu ama ona doğru ulaşan seslere bakılırsa davetlilerin yalnızca bir kısmı kalmıştı. Balo salonunun pencerelerinden hâlâ yayılan ışıklar, kemeraltına ve şakayık bahçesine vuruyordu. Witcher böylece biraz daha ilerleyip sık çalıların arasına girdi. Ağır ağır aydınlanan göğe, ufkun sabah kızıllığına boyandığı noktaya baktı.

Önemli şeyleri düşünerek geri döndüğü sırada Witcher madalyonu şiddetle sarsılmaya başladı. Madalyonu eliyle kavrayıp titreşimin bütün bedenine yayılmasını duyumsadı. Hiç kuşku yoktu, birisi Aretuza’da büyü yapıyordu. Geralt kulaklarını dikti ve sarayın sol kanadındaki sütunlu yoldan boğuk çığlıklar, patırtılar ve gümbürtüler duydu.

Onun yerinde başkası olsa duraksamadan geri döner, hızlı adımlarla kendi yoluna gider ve hiçbir şey duymamış gibi yapardı. Gelgelelim Witcher vicdan sahibiydi ve yaşamın gerçeklerine ters düşen ilkelere göre hareket ederdi.

Sütunlu yola ve koridora ulaştığında kendini bir mücadelenin ortasında buldu. Kurşuni ceketler giymiş birkaç ajan, yere savrulmuş, pek uzun boylu olmayan bir büyücüyü etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. Direktifleri Redanya Kralı Vizimir’in gizli servis şefi Dijkstra veriyordu. Geralt da harekete geçemeden etkisiz hale getirildi; kurşuni ceketler içindeki diğer iki ajan onu duvara bastırmış, üçüncü ajan da partizan mızrağının üç uçlu bıçağını göğsüne dayamıştı.

Bütün ajanların üzerinde Redanya kartalının simgelendiği birer göğüs zırhı vardı.

Dijkstra, Geralt’a yaklaşırken, "Buna, ‘Boka basmak,’ derler," dedi kısık sesle. "Senin, Witcher, bu iş için doğuştan bir yeteneğin olsa gerek. Sakin dur ve kimsenin dikkatini üzerine çekmemeye çalış."

Redanyalılar, büyücüyü sonunda etkisiz kılmışlardı. Ellerini sıkıca tutup ayağa kaldırdılar. Büyücü, konsey üyesi Artaud Terranova’ydı.

Ayrıntıların görülebilmesini sağlayan ışık, Keira Metz'in başının üzerinde asılı duran küreden yayılıyordu. Geralt, büyücü kadınla o akşam davette sohbet etmişti. Onu tanıyamamıştı çünkü üzerindeki uçuşan tülleri, sert bir erkek giysisiyle değiştirmiş ve beline bir hançer takmıştı.

"Bağlayın onu," diye buyurdu büyücü kadın. Elinde mavi demirden yapılmış kelepçeler şakırdıyordu.

"Sakın onları bana takmaya kalkışma!" diye kükredi Terra- nova. "Sakın diyorum, Metz! Ben konsey üyesiyim!"

"İdin. Şimdi sıradan bir hainsin artık. Ve de hain muamelesi göreceksin."

"Sen de iğrenç bir orospusun, sen..."

Keira bir adım geri çekildi, kalçalarını hafifçe salladı ve adamın yüzüne bütün gücüyle bir yumruk indirdi. Büyücünün başı arkaya doğru öylesine savruldu ki Geralt bir an için başın bedenden ayrıldığı hissine kapıldı. Ağzından ve burnundan kanlar fışkıran Terranova, onu tutan adamların kollarına yığıldı. Büyücü kadın, hız aldığı halde ikinci yumruğu savurmadı. Witcher, kadının parmakları arasında parıldayan pirinç muştayı fark etti ama şaşırmadı. Keira ufak tefek bir kadındı, çıplak yumruğuyla böyle bir darbe indirmesi olanaksızdı.

Geralt yerinden kımıldamadı. Ajanlar onu sımsıkı tutmuş partizan mızrağının ucunu göğsüne bastırıyorlardı. Geralt karar veremiyordu, acaba özgür olsa hareket eder miydi? Acaba ne yapması gerektiğini bilir miydi?

Redanyalılar, büyücünün kollarını arkaya doğru büküp kelepçelediler. Terranova çığlık attı, tepinmeye başladı, kıvrandı, midesini ağzına getiren bulantının etkisiyle hırıltılar çıkardı. Geralt, kelepçelerin hangi malzemelerden yapıldığını hemen anlamıştı. Belli ki demir ve dimerityum alaşımı kullanılmıştı; dimerityum, büyü yeteneklerini baskılama gücüne sahip nadir bir madendi. İşte bu baskılama, büyücüler üzerinde oldukça ağır yan etkiler yaratıyordu.

Keira Metz başını kaldırdı ve alnına düşen saçları geriye itti. İşte o sırada Geralt'ı fark etti.

"Lanet olsun, ne yapıyor o burada? Nasıl geldi ki?"

"İçeri daldı," dedi Dijkstra istifini bozmadan. "Onun içeri dalmak gibi bir yeteneği var. Ne yapayım ben bunu şimdi?" "Gözünü üzerinden ayırma. Şu an hiç zamanım yok."

Keira hızlı adımlarla uzaklaştı, Terranova'yı sürükleyen Redanyalılar da arkasından geldi. Gün ışımaya başladığı için etraf hızla aydınlansa da ışık saçan küre, büyücü kadının gittiği yöne doğru süzülmeye devam ediyordu. Dijkstra'nın bir işareti üzerine ajanlar Geralt'ı bıraktılar. Casus yaklaşıp Witcher'm gözlerinin içine baktı.

"Sükûnetini sakın bozma."

"Ne oluyor burada? Ne..."

"Ve de kesinlikle sus."

Az sonra Keira Metz geri döndü ama yalnız değildi. Yanında, Geralt'a dün akşam Ban Ardlı Detmold olarak tanıtılan sarışın büyücü vardı. Witcher'ı görünce sövmeye başladı ve yumruğunu ayasına vurdu. "Lanet olsun! Yennefer'in kendine seçtiği herif mi bu?"

"Ta kendisi," dedi Keira. "Rivyalı Geralt. Sorun, Yennefer'le yakınlık durumunu bilmiyor olmamda..."

"Ben de bilmiyorum," dedi Detmold omuz silkerek. "Ama her durumda herif işin içinde. Çok fazla şey gördü. Philippa'ya götürün onu, kararı o verir. Ellerini ayaklarını bağlayın."

"Gerek yok," dedi Dijkstra umursamaz gibi yaparak. "Sorumluluğunu ben üstleniyorum. Olması gereken yere ben götürürüm onu."

Detmold başım salladı. "Mükemmel olur. Çünkü zamanımız kalmadı. Gel, Keira, yukarıda işler karışıyor."

"Gergin bir durum," diye mırıldandı Redanyalı casus, gidenlerin arkasından bakarken. "Deneyimsizler, bütün mesele bu. Darbeler ve komplolar pancar çorbası gibidir. Soğuk yenir. Gidelim, Geralt. Sakın unutma: Sakin

olacaksın, terbiyeni koruyacaksın, yaramazlık yapmayacaksın. Ellerini ayaklarını bağlatmadığım için beni pişman etme."

"Burada neler dönüyor, Dijkstra?"

"Tahmin edemiyor musun?" Casus yanında yürüyor, üç Re- danyalı da arkalarından geliyordu. "Dürüst ol, Witcher, buraya neden çıkageldin?"

"Hint teresini soldurmak istememiştim."

"Geralt." Dijkstra ters ters baktı. "Burnuna kadar boka battın. Yukarı çıktın ve başını kurtardın, oysa ayakların henüz yere basmıyor. Biri sana elini uzatıyor ve aynı çukura düşüp boka bulanmayı göze alıyor. Yani şu aptal şakalara son ver artık. Seni buraya Yennefer yolladı, değil mi?"

"Hayır. Yennefer sıcak yatağında uyuyor. Bu seni tatmin eder mi?"

Devi andıran casus bir anda arkasına döndü, Witcher'i omuzlarından yakalayıp koridorun duvarına bastırdı. "Hayır, tatmin etmez, lanet olası budala," diye tısladı. "Aklı başında, krallarına sadık olan büyücülerin bu gece uyumadıklarını hâlâ anlamadın mı? Hatta yataklarına bile yatmadıklarını? Sıcak yataklarında

Nilfgaard'ın satın aldığı hainler uyuyor. Bir süre sonra darbe yapmayı planlayan satılık varlıklar... Planlarının açığa çıktığını, amaçlarının anlaşıldığını bilmiyorlardı. Ama şimdi sıcak yataklarından çıkarılıyor ve çenelerine muşta yiyorlar, bileklerine dimerityumdan kelepçeler geçiriliyor. Hainlerin işleri bitti,

anlıyor musun? Onlarla birlikte batıp gitmek istemiyorsan salağa yatmaktan vazgeç! Dün akşam Vilgefortz mu kanına girdi? Ya da daha önce Yennefer? Konuş! Çabuk ol, yoksa boklar ağzına dolmaya başlayacak!"

"Pancar çorbası, Dijkstra," diye anımsattı Geralt. "Beni Philippa'ya götür. Sakin olacaksın, terbiyeni koruyacaksın, yaramazlık yapmayacaksın."

Casus, Geralt'ı bıraktı, bir adım geri çekildi. "Gidelim," dedi soğuk bir sesle. "Şu merdiveni çıkalım. Ama bu konuşma henüz bitmedi. Sana söz

veriyorum."

Koridorların birleştiği nokta, kubbeyi taşıyan sütunlardan birinin altı fenerler ve büyülü kürelerle aydınlanmıştı. Redanyalılar ve büyücüler burada toplanmıştı. Büyücülerin arasında Radcliffe ve Sabrina Glevissig gibi divan üyeleri de bulunuyordu. Sabrina, tıpkı Keira Metz gibi kurşuni erkek giysileri içindeydi. Geralt, gözlerinin önünde gerçekleşen darbede, tarafların giysilerinden ayırt edilebildiklerini kavramıştı.

Triss Merigold yere diz çökmüş, kan gölünün içinde yatan bir bedenin üzerine eğilmişti. Geralt, yerde yatanın Lydia van Bredevoort olduğunu anladı. Kadını saçlarından ve ipek elbisesinden tanımıştı. Yüzünden tanıması olanaksızdı çünkü geriye kalan yüz değildi artık. Gördüğü, korkunç ve berbat bir kuru kafaydı, yanağının yarısına kadar dişler dışarı taşmış, çökmüş çene kemikleri fırlamıştı.

"Ört üzerini," dedi Sabrina Glevissig donuk bir sesle. "Onun ölümüyle birlikte illüzyon uçup gitti. Lanet olsun, üzerine bir şey örtün!"

"Nasıl oldu bu, Radcliffe?" diye sordu Triss ve Lydia nm göğüs kemiğinin altına saplanmış olan hançerin altın kaplama sapından elini çekti. "Nasıl olabildi bu? Kayıp vermeden yapılacaktı bu iş!" "Bize saldırdı," diye mırıldandı büyücü başını öne eğerek. "Vilgefortz götürülürken üzerimize atladı. Boğuşma yaşandı... Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum... Bu onun kendi hançeri." "Kapatın kadının yüzünü!" Sabrina sertçe arkasına döndü. Geralt'ı görünce, yırtıcı hayvanlarınkini andıran gözleri antrasit gibi parladı. "Bu nasıl gelmiş buraya böyle?"

Triss yıldırım hızıyla ayağa fırlayıp Witcher'a doğru atıldı. Geralt, kadının ayasının yüzünün önüne dayandığını gördü. Sonra bir şimşek çaktı ve Geralt usulca karanlıklara gömüldü. Yakasında bir el ve şiddetli bir sarsılma hissetti.

"Tutun onu, yoksa düşecek." Triss'in sesi doğal değildi, içinde yapmacık bir öfke barındırıyordu. Geralt'ı bir kez daha çekiştirince Witcher kendini bir an onun tam önünde buldu.

Kadının aceleyle, "Bağışla," diye fısıldadığını duydu. "Mecburdum."

Dijkstra’nm adamları Geralt’ı tuttular.

Witcher başını oynattı ve kendini başka duyu boyutlarına geçirdi. Koridorlar hareketlenmişti, hava dalga dalga yayılıp bazı kokular getiriyordu. Ve de sesler. Sabrina Glevissig sövüyordu. Triss onu yatıştırmaya çalışıyordu. Kışla gibi kokan Redanyalılar yerde ipek elbisesi hışırdayan cansız bir beden sürüklüyorlardı. Kan. Kan kokusu. Ve ozon kokusu. Sihir kokusu. Heyecanlı sesler. Gergin atılan adımlardan yayılan topuk sesleri.

"Acele edin! Çok uzun sürdü bu iş! Garstang’a çoktan ulaşmış olmalıydık!"

Philippa Eilhart. Heyecanlı.

"Sabrina, acilen Marti Sodergren’i bul. Gerekirse git yatağından kaldır. Gedymdeith’in durumu kötü. Enfarktüs gibi görünüyor. Onunla Marti ilgilensin. Ama hiçbir şey anlatma ne ona ne de yanında yatan kişiye. Triss, Dorregaray’ı, Drithelm’i ve Carduin’i bul ve Garstang’a götür."

"Niçin?"

"Kralları temsil ediyorlar. Etlıain ve Esterad eylemimiz ve sonuçları hakkında bilgilendirilsin. Onlara sen eşlik edeceksin. Triss, eline kan bulaşmış! Kimin?"

"Lydia."

"Lanet olsun. Ne zaman? Nasıl?"

"Nasıl olduğu önemli mi?" Sakin ve buz gibi bir ses. Tissaia de Vries. Elbise hışırtısı. Tissaia’nm üzerinde tuvalet var. İsyancı üniforması değil. Geralt kulaklarını dikti ancak dimerityumdan yapılmış kelepçe şakırtıları duyamadı.

"Sarsılmış numarası mı yapıyorsun?" diye sordu Tissaia. "Çaresizi mi oynuyorsun? İsyan tezgâhlanırsa, geceleri içeri silahlı ajanlar alınırsa kurban vermeyi de hesaba katmak gerekir. Bir ay önce Artaud’un yüzünün

darmadağın edildiğini gördüm. Daha kaç kurban verilecek, Philippa Eilhart?"

"Bilmiyorum," dedi Philippa sert bir tonda. "Ve geri adım atmayacağım."

"Elbette. Sen hiçbir şeyden geri adım atmazsın."

Hava titredi, topuklar bildik bir ritimde yere vurdu. Philippa, Geralt'a doğru yürüdü. Dün akşam kendilerine havyar ziyafeti çekmek üzere Aretuza'daki salonun içinden geçtikleri sırada Geralt, Philippa'nın gergin adımlarının ritmini beynine kazımıştı. Tarçın ve Hint sümbülü kokularını da anımsamıştı. Bu koku şimdi soda kokusuyla karışmıştı. Geralt, her türlü darbe ve devirme eyleminde kesinlikle payı olmadığını biliyordu ama kendine bir soru sordu: Eğer onlara katılmış olsaydı, öncesinde dişlerini fırçalamayı düşünür müydü acaba?

"Seni görmüyor, Phil," dedi Dijkstra sözüm ona önemsemeden. "Hiçbir şey görmüyor ve görmedi. O güzel saçlı gözlerini kör etti onun."

Geralt, Philippa'nın soluğunu duydu, her hareketini hissetti ama çaresiz taklidi yapabilmek için başını beceriksizce oynattı.

Ama büyücü kadını aldatmak kolay değildi. "Numara yapma, Geralt. Triss senin gözlerini sımsıkı yapıştırdı ama henüz aklını değil. Seni hangi mucize getirdi buraya?"

"Rastgele geldim. Yennefer nerede?"

"Ne mutludur hiçbir şey bilmeyenler." Philippa'nın sesinde alay yoktu. "Çünkü daha uzun yaşarlar. Triss'e minnet duy. Hafif bir büyü uyguladı, gözlerin birazdan açılacak. Görmemen gerekenleri görmedin. Onu gözünün önünden ayırma, Dijkstra. Birazdan döneceğim."

Yine bir hareket oldu. Sesler. Gür sesli soprano Keira Metz, Radcliffe'in genizden gelen kalın sesi. Redanya botlarının yere vurması. Ve Tissaia de Vries'in gürlemesi.

"Bırakın kadını! Nasıl cesaret ettiniz buna! Ona bunu nasıl yapabildiniz?"

"Bir hain o!" dedi Radcliffe, yine genizden.

"Asla inanmam buna!"

"Et tırnaktan ayrılmaz." Buz gibi sesiyle Philippa Eilhart. "İmparator Emhyr, elflere özgürlük vadetti. Bir de kendilerine ait, bağımsız bir devlet. Burada, bu topraklarda. Tabii insanlar katledildikten sonra. Bu da bizi anında ele vermesine yetti bunun!"

"Yanıt ver!" dedi Tissaia de Vries, sinirliydi. "Kadına yanıt ver, Enid!"

"Yanıt ver, Francesca."

Dimerityumdan yapılmış kelepçelerin şangırtısı. Ve Francesca Findabair'in elf aksanıyla şarkı söylemesi, Vadili Papatya'nın, dünyanın en güzel kadınının...

"Va vort a me, Dh'oine. N'aen te a dice'n."

"Bu kadarı yeter mi, Tissaia?" Philippa'nın sesi, havlar gibiydi. "İnandın mı bana şimdi? Sen, ben, hepimiz onun gözünde daima Dh'oine idik, insandık ve o, Aen Seidhe bu insanların yüzüne bakmazdı. Sen peki, Fercart? Vilgefortz ve Emhyr sana ne vadettiler de hain olmaya karar verdin?"

"Cehenneme git, geri zekâlı."

Geralt soluğunu tutuyordu ama birinin yanağına vuran muşta sesi kulağına gelmedi. Philippa, kendine Keira'dan daha çok hâkimdi. Ya da muştası yoktu.

"Radcliffe, hainleri Garstang'a götür! Detmold, Üstat de Vries'in girmesi için kolunu uzat. Gidin. Birazdan ben de geleceğim."

Adımlar. Tarçın ve Hint sümbülü kokuları.

"Dijkstra."

"Hazırım, Phil."

"Adamlarına burada ihtiyaç kalmadı. Loxia’ya dönsünler." "Ama emin misin..."

"Loxia’ya, Dijkstra!"

"Emredersiniz, hanımefendi." Ajanın sesinde alay vardı. "Köylüler gidiyorlar, görevlerini yerine getirdiler. Bundan sonrası doğrudan büyücülerin işi. Bu yüzden ben de zatıalinizin güzel gözlerinin önünden derhal çekileceğim. Darbeye destek verdiğim ve katıldığım için teşekkür beklememiştim ancak zatıalinizin beni şükranla anımsayacağından hiç kuşkum yok."

"Kusura bakma, Sigismund. Desteğin için teşekkür ederim." "Rica ederim, zevkle yaptım. Hey, Voymir, adamları topla. Beşi benimle olacak. Kalanını aşağıya indir ve ‘Degens’ gemisine bindir. Ama sessiz sedasız, parmak uçlarına basarak, gürültü patırtı koparmadan. Arka yollardan. Loxia’da ve limanda kimse ağzını açmasın! İş başına!"

"Hiçbir şey görmedin, Geralt," diye fısıldadı Philippa Eilhart ve Witcher’i tarçın, Hint sümbülü ve soda kokularına boğdu. "Hiçbir şey de duymadın. Vilgefortz’la asla konuşmadın. Dijkstra seni şimdi Loxia’ya götürecek. Her şey... her şey bittikten sonra seni orada bulmaya çalışacağım. Sana dün bir söz verdim ve sözümde duracağım."

"Yennefer’e ne oldu?"

"Bu onda sabit fikir haline gelmiş galiba." Dijkstra ayaklarını sürüyerek geri döndü. "Yennefer, Yennefer... Fenalık geldi artık. Bırak, uğraşma onunla, Phil. Daha önemli işlerimiz var. Vilgefortz’da bulmayı umduğumuz şey bulundu mu?"

"Elbette. Al lütfen, bu senin."

"Oo!" Kâğıt hışırtıları. "Oo, oo! Çok güzel. Dük Nitert. Muhteşem. Baron..."

"İsimleri açıklama. Çok rica ederim, Dreiberg’e döndüğünde hemen infazlara başlama. Zamansız bir skandala yol açma." "Kaygılanma. Bu

listedeki Nilfgaard altınlarına pek düşkün olan çocuklar güvendeler. Şimdilik. Onlar benim sevgili kuklalarım olacak, iplerini daima elimde tutacağım. Sonra da o ipleri bir güzel boyunlarına geçireceğim... İlginçmiş, başka mektuplar da var mı? Kaedwen, Temerya ve Aedirn hainleri? Şu yazıya göz atmak isterdim. Hiç değilse göz ucuyla..."

"Biliyorum, hem de çok isterdin. Ama bu seni ilgilendirmez. Bu mektupları Radcliffe ve Sabrina Glevissig temin ettiler, ne yapacaklarını da onlar bilir. Hadi, şimdi hoşça kal. Acelem var." "Phil."

"Evet."

"Witcher'a görme yetisini geri ver. Merdivende tökezlemesin."

Aretuza nın balo salonunda davet devam ediyordu ancak geleneksel ve samimi bir havaya dönmüştü. Masalar bitiştirilmişti, büyücü kadın ve erkekler bir yerlerden sandalyeler, koltuklar ve tabureler bulup getirmişler ve bunların üzerinde kendilerini eğlenceye kaptırmışlardı. Bu eğlencelerin çoğu ölçüsüzlük içinde geçiyordu. Bir şnaps fıçısı çevresinde toplanmış olan büyükçe bir grup, içiyor, sohbet ediyor ve yüksek sesle kahkahalar atıyordu. Az önce güzide lokmaları kibarca gümüş çatallara alan kişiler şimdi hiç çekinmeden kuzu kaburgalarına iki elleriyle sarılmışlardı. Birkaç kişi, çevrelerine aldırmadan iskambil oynuyordu. Birileri de uyuyordu. Bir çift, çekildikleri köşede kendilerinden geçmiş şekilde öpüşüyordu, ihtiraslarına bakılırsa bu yakınlaşma öpüşmeyle kalmayacaktı.

"Şunların haline bak, Witcher." Dijkstra, sütunlu koridorun korkulukları üzerine eğilmiş, büyücüleri yukarıdan izliyordu. "Kendilerini köy gençleri gibi eğlenceye kaptırmışlar. Oysa bu arada divanları, konseylerinin neredeyse tamamını kıstırdı ve ihanet, Nilfgaard'a yanaşma suçundan hepsini yargılıyor. Şu çifte bak hele! Birazdan kendilerine sakin bir köşe arayacaklar ve onlar düzüşmeyi bitirmeden Vilgefortz asılmış olacak. Ah, bu dünya çok tuhaf..."

"Kapa çeneni, Dijkstra."

Loxia'ya giden yol, zikzak çizen merdivenlerle dağın eteğine gömülmüştü. Merdivenler bakımsız çitlerle, kenarlarda yer alan çiçek yatakları ve büyük

kovalara yerleştirilmiş ve kurumaya yüz tutmuş sabır otlarıyla çevrili terasları birbirine bağlıyordu. Önlerinden geçtikleri teraslardan birinde Dijkstra durdu, taştan oyulmuş, ağızlarından su akan kimera kafalarının sıralandığı duvarın önüne gitti. Sonra eğildi, uzun uzun su içti.

Witcher, korkuluklara doğru yürüdü. Deniz, altın sarısı bir ışıltıyla parlıyordu, göğün rengi Şeref Koridoru'ndaki tablolarda olduğundan daha canlıydı. Geralt aşağıya doğru bakınca Aretuza'dan gönderilen Redanyalılardan oluşan küçük birliği gördü. Sıraya dizilmişler, limana doğru ilerliyorlardı. O sırada iki kayalık arasına kurulmuş küçük bir köprüden geçiyorlardı.

Geralt'ın dikkatini tek başına duran alacalı bir karaltı çekti ansızın. Karaltı hızlı hareket ettiği için göze batıyordu. Üstelik Redanyalılarla aksi yönde yol alıyordu. Yukarıya, Aretuza'ya çıkıyordu.

Dijkstra, hafifçe öksürüp Witcher'ı dürttü. "Hadi bakalım, yola çıkan koşmalı."

"Acelen varsa kendin gidersin."

"Öyle ya." Ajan, yüzünü buruşturdu. "Sen de yeniden yukarıya, Yennefer'ini kurtarmaya gideceksin. Ve sarhoş bir cüce gibi ortalığı karıştırırsın. Loxia'ya gidiyoruz, Witcher. Sakın kafan karışmasın. Sana bayıldığım için mi seni Aretuza'dan çıkardığımı sanıyorsun yoksa? Hiç ilgisi yok. Seni oradan çıkardım çünkü ihtiyacım var sana."

"Ne için?"

"Budala ayağına mı yatıyorsun? Aretuza'da, Redanya'nm önde gelen soylarına mensup on iki genç kız okuyor. Saygıdeğer rektör hanım Margarita Laux-Antille'le sürtüşmeyi göze alamam. Yennefer'in Thanedd'e getirdiği Cintra Prensesi Cirilla'yı bana vermeyecektir. Sana verir oysa. Böyle bir ricada bulunursan tabii." "Böyle bir şey yapacağımı nereden çıkarıyorsun peki?" "Cirilla'nın güvenliğine önem verdiğin gibi gülünç bir varsayımdan. Kız, benim korumam altında, yani Kral Vizimir'in koruması altında güvende olacaktır. Dreiberg'de. Ters laflarını kendine sakla şimdi. Evet, kralların başlarda kızla ilgili pek hoş planları olmadığını biliyorum.

Ama değişti bu. Canlı, sağlıklı ve güvendeki bir Cirilla'nın yaklaşan savaşta on alay ağır süvariden daha değerli olduğu artık ortaya çıktı. Kızın ölüsünün beş para etmeyeceği biliniyor."

"Philippa Eilhart'ın senin niyetinden haberi var mı?"

"Yok. Kızın Loxia'da olduğunu bildiğimden bile haberi yok. Benim sevgili Phil'im başını dik tutuyor ama Redanya kralı hâlâ Vizimir. Ben, Vizimir'in emirlerini yerine getiriyorum, büyücüler arasındaki çekişmeler hiç umurumda değil. Cirilla, 'Degens' gemisine binip Novigrad'a gidecek, ben de oradan atıma atlayıp Dreiberg'in yolunu tutacağım. Ve kız güvende olacak. İnanıyor musun bana?"

Witcher, kimera kafalarının birine doğru eğildi, canavar yutağını andıran ağızdan şırıldayan sudan biraz içti.

Dijkstra onun önünde dikilip, "İnanıyor musun bana?" diye tekrarladı.

Geralt doğruldu, ağzını sildi ve Dijkstra'ya var gücüyle bir yumruk indirdi. Ajan sendeledi ama devrilmedi. Yakınında ayakta duran Redanyalı da Witcher'i yakalamak için sıçradı ama elini boşa attı, sonra oturdu, kan ve bir diş tükürdü. Bunun üzerine bütün adamlar onun üzerine atladı. Bir arbede, karmaşa ve itiş kakış başladı, Witcher'in amacı işte tam da buydu.

Redanyalılardan biri başını kimeranın taş kafasına çarptı ve yutağından akan su aynı anda kırmızıya boyandı. İkinci adam nefes borusunun üstüne öyle bir darbe yedi ki sanki cinsel organı koparılmış gibi kıvranmaya başladı. Gözüne dirsek isabet eden üçüncü bir adam inleyerek kaçmaya başladı. Dijkstra, kollarını Witcher'a doladı ama Geralt, ayağına attığı şiddetli bir tekmeyle onu uzaklaştırdı. Ajan, korkunç bir sesle uludu ve tek ayak üzerinde zıplayarak yürekler acısı bir görüntü sergiledi.

Bir sonraki ajan, kamasını Witcher'a saplamayı hedeflese de darbesini ancak havaya indirebildi. Geralt, onu bir eliyle dirseğinden, diğer eliyle de bileğinden yakaladığı gibi ters çevirdi, derken ayağa kalkmaya çalışan iki adamı daha yere çarptı. Ajan güçlüydü, kamasını elinden atmayı aklının ucundan bile geçirmiyordu. Geralt, elini daha da sıkıp adamın kolunu çatır çutur kırdı.

Hâlâ tek ayak üstünde seken Dijkstra, partizan mızrağını yerden alıp Witcher'i üç uçlu bıçağıyla duvara çivilemeye çalıştı. Geralt geri çekildi, tahta sapı iki eliyle birden kavradı ve bilginlerin bildiği kaldırma yasasını kullandı. Ajan, gözlerinin önünde tuğlaların ve duvarların yükseldiğini görünce, partizan mızrağını elinden bıraktı ancak kasıklarının, ağzından şu fışkırtan kimera kafasına küt diye çarpmasını engelleyemedi.

Geralt, bir sonraki ajanı yere devirmek için partizan mızrağını kullandı, ardından gövdesini yere sapladı, bir tekmeyle kırarak, silahının kılıç boyuna ulaşmasını sağladı. Copunu, ata biner gibi kimera üzerinde oturan Dijkstra'nın boğazına salladı, ardından kırık kollu ağlayan serseriyi susturdu. Doublet'sinin dikişleri koltuk altından çoktan patlamıştı, Witcher kendisini daha iyi hissediyordu.

Ayakta kalabilen son it de partizan mızrağıyla saldırıya geçti çünkü silahının uzunluğunun ona bir avantaj sağlayacağını düşünüyordu. Ancak Geralt'ın, burun köküne indirdiği yumruğun etkisiyle kendini bir anda sabır otu kovasının içinde otururken buldu. Olağanüstü inatçı olan bir başka Redanyah, Witcher'm bir bacağını yakalayıp dişlerini geçirdi. Canı yanan Witcher sinirlendi ve sıkı bir tekmeyle adamın ısırma becerisini elinden aldı.

Derken Dandelion merdivenlerden soluk soluğa inmeye başladı, olanları görür görmez rengi attı.

"Geralt!" diye bağırdı bir an durduktan sonra. "Ciri kayboldu! Yok, gitmiş!"

"Bunu bekliyordum." Geralt saldırıp duran bir başka Redan- yalıya copuyla bir darbe savurdu. "Ne kadar geç kaldın, Dandelion! Sana dün söylemiştim, bir şey olursa, arkana bakmadan Aretuza'ya koş demiştim! Kılıcımı getirdin mi?"

"İkisini de!"

"Diğeri Ciri'nin kılıcı, sersem." Geralt, sabır otu saksısından kalkmaya çalışan ite bir yumruk daha indirdi.

"Ben kılıçtan anlamam," dedi şair, kesik kesik soluyarak. "Tanrılar adına, şunları pataklamayı bırak artık! Redanya kartlarını görmüyor musun? Bunlar Kral Vizimir'in adamları! Onlara saldırmak, hainlik ve isyan sayılır, bu yüzden zindanı bile boylarız..."

"İdam," diye kekeledi Dijkstra, hançerini çekmiş sallanarak yaklaşırken. "İkiniz de idam sehpasını boylayacaksınız..."

Daha fazla konuşamayıp dört ayak üzerine düştü çünkü partizan hançerinin kırık gövdesi başının yan tarafına çarpmıştı.

"Üzerimizden testere çarkı geçirecekler," dedi Dandelion yüzünü asarak. "Ama öncesinde kızgın kerpetenle lime lime edecekler."

Witcher, ajanın kaburgasını tekmeledi. Dijkstra, avlanmış geyik gibi yan döndü.

"Dörde bölecekler," dedi ozan.

"Sus, Dandelion. Kılıçları ver. Ve buradan kaybol, çabuk. Kaç bu adadan. Ne kadar uzaklara kaçabilirsen, kaç!"

"Ya sen?"

"Ben yukarıya dönüyorum. Ciri'yi kurtarmalıyım... Ve de Yennefer'i. Dijkstra, uslu uslu yat öyle ve hançeri rahat bırak!"

"Böyle kurtulacağını sanma," dedi ajan soluk soluğa. "Peşinden geleceğiz... Peşinden geleceğim..."

"Öyle olmayacak."

"Olacak. 'Degens'te elli adamım var..."

"Aralarında bir berber7 var mı?"

"Ha?"

Geralt, ajana arkadan yaklaştı, eğildi, adamın bir ayağını yakalayıp şak diye ters çevirdi. Sert bir takırtı duyuldu. Dijkstra avazı çıktığı kadar bağırdı, ardından bayıldı. Dandelion, kırılan kendi eklemiymiş gibi bağırdı.

"Dörde böldükten sonra beni ne yapacakları," diye mırıldandı Witcher, "hiç umurumda değil."

Aretuza'da çıt çıkmıyordu. Balo salonunda gürültü çıkaracak güçleri kalmamış birkaç kişi vardı. Geralt dikkat çekmek istemediği için salona girmedi.

Yennefer'le geceyi geçirdikleri odayı bulmakta biraz zorlandı. Sarayın koridorları gerçek bir labirentti ve hepsi birbirine benziyordu.

Bez bebek ona cam gözleriyle baktı.

Geralt yatağın üzerine oturup başını iki eliyle tuttu. Odanın zemininde kan lekesi yoktu. Ama elbise sandalyenin arkalığında asılıydı. Yennefer üzerini değiştirmişti. Üzerinde şimdi erkek giysisi, komplocuların üniforması mı vardı acaba?

Ya da onu iç çamaşırlarıyla götürmüşlerdi. Dimerityumdan yapılmış kelepçelerle...

7 Orta Çağ'da, ordularda görevli hekimler olmadığı için basit cerrahi müdahaleleri,

yanlarında kesici ve delici aletler taşıyan berberler yapardı, (ç. n.)

Şifacı Marti Sodergren bir pencere pervazında oturuyordu. Geralt'ın adımlarını duyunca başını kaldırdı. Yanakları gözyaş- larıyla ıslanmıştı.

"Hen Gedymdeith artık yaşamıyor," dedi ağlamaklı bir sesle. "Kalp. Hiçbir şey yapamadım. Beni neden bu kadar geç çağırdılar? Sabrina bana vurdu. Yüzüme vurdu. Neden? Neler oldu burada?"

"Yennefer'i gördün mü?"

"Hayır, görmedim. Beni rahat bırak. Yalnız kalmak istiyorum."

"Bana Garstang’a giden en kısa yolu göster. Lütfen."

Aretuza’nm üst tarafında çalılıkların örttüğü üç teras bulunuyordu, onların ötesinde dağın yamacı yürünmeyecek kadar dikleşiyordu. Dik yamacın tepesinde Garstang yükseliyordu. Sarayın kaidesi koyu renkli, her yeri dümdüz, kayalardan çıkan bir taş kütlesiydi. Ama birinci kattan başlayarak mermerleri ve pencereleri güneşte parıldıyor, kubbeleri altın sarısı ışıklar saçıyordu.

Garstang’a, oradan da zirveye çıkan kaldırım taşlarıyla döşeli yol, dağın çevresini yılan gibi sarıyordu. Ama kısa bir yol daha vardı; terasları birbirine bağlayan ve Garstang’ın hemen altında simsiyah bir tünel ağzında gözden kaybolan merdivenlerdi bu. Marti Sodergren, Witcher’a bu merdivenleri tarif etmişti.

Tünelin hemen arkasında bir köprü vardı, bir uçurumun üzerine kurulmuştu. Köprünün karşı tarafındaki basamaklar çok dikti ve bir dönemeçten sonra görülmüyordu. Witcher, adımlarını sıklaştırdı.

Merdiven korkuluğu tavus kuşu ve peri figürleriyle bezeliydi. Canlı gibiydiler. Hareket ediyorlardı. Witcher’in madalyonu şiddetle sarsılmaya başladı.

Geralt gözlerini ovuşturdu. Figürlerin hareket ettiği algısı, biçim değiştirmelerinden kaynaklanıyordu. Dümdüz taş, tuz ve rüzgârın aşındırdığı gözenekli, şekil verilmemiş bir kütleye dönüyor, hemen ardından kendini yeniliyordu.

Geralt bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Thanedd’i örten illüzyon zayıflıyordu, kaybolmak üzereydi. O küçük köprü de kısmen hayaliydi. Elek gibi delinmiş kamuflajın altındaki uçurum ve çok daha aşağılarda çağlayan şelale görünüyordu.

Basılacak yerleri gösteren siyah levhalar yoktu burada. Geralt köprüyü dikkatlice geçerken her adımını özenle attı ve zaman kaybettiği için içinden sövdü. Uçurumun karşı tarafına geçtiği sırada koşan birinin ayak seslerini duydu.

Onu hemen tanıdı. Merdivenleri koşarak inen, Cidaris Kralı Ethain'in emrinde çalışan büyücü Dorregaray'dı. Philippa Eilhart'm sözlerini anımsadı. Tarafsız kralları temsil eden büyücüler, gözlemci olarak Garstang'a davet edilmişti. Ama Dorregaray, sanki bu davet son anda iptal edilmiş gibi merdivenleri uçarak iniyordu.

"Dorregaray!"

"Geralt?" Büyücü soluk soluğaydı. "Ne yapıyorsun burada? Durma, kaç! Çabuk, aşağıya, Aretuza'ya!"

"Ne oldu?"

"İhanet!"

"Ne?"

Dorregaray ansızın büzüldü, tuhaf bir şekilde öksürmeye başladı, ardından öne, dosdoğru Witcher'ın üzerine devrildi. Geralt, onu tam tutacağı sırada büyücünün sırtına saplanmış kurşuni tüylerle bezeli bir okun sapını fark etti. Kucağında büyücüyle birlikte kendini yana doğru attı ve yaşamını kurtarmış oldu çünkü hemen arkasından fırlayan aynı özelliklerde ikinci ok gırtlağını delip geçmek yerine, taştan tavus kuşunun riyakâr bir ifadeyle gülümseyen yüzüne çarptı, burnundan ve yanağından birer parça kopardı. Witcher, Dorregaray'ı bıraktı ve merdiven boşluğunun arkasına geçti. Büyücü üzerine yığıldı.

Nişancılar iki kişiydi, ikisinin de berelerinde sincap kuyrukları sallanıyordu. Biri merdivenin yukarısında kalıp yayını gerdi, öteki ise kılıcını kınından çıkardı ve merdivenleri basamak atlayarak koşa koşa indi. Geralt, Dorregaray'ı üzerinden attı, sıçradı ve kılıcını çekti. Bir ok vınladı, Geralt okun ucunun yönünü kılıcının çevik bir darbesiyle değiştirerek vınlamayı kesti. Öteki elf yakınlaşmıştı ama okun yön değiştirdiğini görünce bir an duraksadı. Ama yalnızca bir an. Sonra Witcher'in üzerine çullandı, bir darbe indirmek için kılıcını kaldırdı. Elfin kılıcının kendi kılıcının yanından kayarak inmesi için kılıcını yana ve yukarı kaldırdı. Elf dengesini yitirdi, Witcher uçarcasına döndü ve kılıcım elfin kulağının tam altından boynuna sapladı. Yalnızca bir kez. Bir kez yeterliydi.

Yukarıda, merdivenin başında duran nişancı yayını bir kez daha gerdi ama okunu fırlatma şansı bulamadı. Geralt şimşek çaktığını fark etti, elf haykırdı, kollarını açtı, aşağıya doğru devrilip basamaklara küt diye çarptı. Tuniğinin sırtı alev almıştı.

Bir sonraki büyücü de merdivenleri koşarak inmeye başladı. Witcher'ı görünce durdu, ellerini havaya kaldırdı. Geralt, açıklama yapmakla zaman kaybetmeden kendini yere attı, zeminle bütünleşti ve alevler çıkaran yıldırım küresi üzerinden fişek gibi geçti ve tavus kuşu heykellerinden birini yıkıp toz haline getirdi.

"Yeter!" diye bağırdı Geralt. "Benim, Witcher!"

"Lanet olsun!" diye kükredi büyücü, koşarak yaklaşırken. Geralt, onu davette gördüğünü anımsamıyordu. "Seni şu elf haydutlarından biri sanmıştım. Dorregaray'a ne oldu? Yaşıyor mu?" "Sanırım, evet."

"Çabuk, köprünün karşı tarafına geçelim!"

Dorregaray'ı karşıya sürüklediler, şansları yaver gitmişti çünkü illüzyonun sarsılıp kaybolmaya başladığını aceleden fark edememişlerdi. Arkalarından gelen yoktu ama büyücü yine de kollarını havaya kaldırdı, büyülü sözler söyledi ve yeni bir yıldırım köprüyü yerle bir etti. Köprü taşları patır patır uçuruma doğru yuvarlandı.

"Bu onları biraz oyalar," dedi büyücü.

Witcher, Dorregaray'ın ağzından fışkıran kanları sildi. "Ciğerinden vurulmuş. Ona yardım edebilir misin?"

"Ben ederim," dedi Marti Sodergren soluk soluğa merdiveni tırmanırken. Aretuza'dan çıkmış, tünelden yukarıya doğru geliyordu. "Neler oluyor burada, Carduin? Kim vurdu onu?"

"Scioa'tael." Büyücü, alnını koluyla sildi. "Garstang'da kıyamet kopuyor. Lanet olası çete, her biri ötekinden daha iyi! Philippa geceleri Vilgefortz'a kelepçe takıyor, Vilgefortz ve Francesca Findabair adaya sincap getiriyorlar! Ama Tissaia de Vries... Lanet olsun, ortalığı birbirine kattı o!"

"Kopuk kopuk konuşma, Carduin!"

"Konuşarak zaman harcamayacağım! Loxia'ya kaçacağım, oradan kendimi hemen Kovir'e ışınlayacağım. Garstang'dakiler de birbirlerini karşılıklı gebertsinler! Bir anlamı kalmadı artık! Savaştayız! Bu çatışma, krallara Nilfgaard'la savaşmanın yolunu sonunda açabilmek için Philippa'nın başının altından çıktı! Lirya

Kraliçesi Meve ve Aedirn Kralı Demavend, Nilfgaard'ı kışkırttılar. Anlıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Geralt. "Ayrıca anlamak da istemiyoruz. Yennefer nerede?"

"Kesin artık!" diye bağırdı, Dorregaray'ın üzerine eğilmiş olan Marti Sodergren. "Yardım edin bana! Tutun onu sıkıca! Oku çıkaramıyorum!"

Ona yardım ettiler. Dorregaray inledi, titredi, ayrıca merdiven sarsıldı. Geralt, önce bunun Marti'nin şifa formülünden kaynaklandığını düşündü. Ama bu Garstang etkisiydi. Bir anda pencere camları patladı, sarayın pencerelerinden alevler ve yoğun dumanlar çıkmaya başladı.

"Hâlâ dövüşüyorlar." Carduin dişlerini gıcırdattı. "Dişe diş, büyüye karşı büyü bir çarpışma var..."

"Büyü mü? Garstang'da mı? Orada büyüleri etkisiz kılan bir atmosfer var ama!"

"Tissaia'mn eseri bu. Kimin tarafında yer alacağına ansızın karar verdi. Blokajı çözdü, atmosferi ortadan kaldırdı ve dime- rityumu nötralize etti. Bunun üzerine herkes birbirinin boğazına sarıldı! Bir tarafta Vilgefortz ve Terranova, öbür tarafta Philippa ve Sabrina... Sütunlar patladı, kubbeler çöktü. Derken Francesca yer altına bir kapı açtı, elf şeytanlar ansızın oradan çıkmaya başladı. Tarafsız olduğumuzu bağıra bağıra söyledik ama Vilgefortz gülüp geçti. Kendimize bir siper kuramadan Drithelm'in gözüne ok fırlattılar, Rejean'ı ise kirpi gibi şişlediler. Olayların devamını durup beklemedim. Marti, çok sürecek mi daha? Buradan kaçmalıyız!"

"Dorregaray yürüyemez." Şifacı kadın kanlı ellerini beyaz balo kıyafetine sildi. "Işınla bizi, Carduin."

"Buradan mı? Sen çıldırdın herhalde. Tor Lara çok yakın. Onun yaydığı dalgalar her türlü ışınlanmayı bozuyor. Buradan ışınlanmak olanaksız!"

"Yürüyemez dedim! Yanında kalmak zorundayım."

"Kal o zaman!" Carduin ayağa kalktı. "İyi eğlenceler sana! Ben canımı kurtaracağım! Kovir'e dönüyorum! Kovir tarafsız!" "İyi." Witcher, tünelde kaybolan büyücünün arkasından bakarken yere tükürdü. "Arkadaşlık ve dayanışma! Ama ben de yanında kalamam, Marti. Garstang'a gitmek zorundayım. Senin tarafsız kardeşin köprüyü uçurdu. Başka bir yol var mı?"

Marti Sodergren burnunu çekti. Sonra başını kaldırdı ve salladı.

Keira Metz tepesine çullandığında Geralt, Garstang surlarının altına ulaşmıştı bile.

Şifacı kadının ona gösterdiği yol, merdivenlerden zikzaklı bir patikanın bağlı olduğu asma bahçelerinden geçiyordu. Merdivenler sarmaşıklar ve yabani hanımeliyle kaplanmıştı, yapraklar tırmanmayı zorlaştırsa da önemli bir siper sağlıyordu. Geralt böylece kimseye görünmeden sarayın dibine kadar geldi. Kapıyı araladığı sırada Keira üzerine atladı ve ikisi birlikte çakaleriği çalılıklarına yuvarlandılar.

"Dişim kırıldı," dedi büyücü kadın, hafif peltek bir konuşmayla. Yüzü asıktı, üstü başı dağılmış, kirlenmiş, kirece ve kuruma bulanmıştı, ayrıca yanağı morarmıştı.

"Bacağım da kırıldı sanırım," diye ekleyip kan tükürdü. "Witcher'sin öyle mi? Senin üzerine mi düştüm? Hangi mucize sayesinde acaba?"

"Bunu ben de merak ettim."

"Terranova beni pencereden attı."

"Doğrulabiliyor musun?"

"Hayır, olmuyor."

"İçeri girmek istiyorum. Kimseye görünmeden. Nasıl yapabilirim?"

"Bütün Witcherlar," dedi Keira inleyerek, yine kan tükürüp dirseklerinin üzerine yaslanmaya çalıştı, "çılgın mıdır? Garstang'da çatışma var! Öylesine kızışmış ki tavanın sıvası dökülüyor! Belanı mı arıyorsun?"

"Hayır. Yennefer'i arıyorum."

"Hah!" Keira uğraşmayı bırakıp sırtüstü yattı. "Beni biri bu kadar sevsin isterdim. Taşı beni."

"Belki başka bir sefere. Acelem var."

"Taşı beni dedim! Sana Garstang yolunu göstereceğim. Terranova piçini yakalamalıyım. Ee, daha ne bekliyorsun? Girişi kendiliğinden bulamazsın, bulsan bile şu adi elfler işini bitirir. Yürüyemiyorum ama birkaç büyü yapabilecek durumdayım hâlâ. Yolumuza çıkan pişman olacaktır."

Witcher onu kucakladığında bir çığlık attı.

"Özür dilerim."

"Sorun değil." Keira kollarını Geralt'ın boynuna doladı. "Bacağım sızlıyor. Hâlâ onun parfümünden koktuğunu biliyor muydun? Hayır, o yöne değil. Sap ve bayır yukarı yürü. Tor Lara yönünde başka bir giriş daha var. Orada elf yoktur umarım... Ayyy! Dikkat et, lanet olsun!"

"Özür dilerim. Şu Scioa'taeller buraya nasıl geldi?"

"Yer altındaydılar. Thanedd'in altı tamamen oyuktur, koca bir mağara vardır, eğer nasıl yapacağını bilirsen bir gemiyle girebilirsin oraya. Bunun yöntemini biri anlatmıştı... Ayyy! Dikkat et, sarsma beni!"

"Özür dilerim. Yani Sincaplar deniz yoluyla geldiler. Ne zaman?"

"Ne bileyim ben! Belki dün, belki bir hafta önce? Biz kendimizi Vilgefortz'a saldırmaya hazırladık, Vilgefortz da bize. Vilgefortz,

Francesca, Terranova ve Fercart... Bizi fena aldattılar. Philippa, onların asıl meselelerinin konseyde iktidarı ele geçirmek ve krallar üzerinde etki kazanmak olduğunu sanıyordu. Ama onların dertleri, toplantıda bizi ortadan kaldırmakmış... Geralt, dayanamıyorum... Bacağım... Beni yatır, biraz uzanayım. Ahhh!"

"Keira, açık kırık bu. Kan pantolonundan geçmiş." "Çeneni kapa ve dinle. Şimdi konu senin Yennefer çünkü. Garstang'a ulaşıp görüşme salonuna girdik. Orada büyüye karşı bir blokaj vardır ancak dimerityum üzerinde etkili olmadığı için kendimizi güvende hissediyorduk. Bir tartışma başladı. Tissaia ve tarafsızlar bize, biz de onlara bağırıyorduk. Ama Vilgefortz susup gülümsüyordu..."

"Tekrar ediyorum, Vilgefortz bir hain! Nilfgaard İmparatoru Emhyr'le birleşip ötekileri komplonun içine çekti! Yasayı çiğnedi, bize ve krallara ihanet etti..."

"Ağır ol, Philippa. Vizimir'in sana sağladığı lütfün senin gözünde kardeşlikten ve dayanışmadan daha değerli olduğunu biliyorum. Senin için de benzer durum geçerli, Sabrina çünkü sen de Kaedwen'de aynı rolü oynuyorsun. Keira Metz ve Triss Merigold, Temerya Kralı Foltest'in çıkarlarını temsil ediyorlar, Radcliffe ise Aedirn Kralı Demavend'in maşası..."

"Bunun konuyla ne ilgisi var, Tissaia?"

"Kralların çıkarlarının bizimkilerle örtüşmesi gerekmez. Asıl meselenin ne olduğunu ben çok iyi biliyorum. Krallar elf- lerin ve insan olmayanların köklerini kurutmak üzere harekete geçtiler. Belki sen bunu doğru buluyorsundur, Philippa. Belki sen de Demavend'in Scioa'tael avına çıkmış birlikleri desteklemeyi uygun buluyorsundur, Radcliffe. Ama ben karşıyım. Enid Findabair'in de karşı çıkmasına şaşırmıyorum. Ama bu ihanet anlamına gelmez. Sözümü kesme! Krallarınızın akıllarından ne geçtiğini çok iyi biliyorum, savaş çıkarmak peşinde olduklarını biliyorum. Böyle bir savaşın önüne geçebilecek tedbirler senin Vizimir'in gözünde ihanet olabilir belki ama benim gözümde çok farklı. Vilgefortz'u ve Francesca'yı yargılamak niyetindeysen beni de yargılamalısın!"

"Hangi savaştan söz ediyorsun sen? Benim kralım, Kovirli Esterad, Nilfgaard İmparatorluğuna karşı girişilecek hiçbir saldırgan eylemi desteklemez! Kovir tarafsızdır ve tarafsız kalacaktır!" "Sen divan üyesisin, Carduin! Kralının sefiri değil!"

"Bak sen şu konuşana, Sabrina."

"Yeter!" Philippa, yumruğunu masaya indirdi. "Merakını tatmin edeceğim, Carduin. Kimin savaş hazırlığı içinde olduğunu mu sormuştun? Nilfgaard hazırlanıyor savaşa; bize saldırmayı ve bizi ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Ancak Emhyr var Emreis, Sodden Tepesi'ni unutmadığı için bu kez kendini güvenceye almaya ve büyücüleri işin içine katmamaya karar verdi. Bu amaçla Roggeveenli Vilgefortz'la iletişime geçti. İktidar ve saygınlık vaadiyle onu satın aldı. Evet, Tissaia. Sodden kahramanı Vilgefortz un yakında genel vali olarak kuzeyde fethedilen bütün topraklara hükmetmesi planlanıyor. Terranova ve Fercart tarafından desteklenecek olan Vilgefortz, yerle bir edilen krallıklar yerine kurulacak olacak eyaletleri yönetecek, bu topraklarda yaşayan ve imparatorluk için çalışan kölelerin sırtında Nilfgaard kırbacı şaklatan kişi olacak. Bu plana göre Francesca Findabair, yani Enid an Gleanna, özgür elflerin kuracağı bir devletin kraliçesi olacak. Burası elbette Nilfgaard'm koruması altında olacak ama İmparator Emhyr'in insanları katletme konusunda onları özgür bırakması elflere yetiyor. Elflerin en büyük arzusu Dh'oine'i öldürmek." "Ağır bir suçlama bu. Bu yüzden kanıtların önemi çok büyük. Ama kanıtları masaya koymadan önce, benim durduğum noktayı bilmelisin, Philippa Eilhart. Kanıtlar üzerinde oynanabilir, olaylar ve gerekçeler yoruma açıktır. Ama gerçekleşmiş bir şeyi hiçbir şey ve kimse değiştiremez. Sen kardeşliğin bütünlüğünü ve dayanışmasını çiğnedin, Philippa Eilhart. Konsey üyelerini, haydut gibi zincire vurdun. Yeni konseyde bana sakın bir yer teklif etmeye kalkışma, o konseyi senin krallara biat eden darbeci çeten oluşturacak. Seninle aramızda kan ve ölüm var. Hen Gedymdeith'in ölümü. Lydia van Bredevoort'un kanı. Sen bu kanı kinle döktün. Sen benim en iyi öğrencimdin, Philippa Eilhart. Seninle her zaman gurur duydum. Ama sana karşı artık sadece nefret hissediyorum."

Keira Metz'in benzi kül gibi olmuştu.

"Bir süreden beri," diye fısıldadı, "Garstang daha sakin sanki. Artık bitmeye yüz tuttu... Birbirlerini saraydan kovalıyorlar. Orası beş katlı, yetmiş altı odalı, sonra bir de salon var. Birbirlerini kovalamak için yeterince yer var yani..."

"Sana Yennefer'i anlat dedim. Acele et. Korkarım bayılacaksın."
"Yennefer'i mi? Ha, evet... Her şey planımız doğrultusunda seyrediyordu ki ansızın Yennefer çıkageldi. Ve salona bir medyum getirdi..."

"Kimi?"

"Bir kız, on dört yaşlarında gibiydi. Kül sarısı saçlar, kocaman yeşil gözler... Biz ona daha doğru dürüst bakamadan kehanette bulunmaya başladı. Dol Angra'daki olaylardan söz etti. Ve sözlerinin gerçekliğinden kimse kuşku duymadı. Transtaydı ve transtayken yalan söylenmez."

"Dün gece," dedi medyum, "Lirya nişanları ve Aedirn flamaları taşıyan birlikler Nilfgaard İmparatorluğuna saldırdı. Dol Angra'nın sınır bölgesi Glevitzing'i yerle bir ettiler. Tellallar, bundan böyle bütün toprakların yönetimini Demavend'in üstlendiğini Aedirn Kralı adına çevre köylere duyurdular. Halk, Nilfgaard'a karşı silahlı ayaklanmaya çağırıldı..."

"Bu olamaz! İğrenç bir kışkırtma!"

"Bu söz ağzından ne kolay çıkıyor, Philippa Eilhart," dedi Tissaia de Vries soğukkanlılıkla. "Ama sakın yanılma, çığlığın transı yarıp geçemez. Konuşmaya devam et, yavrum."

"imparator Emhyr var Emreis, karşı saldırı emri verdi. Nilfgaard'in birlikleri bugün sabaha karşı Lirya'ya ve Aedirn'e girdiler."

"Demek öyle," dedi Tissaia gülümseyerek. "Krallarımız, mantıklı, aydın ve barışsever hükümdarlar olduklarını gösterdiler. Bazı büyücüler de gerçekte hangi davaya hizmet ettiklerini ortaya koydular. Bir fetih savaşını engelleyebilecek güce sahip olanlara dimerityum kelepçeler takıldı ve saçma ithamlarda bulunuldu..." "Hepsi yalan bunların!"

"Hepinizin canı cehenneme!" diye ansızın kükredi Sabrina Glevissig. "Philippa! Bütün bunlar ne anlama geliyor? Dol Ang- ra'daki çarpışma da neyin nesi? Erken başlamama kararı almamış mıydık? Şu lanet Demavend neden tutamamış kendini? Neden şu sürtük Meve..."

"Sus, Sabrina!"

"Bırak konuşsun." Tissaia de Vries'in sesi yüksek perdeden çıkmıştı. "Kaedwen Kralı Hensel'in sınıra topladığı ordusunu anlatsın. Temerya Kralı Foltest'in, bugüne kadar Yaruga'nın çalılıkları arasına gizledikleri tekneleri şimdi suya indiren birliklerini anlatsın. Redanya Kralı Vizimir komutanlığında Pontar'a ulaşan harekât birliğini anlatsın. Philippa, sen bizim kör ve sağır olduğumuzu mu sanmıştın?"

"Bu, tam anlamıyla lanet olası bir kışkırtma! Kral Vizimir..." "Kral Vizimir," diye sözünü kesti kül sarısı saçlı medyum kayıtsız bir ses tonuyla, "dün gece öldürüldü. Bir suikastçı tarafından şişlendi. Redanya'nın artık bir kralı yok."

"Redanya'nın epeydir kralı yoktu." Tissaia de Vries ayağa kalktı. "Redanya'nın hükümdarlığını lütufkâr Philippa Eilhart yapıyordu, kendisi Beyaz Raffard'ın değerli halefidir. Mutlak hükümdarlık uğruna binlerce yaşamı kurban vermeye hazırdır."

"Kulak asmayın ona!" diye bağırdı Philippa. "Bu medyuma kulak asmayın! Bir maşa o, akılsız bir maşa... Sen kime hizmet ediyorsun, Yennefer? Canavarını buraya getirmeni kim istedi?" "Ben," dedi Tissaia de Vries.

"Sonra ne oldu? Kıza ne oldu? Ya Yennefer e?"

"Bilmiyorum." Keira gözlerini kapadı. "Tissaia blokajı ansızın kaldırdı. Tek bir büyüyle. Yaşamım boyunca böyle bir şey görmedim. Bizi sise boğdu ve engelledi, sonra Vilgefortz'u ve diğerlerini özgürlüklerine kavuşturdu. Francesca da yer altına bir kapı açtı ve Garstang ansızın Scioa'tael kaynamaya başladı. Komutanları kanatlı Nilfgaard miğferi takmış tuhaf bir herifti. Yardımcısı da yüzünde yanık izi olan biriydi. Büyü yapmayı biliyordu. Ayrıca kendini büyüye karşı koruyabiliyordu..."

"Rience."

"Olabilir, bilmiyorum. Canavar gibiydi... Tavan yere indi. Büyülü sözler ve oklar... tam bir katliam... karşı taraftan Fer- cart öldürüldü, bizden Drithelm, Radcliffe, Marquard, Rejean ve Bianca d'Este... Triss Merigold'un kolu ezildi, Sabrina yaralandı. Tissaia cesetleri görünce yaptığı hatayı anladı, bizi korumaya, Vilgefortz'u ve Terranova'yı yatıştırmaya çalıştı. Vilgefortz onunla alay edip kafa buldu. Tissaia bunun üzerine kontrolü kaybedip kaçtı. Ah, Tissaia... Ne çok ölen oldu..."

"Kız ve Yennefer, onlara ne oldu?"

"Bilmiyorum." Büyücü kadın öksürmeye başladı ve ağzından kan geldi. Kesik kesik ve güçlükle soluk alıyordu. "Sayısız patlamaların birinin ardından bilincimi yitirmişim. Yüzü yaralı adam ve yanındaki elfleri beni etkisiz hale getirdiler. Terranova beni önce tekmeledi sonra pencereden aşağıya attı."

"Sadece bacağın değil, kaburgaların da kırılmış."

"Beni yalnız bırakma."

"Mecburum. Ama döneceğim."

"Ne demezsin!"

Başlarda titreşen bir kaos, bir görünüp bir kaybolan gölgeler, aydınlık ve karanlık arasında gidip gelen bir girdap, yeraltından havlayarak yükselen sesler vardı. Derken sesler yükseldi, çevrede çığlık ve gürültü patlaması oldu. Karanlığın içindeki aydınlık, duvarlardaki halıları ve tabloları yutan bir aleve dönüştü, duvarlardan, tırabzanlardan ve kubbeyi taşıyan sütunlardan fışkırır gibi kıvılcımlar yağdı.

Ciri, duman yüzünden boğulurcasına öksürünce bunun artık bir rüya olmadığını anlamıştı.

Ellerinin üzerinde doğrularak kalkmaya çalıştı. Ayakları ıslak bir şeye basınca aşağıya baktı. Bir kan gölünün ortasında diz çökmüştü. Hemen

yanında bir beden hareketsizce yatıyordu. Bir elf bedeniydi bu. Hemen anlamıştı Ciri.

"Kalk."

Yennefer yanında dikiliyordu. Elinde bir hançer vardı. "Hanımefendi Yennefer... Neredeyiz? Hiçbir şey anımsayamıyorum. .."

Büyücü kadın onu hemen elinden tuttu. "Ben yanındayım, Ciri."

"Neredeyiz? Neden her yer alev alev? Şu... yerdeki kim?" "Sana bir zamanlar, kaos elini sana doğru uzatmış, demiştim. Anımsadın mı? Hayır, unutmuşsundur mutlaka. Bu elf elini sana doğru uzattı. Onu bıçakla öldürmek zorunda kaldım çünkü ona bu işi verenler içimizden birinin büyü kullanarak kendini ele vermesini dört gözle bekliyor. O büyünün de tadına bakacaklar ama henüz değil... Bilincin tamamen yerine geldi mi?"

"O büyücüler..." diye fısıldadı Ciri. "O büyük salondaki- ler... Ne anlattım ben onlara? Ve neden anlattım? Aslında hiç istemiyordum... Ama kendimi konuşmak zorunda hissettim. Neden? Neden, Eianımefendi Yennefer?"

"Sus, kuşum. Ben bir hata yaptım. Kimse mükemmel değildir." Aşağıdan gümbürtüler ve kulakları tırmalayan bir çığlık duyuldu.

"Gel. Çabuk. Zamanımız yok."

Bir koridoru koşarak geçtiler. Dumanlar gitgide kesifleşiyor, solumayı güçleştiriyor ve görüş mesafesini daraltıyordu. Surlar, patlamaların etkisiyle zangır zangır titriyordu.

"Ciri." Yennefer, iki koridorun birleştiği noktada durup kızı sıkıca elinden tuttu. "Şimdi beni dinle, çok dikkatli dinle. Ben burada kalmak zorundayım. Şu merdiveni görüyor musun? Buradan aşağıya ineceksin..."

"Hayır! Yalnız bırakma beni!"

"Mecburum. Bir kez daha söylüyorum: Merdiveni ineceksin. En aşağıya kadar. Orada bir kapı, arkasında da uzun bir koridor var. Koridorun sonunda bir ahır göreceksin, eyeri vurulmuş bir at bekliyor. Yalnızca tek bir at.

Dışarı çıkar ve sırtına atla. Usta bir attır, Loxia'ya giden ulaklara hizmet eder. Yolu bilir, dürtmen yeterli olacaktır. Loxia'ya varınca Margarita'yı bul ve seni korumasına izin ver. Onun yanından bir adım bile uzaklaşma..."

"Hanımefendi Yennefer! Olmaz! Ben yalnız kalmak istemiyorum!"

"Ciri," dedi büyücü usulca. "Sana daha önce de söyledim, ne yapıyorsam senin iyiliğin için yapıyorum. Güven bana. Lütfen güven bana. Koş şimdi."

Ciri, merdivene ulaştığı sırada Yennefer'in sesini bir kez daha duydu. Büyücü, önünde durduğu sütuna alnını dayamıştı.

"Seni seviyorum, kızım," diyordu duyulması zor bir tonda. "Koş."

Merdivenin yarısına kadar inmişti ki çevresini kuşattılar. Aşağıdan, berelerinden sincap tüyleri sarkan iki elf, yukarıdan da siyahlar içinde bir insan kesmişti yolunu. Ciri, bir an bile düşünmeden parmaklıkların üzerinden atladı ve yan taraftaki bir koridora kaçtı. Adamlar peşi sıra koştular. Ciri onlardan hızlıydı, eğer koridorun sonunda bir pencere olmasaydı hiç zorlanmadan ellerinden kurtulurdu.

Ciri pencereden dışarıya baktı. Surlar pencerenin tam önündeydi ve duvar boyunca taştan bir pervaz uzanıyordu, olsa olsa iki karış genişliğindeydi. Ciri parmaklıktan tırmanıp dışarı çıktı, sırtını duvara bastırıp pencereden uzaklaştı. Uzaklarda deniz ışıldıyordu.

Elflerden biri pencereden eğildi. Saçları sarı, gözleri yeşildi, boynuna ipek fular bağlamıştı. Ciri kendini hızla ileri doğru itip başka bir pencereye yaklaştı. Gelgelelim bu pencerenin önünde siyah giysiler içinde biri duruyordu. Siyah ve iğrenç bakan gözleri, yanağında kırmızımsı bir lekesi vardı.

"Yakaladık seni, kız!"

mmm y.&.

Ciri aşağıya baktı. Aşağısı çok uzaktı, bir avlu vardı orada. Ama avlunun epeyce üstünde, bulunduğu pervazın on beş karış kadar aşağısında, iki yol

arasında bir köprü vardı. Aslında buna köprü denemezdi. Bir köprünün enkazıydı daha ziyade. Taşlı bir patikanın üzerinde devrilmiş parmaklıkların kalıntıları duruyordu.

"Daha ne bekliyorsunuz?" diye bağırdı yüzü yaralı adam. "Tırmanın dışarı ve kapın kızı!"

Sarışın elf dikkatlice pervazın üzerine bastı, omuzlarını duvara bastırdı. Ellerini uzatıp yaklaşmaya başladı.

Ciri yutkundu. Taşlı patika, köprünün kalıntıları, Kaer Morhen'deki atlama tahtasından daha dar değildi, oraya onlarca kez atlamıştı, sıçramanın hızını yaylanarak kesmeyi ve dengesini bulmayı biliyordu. Tabii Witcherların atlama tahtaları yerden beş karış yüksekteydi, oysa taşlı patika öylesine derindeydi ki avlunun taşları bir el büyüklüğünde bile görünmüyordu.

Ciri atladı, yere ulaştı, devrilmiş köprü parmaklıklarına tutunarak dengesini sağladı. ITızlı adımlarla sütunlu bir koridora ulaştı. İçindeki isteği bastıramayıp arkasını döndü ve peşinden gelmeye uğraşan adamlara dirseğini gösterdi; bu hareketi ona cüce Yarpen Zigrin öğretmişti. Yüzü yaralı adam bağıra çağıra sövdü.

"Atla!" diye buyurdu hâlâ pervazın üzerinde duran sarışın elfe. "Atla kızın arkasından!"

"Çıldırmış olmalısın, Rience," dedi elf buz gibi bir sesle. "Çok istiyorsan sen atla."

Her zaman olduğu gibi şansı uzun sürmemişti. Sütunlu koridordan bir duvarın arkasındaki çakaleriği çalılıklarının içine çıkmıştı ki biri onu sertçe yakaladı. Yakalayan ve sımsıkı sıkan kişi tıknaz bir adamdı, burnu şişmiş, yanağı patlamıştı.

"Elimizdesin artık," diye tısladı adam. "Yakaladık seni, bebeğim!"

Ciri ürperip tiz bir çığlık attı çünkü omuzlarını kavrayan ellerden onu güçsüz bırakan ve bütün bedenini kasan bir acı yayılıyordu. Adam bir kahkaha patlattı.

"Çırpınıp durma, kirli kuşum, yoksa o güzel tüylerini yo- luveririm! Dur, bir bakayım sana. Nilfgaard İmparatoru Emhyr var Emreis'in —bir de Vilgefortz'un— böylesine önemsedikleri şu civcivi bir göreyim artık."

Ciri kıvranmayı bıraktı.

Tıknaz adam, patlamış dudağını yaladı. "Tuhaf," diye söylenerek kıza doğru eğildi. "Sözüm ona değerliymişsin ama biliyor musun, ben olsam senin için metelik harcamazdım. İnsanlar yanılabiliyor işte. Hah! Hâzinem! Seni Emhyr'e altın tepsi üzerinde Vilgefortz sunamazsa, şu miğferi tüylü züppe Rience de sunamazsa, ya bunu yaşlı Terranova başarırsa? Emir, yaşlı Terranova'ya lütfunu bağışlar mı acaba? Ne dersin, küçük kâhin? Öyle ya, kehanette bulunmayı biliyorsun!"

Adamın nefesi iğrenç kokuyordu. Ciri başını çevirip yüzünü buruşturdu. Adam bunu yanlış anladı.

"Beni gagalamaya kalkma, minik kuş! Minik kuşlardan korkmam ben. Ya da korkmalı mıyım? Ne dersin, sahte medyum? Sahte peygamber, ha? Minik kuşlardan korkmalı mıyım?"

"Korkmalısın," diye fısıldadı Ciri ve başının döndüğünü, ansızın soğuk bir havanın içine daldığını hissetti.

Terranova başını kahkahayla arkaya attı. Ama kahkahası acı dolu bir çığlığa dönüştü. Boz renkli devasa bir baykuş yukarıdan sessizce inip tırnaklarını gözlerine sapladı. Büyücü, Ciri'yi bıraktı, baykuşu sert bir hareketle kendinden uzaklaştırdı ama hemen ardından dizlerinin üzerine düşüp elleriyle yüzünü kapadı. Parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Ciri çığlık atıp geri çekildi. Terranova kan ve sümük içindeki ellerini yüzünden çekti, kulakları tırmalayan delice bir sesle büyülü sözler söylemeye başladı. Ama başaramadı. Arkasında ne olduğu anlaşılamayan bir karaltı belirdi, Witcher kılıcı havada uçtu ve Terranova'nın boynunu ensenin hemen altından kopardı.

"Geralt!"

• 5)

Cırı.

Surun tepesinde oturan baykuş, "Şimdi duygusallaşma zamanı değil," dedi ve siyah saçlı bir kadına dönüştü. "Kaçın! Sincaplar geliyor."

Ciri, Geralt'in kollarından uzaklaştı, şaşkınlıkla kadına baktı. Surun tepesinde oturan baykuş kadının itici bir görüntüsü vardı. Üstü başı yanmıştı, paramparçaydı, küle ve kana bulanmıştı.

"Seni küçük canavar," dedi baykuş kadın, yukarıdan aşağıya doğru bakarak. "Aslında bu zamansız kehanet için seni... Ama her neyse, senin Witcher'ina bir söz vermiştim ve ben sözümde dururum. Sana Rience'i veremezdim, Geralt. Onun yerine kızı veriyorum. Canlı. Kaçın!"

Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach öfkeden kuduruyordu. Yakalaması emredilen kızı bir an için görmüştü ama henüz harekete bile geçemeden Garstang'daki şu lanet olası büyücüler öylesine büyük bir patırtı koparmışlardı ki bir şey yapmaya olanak bulamamıştı. Cahir, dumanların ve alevlerin ortasında yönünü kaybetmiş, rastgele koridorlarda dolanıp durmuş, Vilgefortz'a, Rience'e, kendine ve bütün dünyaya lanet okuyarak merdivenleri ve balkonları aşmıştı.

Yoluna çıkan bir elften, kızın sarayın dışında, Aretuza yönüne kaçarken görüldüğünü öğrenmişti. Sonra şans Cahir'in yüzüne gülmüştü. Scioa'taeller ahırda semeri vurulmuş bir at bulmuştu.

"Sen önden koş, Ciri. Yaklaştılar. Oyalarım onları ama sen kaç. Koşabildiğin kadar hızlı koş! İşkence aletinin üzerinde olduğu gibi!"

"Sen de mi beni yalnız bırakacaksın?"

"Tam arkanda olacağım. Ama sakın dönüp bakma!" "Kılıcımı ver, Geralt!"

Geralt kıza baktı. Ciri, farkında olmadan geri çekildi. Witcher'ın gözlerini hiç böyle görmemişti.

"Bir kılıcın olursa belki öldürmek zorunda kalırsın. Yapabilir misin bunu?"

"Bilmiyorum. Ver kılıcımı."

"Koş. Ve sakın arkana bakma."

Yolda nal sesleri duyuldu. Ciri dönüp baktı ve korkudan kaskatı kesildi.

Peşinde bir kara süvari vardı, yırtıcı kuş kanatlarıyla bezeli bir miğfer takmıştı. Kanatlar hışırdıyor, siyah pelerin dalgalanıyordu, nallar yere vurdukça yolun parke taşlarından kıvılcımlar çıkıyordu.

Ciri, hareket edemiyordu.

Siyah at, yol kenarındaki çalılıkların arasından fırladı, süvari çığlık çığlığa bağırdı. Bu çığlıkta Cintra vardı. Gece vardı, cinayet, kan ve yangın vardı. Ciri, onu ele geçiren korkuyu yendi ve kaçmaya karar verdi. Hızlanıp bir çitin üzerinden atladı ve ortada fıskiyesi olan küçük bir avluya indi. Avlunun bir çıkışı yoktu, çevresi düz ve yüksek duvarlarla örülüydü. At, Ciri'nin hemen arkasında burnundan soludu. Ciri geri çekildi, sendeledi ve sırtı sert bir duvara çarpınca irkildi. Tuzağa düşmüştü.

Yırtıcı kuş kanatlarım çırptı ve uçmaya başladı. Kara süvari atı dizgininden sertçe çekti ve bulunduğu yeri avludan ayıran çitlerden atlattı. Hayvanın nalları şakırdayarak taş zemine indi, at dengesini kaybedip öne doğru kaydı ve arka bacaklarının üzerine oturdu. Süvari eyerin üzerinde sallandı, sonra öne doğru eğildi. Atın yeniden ayağa kalkmasıyla birlikte süvari kayıp düştü, zırhı taşa vurup şangırdadı. Ama süvari yerden hemen doğruldu, Ciri köşeyi dönerken onun yolunu kesti.

"Bana dokunmayacaksın!" diye bağırdı Ciri ve kılıcını çekti. "Bana artık asla dokunmayacaksın!"

Süvari ağır ağır yaklaşıp kızın önünde kocaman bir siyah kule gibi dikildi. Miğferindeki kanatlar hışırdayarak inip kalkıyordu.

"Elimden kaçamayacaksın artık, Cintralı Aslan Yavrusu." Miğferin nişan alma kertiğinden haince bakan bir çift göz ateş saçıyordu. "Bu kez değil! Bu kez kaçacak yer de bulamayacaksın, çılgın kız."

Ciri, sırtını taş duvara bastırıp, "Bana dokunmayacaksın," diye dehşetten kısılmış bir sesle tekrarladı.

"Mecburum. Bana verilen emirleri yerine getiriyorum."

Adam elini ona doğru uzattığında kızın korkusu ansızın geçmiş, yerini çılgın bir öfke almıştı. Korkudan gerilip taş kesilen kasları yeniden yay gibi yaylanmaya başladı ve Kaer Morhen'de öğrendiği bütün hareketler kendiliğinden akarcasına devreye girdi. Ciri zıpladı, süvari onun üzerine atladı ancak kızın onun uzanabileceği mesafeden kendini bir çırpıda uzaklaştırdığı çalımını hesaba katmamıştı. Kızın kılıcı şahlandı ve süvarinin zırhının iki plakasının tam arasına saplandı. Süvari sendeledi, tek dizinin üzerine düştü. Omzunun altından kırmızı kanlar fışkırıyordu. Ciri öfkeli bir çığlık attı, süvarinin çevresinde fır döndü, kılıcını bir kez daha daldırdı. Bu kez miğferin tepesinden girdi ve süvari ikinci dizinin de üzerine yığıldı. Ciri, öfkesinin şiddetinden ve geçirdiği cinnetin etkisinden nefret ettiği kanatlardan başka bir şey göremiyordu. Siyah kanatlar düştü, biri kırıldı, diğerinin ucunda omuzdan kopmuş kanlı parça sallanıyordu. Süvari hâlâ boş yere ayağa kalkmaya, kılıcın bıçağını zırhlı yumruğuyla yakalamaya çalışıyordu. Witcher kılıcı, zincirli zırh üzerinden ayasını yarınca olanca gücüyle inledi. Bir sonraki darbeyle birlikte miğfer de düştü. Ciri, ölümcül son darbe için hız almak üzere geriye doğru sıçradı.

Ama darbeyi indirmedi.

Artık siyah miğfer kalmamıştı, hışırtıları kâbuslarında peşini bırakmayan yırtıcı kuş kanatları da yok olmuştu. Cintralı kara süvari artık yoktu. Kan gölünün ortasında yere diz çökmüş, soluk benizli, siyah saçlı, mavi gözleri korkudan fıldır fıldır dönen, ağzı dehşetle gerilmiş bir genç adam vardı. Cintralı kara süvari, onun kılıç darbeleriyle ölmüştü, artık yaşamıyordu, o ürkütücü kanat çırpmalardan geriye kopuk kanat parçaları kalmıştı yalnızca.

Şaşkın bir ifadeyle iki büklüm olmuş, sürekli kan kaybeden genç adam kimse değildi. Ciri onu tanımıyordu, daha önce görmemişti. Zaten umurunda da değildi. Ondan korkmuyor, nefret etmiyordu. Efem onu öldürmek de istemiyordu.

Kılıcını parke taşlarının üzerine fırlattı.

Garstang yönünden koşarak gelen Scioa'taeTin seslerini duyunca arkasına baktı. Bulunduğu avluyu birkaç saniye içinde kuşatacaklarını anlamıştı.

Yoluna devam etse de yakalarlardı onu, bunu da anlamıştı. Onlardan hızlı olmalıydı. Nallarını parke taşlara vurup duran kara yağız atının yanına koştu, onu çığlık çığlığa dörtnala koşmaya dürttü, sonra yanı sıra koşarken sırtına atladı.

"Bırakın beni," diye inledi Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach ve onu yerden kaldırmaya çalışan elfleri sağlam koluyla itti. "Bir şeyim yok! Hafif bir yara benimki... Kovalayın onları. Kızın peşine düşün..."

Elflerden biri tiz bir çığlık attı ve Cahir'in yüzüne kan sıçradı. İkinci Scioa'tael sendeleyerek geriledi, dizlerinin üzerine yığıldı ve iki elini birden boydan boya yarılmış olan karnına bastırdı. Diğerleri koşarak uzaklaştılar, avluya dağılıp kılıçlarını çektiler.

Saldırgan, ak saçlı bir canavardı. Duvarın üstünden tepelerine inmişti. O yükseklikten kim atlasa bacakları kırılırdı. Oradan kim atlasa aşağıya yumuşak bir iniş yapamazdı, kimselerin takip edemeyeceği hızda fır dönemezdi ve saliseler içinde can almayı başaramazdı. Ama ak saçlı canavar hepsini başarmış ve öldürmeye başlamıştı.

Scioa'taeller şiddetle çarpışıyordu. Çok kalabalıktılar. Ama hiç şansları yoktu. Cahir'in şaşkın bakışları karşısında bir katliam gerçekleşti. Onu az önce yaralayan kül sarısı saçlı kız hızlıydı,

inanılmaz hızlıydı, yavrularını koruyan bir kedi gibiydi. Gelgeldim, Scioa'tael'in ortasına atlayan ak saçlı canavar, Zerrikan- yalı bir kaplanı andırıyordu. Bilinmez bir nedenden ötürü onu öldürmeyen Cintralı kül sarısı saçlı genç kız, çıldırmış gibiydi. Ama ak saçlı canavarın hareketlerinde çılgınlık yoktu. Sakin ve soğukkanlıydı. İstifini bozmadan vurup öldürüyordu.

Scioa'tael'in hiçbir şansı yoktu. Cesetleri birer birer avlunun taş zemini üzerine devriliyordu. Yine de geri çekilmiyorlardı. İki kişi kaldıklarında bile kaçmayıp ak saçlı canavara bir kez daha saldırdılar. Canavar, Cahir'in gözleri önünde iki Scioa'tael'den birinin kolunu dirsekten kesip attı, ötekine de sözüm ona hafif bir darbe indirdi, gelgeldim elf bu darbeyle arkaya savruldu ve fıskiyenin içini boyladı. Fıskiyenin suyu, bir anda kırmızı dalgalar halinde havuzun kenarına vurdu.

Kolu kesilen elf, fıskiyenin önünde diz çöküp kalan kolundan fışkıran kana donuk gözlerle baktı. Ak saçlı canavar, onu saçlarından tuttu, kılıcını hızla çevirip boğazını kesti.

Cahir gözlerini yeniden açtığında canavar yanma gelmişti bile.

"Beni öldürme..." diye fısıldadı ve kandan vıcık vıcık olmuş taş zemin üzerinde doğrulmaya çalışmaktan vazgeçti. Kül sarısı saçlı kızın yardığı eli artık acımıyordu, hissizleşmiş gibiydi.

"Kim olduğunu biliyorum, Nilfgaardlı." Ak saçlı, tüyleri lime lime olmuş miğfere bir tekme savurdu. "Kızı inatla ve uzun süre izledin. Ama ona artık zarar veremeyeceksin..."

"Beni öldürme..."

"Bana bunun için bir neden söyle. Hiç değilse tek bir neden. Acele et."

"Bendim..." diyebildi Cahir fısıldayarak. "Vaktiyle onu Cintra'dan çıkaran bendim. O alev cehenneminden... Onu kurtardım. Yaşamını kurtardım..."

Cahir gözlerini yeniden açtığında canavar gitmiş, o da avluda elflerin cesetleriyle baş başa kalmıştı. Fıskiyenin suyu şırıldıyor, havuzun kenarından taşıyor, yerdeki kanlarla karışıyordu. Cahir sonra bayıldı.

Kulenin dibinde yer alan yapı büyük bir salonu ya da sütunlu bir avluyu andırıyordu. Mutlaka illüzyon eseri olan çatısındaki deliklerden içeriye ışık sızıyordu. Yapı, göz kamaştırıcı göğüsleri olan, yarı çıplak karyatid heykelleri üzerine kuruluydu. Ciri'nin çıkıp gittiği ana kapının kemerini de bu karyatid heykelleri taşıyordu. Geralt, kapının yan tarafından bir merdiven gördü. Merdiven yukarıya, kuleye çıkıyordu.

Geralt, kısık sesle sövdü. Ciri'nin neden oraya gittiğini anlamıyordu. Duvarın tepesinden yürüyerek kızı izlemiş ve atının devrildiğini görmüştü. Ciri'nin ustalıklı bir manevrayla attan atladığını görmüştü ancak kız dağların eteğindeki kıvrımlı yoldan aşağıya doğru devam etmek yerine ansızın yukarıya, tek başına duran kuleye doğru koşmuştu. Geralt caddedeki elfleri çok daha sonra fark etmişti. Elfier ne onu ne de Ciri'yi görmüştü,

bütün dikkatlerini oklarını bayırı tırmanan insanları atmaya vermişlerdi. Aretuza'dan takviye kuvvetleri geliyordu.

Witcher tam Ciri'nin peşinden merdivenleri tırmanacaktı ki bir hışırtı duydu. Ses, yukarıdan geliyordu. ITızla döndü. Kuş değildi bu.

Vilgefortz, çatıdaki deliğin içinden uçarak, geniş kollarını hışırdatarak geliyordu. Derken ağır ağır yere indi.

Geralt kulenin girişinde durdu, kılıcım çekti ve iç geçirdi. Vilgefortz ile Philippa Eilhart arasında gerilimli bir final çarpışmasının gerçekleşmesini ummuştu. Kendisinin bu tür gerilimler yaşamaya hiç niyeti yoktu.

Vilgefortz, tuniğinin üstündeki tozları silkeledi, manşetlerini düzeltti, Witcher'a bakıp düşüncelerini okudu. "Lanet olası gerilim," diye iç geçirdi.

Geralt yorum yapmadı.

"Kız kuleye mi girdi?"

Geralt yanıt vermedi.

Büyücü başını salladı. "Buyur bakalım sonsöze," dedi buz gibi bir sesle. "Eseri taçlandıran son. Ama belki de yazgıdır bu. Bu merdivenlerin nereye çıktığını biliyor musun? Tor Lara'ya. Martı Kulesine. Oradan çıkış yoktur. Her şey bitti."

Geralt, bedeninin kapı kemerini taşıyan karyatid sütunlar tarafından gizlenebilmesi için geri çekildi.

"Elbette," diye tıslayıp gözlerini büyücünün ellerine dikti. "Her şey bitti. Suç ortaklarının yarısı artık hayatta değil. Adaya getirilen elflerin cesetleri buradan Garstang'a kadar yol kenarlarında uzanıyor. Ötekiler kaçtılar. Aretuza'dan büyücüler ve Dijkstra'nm adamları yola çıktılar. Ciri'yi yakalaması için gönderilen Nilf- gaardlı kan kaybından ölmüştür mutlaka. Ciri ise orada, kulede. Oradan çıkış yok mu dedin? Bunu duyduğuma sevindim. Oraya tek bir giriş var. Onu da ben kapatıyorum."

Vilgefortz hiddetlendi. "Sen adam olmazsın. Durumu doğru değerlendirmeyi hâlâ beceremiyorsun. Artık ne konsey ne de divan var. İmparator Emhyr'in birlikleri kuzeye doğru ilerliyorlar, divan ve büyücülerin desteği olmadan krallar çocuklar kadar çaresizdir. Nilfgaard saldırınca imparatorlukları kumdan kuleler gibi yıkılacak. Sana dün önerdim ve bugün tekrar ediyorum: "Kazananlara katıl. Yenilenlerin üzerine tükür gitsin."

"Yenilen sensin. Emhyr için bir maşaydın yalnızca. Onun derdi Ciri'ydi, o kanatlı miğferli herifi o yüzden yollamıştı. Aldığın görevin başarısızlıkla sonuçlandığını açıkladığında Emhyr seni ne yapar, çok merak ediyorum."

"Sallıyorsun, Witcher. Ve tabii ki tutturamıyorsun. Emhyr'in benim maşam olduğunu söylersem, ne dersin peki?" "İnanmam."

"Geralt, aklını başına topla. Sen gerçekten oyun oynamak peşinde misin? İyi ve kötü arasındaki banal nihai çarpışmayı mı yapmak istiyorsun? Dünkü teklifimi yeniden sunuyorum. Henüz geç kalmadın. Seçimini hâlâ yapabilirsin, hâlâ doğru cepheye geçebilirsin..."

"Bugün saflarım seyrelttiğim cepheye mi?"

"Sırıtıp durma öyle, senin o şeytanca sırıtman beni etkilemiyor. İşleri bitirilen o birkaç elf mi? Artaud Terranova mı? Önemsiz ufak tefek şeyler. Bunları aşabiliriz."

"Öyle ya. Senin hayat görüşünü bilirim ben. Ölümlerin değeri yoktur, değil mi? Hele ölen başkalarıysa?"

"Basitleşme. Artaud için üzüldüm ama yapacak bir şey yok. Hesabı kapattık diyelim... Son dönemde seni öldürmeyi iki kez denedim. Emhyr'in sabrı taşmıştı, ben de üzerine katiller saldım. Her defasında büyük bir isteksizlikle yaptım bunları. Çünkü günün birinde aynı tabloda yer alacağımızdan hâlâ umutluyum." "Boş ver umutları, Vilgefortz."

"Tak kılıcını beline. Gel, Tor Lara'ya birlikte gidelim. Eski Kan'm çocuğunu birlikte yatıştırırız, orada mutlaka korkudan ölmek üzeredir. Sonra dışarı çıkarız. Birlikte. Kızı göreceksin. Yazgısının yerine geldiğini

göreceksin. İmparator Emhyr mi? İmparator Emhyr istediği şeye sahip olacak. Sana söylemeyi unuttum, Codringher ve Fenn gerçi öldüler ama eserleri ve fikirleri yaşıyor, olumlu gelişmeler gösteriyor."

"Yalan söylüyorsun. Defol buradan. Yoksa tüküreceğim üstüne."

"Seni öldürmek gerçekten içimden gelmiyor. Öldürmeyi sevmem zaten."

"Yaa? Lydia van Bredevoort peki?"

Büyücü yüzünü buruşturdu. "O adı ağzına alma, Witcher."

Geralt, kılıcının sapını daha sıkı kavradı, alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Lydia neden öldü, Vilgefortz? Ona neden ölmeyi buyurdun? Görevi dikkatleri senin üzerinden çekmekti, değil mi? Dimerityuma karşı önlem alman, Rience'e telepatik bir sinyal gönderebilmen için sana zaman kazandırmaktı görevi, değil mi? Zavallı Lydia, yüzü yaralı ressam. Önemsiz bir kişi olduğunu herkes biliyordu. Herkes. Kendisi dışında."

Sus.

"Lydia'yı öldürdün, büyücü, onu kullandın. Şimdi de Ciri'yi mi kullanmak istiyorsun? Benim desteğimle hem de? Hayır. Tor Lara'ya girmeyeceksin sen."

Büyücü bir adım geriledi. Geralt bedenini kasarak zıplamaya ve darbe indirmeye hazırlandı. Ama Vilgefortz elini havaya kaldırmadı, hafifçe yana doğru uzattı. Derken elinin içinde ansızın kaim, yaklaşık altı karış uzunluğunda bir sopa belirdi.

"Biliyorum," dedi büyücü, "durumu doğru değerlendirmene neyin engel olduğunu biliyorum. Geleceği doğru görmeni neyin güçleştirdiğini ve olanaksız kıldığını biliyorum. Bu senin kibrin, Geralt. İçindeki kibirden kurtaracağım seni. Bu cop yardımıyla kurtaracağım."

Witcher gözlerini kıstı, kılıcının ucunu hafifçe kaldırdı. "Sabırsızlıktan tir tir titriyorum."

Geralt haftalar sonra, ¿/ryWlann uğraşları ve Brokilon suyu sayesinde sağlığına kavuştuğunda çarpışma sırasında hangi hataya düştüğünü kendine sorup durdu. Düşünüp taşındıktan sonra çarpışma sırasında hiçbir hata yapmadığı sonucuna vardı. Tek hatayı çarpışmadan önce yapmıştı. Çarpışmaya başlamadan kaçması gerekirdi.

Büyücü hızlıydı, elindeki sopayı yıldırım hızında kullanmıştı. Kılıcın ve sopanın çarpışma sırasında madenî sesler çıkararak sürtünmesine çok şaşırmıştı. Ancak şaşırmaya yine de zamanı yoktu. Vilgefortz saldırdı, Witcher sıçrayıp tek ayak üzerinde dönmek zorunda kaldı. Kılıcını havada çevirmeye cesaret edemedi. Lanet olası sopa çeliktendi, üstelik büyülüydü.

Dört kez karşı saldırıya geçme fırsatı yakaladı. Dört kez vurdu, kılıcını büyücünün şakağına, boynuna, koltuk altına ve bacağına salladı. Her bir vuruş ölümcül olabilirdi ancak hepsi savuşturuldu.

İnsan olmayan kimse bu kadar çok darbeyi savuşturamazdı. Geralt yavaş yavaş anlamaya başladı. Ama artık çok geçti.

Büyücüden aldığı darbenin inişini görmedi ve bu darbeyle duvara savruldu. Sırtını taşlara sertçe çarptı, soluğu kesildiği için çalım atamadı. Omzuna bir darbe daha aldı, yeniden arkaya doğru savrulup başının arkasını karyatid heykelinin memesine çarptı. Vilgefortz ustalıklı bir sıçrayışla yaklaştı, sopasını uçarcasına çevirdi ve Geralt'ın midesine, kaburgalarının altına sapladı. Hem de olanca gücüyle. Geralt iki büklüm oldu, derken bir darbe de başına aldı. Ansızın dizleri çözüldü ve yere devrildi. Bu, çarpışmanın sonuydu. Prensipte tabii.

Kendini çaresizce kılıcıyla korumaya çalıştı. Duvar ve sütun arasında sıkışmış olan kılıcı, gelen yeni bir darbeyle çatur çutur kırıldı. Geralt, sol kolunu başına siper etti ama sopa hızla inince önkolu kırıldı. Geralt, duyduğu acıdan hiçbir şey göremez oldu.

"Beynini kulaklarından dışarı fırlatabilirim," dedi Vilgefortz uzaktan bir yerden. "Ama bunun sana ders olmasını istiyorum. Yanıldın, Witcher. Göğü, geceleri göle yansıyan yıldızların aksiyle karıştırdın. Aa, kusuyor musun? İyi. Beyin sarsıntısı. Burnun mu kanıyor? Harika. Bir dahaki sefere kadar hoşça kal. Bir ara görüşürüz. Belki."

Geralt artık görmüyor ve duymuyordu. Battı, sıcak bir şeyin içine daldı. Vilgefortz'un gittiğini düşünüyordu. Ama demir değnek bacağına inip kalça kemiğini paramparça edince çok şaşırdı. Belki başka darbeler de aldı ama artık hiçbirini algılayamıyordu.

Triss Merigold, "Dayan, Geralt, bırakma kendini," diye durmaksızın tekrarlıyordu. "Dayan. Ölme... Lütfen ölme..."

Cırı...

"Konuşma. Seni birazdan buradan çıkaracağım. Sık dişini... Tanrılar adına, gücüm yetmiyor..."

"Yennefer... Benim mutlaka..."

"Sen şimdi her şeyi unut! Dayan, bırakma kendini... Bayılma sakın... Lütfen ölme..."

Triss, Geralt'ı cesetlerle dolu zeminin üzerinde sürükleyerek götürüyordu. Geralt, burnundan oluk oluk akan kana bulanmış göğsünü ve karnını gördü. Bacağını gördü. Tuhaf bir açıyla ters çevrilmişti ve öteki bacağına göre çok daha kısaymış gibi duruyordu. Acı hissetmiyordu. Üşüdüğünü hissediyordu, bedeni soğuk, kaskatı ve yabancıydı. Kusma ihtiyacı duydu.

"Dayan, Geralt. Aretuza'dan yardım geliyor. Uzun sürmez." "Dijkstra... Dijkstra beni ele geçirirse... bittim demektir." Triss sövdü. Çaresizlik içindeydi.

Geralt'ı bütün gücüyle çekerek bir merdiveni çıktı. Geralt'm kırık bacağı ve kolu basamaklara çarpıyordu. Sancı ansızın yeniden başladı, bağırsaklarına, şakaklarına, gözlerine, kulaklarına ve başına vurdu. Geralt bağırmadı. Oysa bağırsa biraz rahatlayacağını biliyordu ama bağırmadı. Ağzını açtı; bu bile biraz gevşemesini sağladı.

Bir patırtı duydu.

Merdivende Tissaia de Vries duruyordu. Saçları karışmış, yüzü toz içinde kalmıştı. İki elini birden kaldırınca ayalarından ışık yayıldı. Bağırarak

büyülü sözler söyledi ve parmaklarının arasında dans eden alevler, sıcaktan fokurdayan bir küreye dönüşüp aşağıya yuvarlandı. Witcher, aşağılarda duvarların devrildiğini ve yanan insanların çılgın haykırışlarını duydu.

"Tissaia, hayır!" diye bağırdı Triss çaresizlik içinde. "Yapma!" "Buraya giremeyecekler," dedi büyük üstat, başını bile çevirmeden. "Burası Thanedd Adasındaki Garstang. Geleceği göremeyen hükümdarlarının emirlerini yerine getirsinler diye hiç kimse saray uşaklarını buraya davet etmedi!"

"Öldüreceksin onları!"

"Sus, Triss Merigold! Kardeşlik birliğine yapılan saldırı başarısız oldu, adada hâlâ konsey egemen! Krallar, konseyin meselelerinden çeksinler ellerini! Bu bizim sorunumuz ve kendimiz çözeriz! Meselelerimizi halleder ve bu lanet olası savaşı bitiririz! Çünkü dünyanın yazgısının sorumluluğu bizde, biz büyücülerde!" Tissaia'nın ellerinin arasından bir yıldırım küresi daha fırladı. Patlama sırasında dalga dalga artan gümbürtü sütunların ve surların arasından her yere yayıldı.

"Defolun!" diye kükredi Tissaia. "Buraya asla giremeyeceksiniz! Defolun!"

Aşağıdan duyulan çığlıklar kesildi. Geralt, adayı kuşatanların merdivenden uzaklaşıp geri çekildiklerini anlamıştı. Büyü değildi bu. Geralt, bilincini kaybetmek üzereydi.

Büyücü kadının, "Kaç buradan, Triss Merigold," diyen sesini uzaklardan, sanki duvarın arkasından duyar gibi oldu. "Philippa Eilhart çoktan kaçtı, kanatları üzerinde uçup gitti. Bu iğrenç komploda sen onun suç ortağıydın, seni cezalandırmak zorundayım. Ancak yeterince kan aktı, ölüm ve felaket yaşandı! Çek git! Aretuza'ya, yardakçılarının yanına git! Işınla kendini. Martı Kulesi'nin kapısı artık yok. Kuleyle birlikte yıkıldı. Kendini tehlikeye atmadan ışınlayabilirsin. Nereye istersen. Uğruna kardeşliğe ihanet ettiğin kralın Foltest'e git istersen!"

"Geralt'ı ortada bırakmam," diye inledi Triss. "Redanya- lıların eline düşmemeli. Çok ağır yaralı... İç kanaması var... Ve benim zerre kadar gücüm kalmadı! Işınlanmayı açacak güç bulamıyorum! Tissaia! Lütfen bana yardım et!"

Karanlık. Ürpertici bir soğuk. Uzaklardan, taş duvarın ardından Tissaia de Vries’in sesi geldi: "Sana yardım edeceğim."

Evertsen Peter, 1234, İmparator Emhyr Deithwenin yakın dostu ve imparatorluk iktidarının gerçek yaratıcılarından biri. Kuzey Savaşları sırasında orduda levazım tuğgenerali, 1290'dan itibaren sarayın başhazinedarıydı. Emhyr’in saltanat döneminin sonlarına doğru saray denetçisi makamına yükseltildi. İmparator Morvranın saltanat döneminde haksız yere görevini kötüye kullanmakla suçlandı, yargılandı ve hapse atıldı. 1301 yılında Winneburg Sarayı'nda öldü, imparator Jan Calveıt hüküm sürerken 1328 yılında ölümünden sonra itibarı iade edildi.

Effenberg ve Talbot

Encyclopaedia Maxima Mundi, V. Cilt

Titreyin, çünkü halkları telef eden gelecek. Topraklarınız yakılıp yıkılacak, sonra iple bölünüp dağıtılacak. Kentleriniz yıkılıp boşaltılacak. Evlerinizde yarasalar, baykuşlar ve kargalar yaşayacak, hatta yılanlar yerleşecek oralara.

Aen Ithlinnespeath

5. Bölüm

Ekip başı atını durdurdu, miğferini başından çıkardı, terden yapış yapış olmuş seyrek saçlarını karıştırdı.

"Buraya kadar," dedi, ozanın soran bakışlarını görünce. "Haa? Niye ki?" diye şaşırdı Dandelion. "Neden?"

"Daha ileri gitmeyeceğiz. Görüyor musunuz? Şu aşağıda parıldayan nehir, Bağlantı Suyu’dur. Size Bağlantı Suyu’na kadar eşlik etmemiz istendi. Yani ayrılma vakti geldi."

Birlik arkalarında durdu ama askerlerden hiçbiri atlarından inmedi. Tedirgin bakışlarla çevrelerini incelediler. Dandelion elini gözlerine siper edip üzenginin üzerinde doğruldu. "Sen nerede nehir gördün?"

"Aşağıda, dedim. Şu dağ geçidinden devam edin, karşınıza çıkacak hemen."

"Bana hiç değilse kıyıya kadar eşlik edin," diye isyan etti Dandelion. "Bana göstereceğiniz..."

"Gösterecek bir şey yok, yahu! Mayıstan beri tek damla yağmur yağmadı, kavurucu sıcaklar yüzünden sular geri çekildi, dolayısıyla Bağlantı Suyu sığlaştı. Atla her yerden geçebilirsiniz." "Komutanınıza Kral Venzlav'ın bir mektubunu gösterdim," diye hava attı ozan. "Komutan mektubu inceledi ve size bana

Brokilon'a kadar eşlik etmenizi emrettiğini kulaklarımla duydum.

Siz şimdi bu ormanların ortasında beni yalnız mı bırakmak istiyorsunuz? Ya yolumu şaşırırsam ne olacak?"

"Şaşırmazsınız," diye homurdandı başka bir asker suratını asarak. Yol boyunca hiç konuşmamıştı. "İsteseniz de olmaz.

Çünkü öncesinde bir umacının oku saplanır size."

"Amma da korkaksınız hepiniz," diye alay etti Dandelion.

"Şu afryWTardan ciddi ciddi korkuyorsunuz. Oysa Brokilon daha

Bağlantı Suyunun karşı kıyısında. Bağlantı Suyu, sınır. Sınırı aşmadık ki henüz."

"Onların sınırı," dedi ekip başı çevresine göz gezdirerek,

"onların oklarının menzili kadardır. Bir kıyıdan attıkları ok,

ormanın kenarına kadar uçar ve öylesine süratlidir ki zincirli zırhı bile delip geçer. Siz oraya gitmeye çok meraklısınız, siz bilirsiniz, sizin yaşamınız. Ama benim canım kıymetli. Buradan öteye gitmem. Başımı eşekarısı kovanına sokarım, daha iyi!"

"Size söylemiştim," dedi Dandelion, şapkasını başının arka kısmına doğru itip eyerinin üzerinde doğrularak, "Brokilon'a bir görevle gidiyorum. Diplomat sayılırım. D^WTardan korkmam ben. Ancak sizden rica

ediyorum, lütfen Bağlantı Suyu kıyısına kadar bana eşlik edin. Şu kuş uçmaz, kervan geçmez yerde ya eşkıyalar üzerime saldırırsa?"

Asık suratlı asker zoraki gülümsedi. "Eşkıya mı? Burada mı? Güpegündüz mü? Burada gündüzleri kimsecikler olmaz.

Son zamanlarda umacılar, Bağlantı Suyu kıyısında gördükleri herkesi vuruyorlar, hatta bazen bizim tarafa da geçiyorlar. Yok,

hayır, eşkıyalardan korkmanız gerekmez."

"Doğru," dedi ekip başı. "Gündüz gözü Bağlantı Suyunda gezinecek eşkıyanın aklından zoru olması lazım. İşte biz de bu yüzden aptallık etmeyiz. Siz atınıza atlayıp tek başınıza gideceksiniz, zırhsız ve silahsız ve kusura bakmayın ama savaşçıya hiç benzemiyorsunuz, bunu bir mil öteden anlar herkes. Bu, sizin şansınız olabilir. Ama umacılar bizi atlarımızla, silahlarımızla görürlerse, uçuşan oklardan biz güneşi bile göremeyiz."

"İyi madem, ne yapalım." Dandelion, atının boynunu okşadı,

aşağıdaki dağ geçidine baktı. "Ben de tek başıma giderim. Hoşça kalın, askerler. Eşlik ettiğiniz için teşekkürler."

"Acele etmeyin." Asık yüzlü asker ozana baktı. "Birazdan hava kararacak. Nehirden sis yayılmaya başlayınca çıkın yola.

Çünkü..."

"Ne?"

"Sis varken oklar hedefi pek tutturamaz. Şansınız varsa umacılar sizi vuramaz. Ama efendim, onların vuramadığı çok nadirdir."

"Size söyledim..."

"Evet, doğru, söylediniz, anladım. İster görevle ister mörevle gidin, onların umurunda olmaz. Saplarlar size oku, biter."

"Sizin derdiniz beni korkutmak mı?" Şair yine fiyaka yapmaya başladı. "Siz beni ne sandınız? Küçük bir kâtip falan mı? Sayın askerler, ben hepinizin gördüğünün toplamı kadar savaş alanı gördüm. Dryad'ları da sizden iyi tanırım. Uyarmadan asla vurmazlar."

"Eskiden öyleydi, haklısınız," dedi ekip başı alçak bir sesle. "Eskiden uyarırlardı. Ağaç gövdesine ya da dağ geçidine bir ok atarlardı, bu, okun atıldığı yer sınırdır, bir adım daha atmayın, demekti. Hızla geri dönenin başına hiçbir şey gelmezdi. Ama artık işler değişti. Şimdilerde öldürmek için hemen vuruyorlar." "Bu ağır düşmanlık nereden geliyor?"

"Yani," diye mırıldandı asker, "işin aslı şu. Krallar, Nilfgaard'la ateşkes anlaşması yaptıktan sonra elf çetelerinin peşine düştüler. Onlara herhalde aşırı baskı yaptılar çünkü kurtulanlar her gece Brugge üzerinden kaçıp Brokilon'a sığmıyorlar. Bizimkiler elfleri kovalarken, Brokilon'dan gelen umacılarla dalaştıkları oluyor. Bizim birliklerin kovalamaca sırasında biraz aşırı atılgan oldukları da oldu... Anlıyorsunuz değil mi?"

"Anlıyorum." Dandelion, askere dikkatle bakıp başını salladı. "Siz Scioa'taeTi kovalarken Bağlantı Suyunu geçtiniz. Dryad'ları öldürdünüz. Şimdi de dryad'lar göze göz, dişe diş deyip intikam alıyorlar. Savaş."

"Aynen öyle efendim, lafı ağzımdan aldınız. Savaş. Her zaman ölüm kalım savaşı verilmiştir ama bu kez durum çok kötü. Onlarla aramızda büyük bir kin var. Size bir kez daha söylüyorum, eğer mecbur değilseniz gitmeyin oraya."

Dandelion yutkundu. "Mesele," dedi, eyerin üzerinde sırtını dikleştirip, yüzünde asker ifadesiyle kararlı bir tavır takınarak, "mecbur olmam. Gideceğim oraya. Derhal. Akşam olmuş, sis varmış, görev çağırıyorsa gideceksin."

Yılların deneyimi işe yarıyordu. Ozanın sesi güzel ve tehdit doluydu, sert ve soğuktu, içinde çelik ve yüreklilik vardı. Askerler ona büyük bir şaşkınlıkla baktılar.

Ekip başı, eyerinden yassı bir tahta şişe çıkardı. "Yola çıkmadan önce şnapstan bir yudum alın, Sayın Ozan. Hem de doğru düzgün bir yudum

alın..."

"O zaman ölmek kolaylaşır," dedi öteki, az konuşan asık suratlı asker.

Şair şişeden bir yudum aldı. "Ödlekler," dedi vakur bir edayla,

öksürmesi kesilip yeniden soluk almaya başladığında devam etti,

"bin kez ölür. Cesurlarsa yalnızca bir kez. Ama şans, yalnızca cesurlara güler, ödlekleriyse hor görür."

Askerler onu şimdi daha büyük bir şaşkınlıkla süzüyorlardı.

Dandelion'ın, kahraman şarkısının sözlerinden alıntı yaptığını bilmiyorlardı, bilemezlerdi. Üstelik bu şarkının sözleri de başkasına aitti.

"Ve bununla," dedi şair, tuniğinin cebinden şıngırdayan küçük bir deri kese çıkarırken, "bana eşlik ettiğiniz için teşekkür etmeme izin verin. Ziyafete dönmeden, sizi bekleyen çetin görev sizi sarıp sarmalamadan bir meyhaneye uğrayıp sağlığıma için."

"Teşekkürler efendim." Ekip başı hafifçe kızardı. "Siz bonkörsünüz ama biz... sizi yalnız bıraktığımız için bağışlayın ancak..."

"Sorun değil. Hoşça kalın."

Ozan, küçük şapkasını havalı bir edayla sol kulağının üzerine kaydırdı, topuklarını atın sağrısına batırıp patikadan aşağıya inmeye başladı. Bir yandan da ünlü ve müstehcen erkek şarkısı "Bullerlyn'de düğün" ün melodisini ıslıkla çalıyordu.

Asık yüzlü askerin arkasından, "Bayraktar davette bunun beleşçi, ödlek ve boktan bir herif olduğunu söylemişti bir de," dediğini duydu. "Oysa adam uyduruk şiirler yazsa da savaşçı ve yürekli bir beyefendi."

"Doğru," dedi ekip başı. "Korkak değil, hiç de öyle olduğu söylenemez. Kılı bile kıpırdamadı, gözümle gördüm. Bak bir de ıslık çalıyor, duyuyor musun? Ho, ho... Ne dediğini duydun mu? Dilpomatmış! Merak etmeyin öyle önüne geleni dilpomat yapmazlar! Dilpomat olmak için kafa lazım."

Dandelion, oradan bir an önce uzaklaşmak için atını hızlı sürüyordu. Az önce verdiği izlenimi berbat etmek istemiyordu. Uzun süre ıslık çakmayacağını biliyordu çünkü dudakları korkudan kurumuştu.

Dağ geçidi karanlık ve rutubetliydi, nemli balçık ve üzerini örten çürümeye yüz tutmuş yapraklar, şairin "Pegasus" adını verdiği kızıl beygirin nal seslerini bastırıyordu. Pegasus boynunu sarkıtmış, ağır adımlarla ilerliyordu. Hiçbir şeyin umurunda olmadığı nadir atlardan biriydi.

Orman bitmişti, ancak kıyısında akçaağaçların sıralandığı nehir yatağıyla Dandelion arasında geniş bir sazlık bulunuyordu. Şair atını durdurdu. Dikkatle çevresine göz gezdirdi ancak dikkatini çeken bir şey olmadı. Kulak kesildi ama kurbağaların vraklamasmdan başka ses yoktu.

"Hadi bakalım atım," dedi sıkıntılı bir sesle. "Bir gün herkesin başına gelir. İleri."

Pegasus başını biraz kaldırdı ve genelde aşağıya sarkan kulaklarını soru sorarcasına dikti.

"Doğru duydun. İleri."

At, isteksizce harekete geçti ve nalların altında bataklık lak lak sesler çıkarmaya başladı. Atın bacaklarının arasında kurbağalar zıplıyordu. Birkaç adım ileride bir ördek vakvaklayınca, şairin bir an yüreği ağzına geldi, sonra hızlı hızlı atmaya başladı. Pegasus ördekle ilgilenmedi bile.

"Kahraman atma binmişti..." diye mırıldandı Dandelion ve soğuk terlerle kaplı boynunu cebinden çıkardığı bir bezle sildi.

"Korkusuzca sürdü atını ormanların içinde, zıplayan kertenkelelere ve uçan ejderhalara dönüp bakmadı bile... Atını sürdü, sürdü...

Sonsuzmuş gibi görünen bir suyun önüne gelene kadar..."

Pegasus burnundan soludu ve durdu. Bir nehir kıyısına gelmişlerdi, her yer üzengileri aşan sazlıktan ve hasırotlarmdan geçilmiyordu. Dandelion yanaklarındaki teri silip bezi boynuna doladı. Uzun uzun, gözlerinden

yaşlar gelinceye kadar karşı kıyıdaki sık akçaağaç ormanına baktı. Kimseleri göremedi.

Nehrin yüzeyi su bitkileriyle kaplıydı, akıntıyla salınıyorlardı,

hemen üzerlerinde turkuaz ve turuncu renklerinde iskele kuşları uçuşuyordu. Hava, sinek sürüleriyle âdeta titreşiyordu. Balıklar yakaladıkları sinekleri yutuyor ve suyun üzerinde geniş daireler çiziyorlardı.

Gözün görebildiği her yerde kunduz yuvaları vardı; bir araya toplanmış yığınla dallar, kesilmiş ve kemirilmiş ağaç gövdelerini akıntı hafifçe yalıyordu. Ne çok kunduç var burada, diye düşündü şair. Ama doğal tabii. Ağaçları kemiren lanet olası canlıları rahatsız eden yok ki! Burada ne haydut ne avcı ne de arı yetiştiricisi olur, her yere uğrayan kürklü hayvan tuçakçıları bile durmaç burada. Deneyenin boğaçına ok saplanmıştır mutlaka, sonra da yengeçler onu çamurların içine gömüp mideye indirmiştir. Oysa ben ahmak Bağlantı Suyunda,

leş gibi ceset kokusundan geçilmeyen, buğday ve nane kokularının bile bu iğrenç kokuları bastıramadığı bu nehirde korumasız bir şekilde kendimi akıntıya bırakmışım...

Dandelion derin derin iç geçirdi.

Pegasus, ön bacaklarıyla ağır ağır nehre daldı, boynunu eğdi, sudan uzun uzun içti, sonra başını geri atıp Dandelion’a baktı. Ağzından ve burun deliklerinden sular akıyordu. Şair başını salladı, yeniden iç geçirdi ve yüksek sesle burnunu çekti.

"Bakıyordu kahraman fokurdayan sulara," dedi alçak sesle,

dişlerinin birbirine vurmaması için çabalarken. "Bakıyor ve atını sürüyordu çünkü bilmezdi yüreği kaygıyı."

Pegasus başını ve kulaklarını sarkıtmıştı.

"Bilmezdi kaygıyı, dedim."

Pegasus başını iki yana salladı, geminin halkaları ve kantarma şakırdadı. Dandelion, topuklarını hayvanın sağrısına batırdı. At,

sıkıntılı ve bezgin bir halde suyun içine doğru ağır ağır yürüdü.

Bağlantı Suyu sığ ama bitkilerle örtülüydü. Henüz nehrin ortasına bile gelmedikleri halde, Pegasus arkasından deste deste yeşillikler sürüklüyordu. Yavaş ve güçlükle ilerliyor, ayağına dolanan bitkileri her adımda silkelemeye çalışıyordu.

Sağ kıyının sazlıkları ve akçaağaç ormanı epeyce yaklaşmıştı. Öylesine yaklaşmıştı ki Dandelion midesinin yay gibi kasıldığını hissetti. Nehrin ortasında, yeşilliklere dolanmış halde,

kaçırılmayacak kadar muhteşem bir hedef olduğunu biliyordu.

Alabildiğine gerilmiş kemerli yayları ve ona yöneltilmiş okların sivri uçlarını gözünün önünde canlandırdı.

Atı var gücüyle mahmuzladı ancak Pegasus hiç oralı olmadı.

Daha hızlı ilerlemek yerine durdu ve kuyruğunu kaldırdı. Boklar suyun içine yuvarlandı. Dandelion uzun uzun iç geçirdi.

"Kahraman," diye mırıldandı sonra gözlerini kısarak, "çağlayan suları yenemedi. Nice oklar delip geçti onu, kahramanca can verdi. Mavi derinlik sonsuzluğa kadar içine aldı onu, yeşim gibi yemyeşil yosunları kucağına verdi. Hiçbir iz kalmadı ondan,

akıntının uzaklardaki denize taşıdığı at bokundan başka..."

Belli ki rahatlamış olan Pegasus, kıyıya doğru kendiliğinden daha hızlı yürüdü, kıyıya yaklaşırken girdiği yeşilliklerden arınmış bir anaforda arkaya doğru bir tekme atınca, Dandelion’un çizmeleri ve pantolonu sırılsıklam oldu. Şair bunu fark etmedi bile, çünkü karnını hedef almış okların düşüncesi onu bir an bile rahat bırakmıyordu. Korku, soğuk ve vıcık vıcık kocaman sülük gibi sırtında geziniyordu. Çünkü kıyıdaki yemyeşil

çimlerin yüz adım kadar ötesindeki akçaağaçlarm arkasındaki çalılıkların üzerinde ormanın tehdit dolu kapkara duvarı yükseliyordu.

Brokilon.

Kıyıda, nehirden birkaç adım ileride bir atm bembeyaz iskeleti duruyordu. Göğüs kafesinden ısırgan otları ve sazlık kamışları fışkırmıştı. Yakınında daha küçük başka kemikler de vardı ama at kemiklerine benzemiyorlardı. Dandelion irkilerek başını çevirdi.

Dandelion dürtünce at, çamurları şaplatarak kıyıya çıktı, bataklıktan iğrenç bir koku geliyordu. Kurbağalar, konserlerine kısa bir ara verdiler. Sessizlik oldu. Dandelion gözlerini kapadı. Konuşmuyor, rol yapmıyordu artık. Esin ve hayal gücü, bilinmez uzaklara kaçmıştı şimdi. Geriye soğuk, berbat bir korku kalmıştı yalnızca; yaratıcı hiçbir dürtüsü olmayan güçlü bir duyguydu bu.

Pegasus, sarkıttığı kulaklarını dikmiş, dryad'ların ormanına doğru umursamazca yorgun argın yürüyordu. Çoğunluk buraya, ölüm ormanı, derdi.

Sınırı geçtim, diye düşündü şair. Her şey şimdi belli olacak. Nehirde ve suyun içinde olduğum sürece hoşgörülü davrandılar. Ama artık öyle değil. Şimdi davetsi?ç misafirim. Ötekiler gibi... Benden de geriye yalnıçca bir iskelet kalır belki... Benden sonra gelecekler için uyarı niteliğinde... Burada dryad'lar varsa... Beni iliyorlarsa...

İzlediği okçuluk turnuvalarını, panayırlardaki ve avcılık festivallerindeki yarışmaları anımsadı, içleri saman dolu hedef tahtalarını, okların girip parçaladığı bebekleri düşündü. Oklara hedef olan bir insan neler hisseder? Saplanmayı mı? Acıyı mı? Yoksa... hiçbir şey mi?"

Çevrede dryad yoktu ya da bu yapayalnız süvariye ne yapacaklarına henüz karar vermemişlerdi çünkü şair korkudan ölü gibi atının üzerinde ilerliyordu, oysa hâlâ sağ ve sağlıklıydı. Ormanın girişini rüzgârın eseri olan çalılıklarla örtülü, köklerle ve dallarla sarılı bir yığın önlüyordu ama Dendelion'm ormanın kıyısına kadar gitmeye hele içine girmeye zaten hiç

niyeti yoktu. Kendini tehlikeye girmeye zorlamıştı ama intihar etmeye hiç niyeti yoktu.

Atından acele etmeden indi, dizginleri heybetli bir köke bağladı. Diğer zamanlarda bunu yapmazdı — Pegasus'un sahibinden uzaklaşmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Gelgelelim atın, fişek gibi uçan oklara vereceği tepkiyi kestiremiyordu. O güne kadar ne kendi ne de Pegasus bu tür seslerle tanışmamıştı.

Lavtasını eyer kaşından aldı — boynu incecik olan çok değerli, benzersiz bir enstrümandı bu. Sedef kakmalı ahşaba bakarken, bir elf kadının armağanı, diye düşündü. Lavta, Eski Halk'a geri dönecek demek... dryad'lar cesedimi ortada bırakmaklarsa tabii.

Biraz ileride rüzgârın devirdiği yıllanmış bir ağaç vardı. Şair, gövdenin üzerine oturdu, lavtasını dizine dayadı, dudaklarını yaladı, terli ellerini pantolonuna sildi.

Güneş, batıya doğru dönüyordu. Bağlantı Suyunun üzeri sislenmeye başlamış, kurşuni bir örtü gibi çayırları kaplamıştı. Telli turnaların sesi bir başlayıp bir kaybolmuş, geriye sadece kurbağaların vaklaması kalmıştı.

Dandelion tellere dokundu. Önce bir, sonra bir kez daha ve üçüncü bir kez. Mandalları çevirdi, enstrümanın akordunu yaptı ve çalmaya başladı. Arkasından da türkü söylemeye...

Yvıss, m'evelienn vente câelm en teli

Elaıne Ettanel Aep cor me Iode deith ess'vieil

Yn blath que me darienn

Aen minne vain tegen a me

Yn toin av muireânn que dis eveigh e aep llea . . .

Güneş, ormanın arkasında battı. Brokilon'un devasa ağaçları bir anda karanlığa gömüldü.

L’eassan Lamm feaınne renn, ess’ell,

Elaıne Ettariel,

Aep cor...

Dandelion hiçbir şey görmemişti. Ama orada birinin olduğunu hissediyordu.

"N’te mire daetre. Sh’aente vort."

"Vurmayın," diye fısıldadı Dandelion ve söz dinleyip çevresine bakmadı. "N’en aespar me... Düşmanca bir niyetim yok..." "N’ess teart. Sh’aente vort."

Dandelion boyun eğdi, oysa enstrümanın telleri üzerindeki parmakları donmuş ve uyuşmuştu, türkü ağzından güçlükle çıkıyordu. Ama dryad’m sesinde bir düşmanlık yoktu ve o, lanet olsun bir profesyoneldi.

L’eassan Lamm feainne renn, ess’ell,

Elaine Ettariel,

Aep cor aen tedd teviel e gwen Yn blath que me danenn Essyn e evellien a me

Que shaent te caelrn a’vean minne me striscea . . .

Dandelion bu kez omzunun üstünden bakma cesaretini gösterdi. Çok yakınında, bir ağaç gövdesine dolanan şey, sarmaşıklarla sarılı bir çalılığı andırıyordu. Gelgelelim çalılık değildi bu. Çünkü çalılıkların genelde yanıp sönen kocaman gözleri olmazdı.

Pegasus, alçak sesle kişnedi ve Dandelion arkasında birinin elini atının burun deliklerinde gezdirdiğini karanlığa rağmen gördü.

"Sh’aente vort," diye bir kez daha yalvardı, arkasında duran dişi dryad. Sesi, üzerine yağmur damlaları düşen yaprakların hışırtısını andırıyordu.

"Ben..." diye konuşmaya başladı Dandelion. "Ben... Witcher Geralt'ın bir arkadaşıyım... Geralt 'in... Gwynbleidd'in sizin yanınızda, Brokilon'da olduğunu biliyorum. Benim gelme nedenim..."

"N'te dice'en. Sh'aente, ca."

Arkasında duran ikinci dişi dryad, "Sh'aent," diye yalvardı yumuşacık bir sesle. Ona belki üçüncü bir ses eşlik ediyordu. Belki de dördüncü. Dandelion emin olamıyordu.

"Yea, sh'aente, taedh," dedi gümüş gibi çınlayan genç kız sesi. Şair onu az önce birkaç adım ötesinde yeşeren bir kayın ağacı sanmıştı, "ess'laine... Taedh... Şarkı söyle... Ettariel'den biraz daha... Olur mu?"'

Dandelion, istenileni yaptı.

Sevmek isterim seni daima ve sonsu7,

Ey edalı Ettariel,

Anıları hafine gibi saklamak,

Büyülü çiçekler gibi,

Senin aşkının belgesi ve işaretleri,

Ürerlerinde gözyaşları misali

Şebnemler parıldar simli simli...

Bu kez ayak sesleri duymuştu. "Dandelion."

"Geralt!"

"Evet, benim. Gürültü yapman gerekmez artık."

"Nasıl buldun beni? Brokilon'da olduğumu nereden öğrendin?"

"Triss Merigold’dan... Lanet olsun..." Dandelion yeniden tökezledi ve az kalsın düşecekti ama yanında yürüyen dişi dryad onu ustalıklı bir hareketle sımsıkı tuttu. Ufak tefek yapısına göre oldukça güçlü biriydi.

"Gar’ean taedh," diye uyardı onu dryad, gümüş gibi çınlayan sesiyle. "Va caelm."

"Teşekkür ederim. Burası korkunç karanlık... Geralt? Neredesin?"

"Buradayım. Geride kalma, yürü."

Dandelion adımlarını sıklaştırdı, yine sendeledi ve karanlıkta önünde duran Witcher’ın üzerine yıkılacak gibi oldu. Dişi dryad’lar hiç seslerini çıkarmadan yanlarından geçip gittiler.

"Berbat bir karanlık. Daha çok var mı?"

"Hayır. Birazdan kampta olacağız. Burada gizlendiğimi Triss’ten başka kim biliyor? Boşboğazlık yapıp birine söyledin mi?" "Kral Venzlav’a açıklamak zorunda kaldım. Brugge’den geçebilmem için izin belgesine ihtiyacım vardı. Zamanlar çok değişti, ağzıma bile almak istemiyorum... Brokilon’a girmek için de bir izne ihtiyacım oldu. Ama Venzlav seni bilir ve sever. Düşünsene, beni elçi tayin etti. Sır saklayacağından kuşkum yok, bunu ondan rica ettim çünkü. Kızma bana, Geralt."

Witcher yaklaştı. Dandelion onun yüz ifadesini göremedi, tek seçebildiği ak saçları, hatta karanlıkta bile belirgin olan günlerdir kesilmemiş beyaz keçi sakalıydı.

"Kızmadım." Dandelion omzunda bir el hissetti, o ana kadar soğuk olan ses şimdi biraz değişmişti sanki. "Geldiğine sevindim, itoğlu."

"Soğukmuş burası." Dandelion öyle ürperdi ki üzerinde oturdukları dallar hışırdadı. "Küçük bir ateş..."

"Aklına bile getirme," diye mırıldandı Witcher. "Nerede bulunduğunu unuttun mu yoksa?"

"Onlar böylesine mi..." Ozan ürkerek çevresine baktı. "Hiç ateş yok, öyle mi?"

"Ağaçlar ateşten nefret eder. Onlar da."

"Hay aksi şeytan! Soğukta mı oturacağız? Hem de şu lanet olası karanlıkta? Elimi gözümün önüne getirsem bile göremiyorum..."

"Getirme o zaman."

Dandelion iç geçirdi, omuzlarını büzdü, kollarını ovaladı. Yanında oturan Witcher'in parmaklarıyla dalları kırdığını duydu.

Karanlıkta ansızın küçük yeşil bir ışık parladı, önce zayıf ve belli belirsizdi ama çok geçmeden aydınlandı. Onu başkaları izledi, bataklığın üzerindeki birçok noktada ateşböcekleri ve yanıltıcı ışıklar gibi dans edip duruyorlardı. Orman bir anda titreşen gölgelerle doldu ve Dandelion, onları çevreleyen dryad'larm karaltılarını algılamaya başladı. İçlerinden biri yaklaştı, önlerine yakılmış bir tutam bitki gibi duran bir şey bıraktı. Şair bir elini dikkatlice bu nesneye doğru uzattı. Yeşil ateş tamamen soğuktu.

"Nedir bu, Geralt?"

"Tülbent ve bir tür yosun. Brokilon'dan başka yerde yetişmez. Ve nasıl ışık saçtığını yalnızca onlar biliyor. Teşekkür ederim, Fauve."

Dişi dryad yanıt vermedi ama yanlarından çekilmedi de. ikisinin yanma geçip oturdu. Başının üzerine bir çelenk oturtulmuş, uzun saçları omuzlarına dökülmüştü. Saçları ışıkta yeşil gibi görünüyordu ama belki gerçekten de öyleydi. Dryad'larm saçlarının çok tuhaf renklerde olabileceğini Dandelion biliyordu.

"Taedh," dedi dişi dryad ahenkli bir sesle ve gözlerini ozana çevirdi; iki paralel kamuflaj çizgisiyle boyanmış küçük yüzündeki gözleri ışıl ışıldı. "Ess've vort sh'aente aen Ettariel? Sh'aente a'vean vort?"

"Hayır... Ama belki daha sonra," dedi Dandelion kibar bir tonda ve özenle Eski Dibin sözcüklerini seçerek. Dişi dryad iç geçirdi, öne doğru eğildi,

parmaklarını hemen yakınında duran lavtanın sapında usulca gezdirdi ve yaylanarak ayağa kalktı. Kız ormana, yeşil fenerlerin solgun ışığında karaltıları titreşen öteki dryad'ların yanma giderken Dandelion arkasından uzun uzun baktı.

"Onu incitmemişimdir umarım?" diye usulca sordu. "Kendilerine özgü bir lehçeyle konuşuyorlar, kibarlık kalıplarını bilmiyorum..."

"Sen karnına bıçak saplanmış mı, ona bak." Witcher'm sesinde alay ve şaka yoktu. "DryadTar, incitildikleri zaman adamın karnına bir bıçak saplayarak karşılık verirler. Korkma, Dandelion. Anlaşılan, onlara bulunduğun vaadin ötesinde seni önemsiyorlar. Ormanın kıyısında verdiğin konseri çok beğenmişlerdi. Sen şimdi bir ard taedh'sin, büyük ozansın. 'Ettariel Çiçeği nin devamını bekliyorlar. Devamını biliyor musun? Ne de olsa senin yazdığın bir balat değil."

"Çevirisini ben yaptım. Ayrıca elf müziğini biraz zenginleştirdim, fark etmedin mi?"

«T T «

Hayır.

Tahmin etmiştim. Neyse ki dryad Tar senden daha çok sanattan anlıyorlar. Müziğe olağanüstü yatkın olduklarını bir yerlerde okumuştum. Kurnaz planımı bunun üzerine kurdum ama sen beni övmedin bile."

"Tebrik ederim," dedi Witcher kısa bir sessizlikten sonra. "Gerçekten kurnazcaydı. Şans da tabii yardım etti sana, her zaman olduğu gibi. Onların okları iki yüz adım öteden isabet eder ve öldürücüdür. Nehrin onlara ait kıyısına geçenlerin şarkı söylemeye başlamasını genelde beklemezler. Rahatsız edici kokulara karşı çok duyarlıdırlar. Bağlantı Suyunun akıntısı cesetleri sürükleyip götürdüğünde ormanlarının kıyısında kötü kokular olmaz."

"Aman neyse ne." Şair hafifçe öksürüp yutkundu. "En önemlisi, seni bulmayı başarmış olmam. Geralt, sen buraya nasıl..."

"Tıraş bıçağın var mı?"

"Ha? Var tabii."

"Yarın sabah bana vereceksin. Bu sakal beni gerçekten çıldırtıyor."

"Dryad'ların yok... Hmm... Aaa, evet, onların tıraş bıçağına kesinlikle ihtiyaçları yok. Elbette veririm sana. Geralt?"

"Evet?"

"Yanımda ağzıma atacak tek lokma yok. Bir ard taedh'm, büyük ozanın dryad'larm akşam sofralarına oturma şansı olabilir mi?"

"Onlar akşam yemeği yemez. Hiçbir zaman. Brokilon sınırındaki nöbetçi kadınlar kahvaltı da etmezler. Öğleye kadar sabredeceksin. Ben alıştım artık."

"Peki, onların başkentine, şu ünlü, balta girmemiş ormanların kalbinde gizlenmiş Duen Canell'e gidersek?"

"Oraya asla gidemeyiz, Dandelion."

"Nedenmiş o? Sanmıştım ki... Ne de olsa sen... Ne de olsa sana sığınma hakkı verdiler. Ne de olsa... sana katlanıyorlar."

"Doğru sözcük bu."

İkisi de uzun süre konuşmadı.

"Savaş," dedi şair sonunda. "Savaş, kin ve nefret. Her yerde.

Bütün yüreklerde."

"Şairane sözler."

"Öyle ama."

"Aynen öyle. Evet, neler getirdin, söyle bakalım. Ben burada tedavi görürken dünyada neler olup bitti, anlat."

"Öncelikle," dedi Dandelion, alçak sesle öksürerek, "Garstang'da gerçekte neler olduğunu sen anlatacaksın bana."

"Triss anlatmadı mı sana?"

"Anlattı. Ama ben senin yorumunu duymak istiyorum."

"Eğer Triss'in yorumunu dinlemişsen, bil ki benimkinden daha ayrıntılı ve daha isabetlidir. Ben Brokilon'a geldikten sonra olanları anlat."

"Geralt," diye fısıldadı Dandelion. "Yennefer'e ve Ciri'ye ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Triss de..."

Witcher, öylesine ani bir hareket yaptı ki dallar çatırdadı.

"Sana Ciri'yi ya da Yennefer'i mi sordum?" dedi değişik bir sesle. "Bana savaştan söz et."

"Bilmiyor musun? Haberler sana ulaşmadı mı?"

"Ulaştı. Ama senden duymak istiyorum. Konuş, lütfen."

"Nilfgaardlılar," diye başladı ozan kısa bir sessizlikten sonra,

"Lirya'ya ve Aedirn'e saldırdılar. Savaş ilan etmeden. Saldırının nedeni sözüm ona Demavend'in birliklerinin Dol Angra'daki bir sınır bölgesine baskın düzenlemeleriydi. Baskın, büyücülerin Thanedd Adası'nda toplandıkları sırada gerçekleşmişti.

Kimileri bunun provokasyon olduğunu söylüyor. Demavend'in askerlerinin kılığına girenler aslında Nilfgaardlılarmış. Gerçekte ne olup bittiğini herhalde hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Ama

Nilfgaard'ın yanıtı yıldırım hızıyla geldi: Devasa bir ordu —Dol

Angra’ya haftalardır, hatta aylardır yığılmış olmalıydı— sınırı geçti. Lirya’nın iki sınır bölgesi Spalla ve Scala, tek hamleyle üç gün içinde alındı. Rivya, birkaç aylık bir kuşatmaya hazırlanmıştı ancak loncaların ve tacirlerin baskısıyla iki gün sonra teslim oldu.

İş çevrelerine, kentin kapılarını açması ve fidye ödemesi koşuluyla yağmalanmayacağı vaat edilmişti."

"Verilen söz tutuldu mu?"

"Evet."

"Tuhaf." Witcher’ın sesi yine bir miktar değişmişti. "Böyle dönemlerde söz tutmak, öyle mi? Eskiden bu tür vaatlerde bulunmanın kimsenin aklına gelmediğinden çünkü kimsenin bunu beklemediğinden söz etmiyorum bile. Zanaatkarlar ve tacirler kale kapılarını açmaz, aksine savunurdu o kapıları; her lonca da kendi burcunu ya da sur bölgesini korurdu."

"Paranın vatanı yoktur, Geralt. Hangi yönetim altında paralarına para kattıklarına aldırmaz tacirler. Nilfgaardlı bir kont da kimden vergi aldığını umursamaz. Ölmüş bir tacir para kazanmaz, vergi ödemez."

"Devam et."

"Rivya teslim olduktan sonra Nilfgaard ordusu benzersiz bir süratle kuzeye doğru yol aldı ve neredeyse hiçbir direnişle karşılaşmadı. Demavend’in ve Meve’nin orduları geri çekildiler, nihai savaşta yer almadılar. Nilfgaardlılar Aldersberg’e kadar ilerlediler. Demavend ve Meve, kalenin kuşatılmasını engellemek için savaşa girmek zorunda kaldılar. Ama ordularının konumu iyi sayılmazdı... Lanet olsun, biraz aydınlık olsaydı, çizerdim sana..." "Hiçbir şey çizme. Ve lafı uzatmadan konuş. Kim kazandı?"

"Duydunuz mu, efendim?" Soluk soluğa kalmış kayıt memurlarından biri, masanın çevresinde toplanmış kalabalığı yararak yaklaştı. "Savaş alanından bir ulak geldi! Kazanmışız! Savaş kazanıldı! Zafer! Gün, bizim günümüz! Düşmanı yendik, kafasını ezdik!" "Bağırma öyle." Evertsen yüzünü buruşturdu. "Çığlıklarınızdan kafam patlayacak. Evet, duydum. Düşmanı yendik. Gün bizim, savaş alanı ve zafer de bizim. Çok heyecan verici bir

olay." Levazım subayları ve kayıt memurları seslerini alçaltıp amirlerine şaşkınlık içinde baktılar.

"Sevinmediniz mi, Sayın Hazinedar?"

"Sevindim ama ben bu işi sesimi yükseltmeden yapabiliyorum." Kayıt memurları susup bakışlarını yere diktiler. Bu çocukların ağzı süt kokuyor, diye düşündü Evertsen. Heyecandan donlarına sıçacaklar. Bunlara şaşmıyorum aslında ama ya şu yukarıdakilere ne demeli! Menno Coehoorn ve Elan Trake, hatta şu kır sakallı General Braibant bile sevinçten bağırıyor, zıplıyor ve birbirlerini omuzlarına vurarak kutluyorlar. Zafer! Gün bizim günümüz! Kimin olacaktı ki başka? Aedirn ve Lirya krallıkları birleştikleri halde ancak üç bin süvari ve on bin piyade seferber edebildiler, bunların beşte biri istilanın henüz ilk günlerinde kalelere ve burçlara yerleştirilerek devre dışı bırakıldılar. Kalan askerlerin bir bölümünü, Scioa'tael'ın hafif süvari alayı ve gerilla savaşçılarının taarruz tehdidi altında bulunan kanatları korumak için geri çekmek zorunda kaldılar. Geriye kalan beş ya da altı bin asker —ki bunların içinde ancak bin ıkı yüz kadar atlı süvari vardı— Aldersberg'de savaş meydanına çıktılar. Coehoorn, karşılarına on üç bin askerlik bir ordu çıkardı, aralarında on bölük zırhlı süvari vardı ki bunlar Nilfgaard'ın en güzide şövalyeleriydi. Şimdi de kalkmış seviniyor, böğürüp duruyor, mareşal asasını bacaklarına vurup bira istiyor... Zafer! Çok heyecan verici bir olay.

Masanın üzerinde duran haritaları ve notları şiddetli bir el hareketiyle bir araya toplayıp başını kaldırdı ve çevresine bakındı.

"Kulaklarınızı dikin," dedi levazım subaylarına sert bir tonda. "Şimdi talimatlar vereceğim."

Emrindekiler beklenti içinde hareketsiz kaldılar.

"Hepiniz," diye başladı Evertsen, "Mareşal Coehoorn'un komutanların ve subayların önünde yaptığı dünkü konuşmasını dinlediniz. Efendiler, şunu bilmenizi isterim ki mareşalin askerlere söyledikleri sizin için geçerli değildir. Sizin göreviniz, başka görevleri ve emirleri yerine getirmek. Benim emirlerimi."

Evertsen düşündü, alnını ovaladı.

"Coehoorn dün komutanlara, ‘Saraylara savaş, kulübelere barış,’ dedi. Bu ilkeyi biliyorsunuz, askerî akademide öğrettiler size," dedi. "Bu ilke düne kadar geçerliydi, yarından itibaren unutacaksınız. Yarından itibaren başka bir ilke geçerli, sizin yürüttüğünüz savaşın parolası olacak. Bu parola ve emrim şöyle: Yaşayan her şeye karşı savaş. Ateş alan her şeye karşı savaş. Geriye yanmış topraklar bırakacaksınız. Savaşı yarından itibaren, barış antlaşmasını imzaladıktan sonra arkasına çekileceğimiz çizginin ötesine taşıyacağız. Biz geri çekileceğiz ama orada, çizginin ötesinde yanmış topraklar kalmalı. Rivya ve Aedirn krallıkları kül olmalı! Sodden’i anımsayın! Bugün yanıt verme zamanı geldi!"

Evertsen, hafifçe ama yüksek sesle öksürdü.

"Ordular geriye yanmış topraklar bırakmadan önce," dedi sus pus onu dinleyen kayıt memurlarına, "sizin göreviniz, bu topraklardan vatanımızın zenginliğine katkıda bulunacak ne varsa çıkarıp almaktır. Sen, Audegast, toplanmış ve depolanmış mahsulün yüklenmesi ve nakliyle ilgileneceksin. Tarlalarda hâlâ

kalmış ve Coehoorn’un yılmaz süvarilerinin yerle bir edemediği ne varsa hasat edilecek."

"Az adamım var, Sayın Hazinedar."

"Bolca esir olacaktır. Çalıştırın onları. Marder ve sen...

Adını unuttum..."

"Helvet. Evan Helvet, Sayın Hazinedar."

"Siz canlı demirbaşlarla ilgileneceksiniz. Sürüleri toplayın, belli noktalarda karantinalara alın. Şap ya da başka hastalıkları var mı, bakın. Hasta olanları ya da kuşku uyandıranları öldürün, Leşleri yakın. Kalanları belirlenmiş yollardan güneye götürün."

"Emredersiniz."

Sıra şimdi özel görevde, diye düşündü Evertsen ve emrindekileri süzdü. Kime vermeliydi bu işi? Gencecik, ağızları süt kokan oğlanlar olarak henüz çok az şey görmüş, hiçbir şey yaşamamışlardı. Ah, nerede o deneyimli eski levazım subayları, diye geçirdi içinden. Savaş, savaş, sürekli savaş. Askerler topluca ve sık ölüyorlar, levazım subayları ise daha az sayıda olmalarına rağmen neredeyse onlar kadar göçüyorlar. Ancak sürekli yenileri geldiği için savaşçıların kaybı anlaşılmıyor çünkü herkes asker olmak istiyor. Ama kim levazım subayı ya da kayıt memuru olmak ister kıl Akşam evine gittiğinde ve oğulları savaşta neler başardığını sorduğunda, fıçılardaki buğdayların yüksekliğini ölçtüğünü; leş gibi kokan derileri saydığını;

balmumu tarttığını; öküz boku kaplı delik deşik yollarda ganimetle dolu bir arabayı çektiğini; tozların, pis kokuların ve sineklerin arasında böğüren ve meleyen sürüleri sürdüğünü kim anlatmak ister ki?

Özel görevler. Guleta’ daki devasa ocakları olan dökümhane. Eysenlaan daki yıllık üretimleri yirmi beş ton eritme ocakları, kalamin madenleri ve büyük demirhane. Aldersberg’deki kurşun dökümhaneleri ve yün imalathaneleri. Vengerberg’de malt değirmenleri, kiremit ocakları, dokuma tezgâhları ve boyahaneler...

Sökülsün ve götürülsün. Böyle buyurmuştu imparator Emhyr,

Düşmanlarının Mezarları Üzerinde Dans Eden Beyaz Alev, iki sözcük. Sökülsün ve götürülsün, Evertsen.

Emir emirdir. Yerine getirilmesi gerekir.

Şimdi geriye en önemli şey kaldı. Maden ocakları ve hasılatı.

Sikkeler. Değerli parçalar. Sanat eserleri. Ama bunlarla ben ilgileneceğim. Bizzat.

Ufukta beliren kapkara duman bulutlarının yanında yenileri yükseldi. Sonra yenileri, yenileri... Ordu, Coehoorn’un emirlerini yerine getiriyordu. Aedirn Krallığı yangın yerine dönmüştü.

Kuşatma araç gereçlerini taşıyan bir tabur, tangur tungur sesler ve toz bulutları kaldırarak yoldan geçti. Hâlâ düşmemek için mücadele veren Aldersberg e gidiyordu. Oradan da Kral Demavend'in başkenti Vengerberg'e geçecekti.

Peter Evertsen uzun uzun bakıp saydı. Hesap yaptı. Yeniden saydı. Peter Evertsen, imparatorluğun başhazinedarıydı, savaş dönemlerinde de ordunun levazım müdürlüğünü yapıyordu. Bu görevi yirmi beş yıldır sürdürüyordu. Onun yaşamı saymak ve hesaplamaktan ibaretti.

Bir mangonel (Orta Çağ'da kullanılan mancınık benzeri bir silah, (ç. n.)) beş yüz florindir, bir blide (Kuşatma aleti, (ç. n.)) iki yüz, bir petrari (Taş fırlatma aleti, (ç. n)) en az yüz elli, en basit mancınık seksen. Eğitimli bir personel ayda dokuz buçuk florin alır. Vengerberg'e saldırmaya giden tabur —atları, öküzleri ve küçük teçhizatı sayarsak— en az üç yüz gümüş mark eder. Bir marktan, yani iki yüz elli gram saf bronzdan altmış florin basılır. Büyük bir maden ocağının yıllık hasılatı beş altı bin mark civarındadır...

Bir hafif süvari birliği, kuşatma taburunun önüne geçti.

Evertsen, bayraklardaki sembollerde Winneburg hükümdarının flamasını gördü; Cintra'dan alınmış logolardan biriydi bu. Evet, diye düşündü, sevinmekte haklılar. Savaş kazanıldı, Aedirnin ordusu dağılmaya mahkûm, ihtiyat birlikleri, normal birliklerle beraber ağır çatışmalara sokulmalılar. Onların işi geri çekilenlerin peşine düşmek, dağılmış, komutansız kalmış grupları katletmek, ölüm saçmak, yağmalamak ve ateşe vermektir. Küçük bir savaş bulunca sevinir onlar. Onları yormayacak küçük bir savaş. Ve de canlarını almayan.

Evertsen hesap yapıyordu.

Bir taktik bölüğü, on sıradan bölükten oluşur ve iki bin atlıdan oluşur. Winneburglular artık büyük olasılıkla büyük bir savaşa girmeyecek olsalar da çatışmalarda mevcudun en az altıda biri ölür. Ardından kamplar, çadırlı ordugâhlar, bozulmuş yemekler, pislik, bit, böcek, kirlenmiş sular olacak. Ardından kaçınılmaz olarak her zaman yaşanan şey gelecek: Tifo, dızanterı ve sıtma kalanların en az dörtte birini öldürür. Bunlara bir de genel kayıpları eklemek gerekir çünkü öngörülemeyen kazalar sonucu genelde mevcudun

beşte biri daha gider. Eve ancak sekiz yüz adam döner. Fazla değil. Hatta belki daha da az.

Yoldan flamalı yeni süvariler geçiyor, onların arkasından piyade taburu geliyordu. Derken sarı ceketler giyip yuvarlak miğferler takmış okçular, demirden yassı miğferli tatar yayı okçuları, dikenli kalkanlar taşıyan askerler ve ön saflarda savaştıkları için çifte maaş alan teber taşıyan paralı askerler belirdi. Onları mızraklı askerler, sırtlarındaki zırhlarıyla yengeçleri andıran Vicavarolu ve Etolialı gaziler ve Metinnalı, Thrunlu, Maechtli, Ghesolu ve Ebbingli piyadelerden oluşan renkli bir kalabalık izliyordu.

Havanın çok sıcak olmasına karşın birlikler hızlı hareket ediyor, asker botlarının kaldırdığı tozlar yol üzerinde toplanıp öbekler oluşturuyordu. Davullar güm güm vuruyor, bayraklar dalgalanıyor, çelik mızraklar, kargılar, teberler ve partizan hançerleri havada süzülüyor ve ışıl ışıl parlıyordu. Savaşçılar neşe ve mutluluk içinde yürüyorlardı. Muzaffer bir orduydu bu ilerleyen.

Yenilmemiş bir ordu, ileri, arkadaşlar, ileri, savaşa! Vengerberg’e!

Düşmanın işini bitirmeye, Sodden'in intikamını almaya! Neşe içinde hizmet edin, ceplerinizi ganimetlerle doldurun, sonra doğru evlerinize, evlerinize!

Evertsen bakıyor ve sayıyordu.

"Vengerberg bir haftalık kuşatmanın ardından düştü," diye sözlerini bitirdi Dandelion. "Şaşıracaksın ama oradaki loncalar, burçlarını ve sorumlu oldukları surları son ana kadar canhıraş savundular.

Bütün askerler ve kent sakinleri hayvan gibi öldürüldü, neredeyse altı bin kişi. Bu haberin yayılmasından sonra büyük kaçış başladı.

Yenilen ordular ve sivil halk yığınlar halinde Temerya’ya ve Redanya’ya kaçmaya başladı. Pontar Vadisi ve Mahakam Dağları topraklarından kaçanlarla doldu taştı. Gelgelelim kaçmayı hepsi başaramadı. Nilfgaardlı atlı birlikler peşlerine düşüp kaçış yollarını kapattı. Meselenin ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Ben bu işten... savaştan anlamıyorum, Dandelion."

"Mesele, esirlerdi. Kölelerdi. Olabildiğince çok insanı köleleştirmek istiyorlardı. Çünkü bunlar Nilfgaard için en ucuz iş gücü. Kaçanlara bu yüzden göz açtırmadılar. Büyük bir insan avıydı bu, Geralt. Aslında basit bir av. Çünkü ordu kaçmıştı ve kaçışan sivilleri savunacak hiç kimse kalmamıştı."

"Hiç kimse mi?"

"Neredeyse hiç kimse."

"Başaramayacağız," diye söylendi Villis ve çevresinde göz gezdirdi. "Çıkamıyoruz buradan... Lanet olsun, oysa sınıra çok yaklaştık... Midem de çok."

Rayla, üzengiler üzerinde doğruldu, ormanlarla kaplı tepelerin arasından kıvrılarak geçen yola baktı. Cadde göz alabildiğine at ölüleriyle, kenara atılmış küçüklü büyüklü arabalarla doluydu.

Bunların arkasında yer alan ormanlardan göğe doğru kapkara dumanlar yükseliyordu. Gitgide yükselen çığlıklar ve çarpışma sesleri geliyordu.

"Artçı birliklerin işini bitiriyorlar." Villis, yüzündeki isi ve teri sildi. "Duyuyor musun, Rayla? Artçı birliklere yetiştiler ve lime lime ediyorlar onları! Başaramayacağız."

"Artık artçı birlik biziz," dedi asker kadın. "Şimdi sıra bizde."

Villis'in rengi attı, onları dinleyen askerlerden biri yüksek sesle iç geçirdi. Rayla dizginlere koparırcasına yapıştı, kesik kesik soluyan ve başını güçlükle dik tutan atı döndürdü.

"Kaçmayı nasılsa başaramayacağız," dedi sakin bir sesle.

"Atlar devrildi devrilecek. Biz daha dağ geçidine ulaşmadan arkamızdan yetişip, bizi katledecekler."

"Her şeyi olduğu yerde bırakıp ormanlara kaçalım," dedi Villis, kadının yüzüne bakmadan. "Herkes başının çaresine baksın. O zaman belki... hayatta kalmayı başarırız."

Rayla yanıt vermedi, gözleriyle ve başıyla caddeyi, sınıra doğru ilerleyen uzun göçmen kafilesinin son kolunu gösterdi.

Villis anlamıştı. Ağız dolusu sövdü, eyerden aşağıya doğru kaydı, sendeledi ve kılıcına tutundu.

"İnin aşağı!" diye askerlere bağırdı boğuk bir sesle. "Caddeye, bulduğunuz her şeyle barikatlar kurun! Bön bön ne bakıyorsunuz öyle? İnsan bir kere doğar bir kere de ölür! Biz, orduyuz! Biz artçı birliğiz! Peşimize düşenlerin önünü keseceğiz, zaman kazanacağız..."

Birden sustu.

"Peşimize düşenlerin önünü kesersek, insanlar Temerya'ya, dağların öte tarafına geçmeyi başarırlar," diye cümleyi tamamladı Rayla, atından inerken. "Aralarında kadınlar ve çocuklar var. Alık alık ne bakıyorsunuz öyle? Bizim işimiz bu. Bize bunun için para ödediklerini unuttunuz mu yoksa?"

Askerler gözlerini yere diktiler. Rayla bir an için, adamların kaçmayı seçeceklerini, sırılsıklam olmuş ve bitap düşmüş atlardan kalan son güçlerini kullanmalarını isteyeceklerini ve kaçanların oluşturduğu konvoya, kurtarıcı dağ geçidine doğru dörtnala koşacaklarını sanmıştı. Ama yanılmıştı. Onları yanlış tanıyordu.

Askerler arabalardan birini caddeye enlemesine koydular. Sonra hızla barikat kurdular. İğreti. Alçak. Bütünüyle yetersiz.

Fazla beklemelerine gerek kalmadan, geçide burunlarından soluyan, sendeleyen ve ağızların köpükler çıkan iki at daldı. Yalnızca birinin sırtında bir süvari vardı.

"Blaise!"

"Hazırlanın..." Paralı asker, eyerden askerlerin kollarına doğru kaydı. "Hazırlanın, lanet olsun... Hemen arkamdalar." At, hırıltılar çıkarmaya başladı, yana doğru birkaç adım attı, arka bacaklarının üzerine yığıldı, sonra sertçe yana düştü, başını çarptı, boynunu uzattı ve uzun uzun kişnemeye başladı.

"Rayla..." diyebildi Blaise boğuk bir sesle ve başını çevirdi. "Verin... bana bir şey verin. Kılıcım düştü."

Asker kadın, bakışlarını göğe yükselen dumanlara çevirdi, devrilmekte olan arabanın dibindeki baltayı başıyla gösterdi. Blaise silahı kaptı ve sendeledi. Pantolonunun sol bacağı kan içindeydi.

"Ötekiler nerede, Blaise?"

"Hepsini doğradılar," diye iç geçirdi paralı asker. "Hepsini. Bütün taburu... Rayla, Nilfgaard değil bunlar... Bunlar Sincaplar. Elfler yetiştiler arkamızdan. Scioa’taeller Nilfgaadlılardan önce geliyor.

Askerlerden biri tüyler ürpertici bir sesle iç geçirdi, bir başkası yere oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. Villis sövdü ve yarım zırhının kayışını iyice sıktı.

"Haydi yerlerinize!" diye bağırdı Rayla. "Barikatın arkasına geçin! Bizi canlı olarak ele geçiremeyecekler! Size söz veriyorum!"

Villis yere tükürdü, sonra Kral Demavend’in özel birliğini temsil eden siyah, kırmızı, altın yaldızlı kokam omzundan koparark söküp, çalılıklara savurdu. Kendi kokartmı düzeltip üzerindeki kirleri temizleyen Rayla, yan yan sırıttı.

"Bunun sana şimdi bir yararı olacak mı, bilmiyorum, Villis. Bilmiyorum."

"Söz verdin. Rayla."

"Verdim. Sözümü tutarım ben. Çocuklar, yerlerinize! Yaylarınızı hazırlayın!"

Uzun süre beklemelerine gerek kalmadı.

İlk dalgayı geri püskürttükten sonra yalnızca altı kişi kalmışlardı. Çarpışma kısa ama sert geçmişti. Silah altına alınan Ven- gerbergli askerler şeytanlar gibi çarpışıyorlar, paralı askerlerden zerre kadar geri kalmıyorlardı Scioa'taeTin eline kimse canlı canlı düşmek istemiyordu. Savaşırken ölmek daha iyiydi. Gerçekten de öldüler, ok, mızrak ve kılıç darbeleriyle delik deşik edilip öldüler. Blaise, barikatı aşıp üzerine atlayan iki elfin göğsüne sapladığı hançerlerle yerde öldü. Bu iki elften de ayağa kalkan olmadı. Çünkü Blaise'in de hançeri vardı.

Scioa'tael onlara hiç göz açtırmadı. Üzerlerine başka bir birlik daha çullandı. Göğsüne üçüncü kez mızrak saplanan Villis, sonunda yere serilmişti.

"Rayla!" diye seslendi güçlükle anlaşılan bir tonda. "Söz vermiştin!"

Az önce elflerden birinin daha işini bitirmiş olan asker kadın hızla arkasına döndü. "Hoşça kal, Villis." Kılıcının ucunu yerde yatan Villis'in göğüs kafesinin hemen altına var gücüyle sapladı. "Yakında cehennemde görüşmek üzere!"

Bir saniye sonra yalnızdı. Scioa'tael etrafını tamamen sarmıştı. Tepeden tırnağa kana bulanmış asker kadın, kılıcını kaldırdı, siyah saç örgüsünü savurarak havada silahıyla daireler çizdi. Cesetlerin ortasında dikiliyordu, ürkütücü bir görünümü vardı, şeytanı andırıyordu. Elfler birkaç adım geri çekildi.

"Gelin!" diye kükredi Rayla. "Daha ne bekliyorsunuz? Beni canlı ele geçiremeyeceksiniz! Ben Kara Rayla'yım!"

"Glaedyv vort, beanna," dedi sarışın bir elf sakin bir sesle. Yüzü, ışık saçan melek Kerubi'ye benziyordu, mavi kantaron ren- gindeki gözleri bir çocuğunkini andırıyordu. Rayla'nın çevresini sarmış ve hâlâ duraksayan Scioa'taellerin arkasından çıkmıştı. Kar beyazı atı burnundan soluyor, başını sert hareketlerle öne ve arkaya atıyor, dökülen kanları emmiş yerdeki kumları eşeleyip duruyordu.

"Glaedyv vort, beanna," diye tekrarladı süvari. "At elindeki kılıcı, kadın."

Kadın asker ürkütücü bir ifadeyle sırıttı, kol manşetiyle yüzünü sildi, toza ve kana bulanmış terini suratına yaydı.

"Kılıcıma yere atamayacağım kadar çok para ödedim, elf!" diye bağırdı. "Parmaklarımı kırmadan elimden alamazsın! Ben Kara Rayla'yım! Hadi gelin bakalım!"

Uzun süre beklemesine gerek kalmamıştı.

"Aedirn'den yardıma gelen olmadı mı?" diye sordu Witcher uzun bir sessizlikten sonra. "İttifaklar yapılmıştır mutlaka. Karşılıklı yardım anlaşmaları... akitler..."

Dandelion hafifçe öksürdü. "Vizimir'in ölümünden sonra Redanya kaosa sürüklendi. Kral Vizimir'in öldürüldüğünü biliyor musun?"

"Evet."

"Devlet yönetimini Kraliçe Hedwig üstlendi, ülkede her şey aldı başını gidiyor. Terör de öyle. Scioa'taeTin ve Nilfgaard casuslarının peşine düşüldü. Dijkstra asıyor kesiyor, giyotinler kan gölüne döndü. Dijkstra hâlâ yürüyemiyor, tahtırevanla taşıyorlar onu."

"Tahmin etmiştim. Senin peşine düşmüş müydü?"

"Hayır. Yapabilirdi ama yapmadı. Aman, önemsiz zaten. Kaosa sürüklenen Redanya, Aedirn'e yardıma gelebilecek bir ordu kuramadı sonuçta."

"Peki Temerya? Temerya Kralı Foltest, Demavend'e neden destek vermedi?"

"Dol Angra'da şiddet baş gösterir göstermez," dedi Dandelion alçak sesle, "Emhyr var Emreis, Vizima'ya elçiler yolladı..."

"Lanet olsun," diye tısladı Bronibor, kapalı kapıya bakarak. "Bunca zamandır neyi tartışıyorlar böyle? Foltest, müzakere yapmayı kabul ederek neden alçalttı kendini? Şu Nilfgaardlı köpeği neden huzuruna kabul etti? Kafası kesilip İmparator Emhyr'e yollanmalıydı aslında!"

"Tanrılar korusun, komutan!" Rahip Willemer yutkundu. "Elçi o! Elçiler kutsaldır ve dokunulmazlıkları vardır! Aksi uygun düşmez."

"Uygun mu düşmez? Neyin uygun düşmeyeceğini ben söyleyeyim size! Bir müttefikimizin ülkesine saldırılırken, toprakları kırılıp geçirilirken öylece durup beklemek uygun düşmez! Lirya düştü ve Aedirn düşmek üzere! Demavend, Nilfgaard'ı tek başına durduramaz! Birliklerimizi derhal Aedirn'e yollamak ve Yaruga'nın sol kıyısını vurarak Demavend'e arka çıkmalıyız! Orada çok az asker kaldı, bölüklerin çoğu Dol Angra'ya çekildiler! Bizse burada divan toplantısı yapıyoruz! Savaşmak yerine konuşuyoruz! Üstelik bir de Nilfgaardlı bir elçiyi barındırıyoruz!"

"Susun, komutan." Ellanderli Prens Hereward, yaşlı kurdu soğuk bakışlarla süzdü. "Siyaset budur. At başının ve mızrağın ucundan daha ötesini görebilmek gerekir. Bir elçi mutlaka dinlenmelidir. İmparator Emhyr onu bize nedensiz yollamamıştır."

"Elbette nedensiz değildir," diye homurdandı Bronibor. "Emhyr şu sıralar Aedirn'i yerle bir etmek peşinde. Bir şeyi çok iyi biliyor: Eğer ona karşı ayaklanırsak, bize Redanya ve Kaed- wen de katılırsa yeneriz onu, Dol Angra'nın arkasına, Ebbing'e atarız. Cintra'ya saldırırsak onu da can evinden vuracağımızı ve çift cepheli savaşa zorlayacağımızı biliyor! Tam da bundan korkuyor! Müdahale etmememiz için bizi yıldırmaya çalışıyor. Nilfgaardlı elçi kesinlikle bu görevle geldi buraya!"

"Demek ki elçinin dinlenmesi gerekiyor," diye tekrarladı rahip. "Ve de krallığımız çıkarlarını gözeten bir karar alınmalı. Demavend, Nilfgaard'ı akılsızca kışkırttı, şimdi bunun sonuçlarına katlanıyor. Benim Vengerberg için ölmeye hiç niyetim yok. Aedirn'de olup bitenler bizim meselemiz değil."

"Bizim meselemiz değil mi? Lanet olsun, ne saçmalıyorsunuz siz öyle? Nilfgaardlıların Aedirn'e ve Lirya'ya girmiş ve Yaruga'nın sağ kıyısına ulaşmış olmaları, onlarla aramızda yalnızca Mahakam'm kalmış olması, bizim meselemiz değil, öyle mi? Bunu düşünen kişinin bir nebze bile aklı kalmamış demektir..." "Bu tartışma artık bitsin," diye uyardı Willemer. "Tek söz istemiyorum. Kral geliyor."

Salonun kapısı açıldı. Saray divanı üyeleri ayağa kalkıp koltuklarını ittiler. Koltukların çoğu boştu. Başkomutan ve komutanların çoğu birliklerinin başındaydı, Pontar Vadisinde, Mahakam'da ya da Yaruga kıyısındaydı. Normal zamanlarda büyücülerin oturduğu koltuklar da boştu. Büyücüler... Evet, diye düşündü Willemer, burada, Vi{ima Sarayında büyücülere ayrılmış yerler u^un £aman boş kalacak. Kim bilir belki de sonsuza kadar.

Kral Foltest, salonu hızlı adımlarla boydan boya geçti, tahtın önünde durdu ama oturmadı, yumruklarını masaya dayayıp öne doğru eğildi yalnızca. Rengi kül gibiydi.

"Vengerberg kuşatma altında," dedi Temerya Kralı sesini yükseltmeden, "ve her an düşebilir. Nilfgaard hızla kuzeye doğru ilerliyor. Çevreleri sarılmış birlikler hâlâ çarpışıyorlar ancak sonuç değişmez artık. Aedirn kaybedildi. Kral Demavend, Redanya'ya kaçtı. Kraliçe Meve'nin kaderi bilinmiyor."

Divan susuyordu.

"Doğu sınırımıza, yani Pontar Vadisinin alt kısmına Nilf- gaardlılar birkaç gün içinde gelmiş olur." Foltest'in sesi hâlâ çok kısıktı. "Aedirn'in son kalesi Hagge artık fazla dayanamaz ve Hagge bizim doğu sınırımız artık. Ama güney sınırımızda... durum çok kötü. Verden Kralı Ervyll, İmparator Emhyr'e sadakat yemini etti. Kaleleri ve Yaruga ağzını ona verdi ve açtı. Bizi taarruzdan korumalarını öngördüğümüz Nastrog, Rozrog ve Bodrog, Nilfgaardlılarm işgali altında."

Divan susuyordu.

Bu sayede," diye sözlerini sürdürdü Foltest, "Ervyll kral unvanını korudu ama artık Emhyr'in hükümranlığı altına girdi. Yani Verden artık şeklen bir krallık, gerçekte ise artık Nilfgaard'ın bir eyaleti. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? İşler tersine döndü. Verden kaleleri ve Yaruga ağzı Nilfgaard'ın eline geçti. Yaruga'yı geçme emrini veremiyorum. Ayrıca Aedirn'e girip Demavend'in birliklerine destek verecek kıtalar oluşturarak oradaki orduyu zayıf düşüremem. Yapamam bunu. Vatanımın ve halkımın sorumluluğu benim sırtımda çünkü."

Divan susuyordu.

"İmparator Emhyr var Emreis, Nilfgaard İmparatoru," diye sözlerini sürdürdü kral, "bana bir teklifte bulundu... bir anlaşma teklifi. Ben de bu teklifi kabul ettim. Bu anlaşmasının kapsamını size birazdan açıklayacağım. Beni dinledikten sonra, anlayacaksınız... hak vereceksiniz... şunu söyleyeceksiniz..."

Divan susuyordu.

"Size barış getirdiğimi söyleyeceksiniz," dedi sonra Foltest.

"Demek Foltest kuyruğunu kıstı," diye mırıldandı Witcher. "Nilfgaard'la anlaştı. Aedirn'i kaderine terk etti."

"Evet," dedi ozan. "Ama birliklerini Pontar Vadisine götürdü, Eiagge Kalesi ni aldı ve askerle donattı. Nilfgaardlılar da ne Mahakam geçitlerine girdiler ne de Sodden'de Yaruga'yı geçtiler. Ervyll'in teslim olmasından ve sadakat yemininden sonra kıstırdıkları Brugge'e saldırmadılar. Temerya'nm tarafsızlığının bedeli kuşkusuz buydu."

"Ciri haklıydı," diye fısıldadı Witcher. "Tarafsızlık... tarafsızlık genelde alçakçadır."

"Ne?"

"Yok bir şey. Ya Kaedwen, Dandelion? Kaedwen Kralı Hen- selt, neden Damawend'in ve Meve'nin yardımına gelmedi? Ne de olsa bir antlaşmaları vardı. Eienselt, Foltest'i örnek alıp imzaları ve mühürleri hiçe saysa, kralların sözlerini zerre kadar dikkate almasa bile aptalın biri değildir herhalde? Aedirn'in düşmesinden ve Temerya'yla varılan anlaşmadan sonra sıranın ona geleceğini, Nilfgaard'm listesine alınacağını anlamadı mı? Kaedwen, Demavend'e hepimizin bildiği kendi çıkarları nedeniyle yardım ediyordur mutlaka. Bu dünyada ne inanç ne de gerçek kaldı artık ama hiç değilse akıl hâlâ var olmalı, öyle değil mi? Ne dersin, Dandelion? Bu dünyada akıl diye bir şey kaldı mı? Yoksa orospu çocuklarından ve nefretten başka bir şey yok mu?"

Dandelion başını başka yöne çevirdi. Yeşil fenerler yaklaşmış, onları bir daire içine almıştı. Dandelion o ana kadar fark etmemişti ama bütün

¿fryWTar anlattıklarını dinliyordu.

"Susuyorsun," dedi Geralt. "Demek ki Ciri haklıydı. Cod- ringher haklıydı. Herkes haklıydı. Yalnızca ben saf, çağa aykırı ve akılsız Witcher yanıldım."

Komutan Digod, bilindiği lakabıyla Çiftteklik, çadır bezini geriye doğru attı, kesik kesik soluyarak ve öfkeyle homurdanarak içeri girdi. Süvari birliği çavuşları yerlerinden fırladılar, yüzlerinde ciddi ifadelerle pozisyon aldılar. Zyvik, jandarmanın gözleri karanlığa henüz alışamadan, taburelerin arasında duran şnaps fıçısının üzerine ustalıklı bir el hareketiyle bir post fırlattı. Hayır, Digod işbaşında ve kampta içki içilmesine karşı çıkan biri sayılmazdı ancak üzeri örtülmese fıçı zarar görebilirdi. Komutanın lakabı rastgele seçilmemişti; ortamı müsait bulduğunda kendi hazırladığı şnapstan hatırı sayılır bir hızla iki litreyi devirebiliyordu. Bir asker maşrapasını, fincanmış gibi tek dikişte boşaltabiliyordu ve bana mısın demiyordu.

"Evet, ne oldu, komutanım?" diye sordu okçu çavuşu Bode. "Komutanlar neye karar verdiler? Emirlerimiz nedir? Sınırı geçecek miyiz? Söyleyin hadi!"

"Dur biraz," diye inledi Çiftteklik. "Bu nasıl bir sıcak böyle... Birazdan öğreneceksiniz. Ama boğazım kurudu, önce içecek bir şey verin bana. Sakın içki kalmadığını söylemeyin çünkü çadırın bir mil ötesi bile şnaps kokuyor. Kokunun nereden geldiğini de biliyorum. Şu postun altından."

Zyvik fıçıyı getirirken bir yandan da mırıldanarak sövüyordu. Çavuşlar birbirlerine yaklaştılar, çanaklar ve kurşun kupalar şakırdadı.

"Aaah." Komutan bıyığını sıvazlayıp gözlerini ovaladı. "Ne yaman şeymiş bu böyle. Dök bir tane daha, Zyvik."

"Hadi, konuşun artık," diye bastırdı Bode. "Emirler nedir? Nilfgaard'a saldıracak mıyız, yoksa sınırda yan gelip yatmaya ve taşaklarımızı sermeye devam mı edeceğiz?"

"Kaşınıyor musunuz siz? İlla savaşacak mısınız?" Çiftteklik kem küm etti, yere tükürdü, yerdeki eyerlerden birinin üzerine güçlükle oturdu. "Sınırı

aşıp Aedirn’e geçmeye ne aceleniz var böyle? Bekleyemiyor musunuz yani? Sizi hevesli enikler, dişleriniz pırıl pırıl parlıyor."

"Nasıl bekleyelim ki," dedi kısa boylu savaşçı buz gibi bir sesle ve sürekli ayak değiştirerek. İki bacağı da yaşlı süvarilerin palaları gibi çarpıktı. "Nasıl bekleyelim ki komutanım. Beş geceden beri ayaklarımızda postallarımızla uyuyoruz, her an tetikteyiz. Bu yüzden ne olacağını öğrenmek isteriz. Ya savaşalım ya da kaleye dönelim."

"Sınırı aşacağız," dedi Çiftteklik lafı uzatmadan. "Yarın gün doğarken. Beş bölük, Boz Sancak önden gidecek. Şimdi iyi dinleyin, az önce kralın yanından gelen komutan ve asil Kont Mansfeld van Ard Carraigh’in biz komutanlarına ve süvari yüzbaşılarına ne emrettiğini şimdi söyleyeceğim. Kulaklarınızı dikin çünkü iki kez söylemem. Bunlar sıra dışı emirler çünkü."

Çadırın içindeki bütün sesler kesildi.

"Nilfgaardlılar Dol Angra üzerinden geldiler," dedi komutan. "Lirya’yı dümdüz ettiler, dört günde Aldersberg’e girip her şeyi belirleyecek bir savaşta Demavend’in ordusunu darmadağın etiler. İşe girişmişken, sadece altı günlük kuşatmanın ardından kalleşlik yaparak Vengerberg’i aldılar. Şimdi hızla kuzeye doğru ilerliyorlar, Aedirn birliklerini Pontar Vadisi ne ve Dol Blathanna’ya sürüyorlar. Bize, Kaedwen’e geliyorlar. Bu yüzden Boz Sancak için verilen emir şöyle: Sınır geçilecek ve süratle güneye doğru ilerlenip doğrudan Çiçek Vadisine girilecek. Üç gün içinde Dyfne Nehri’ne ulaşmış olmalıyız. Tekrar ediyorum, üç gün içinde, yani dörtnala koşacağız. Dyfne’yi aşmaya kalkışmak yok. Tekrar ediyorum: Tek bir adım dahi atmak yok. Oranın karşı sahilinden her an Nilfgaardlılar çıkagelebilir. Kulaklarınızı açıp iyi dinleyin ve beyninize yazın, onlarla sakın çarpışmaya kalkmayın. Asla, anlaşıldı mı? Hatta, herhangi bir noktadan nehri geçmeyi denerlerse, kendimizi ve sancakları göstermekle yetineceğiz, o zaman bizim kim olduğumuzu, Kaedwen ordusu olduğumuzu anlarlar." Çadırın içinde büyük bir suskunluk hüküm sürüyordu şimdi, gerçekten daha sessiz olunamazdı.

"Nasıl yani?" diye sonunda patladı Bode. "Nilfgaardlılara saldırmayacak mıyız? Biz savaşmaya gidiyor muyuz, yoksa gitmiyor muyuz? Nedir

durum, komutanım?"

"Emir böyle. Biz savaşmaya gitmiyoruz, onun yerine..." Çiftteklik boynunu ovaladı. "Kardeşçe yardıma gidiyoruz. Yukarı Aedirn halkını korumak için sınırı aşacağız. Dur, ne diyorum ben? Aedirn değil. Aşağı Hudut halkını. Marki, asil Mansfeld aynen böyle dedi. Öyle ya da böyle, dedi, Demavend ağır bir yenilgiye uğradı, ülkesini kötü yönettiği ve boktan siyaset yaptığı için nalları dikti, şimdi boylu boyunca yerde yatıyor. Kralımız, Demavend'i desteklemek için yığınla ona borç para verdi, bu paralar boşa gitmemeli, hepsini faizleriyle geri alma zamanı geldi de geçiyor. Aşağı Hudut'tâki kardeşlerimizin ve yurttaşlarımızın Nilfgaard'ın boyunduruğu altına girmelerine izin veremeyiz. Onları, evet, kurtarmalıyız. Çünkü Aşağı Hudut eskiden beri bizim topraklarımızdır, o araziler bir zamanlar Kaedwen tacı nın altındaydı, şimdi geri dönecekler. Dyfne Nehri'ne kadar. Muhterem kralımız İTenselt, Nilfgaard İmparatoru EmhyrTe böyle anlaşmış. Anlaşma ne olursa olsun, Boz Sancak Dyfne'ye gidecek. Anladınız mı?"

Kimse yanıt vermedi.

Çiftteklik yüzünü buruşturup eliyle geçiştirdi. "Görüyorum, hiçbir bok anlamadınız. Ama aldırmayın, ben de pek anlamadım çünkü. Bunları anlamaları için muhterem kralımız, baronlar, kontlar ve yığınla soylular var. Ama biz, orduyuz! Bizim işimiz emirleri yerine getirmek: Üç gün içinde Dyfne Nehri'ne ulaşacağız, ilerlemeyeceğiz ve duvar gibi dikileceğiz. Elepsi bu. Doldur kadehimi, Zyvik."

"Komutanım..." diye kem küm etti Zyvik. "Ya peki... ya Aedirn ordusu karşı koyarsa? Yolu kapatırsa? Ne de olsa topraklarından ellerimizde silahlarla geçeceğiz. O zaman ne olacak?" "ITani şu kurtarmamız istenen yurttaşlarımız ve kardeşlerimiz," diye kin dolu bir sesle söze atıldı kısa boylu savaşçı, "ya taş ve ok atmaya başlarlarsa? Ha?"

"Bizim görevimiz üç gün içinde Dyfne kıyısına varmak," dedi Çiftteklik sözcüklerin üzerine basa basa. "Tam tamına üç gün içinde. İlerlememizi geciktirecek ya da engellemek isteyen çıkarsa, bu kişi düşmanımızdır. Ve düşman kılıçla ikiye bölünür. Ama çok dikkatli dinleyin! Şimdi bir emir geliyor! Köyleri, kulübeleri yakmak, halkın malını mülkünü elinden almak, yağmalamak, kadınların ırzına geçmek yok! Kulağınıza şunu küpe edin: Bu

emri kim çiğnerse, darağacım boylayacak! Ordu komutanı en az on kez yineledi: Lanet olsun, anlayın, biz fethetmeye değil, kardeşçe yardıma gidiyoruz! Bunda diş gıcırdatacak ne var, asker? Bu bir emirdir, o kadar! Şimdi doğru atlarınızın başına, her şey hazır olsun, atlar ve teçhizatlar mehtap gibi ışıldasın! Akşamüzeri bütün bölükler teftiş için dizilsin, ordu komutanı, süvari yüzbaşıyla birlikte teftişe bizzat gelecek. Bir süvari birliği yüzünden mahcup olursam, o birliğin çavuşu bunu unutmayacak, evet, hiç unutmayacak! İş başına!"

Çadırdan son çıkan Zyvik oldu. Güneşten kamaşan gözlerini kısıp kampta başlayan telaşı izlemeye koyuldu. Çavuşlar birliklerinin başına koşturuyor, komutanlar sağa sola atlayıp sövüyor, soylular, bayraktarlar ve çıraklar birbirlerinin ayağına dolanıyordu. Ban Ardlı zırhlı süvariler atlarıyla gezinip ortalığı toz bulutuna boğuyorlardı. Havanın sıcaklığı dayanılmaz boyuttaydı.

Zyvik adımlarını sıklaştırdı. Bir gün önce Ard Carraigh'den gelen dört saray ozanının önünden geçti. Ozanlar, markinin abartıyla süslenmiş çadırının gölgesinde oturmuşlar; muzaffer ordu, kralın parlak zekâsı, ordu kumandanlarının özeni ve askerlerin yürekliliği üzerine bir balat yazıyorlardı. Her zaman olduğu gibi, zaman kaybetmemek için bu işi harekât öncesi yapıyorlardı.

Ozanlardan biri, "Kardeşlerimiz karşıladı bizi, bize ekmek ve tuz verdiler..." diye besteyi seslendirmeye çalışıyordu. "Kardeşlerimiz onları azat edenleri, kurtaranları karşıladılar ekmek ve tuzla... Hey, Hrafnir, 'tuzla' için şöyle ilginç bir kafiye söyle bakayım!"

Ozanlardan biri kafiye söyledi. Zyvik ne olduğunu dinlemedi.

Bir gölet kıyısındaki otlakların ortasına uzanmış dinlenen bir süvari onu görünce yerinden fırladı.

"Hazırlan!" diye kükredi Zyvik ve emrindekilerin nefesinden yayılan kokuyu duyamayacakları bir mesafede durdu. "Güneş gökte dört parmak yükselmeden hepiniz teftişe hazır olacaksınız! Her şeyi, silahları, teçhizatları, tabak çanağı ve atları güneş gibi parlatacaksınız. Teftiş olacak.

Komutanın önünde birinizin yüzünden rezil olursam, onun kıçını ortadan ikiye ayırırım! Haydi çabuk!"

"Savaşa gidiyoruz," dedi süvari Kraska, gömleğini hızla pantolonunun içine sokarken. "Savaşa gidiyoruz, değil mi, komutanım?"

"Ne sanmıştın ki? Hasat şenliklerinde dans mı edecektik? Sınırı geçeceğiz. Boz Sancak sabah erkenden yola koyuluyor. Komutan hangi düzene göre derleneceğini söylemedi ama bizim süvari birliği her zamanki gibi önde olacak. Hadi, elinizi çabuk tutun, sünepeler. Ama durun, dönün! Şimdiden açıklayayım yoksa sonra zaman kalmaz. Çocuklar, bu sıradan bir savaş olmayacak. Yüce beyler yeni moda bir saçmalık uydurmuşlar, kurtarma gibi bir şeyler söylüyorlar. Düşmanı vurmaya gitmiyoruz, bizim, yani eskiden bizim olan bölgelere, dur neydi adı, kardeşçe yardıma gidiyoruz. Kulaklarınızı açıp dinleyin: Aedirn halkına dokunmayacaksınız, yağmalama yok..."

"Nedenmiş o?" diye kükredi Kraska. "Yağmalama neden yokmuş? Peki, atlarımızı neyle doyuracağız, komutanım?"

"Sadece at yemi alın, o kadar. Ama halk öldürülmeyecek, evleri yakılmayacak, tarlalar yerle bir edilmeyecek. Kapa çeneni, Kraska! Domuz sürüsü değiliz biz, orduyuz be! Emirlere uyacaksınız, yoksa darağacını boylarsınız! Öldürmek yok, yakmak yok dedim, kadınlara..."

Zyvik sustu ve düşünmeye başladı.

"Kadınların," dedi bir süre sonra, "ırzlarına gürültü patırtı koparmadan geçin, kimse görmeden."

"Dyfne Nehri üzerindeki köprüde tokalaştılar," diye sözlerini tamamladı Dandelion. "Aard Carraighli Marki Mansfeld ve Dol Angra'dan gelen Nilfgaard ordularının baş komutanı Menno Coehoorn. Kanayan, alev alev yanan Aedirn Krallığı üzerine tokalaştılar, ganimetin haydutlar arasında paylaşılmasını perçinlediler. Tarihin gelmiş geçmiş en iğrenç jesti."

Geralt yanıt vermedi.

"Konu iğrençliğe gelmişken," dedi bir süre sonra, beklenmedik bir sükûnet içinde, "büyücüler ne durumda, Dandelion? Konsey ve divan büyücülerini kastediyorum."

"Demavend'in yanında hiçbir büyücü kalmadı," dedi ozan bir süre sonra. "Foltest ise kendisine hizmet eden bütün büyücüleri Temerya'dan sürdü. Philippa, Dreiberg'de, Redanya'nm hâlâ kurtulamadığı kargaşayı kontrol altına alabilmesi için Kraliçe Hedwig'e yardım ediyor. Yanına Triss'i ve adlarını unuttuğum üç büyücü daha aldı. Birkaçı Kaedwen'de. Çoğu Kovir'e ve Hengfors'a kaçtı. Tarafsızlığı seçtiler çünkü bildiğin gibi Esterad Tyssen ve Niedamair tarafsızdılar ve hâlâ da öyleler."

"Biliyorum. Peki Vilgefortz? Ve de onu destekleyenler?" "Vilgefortz ortada yok. Emhyr'in valisi olarak fethedilen Aedirn'de ortaya çıkacağı tahmin edilmişti. Ama sırra kadem bastı. Bütün işbirlikçileriyle birlikte. Ama biri hariç..."

"Konuş Dandelion."

"Kraliçe olan bir büyücü dışında."

Filavandrel aen Fidhâil konuşmuyor, yanıt verilmesini bekliyordu. Kraliçe de başım pencereye çevirmiş susuyordu. Pencere, kısa bir süre öncesine kadar Dol Blathanna'nın eski efendisi, Vengerberg zaliminin emrinde valilik yapan adamın gururu ve onuru olan parklara açılıyordu. Bir insan olan vali, İmparator Emhyr'in öncü birliği içinde yer alan özgür elflerden kaçarken, tarihi elf sarayındaki değerli eşyaların çoğunu, hatta mobilyaların bir kısmını yanında götürmeyi başarmıştı. Gelgelelim parkları götürememiş ama yerle bir etmişti.

"Flayır, Filavandrel," dedi kraliçe sonunda. "Bunun için henüz erken, çok erken. Sınırlarımızı genişletmeyi düşünmeyelim çünkü nerelerden geçtiğini bile şimdilik tam olarak bilmiyoruz. Kaed- wen Kralı Flenselt'in anlaşmaya uyup Dyfne'den geri çekilmeye hiç niyeti yok. Casuslardan gelen haberlere göre, yeni bir saldırı düşüncesinden asla vazgeçmemiş. Bize her an hücum edebilir."

"Yani hiçbir şey elde etmedik."

Kraliçe elini ağır ağır uzattı. Pencereden içeri giren kelebek, dantelli manşetine kondu ve uç kısımları sivri minik kanatlarını açıp kapadı.

"Umduğumuzdan çok daha fazlasını elde ettik," dedi kraliçe, kelebeği ürkütmemek için alçak bir sesle. "Bizim olan Çiçek Vadisi'ni yüz yıl sonra nihayet bulduk..."

"Yerinde olsam öyle demezdim." Filavendrel acıyla gülümsedi. "Ordular üzerinden geçtikten sonra daha ziyade bir kül vadisine dönüştü."

"Bizim olan toprakları geri aldık," diye cümlesini tamamladı kraliçe, gözünü kelebekten ayırmadan. "Sürgünden kurtulup yeniden bir halk olduk. Kül, iyi bir gübredir. Vadi baharda yeniden çiçeklerle kaplanacaktır."

"Bu çocuklar, ölüyor, Aster. Dengelerin eşit olmadığı bir savaşta her gün ölüyorlar. İnsanlar EmhyrTe gizli uzlaşmalara varıp birliklere saldırıyor ve onları öldürüyorlar. Onlar bizim çocuklarımız, geleceğimiz! Kanımız! Sen şimdi bana, onlardan koptuğumuzu açıklamamızı mı söylüyorsun? Que'ss aen me dicette, Enid? VorsaekeTlan? Aen vaine?"

Kelebek havalandı, minik kanatlarını çırptı, pencereye doğru uçtu, sıcak hava akıntısının etkisiyle sendeledi. Artık özgür elfler Kraliçesi Aen Seidhe olan Francesca Findabair, diğer adıyla Enid an Gleanna başını kaldırdı. Güzel mavi gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Birlikler," diye tekrarladı alçak bir sesle, "mücadeleye devam etmek zorundalar. İnsanlara ait krallıklarda karmaşa yaratmak ve savaş hazırlıklarına sekte vurmak zorundalar. Emhyr'in emri böyle, ben de Emhyr'e karşı koyamam. Beni bağışla, Filavandrel." Filavandrel aen Fidhâil kraliçeye bakıp yerlere kadar eğildi. "Seni bağışlıyorum, Enid. Ama onlar bağışlar mı, bilmiyorum."

"Bu meseleyi tek bir büyücü bile düşünüp taşınmamış ını? Nilfgaard, Aedirn'de canlara kıyıp her yeri ateşe verirken bile, aralarından Vilgefortz'u terk edip Philippa'nın tarafına geçen olmadı mı?" "Olmadı."

Geralt uzun süre sesini çıkarmadı. "İnanmıyorum," dedi sonunda fısıldar gibi. "İhanetinin gerçek nedenleri ve sonuçları gün yüzüne çıktıktan sonra

kimsenin Vilgefortz’a sırt çevirmediğine inanmıyorum. Bütün dünyanın da bildiği gibi ben saf, akılsız ve çağ dışı bir Witcher’ım. Ancak tek bir büyücünün bile vicdanının harekete geçmediğine hâlâ inanmıyorum."

Tissaia de Vries uğraşılmış, şık imzasını mektubun son cümlesinin altına attı. Uzunca düşündükten sonra, gerçek adını temsil eden resimli işareti imzanın yanma ekledi. Kimsenin bilmediği adıydı bu. Çok uzun zamandan beri, büyücü olduğu günden beri kullanmadığı...

Tarlakuşu.

Elindeki kalemi bıraktı. Büyük bir özen ve titizlikle, yazdığı parşömenin üzerine enlemesine yerleştirdi. Uzun süre kıpırdamadan oturdu ve batmakta olan güneşin oluşturduğu kızıl topu izledi. Sonra ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti. Bir süre binaların çatılarının üstünden ileriye baktı. O evlerin içindeki sıradan insanlar o sırada yataklarına yatmak üzereydiler, sıradan insan yaşamlarından ve sıradan işlerinden yorgun düşmüşlerdi, ertesi günle ve yaşayacaklarıyla ilgili tamamen sıradan dertleri vardı. Büyücü kadın bakışlarını masanın üzerinde duran mektuba çevirdi. Sıradan insanlara yazılmıştı. Sıradan insanların çoğunun okuma yazması olmaması önemli değildi.

Aynanın karşısına geçti. Saçlarını düzeltti. Elbisesini düzeltti. Elbisenin karpuz kolundan olmayan bir tozu silkeledi. Boynundaki lal taşından yapılmış kolyeyi düzeltti.

Aynanın önündeki şamdanlar düzensiz dizilmişti. Hizmetçi kadın temizlik sırasında kaydırmış olmalıydı. Hizmetçi kadın. Sıradan bir kadın. Gözleri, gelecekte yaşanacakların korkusuyla dolu sıradan bir insan. Nefret Çağında yitip gitmiş sıradan bir insan. Ondan, büyücü kadından umut ve kesinlik bekleyen sıradan bir insan...

Güvenini suistimal ettiği sıradan bir insan.

Sokaktan ayak sesleri, ağır asker postallarının yere vurması duyuldu. Tissaia de Vries ürpermedi, bakışlarını pencereye çevirmedi bile. Duyduğu ayak seslerinin kimden geldiği umurunda değildi. Saray askerleri miydi yaklaşan? Hain kadını tutuklama emriyle gelen inzibatlar mı? Kiralık

katiller mi yoksa? Vilgefortz’un ajanları mı? Her neyse, umurunda değildi Tissai de Vries’in.

Ayak sesleri sonrasında uzakta yankılandı.

Aynanın önündeki şamdanlar düzensiz dizilmişti. Büyücü kadın hepsini düzenledi, peçetenin konumunu uçları ortaya, şamdanların kare şeklindeki ayaklarına bakacak şekilde değiştirdi. Kollarındaki altın bileklikleri çıkartıp düzelttiği peçetenin içine düzgünce yerleştirdi. Sonra dikkatle izledi ama en ufak bir hata bulamadı. Hepsi simetrik ve eşit şekilde duruyordu. Yani olması gerektiği gibi.

Küçük komodinin çekmecesini açtı, fildişi saplı kısa bir bıçak çıkardı.

Hareketsiz yüzünde gurur vardı. Ölüm.

Evde çıt yoktu. Öylesine bir sessizlik vardı ki kurumuş bir lalenin yaprağının masaya düşmesi bile duyulabiliyordu.

Kan kırmızısına bürünmüş güneş, damların ardında ağır ağır batmaktaydı.

Tissaia de Vries, masanın başındaki koltuğa oturdu, mumları üfledi, mektubun üzerinde enlemesine duran kalemi bir kez daha düzeltti ve iki bileğinin damarlarını kesti.

Gün boyu yolculuk yapmanın ve çeşitli olaylarla karşılaşmanın yorgunluğu artık kendini belli etmişti. Dandelion uyandı ve muhtemelen anlatırken uyuyup kaldığını ve cümlesini tamamlamadan horlamaya başladığını fark etti. Hareket etti ve az kalsın dal yığınının üzerinde yere kayacaktı çünkü Geralt yanından kalkmış ve yattıkları yerdeki ağırlık dengesi bozulmuştu.

"Nerede..." Hafifçe öksürüp yattığı yerden doğruldu. "Nerede kalmıştım? Haa, büyücülerde... Geralt? Neredesin?"

"Buradayım," dedi Witcher ama karanlıkta hiç seçilemi- yordu. "Lütfen devam et. Tam Yennefer’le ilgili bir şey anlatmak üzereydin."

"Dinle." Ozan, söz konusu kişinin adını bile ağzına almak istemiyordu. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

"Yalan söyleme, seni tanıyorum."

"Madem beni bu kadar tanıyorsun," dedi ozan sinirle, "o halde neden konuşmamı istiyorsun? Eğer beni iyi tanıyorsan, neden sustuğumu, duyduğum dedikoduları neden tekrarlamadığımı da bilirsin! Bunların ne tür dedikodular olduğunu ve seni bunlarla neden yormak istemediğimi de düşünmen gerekir."

"Que suecc's?" Yanında uyuyan dryaddardan biri, Dandelion'ın sesini yükseltmesi üzerine sıçramıştı.

"Özür dilerim," dedi Witcher alçak sesle. "Senden de." Brokilon'un yeşil fenerleri sönmüştü, yalnızca birkaçından zayıf ışıklar yayılıyordu.

"Geralt," dedi sonra Dandelion, sessizliği bozarak. "Olayların dışında durduğunu, hiçbir şeyi umursamadığını savunursun her zaman. O buna inanmış olabilir. Vilgefortz'la o oyuna başlarken buna inanıyordu ..."

"Yeter," dedi Geralt. "Tek kelime bile duymak istemiyorum artık. 'Oyun' sözcüğünü duyar duymaz birini vurup öldürmek geliyor içimden. Ver şu tıraş bıçağını. Tıraş olmak istiyorum artık." "Şimdi mi? Karanlık henüz..."

"Benim için asla karanlık olmaz. Ucubenin tekiyim ben."

Witcher, tuvalet malzemeleri çantasını elinden koparıp nehre doğru yürürken Dandelion uyuşukluğundan eser kalmadığını fark etti. Gökyüzünün aydınlanır gibi olması şafak vaktinin habercisiydi. Ayağa kalktı, birbirlerine sarılmış uyuyan dryad'lmn arasından dikkatle geçip ormana girdi.

"Sen de olayda payı olanlardan mıydm?"

Dandelion hızla arkasına döndü. Bir karaçama yaslanmış olan dişi dryad'in saçları gümüş rengindeydi, karanlığa rağmen seçilebiliyordu bu.

"Son derece iğrenç bir görüntü," dedi kadın ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her şeyini yitirmiş birisi. Biliyor musun, şarkıcı, bu çok tuhaf. Eskiden, her şeyin yitirilemeyeceğini, geriye her zaman bir şeyin kalacağını

düşünürdüm. Her zaman. Saflığın, zalim bir biçimde öcünü alabildiği Nefret Çağı'nda bile her şeyin kaybedilemeyeceğini sanırdım. Ama o... Birkaç litre kan kaybetti, düzgün yürüme yeteneğini, kısmen sol elinin gücünü, Witcher kılıcını, sevdiği kadını, muhteşem bir biçimde edindiği kızını, inancını yitirdi... Ama diye düşündüm, geriye bir şeyi kalmış olmalı. Fakat yanılmışım. Hiçbir şeyi yok artık onun. Tıraş bıçağı bile."

Dandelion sesini çıkarmadı. Dişi dryad hareket etmedi.

"Sana olanlarda payın var mı, diye sordum," diye bir süre sonra sözlerine devam etti. "Ama anlaşılan soru gereksizdi. Payın olduğu ortada. Onun arkadaşı olduğun da ortada. Fakat birinin arkadaşları varsa ve yine de her şeyini yitiriyorsa, belli ki bunda arkadaşlarının da payı bulunuyordur. Yaptıklarıyla ve de yapmadıklarıyla. Ne yapacaklarını bilmemeleriyle de bunda payları vardır."

"Peki, ben ne yapabilirdim?" diye fısıldadı Dandelion. "Nasıl etkili olabilirdim?"

"Bilmiyorum," dedi dryad.

"Her şeyi anlatmadım ona..."

"Biliyorum."

"Benim suçum yok."

"Var."

"Hayır, ben..."

Hızla doğruldu, üzerinde yattığı dallar çatırdadı. Geralt, yanına oturmuş yüzünü ovalıyordu. Sabun kokuyordu.

"Değil misin?" diye buz gibi bir sesle sordu Geralt. "İlginç bir düş gördün sanırım. Kurbağa mı olmuştun? Sakin ol. Değilsin. Salak olduğunu gördün mü peki? Eğer öyleyse bir kehanet olabilir bu."

Dandelion çevresinde göz gezdirdi. Ormanlık alanın ortasında tamamen yalnızdılar.

"Nerede o... neredeler?"

"Ormanın girişindeler. Kalk, geç kaldın."

"Geralt, birkaç saniye önce bir dişi dryad'la konuşuyordum. Ortak lisanı aksansız konuşuyordu ve bana dedi ki..."

"Burada kimse ortak lisanı aksansız konuşmaz. Düş görmüşsün, Dandelion. Burası Brokilon. Burada göremeyeceğin düş yoktur."

Orman girişinde onları bir dryad bekliyordu. Dandelion onu hemen tanımıştı — gece vakti onlara ışık taşıyan ve ozanı türkü söylemeye ikna etmeye çalışan yeşil saçlı kızdı bu. Dryad elini kaldırıp durmalarını istedi. Öteki elinde ok ve yay tutuyordu. Witcher, elini ozanın omzuna koyup iyice sıktı.

"Burada bir şeyler mi dönüyor?" diye fısıldadı Dandelion. "Elbette. Sus ve kımıldama."

Kurdele vadisinin üzerini yayılmış olan yoğun sis konuşmaları ve her türlü sesi bastırıyordu ama Dandelion su şırıltısını ve atların kişnemesini yine de duymuştu.

"Elfler mi?" diye bir tahminde bulundu. "Scioa'tael mi? Brokilon'a kaçıyorlar, değil mi? Koca bir birlik..."

"Hayır," diye mırıldandı Geralt, gözlerini sise doğru çevirerek. Witcher'm görme ve işitme yetilerinin olağanüstü hassas olduğunu Dandelion biliyordu ancak Geralt'ın o sırada hangi duyusunu kullandığını kestiremiyordu. "Birlik değil. Bir birlikten kalanlar. Beş ya da altı atlı, arabaların yanında yürüyen üç yedek at. Sen dur burada, Dandelion. Oraya ben gideceğim."

"Gar'ean," dedi yeşil saçlı dryad uyaran bir tonda ve yayım kaldırdı. "N'te va, Gwynbleidd! Ki Tin!"

"Thaess aep, Fauve," dedi Witcher, çok sert bir tonda. "M’aespar que va en elTea? Lütfen vur. Vurmayacaksan çeneni tut ve beni korkutmaya kalkışma çünkü ben hiçbir şeyden korkmam artık. Milva Barring’le görüşmem gerekiyor, senin işine gelse de gelmese de konuşacağım onunla. Burada bekle, Dandelion." Dryad yayını indirdi, başım önüne eğdi.

Sislerin arasından dokuz at çıkageldi ve Dandelion gerçekten de sadece altısının üzerinde süvarilerin oturduğunu gördü. Ormandan çıkıp süvarilere doğru ilerleyen dryad'hxm. karaltılarını gördü. Süvarilerden üçünün atlarından yardımsız inemediklerini ve Brokilon un kurtarıcı ağaçlarının arasına ulaşabilmeleri için dryad'lara yaslandıklarını gördü. Öteki dryad’hr rüzgârda ruh gibi çalılıkların arasından kayıp gidiyor, sisler arasında Kurdele Nehrini aşıyorlardı. Karşı sahilden bir çığlık yükseldi, at kişnemeleri ve su sesleri duyuldu. Ozan, fırlayan ok sesleri de duyuyordu ancak emin olamıyordu.

"Peşlerine düştüler," diye mırıldandı.

Fauve döndü, elini yaya bastırdı. "Buraya uygun bir şarkı söyle, taedh," diye homurdandı. "N’te sh’aent a’minne, Ettariel hakkında değil. Öyle olmasın. Onun sırası değil. Şimdi öldürme zamanı, tamam mı? Öyle bir şarkı söyle, olur mu?"

"Olanların sorumlusu ben değilim."

Dryad başını çevirip kısa bir süre sustu. "Ben de değilim," dedi ve ormana daldı.

Witcher, bir saat dolmadan döndü. Yanında eyerleri vurulmuş iki at getiriyordu, biripegasus’ tu, diğeri de doru bir kısraktı. Kısrağın eyer örtüsünde kan lekeleri vardı.

"Elflerin atı bu, değil mi? Nehri geçenlerin."

"Evet," dedi Geralt. Yüzü ve sesi değişikti, âdeta yabancıydı. "Elflere ait bir kısrak bu. Ama şu an benim emrimde. Fırsatını yakalarsam, bir yaralıyı taşıyabilen ve yaralı yere düştüğünde onun yanında kalabilen bir atla değiştireceğim. Bu kısrağa bunları öğretmedikleri çok belli."

"Gidiyor muyuz?"

"Sen gidiyorsun." Witcher, pegasus un dizginlerini ozana fırlattı. "Hoşça kal, Dandelion. Bruggelü Soldateska'nın ellerine düşmemen için dryad'lar sana nehir boyunca iki mil eşlik edecekler çünkü karşı kıyıda hareket başlamıştır."

"Ya sen? Burada mı kalacaksın?"

"Hayır. Kalmayacağım."

"Bir şey öğrendin sen. Sincaplar'dan. Ciri'yle ilgili bir şey öğrendin, yanılıyor muyum?"

"Hoşça kal, Dandelion."

"Geralt... Dinle beni..."

"Neyi dinleyeyim?" diye kükredi Witcher ama sonra bir anda sustu. "Yapamam... Onu yazgısına teslim edemem. Yapayalnız o şimdi... Oysa hiç yalnız kalmamalı, Dandelion. Sen bunu anlayamazsın. Kimse anlayamaz ama ben anlıyorum. Eğer yalnız kalırsa, bir zamanlar... Bir zamanlar benim başıma gelenleri o da yaşayacak... Sen bunu anlayamazsın..."

"Anlıyorum. Bu yüzden seninle geleceğim."

"Delisin sen. Nereye gitmeyi kafama koyduğumu biliyor musun?"

"Biliyorum. Geralt, ben... ben sana her şeyi anlatmadım. Ben... Ben kendimi suçlu hissediyorum. Hiçbir şey yapmadım, ne yapılması gerektiğini bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum. Seninle gelmek istiyorum. Yanında olmak istiyorum. Sana anlatmadım... Ciri'yi, onun hakkında dolaşan söylentileri anlatmadım. Kovirli tanıdıklarıma rastladım, onlar da Nilfgaard'dan dönen ulakların anlattıklarını duymuşlar. Bu söylentilerin Sincaplara kadar ulaştığını tahmin ediyorum. Kurdele Nehri üzerinden gelen elflerden her şeyi öğrendin. Ama izin ver... izin ver, ben sana anlatayım.

Witcher uzun süre konuşmadı, sonra teslim olurcasına kollarını indirdi. "Atla," dedi sonra değişik bir sesle. "Yolda anlatırsın."

İmparatorun yazlık konutu Loc Grim Sarayında o sabah sıra dışı bir hareketlilik yaşanıyordu. Nilfgaard aristokrasisinin alışkanlıklarına ters düşen her türlü hareket, örneğin huzursuzluk ve heyecan göstermek, hamlık belirtisi kabul edildiğinden saraydaki bu hareketlilik çok daha sıra dışıydı. Nilfgaardlı soylu beylerin bu tür davranışlar karşısındaki tepkisi her zaman tiksinti ve küçümseme olurdu, öyle ki gençler bile neşe ve heyecan göstermekten utanırdı, oysa kimse onlardan farklı bir tutum beklemezdi.

Ancak o sabah Loc Grim'de gençlerin işi yoktu. Taht salonunu ciddi ve sert ifadeli aristokratlar, şövalyeler ve saraylılar doldurmuştu. Hepsi tören geleneklerine göre siyahlar içindeydi, sadece yakalıklarındaki ve manşetlerindeki beyazlar siyahın boğuculuğunu az da olsa yumuşatmıştı. Bu erkek topluluğunun içinde az sayıda kadın bulunuyordu, onların da ifadeleri ciddi ve sertti. Gelenekler mütevazı takılarla giysilerinin siyahını yumuşatma izni veriyordu. Herkes ağırbaşlı, ciddi ve sert bir duruş içindeydi. Gelgeldim heyecandan ölüyorlardı.

"Kızın çirkin olduğu söyleniyor. Sıska ve çirkin."

"Ama kraliyet kanı taşıyor herhalde."

"Gayrimeşru bir birliktelikten mi doğmuş?"

"Hiç de bile. Meşru bir evlilikten."

"Yani tahta varis mi?"

"İmparator kararını o yönde verirse..."

"Potz Blitz, Ardala aep Dahy'nin ve Prens de Wette'in yüzlerine bakın hele. Nasıl da somurtmuşlar... Sirke satıyor yüzleri." "Kes sesini, Kont. Yüz ifadelerine şaşırıyor musun? Söylentiler doğru çıkarsa, Emhyr eski hanelere sağlam bir tokat atacak. Akıllarını başlarına getirecek."

"Söylentiler doğru çıkmayacak. İmparator sokağa terk edilmiş bu çocukla nişanlanmayacak! Yapamaz bunu..."

"Emhyr her şeyi yapabilir. Sözlerinize dikkat edin, Baron. Düşünmeden konuşmayın. Emhyr'in şunu ya da bunu yapamayacağını söyleyen başkaları da çıkmıştı. Giyotini boyladılar."

"Anlatılanlara göre, kızın ödeneğiyle ilgili fermanı imzalamış bile. Ömür boyu üç yüz mark aylık gelir, düşünebiliyor musunuz?" "Ve de prenses unvanı. Aranızda kızı gören var mı?" "Gelir gelmez kontes LiddertaTin himayesine verildi ve bina muhafız kıtasıyla kuşatıldı."

"Önemli şahıslarla tanıştırılması ve görgü kuralları öğrenmesi için sümüklü hemen kontese teslim edildi. Sizin şu prensesin ahırda çalışan beslemeler gibi davrandığı söyleniyor."

"Bunda şaşıracak ne var? Kuzeyden geliyor, vahşilerin yaşadığı Cintra'dan."

"Hal böyle olunca, Emhyr'in onunla evleneceği dedikoduları inandırıcı olmaktan çıkıyor. Hayır, hayır, katiyen olamaz. İmparator, planlandığı gibi de Wette'in en küçük kızını alacak. Asla bu gaspçıyla nişanlanmayacak!"

"Artık biriyle nişanlanma zamanı geldi de geçiyor. Hanedanı düşününce... küçük bir prensimizin olmasının zamanı geldi de geçiyor."

"Tamam, evlensin ama bu ne idiği belirsizle değil!"

"Susun, taşkınlık istemez. Sizi temin ederim, soylu beyler, bu birleşme gerçekleşmeyecek. Hem böyle bir evliliğin neye yararı var ki?"

"Bunun adı siyaset, Kontes. Savaştayız. Bu birleşmenin siyasi ve stratejik önemi bulunuyor. Prensesin geldiği hanedanlığın Aşağı Yarra'daki topraklar üzerinde yasal yetkisi ve devir hakları bulunuyor. Eğer kız, imparatorun eşi olursa... Hah, kusursuz bir hamle olurdu bu. Baksanıza şuraya, Kral Esterad'ın elçileri nasıl fısıldaşıyorlar."

"Yani bu tuhaf birleşmeyi onaylıyorsunuz, öyle mi, Prensim? Belki de Emhyr'e bu öneriyi siz götürmüşsünüzdür, ha?"

"Neyi destekleyip neyi desteklemediğim benim sorunum, Marki. Ancak imparatorun kararlarını sorgulamanızı hiç önermem." "Yani kararını verdi?"

"Sanmıyorum."

"Sanmıyorsanız, yanılıyorsunuz demektir."

"Ne demek istiyorsunuz, hanımefendi?"

"Emhyr, Barones Tarnhann'ı saraydan uzaklaştırdı. Kocasına dönmesini emretti."

"Dervla Tryffin Broinne'i bıraktı mı? Olur şey değil! Dervla üç yıldır gözdesiydi."

"Tekrar ediyorum, saraydan uzaklaştırdı."

"Bu doğru. Altın sarısı saçlı Dervla, büyük bir rezalet çıkarmış. Muhafızlar onu yaka paça faytona oturmuş."

"Kocası sevinecek."

"Kuşkuluyum bundan."

"Tanrılar adına! Emhyr, Dervla'yı bıraktı, öyle mi? Şu ne idüğü belirsiz kız yüzünden mi? Şu kuzeyli vahşi yüzünden mi?" "Yavaş olun... Yavaş olun diyorum size!"

"Bu işin arkasında kim duruyor? Hangi cephe destekliyor?" "Yavaş olun, diye rica etmiştim. Bize bakıyorlar..."

"Şu fahişe... yani prenses demek istedim... Çirkinmiş... imparator yüzüne bakınca..."

"Yani onu henüz görmediğini mi söylemek istiyorsunuz?" "Zamanı olmadı. Dam Ruach'dan henüz bir saat önce döndü."

"Emhyr oldum olası çirkinlere bakmaz. Aine Dermott... Clara aep Gwydolyn Gor... ve Dervla Tryffin Broinne gerçekten olağanüstü güzel kadınlardı."

"Sokağa terk edilmiş çocuk zamanla güzelleşir belki?" "Şöyle adamakıllı yıkayınca mı? Kuzeyli prensesler pek yıkanmazlarmış."

"Sözlerinize dikkat edin. İmparatorun eşinden söz ediyorsunuz belki."

"O kız, çocuk henüz. Olsa olsa on dört yaşındadır." "Tekrar ediyorum, siyasi bir birleşme olacak bu. Yani formalite evliliği."

"Öyle olsaydı, altın saçlı Dervla sarayda kalırdı. Cintralı sokak çocuğu, siyaset ve usul gereği Emhyr'in yanında tahtta oturur. Akşam olunca da Emhyr tacı ve değerli taşları onun eline oynaması için verir ve Dervla'nın odasına gider. Hiç değilse sümüklü, tehlikesizce çocuk doğurabileceği yaşa gelinceye kadar öyle devam edilebilir."

"Hımm... Evet... mantıklı. Nedir şu... prensesin adı?" "Xerella gibi bir şey."

"Yok yahu, doğru değil bu. Adı... Sirilla. Evet, sanırım Sirilla."

"Barbarca bir ad."

"Lanet olsun, bağırmayın."

"Lütfen ciddileşelim! Sümüklüler gibi davranıyorsunuz!" "Sözlerinize dikkat edin! Ağzınızdan çıkanları basit hatalar olarak kabul etmeyeceğimi bilin!"

"Tatmin olmak istiyorsanız beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz, Hudut Kontu!"

"Yavaş olun! Susun! İmparator..."

Tellalın fazlaca uğraşmasına gerek kalmamıştı. Değneğiyle yere bir kez vurması, soyluların ve şövalyelerin siyah bereli süslü başlarının rüzgâra kapılmış başaklar gibi eğilmelerine yetmişti. Taht salonu bir anda sessizliğe

bürününce tellalın sesini fazlaca yormasına gerek kalmadı: "Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd!"

Düşmanlarının Mezarları Üzerinde Dans Eden Beyaz Alev salona girdi. İki yana dizilmiş soyluların arasından her zamanki hızlı adımlarıyla ve eliyle selam vererek yürüyüp geçti. Siyah giysisinin saraylılarınkinden tek farkı yakalığının olmamasıydı. Her zamanki gibi taranmamış saçları altın bir çemberle toplanmıştı, boynunda imparatorluk nişanı ışıl ışıl yanıyordu.

Emhyr, bir yükselti üzerinde yer alan tahtına kuruldu, bir kolunu kolçağa dayayıp elini çenesine götürdü. Diğer kolçağa bacağını uzatmadı; bu, törenin devam ettiği anlamına geliyordu. Eğilmiş başların hiçbiri tek bir milim bile kalkmadı.

İmparator, pozisyonunu değiştirmeden yüksek sesle öksürdü. Saraylılar derin bir soluk alıp doğruldular. Tellal, değneğini bir kez daha yere vurdu.

"Cirilla Fiona Elen Riannon, Cintra Kraliçesi, Brugge Prensesi ve Sodden Düşesi, Inis Ard Skellig ve Inis An Skellig Veliaht Prensesi, Attre ve Abb Yarra Hükümdarı!"

Bütün gözler, uzun boylu, heybetli Liddertal Kontesi Stella Congreve'in durduğu kapıya çevrildi. Yanında, az önce sayılan etkileyici unvanların sahibesi yürüyordu. Zayıf ve açık sarı saçlıydı, benzi alışılmadık kadar solgundu, sırtında uzun, mavi bir elbise vardı, hafifçe öne doğru eğilmişti. Üstündeki elbiseyi yadırgadığı ve içinde rahat edemediği açıkça belliydi.

Emhyr Deithwen, oturduğu tahtta bedenini dikleştirdi ve saraylılar hemen reveransa geçtiler. Stella Congreve sarışın kızı belli etmeden öne doğru itiyor, iki kadın iki sıra dizilmiş ve önlerinde eğilen Nilfgaard'm en önemli hanelerinden gelen aristokratların arasından yürüyorlardı. Genç kızın bedeni kaskatı kesilmişti ve güvensiz adımlarla ilerliyordu. Biraçdan tökezleyecek, diye düşündü kontes.

Cirilla Fiona Elen Riannon tökezledi.

Cirilla tahta yaklaşırken, kılıksız ve sıska, diye düşündü kontes. Beceriksiz, üstelik fiziki gelişimi tamamlanmamış. Ama ben ondan güzel bir kadın

yaratacağım. Ondan bir kraliçe yaratacağım Emhyr, aynen buyurduğun gibi.

Nilfgaard'ın Beyaz Alevi, iki kadını yukarıdan dikkatle süzüyordu. Her zaman yaptığı gibi gözlerini biraz kıstı ve dudaklarında alaycı bir gülümsemenin izleri belirdi.

Cintra Kraliçesi ikinci kez tökezledi. İmparator, dirseğini kolçaklardan birine yasladı, yanağına dokundu. Gülümsüyordu. Stella Congreve, bu gülümsemenin anlamını fark edebilecek kadar yakınlaşmıştı. Kadın dehşetten taş kesildi. Yolunda gitmeyen bir şey var, diye düşü ndü korkuyla, bir şey yolunda değil. Kelleler uçacak. Tanrılar, kelleler uçacak.

Kontes kendini toparladı, eğildi ve genç kızı reverans yapmaya zorladı.

Emhyr var Emreis tahtından ayağa kalkmadı. Ama başını hafifçe eğdi. Saraylılar soluklarını tutmuşlardı.

"Kraliçe," dedi Emhyr. Genç kız omuzlarını büzdü. İmparator yüzüne bakmıyordu. Bakışlarını salonda toplanmış olan aristokratlara çevirmişti.

"Kraliçe," diye tekrarladı. "Seni sarayımda ve imparatorluğumda görmekten mutluyum. Sana imparator sözü veriyorum, sana ait olan bütün unvanları geri alacağın, bununla birlikte hukuki mirasın olan, hukuken ve tartışmasız senin olan toprakları da geri alacağın gün yakındır. Topraklarına yayılmış olan gaspçılar, bana savaş açtılar. Bana saldırdılar, senin haklarını ve haklı nedenlerini savunduklarını ilan ettiler. Yardım için onlara değil bana geldiğini şimdi bütün dünya öğrensin. Düşmanlarım seni sürerken, benim imparatorluğumda bağımsız bir hükümdara ve kraliyete yaraşır düzeyde bir onurla ağırlandığını bütün dünya duysun. Bütün dünya bilsin ki benim imparatorluğumda güvendesin, oysa düşmanlarım tacını elinden almakla kalmayıp senin canına da kastettiler."

İmparator, gözlerini Kovir Kralı Esterad Thyssen'in elçisine ve Hengfors Kralı Niedamir'in sefirine dikmişti.

"Gerçeği bütün dünya öğrensin, tabii doğruluğun ve adaletin nerede olduğunu bilmiyormuş gibi görünen bazı krallar da öğrensin. Bu yardıma kavuşacağını da bütün dünya bilsin. Hem senin hem benim düşmanlarım

bozguna uğrayacak. Cintra’ya, Sodden’e, Brugge’e, Skellige Adalarına ve Yarra Deltasına yeniden barış gelecek, yurttaşların ve adalet seven insanlar tahta çıktığını görmekten mutlu olacaklar."

Mavi elbiseli kız başını biraz daha eğdi.

"O gün gelene kadar," diye sözlerini sürdürdü Emhyr, benim ülkemde benden ve kullarımdan layık olduğun değeri göreceksin. Ve senin krallığın hâlâ savaşla kasılıp kavrulduğu için Nilfgaard’ın değerbilirliğinin ve dostluğunun işareti olarak sana Rowan ve Ymlac Prensesi, Darn Rowan Sarayı Hükümdarı unvanlarını veriyorum. Sakin ve mutlu günleri beklemek için oraya gideceksin."

Stella Congreve kendine hâkim olup yüzünde şaşkınlık ifadesinin zerresinin belirmesine izin vermedi. Kıpı yanında tutmuyor, diye düşündü, Darn Rowan a, kendinin asla gitmeyeceği dünyanın en ücra noktasına sürüyor. Belli ki bu kıça yaklaşmaya ve hı^lı bir evliliğe niyeti yok. Hatta kıpı arada sırada bile görmeye niyeti yok belli ki. O halde Dervla’yı neden sepetledil Burada mesele ne?

Kontes toparlandı ve prensesi hızla elinden tuttu. Huzura kabul sona ermişti. İki kadın salondan çıkarlarken imparator arkalarından bakmadı. Saraylılar eğildiler.

Kadınlar çıktıktan sonra Emhyr var Emreis bir bacağını tahtın kolçağına attı.

"Ceallach," dedi, "gel."

Başyaver, hükümdarıyla arasına törenin gerektirdiği mesafeyi koruyarak yaklaştı ve yerlere kadar eğildi.

"Daha yakın," dedi Emhyr. "Yakınlaş, Ceallach. Alçak sesle konuşacağım. Ve de söyleyeceklerim yalnızca senin kulakların içindir."

"Emredersiniz, majesteleri."

"Bugün için programda başka neler var?"

"Onay belgesinin teslim alınması ve Kovir Kralı Esterad'ın elçisine konsolosluğunun kabul edildiğinin resmî belgesinin verilmesi," diye hızla saydı başyaver. "Yeni eyaletlere ve bölgelere genel valilerin, valilerin ve kontların atanması. Kont unvanı ve ödeneğin..."

"Elçiye kabul belgesini verin ve özel olarak huzuruma çıkarın. Öteki işler yarın."

"Emredersiniz, majesteleri."

"Skellen'e ve Kont Eiddon'a söyle, huzura kabulden sonra hemen kütüphaneye gelsinler. Gizlidir. Sen de geleceksin. Bir de şu ünlü büyücüyü, şu kâhini de getireceksin. Neydi adı?"

"Xarthisius, majesteleri. Kent dışında bir kulede yaşıyor..." "Nerede yaşadığı beni ilgilendirmiyor. Adamları yolla oraya, büyücüyü odama getirsinler. Sessiz sedasız, dikkat çekmeden, gizlice."

"Majesteleri... Sizce doğru mu, bu astrologun..."

"Bir emir verdim, Ceallach."

"Emredersiniz."

Üç saat geçmeden, çağırılanların hepsi saray kütüphanesinde toplanmıştı. Vattier de Rideaux, Kont Eiddon bu duruma şaşırmadı. Vattier, ordu casusluk birimi şefiydi. Emhyr, Vattier'yi çok sık huzuruna çağırırdı, öyle ya savaş zamanıydı. İmparatora araştırma görevlisi olarak hizmet eden ve özel görevlerin uzmanı olan Stefan Skellen, namıdiğer Baykuş da bu toplantıya şaşırma- mıştı. Zaten Baykuş hiçbir şeye şaşırmazdı.

Ama çağırılan üçüncü kişi olağanüstü şaşırmıştı. Çünkü imparator kendisinin ilk kez görüşünü alacaktı.

"Üstat Xarthisius."

"Majesteleri..."

"Birinin bulunduğu yeri saptamam gerekiyor. Bu kişi ya kayboldu ya da birileri tarafından saklanıyor. Belki de esir düştü.

Bu görevi verdiğim daha önceki büyücüler başarısız oldular. Bu işi sen üstlenir misin?"

"Bu kişinin bulunduğu yer... hangi mesafede olabilir?" "Bunu bilseydim senin büyücülüğüne ihtiyacım kalmazdı." "Özür dilerim. Majesteleri..." diye kekeledi astrolog. "Mesele şu ki büyük bir mesafe astrolojinin çalışmasını güçleştirir, daha doğrusu olanaksız kılar... Şey, şeyyy... Ve bu kişi büyü koruması altındaysa... Deneyebilirim, ancak..."

"Kısa kes, üstat."

"Zamana ihtiyacım olacak... ve büyü formülleri için bazı koşullara... Yıldızların konumu uygunsa, o zaman... şey, şey... Majesteleri. İstediğiniz şey hiç kolay değil... Zamana ihtiyacım olacak..."

Emhyr bunu biramdan kalığa çaktıracak, diye düşündü Baykuş. Eğer büyücü gevelemeyi bırakmaksa, yandı...

"Üstat Xarthisius," diye astrologun sözünü kesti İmparator, umulmayacak kadar kibar ve yumuşak bir tonla. "İhtiyacın olan her şey verilecek sana. Zaman da. Ama mantıklı sınırlar içinde." "Gücüm dâhilinde ne varsa yapacağım," dedi astrolog. "Ama yalnızca yaklaşık bir lokasyon teyit edebilirim... Yani bölge ya da yarıçap..."

"Ne?"

"Astroloji..." diye kekeledi Xarthisius. "Büyük mesafelerde astroloji yalnızca yaklaşık bir lokasyona izin verebilir... Çok afaki olarak, büyük hata payıyla... çok büyük hata payıyla... Gerçekten, yapabilir miyim, bilemiyorum..."

"Yapacaksın, üstat," diye tısladı İmparator ve siyah gözlerinden hainces ateşler çıkmaya başladı. "Yeteneklerine bütünüyle güveniyorum. Hata payına gelince seninki ne kadar az olursa, benim hoşgörüm o oranda büyük olacak."

Xarthisius büzüldükçe büzüldü. "Bu kişinin doğum tarihini tam olarak bilmem gerekiyor," diyebildi sonra. "Mümkünse saatine kadar... Bu kişinin kullanmış olduğu bir eşya da işe yarayabilir." "Saç," dedi Emhyr alçak bir sesle. "Saç telleri olabilir mi?" "Ooh!" Astrologun yüzü aydınlandı. "Saç! İşi çok kolaylaştırır... Ah, bir de dışkısını ve idrarını bulabilsem..."

Emhyr'in gözleri öfkeyle kısıldı. Büyücü yerlere kadar eğildi. "Majesteleri, kulunuz sizden özür diliyor," diye inledi. "Anlıyorum... Evet, saçlar yeterli olabilir... Tamamen yeterlidir... Ne zaman alabilirim?"

"Hemen bugün, doğum günü ve doğum saatiyle birlikte tüm bilgileri verecekler sana. Üstat, seni daha fazla oyalamak istemem. Hemen kulene dön ve gök cisimlerini izlemeye koyul." "Ulu güneş, siz ulu imparatorumuzu..."

"Tamam, tamam, gidebilirsin."

Sıra şimdi bişde, diye düşündü Baykuş. Bakalım bi^i neler bekliyor?

"Birazdan," dedi İmparator ağır ağır, "burada konuşulacaklarla ilgili ağzından tek bir sözcük bile çıkanı, dörde bölmek üzere cellat bekliyor olacak. Vattier!"

"Buyurun, majesteleri."

"Şu... prenses hangi yoldan buraya ulaşmıştı? Bu işin içinde kim var? "

Casusluk şefi alnını buruşturdu.

"Ekselansları Nastrog Kalesinden muhafızlar eşliğinde yola koyulup..."

"Onu sormuyorum, lanet olsun! Kız, Nastrog'a, Verden'e nasıl ulaşmış? Onu o kaleye kim götürmüş? Oranın şu anki kumandanı kim? Haberi gönderen şahıs mı? Godyvron gibi bir adı olan hani?"

"Godyvron Pitcairn," dedi Vattier de Rideaux telaşla. "Rience'in ve Kont Cahir aep Ceallach'ın görevinden haberdardı elbette. Thanedd Adası'nda gelişen olaylardan üç gün sonra Nastrog'a iki kişi gelmiş. Daha doğrusu, bir insan ve bir yarı elf. Rience'in ve Kont Cahir'in emriyle prensesi

Godyvron’a onlar vermiş." "Haa." İmparator gülümsedi ve Baykuş, sırtından kaynar suların boşaldığını hissetti. "Vilgefortz, Cirilla’yı Thanedd’de yakalayacağına söz vermişti. Rience de bana garanti vermişti. Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach bu konuda kesin emirler almıştı. Ama adadaki olaydan üç gün sonra, Cirilla’yı Yarra Nehri kıyısındaki Nastrog’a ne Vilgefortz ne Rience ne de Cahir getirdi, onların yerine bir insan ve yarı elf yaptı bu işi. Godyvron bu ikisini tutuklamayı akıl edemedi tabii, değil mi?"

"Hayır. Bunun için cezalandırılmasını istiyor musunuz, majesteleri?"

"Hayır."

Baykuş yutkundu. Emhyr sustu, alnını ovaladı. Yüzüğündeki kocaman elmas, yıldız gibi yanıp sönüyordu.

İmparator bir süre sonra başını kaldırdı. "Vattier." "Majesteleri?"

"Emrindekileri harekete geçireceksin. Rience’in ve Kont Cahir’in tutuklanmalarını emrediyorum. Birliklerimizin henüz işgal etmediği topraklarda bulunduklarını varsayıyorum. Bu iş için Scioa’tael ya da Kraliçe Enid’in elfleri devreye sokulsun. İkisi de tutuklandıktan sonra Darn Ruach’a götürülsün ve işkence yapılsın."

"Kendilerine ne sorulsun, majesteleri?" Vattier gözlerini kıstı ve Başyaver Ceallach’ın renginin kül gibi olduğunu görmemiş gibi yaptı.

"Hiçbir şey. Önce bir okşansınlar, sonra ben onları bizzat sorguya çekeceğim. Skellen!"

"Buyurun, hükümdarım."

"Şu titrek ihtiyar Xarthisius... şu saçmalayan büyücü ona ortaya çıkarmasını emrettiğim şeyi ortaya çıkarmayı başarırsa, bildireceği bölgede belli bir kişinin aranmasını örgütleyeceksin. Eline bir resim verilecek. Astrologun bizim kontrolümüz altında olan bir bölge bildirebilir; o zaman bu bölge için sorumlu olan kim varsa harekete geçireceksin. Bütün sivilleri ve ordu mensuplarını. Bu konu her şeyden önce geliyor. Anladın mı?"

"Emredersiniz. İzin verirseniz..."

"Vermiyorum. Otur ve dinle, Baykuş. Xarthisius büyük olasılıkla hiçbir şey bulamayacak. Bulmasını istediğim kişi, mutlaka yabancı topraklar üzerindedir ve büyü koruması altındadır. Başım üzerine bahse girerim ki aradığımız bu kişi bizim esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolan dostumuz Roggeveenli büyücü Vilgefortz'la aynı yerde. Bu yüzden Skellen, komuta edeceğin özel bir harekât kuvveti kuracak ve hazırlayacaksın. En iyi adamları seçeceksin. Yani büyüden korkmayan adamlar olacak."

Baykuş kaşlarını kaldırdı.

"Birliğinin görevi," diye devam etti Emir, "Vilgefortz'un şu an için bilmediğim ama mutlaka çok iyi kamufle edilmiş ve korunan sığmağına saldırmak ve orayı ele geçirmek. Bir zamanlar dostumuz, dava arkadaşımız olan adamın saklandığı yeri."

"Anlıyorum," dedi Baykuş soğukkanlılıkla. "Orada bulacağım aranan kişinin tahminimce kılına bile zarar gelmeyecek, öyle mi?" "Doğru tahmin ediyorsun."

"Ya Vilgefortz'un?"

"Onun gelebilir." İmparator haince bir ifadeyle sırıttı. "Hatta hiçbir yerinde kıl, saç kalmasın, ömrünün sonuna kadar. O sığınıkta yakalayacağın başka büyücüler için de aynısı geçerli. İstisna yok."

"Anlıyorum. Vilgefortz'un saklandığı yeri kim araştıracak?" "Sen, Baykuş."

Stefan Skellen ve Vattier de Rideaux bir an göz göze geldiler. Emhyr, koltuğunda arkasına yaslandı. "Her şey anlaşıldı mı? O halde hadi bakalım... Ne var, Ceallach?"

"Majesteleri," dedi, o âna kadar kimsenin ilgilenmediği başyaver. "Bağışlamanızı rica ediyorum..."

"Hainler bağışlanmaz. Emirlerime karşı çıkanlar bağışlanmaz." "Cahir... Oğlum..."

"Oğlunun..." Emhyr gözlerini kıstı. "Oğlunun nasıl bir suç işlediğini henüz öğrenmedim. Suçunun hainlik değil, yalnızca ahmaklık ve beceriksizlik olduğuna inanmak istiyorum. Eğer öyleyse, kafası uçurulur, tekerleğe bağlanmaz."

"Majesteleri! Cahir hain değil... Cahir bilemedi..."

"Yeter, Ceallach, tek söz istemiyorum artık. Suç işleyen cezalandırılır. Beni aldatmaya çalıştılar, bunu bağışlamam. Vattier, Skellen, imzalanmış talimatları, emirleri ve vekâletleri almak üzere bir saat içinde hazır olacaksınız, ardından hemen görevlerinizi uygulamaya başlayacaksınız. Bir nokta daha var: Az önce taht salonunda gördüğünüz kız, hepiniz için Cirilla, Cintra Kraliçesi ve Rowan Prensesi olarak kalacak. Hepiniz için. Bunu, devlet sırrı ve en önemli mesele olarak değerlendirmenizi emrediyorum." Salondakiler İmparatora şaşkınlık içinde baktılar. Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd hafifçe gülümsedi. "Kavrayamadınız mı yoksa? Cintralı gerçek Cirilla yerine bana sersemin birini yollamışlar. Bu hainler kızı tanıyamayacağıma inandılar mutlaka. Ama ben gerçek Ciri'yi tanırım. Onun dünyanın öbür ucunda ve cehennemin alacakaranlığında bile tanırım."

Akıl fikir ermez bir şeydir şu Tekboynuz, hem ürkütücüdür hem de insanlardan korkar, örneğin bir erkekle ten teması yaşamamış bir bakireye rastlarsa, hemen kızın yanına koşar, önünde diz çöker ve korkunun zerresine kapılmadan başını kucağına koyar. Eski unutulmuş çağlarda bu işi meslek edinmiş bakireler yaşarmış. Tekboynuzları yanlarına çekerek avcılara hizmet edebilmek için, uzun yıllar evlenmeyip bekâretlerini korurlarmış. Ama Tekboynuzun yalnızca genç bakirelerin yanına gittiği, geçkin olanlarla ilgilenmediği çok geçmeden ortaya çıkmış. Tekboynuz akıllı bir hayvan olduğu için uzun bir süre bakire kalmanın kuşku uyandırıcı ve doğaya aykırı bir durum olduğunu kesinlikle anlar.

Physiologus

6. Bölüm

Kız aşırı sıcaktan uyanmıştı. Tenini celladın demiri gibi kavuran akkorun etkisiyle kendine gelmişti.

Başını tutan bir şey vardı âdeta, oynatamıyordu. Kendini hızla öne doğru itti, şakağının üzerindeki derinin gerilip yırtılmasıyla bir çığlık attı. Gözlerini açtı. Başını yasladığı taş kurumuş kan izleriyle kaplıydı. Elini şakağına götürdü, parmaklarının altında sert ve yapışkan bir kabuk hissetti. Kabuk, taşa yapışmış ve başını oynatmasıyla kopmuştu, şimdi yaradan kan sızıyordu. Ciri öksürdü ve kumla birlikte balgam tükürdü. Önce dirseklerinin üzerine yaslandı, sonra doğrulup çevresine baktı.

Taşlı, kızılımsı siyah renklerde, çatlamış bir arazinin tam ortasındaydı, bazı yerlerde devasa kayalıklar ve üst üste yığılmış taşlar tuhaf şekiller oluşturmuştu. Tepesindeki güneş göğü sarıya boyamıştı. Güneşin ışığı ve havanın titreşmesi kızın gözünü alıyordu.

Neredeyim ben?

Derisi soyulmuş ve şişmiş şakağına usulca dokundu. Sızlıyordu.

Çok sızlıyordu. Müthiş bir takla atmış, yere yapışmış olmalıyım.

Sonra yer yer yırtılmış giysisine bakınca belinin, sırtının, kolunun ve bacaklarının da ağrıdığını fark etti. Yere yuvarlandığı sırada tozlar, kumlar ve mıcır her yerine, saçlarına, kulaklarına, ağzına ve gözlerine girmişti, yaşarmış gözleri yanıyordu. Derisi sıyrıldığı için ayaları ve dirsekleri de alev alev yanıyordu.

Bacaklarını ağır ağır ve dikkatlice uzatırken inlemekten kendini alamadı çünkü kımıldatmasıyla birlikte sol dizinde dayanılmaz bir sancı hissetti. Deri pantolonun üzerinden dizini yokladı ama şişlik yoktu. Soluk alırken yanları berbat sızlıyordu, gövdesini bükmeye çalışırken sırtının alt kısmına öylesine bir ağrı saplandı ki kendini tutmasa çığlığı basacaktı. Darmadağın olmuşum, diye düşündü. Ama bir yerim kırılmamış galiba. Kemiklerim kırılsaydı ağrılar daha şiddetli olurdu. Sağlamım, her yanım edilmiş sadece. Kalkarım. Kalkacağım.

Ağır ağır ve dikkatli hareketlerle pozisyonunu değiştirdi, sızlayan dizine yüklenmeden güçlükle çömeldi. Sonra inleyerek, sızlayarak ve söylenerek dört ayak üzerinde doğruldu. Ona sonsuzmuş gelen bir sürenin ardından sonunda ayağa kalkabildi. Ama aynı hızla taşların üzerine devrildi çünkü gözleri kararmış, başının dönmesinden dizlerinin bağı çözülmüştü. Midesinin şiddetle bulandığını hissedince yerde yan yattı. Güneşten ısınmış kırık taşlar, kızgın kömürler gibi yakıyordu bedenini.

"Ayağa kalkamayacağım, " diye hıçkırdı. "Başaramıyorum... Güneşin altında kavrulup gideceğim."

Başı ağrıdan zonkluyordu. Ağrı her hareketle birlikte daha da şiddetlenince, Ciri kımıldamaktan vazgeçti. Başını koluyla örttü ancak dayanılmaz bir sıcak vardı. Sıcağa rağmen kaçmak zorunda olduğunu anladı. Hırpalanmış bedeninin karşı koymasına aldırmadı, şakaklarının zonklamasına katlanmak için gözlerini kıstı ve dört ayak üzerinde daha büyük bir kaya parçasına doğru ilerledi. Rüzgâr kayayı yontmuş, tuhaf bir mantar görünümüne sokmuştu, şekilsiz şapkası biraz da olsa gölgelik bir alan yaratıyordu. Ciri öksürdü, burnunu çekti ve iyice büzüldü.

Gökyüzünde yoluna devam eden güneş, ateşini üzerine doğru yaymaya başlayıncaya kadar uzun süre öylece yattı. Kayalığın karşı tarafına geçti ama bunun tahmin ettiği gibi bir işe yaramadığını hemen anladı. Güneş en

tepedeydi, dolayısıyla taştan mantarın gölgesi kalmamıştı. Ciri ellerini acıdan zonklayan şakaklarına bastırdı.

Tüm bedenini sarsan bir titremeyle uyandı. Güneşin oluşturduğu ateş topu, gözlerini kamaştıran ışığını yitirmeye başlamıştı.

Artık girintili çıkıntılı kayalıkların üzerinden batmaya yüz tuttuğu için turuncuya dönmüştü. Sıcak da biraz hafiflemişti.

Ciri güçlükle doğrulup oturdu ve çevresine baktı. Başının ağrısı hafiflemişti, artık görmesine engel olmuyordu. Başına dokundu ve güneşin şakağındaki yarayı kurutup üzerinde düzgün bir tabaka oluşturduğunu fark etti. Gelgeldim bedeninin her yeri hâlâ sızlıyordu, anlaşılan sağlam bir yeri kalmamıştı.

Öksürdü, dişlerinin arasında kumların gıcırdadığını hissetti,

tükürmeye çalıştı. Ama olmadı. Sırtını, güneşten hâlâ kızgın olan mantar şeklindeki kayaya dayadı. Kavurucu sıcak sonunda geçti, diye düşündü. Güneş batıya doğru gittiği için biraç rahatlarım ama uçun sürmeç...

Birazdan gece olacak.

irkildi. Lanet olsun, neredeyim ben? Nasıl çıkarım buradan? Nereye? Evet, nereye gitmeliyim? Ya da olduğum yerde kalsam mı?

Beni bulmalarım mı beklesem? Çünkü arıyorlardır beni. Geralt. Yennefer. Beni yalnız bırakmaz onlar...

Yine tükürmeye çalıştı ama yine başaramadı. İşte o zaman anladı.

Susamıştı.

Birden anımsadı. Vaktiyle kaçışı sırasında susuzluktan çok kıvranmıştı. Garstang'dan Martı Kulesine doğru kaçarken bindiği karayağız atın eyer topuzuna ahşap bir şişe asmıştı, çok iyi anımsıyordu bunu. Ancak atı bırakırken şişeyi çözüp yanına almaya zaman bulamamıştı. Şimdi şişesi yoktu işte. Hiçbir şeyi yoktu. Şimdi tek var olan kavurucu taşlar,

şakağındaki sürekli gerilen yarası, bütün bedenini saran sızı, yutkunduğunda bile rahatlayamayan kaskatı kesilmiş boğazıydı.

Burada kalamam. Gidip su bulmalıyım. Su bulamazsam ölürüm.

Ayağa kalkmaya çalışırken mantar şeklindeki kaya parmaklarını çizdi. Yine de kalktı ayağa. Bir adım attı. Midesi bulandı, dört ayak üzerine düştü ve inlemeye başladı. Başı dönüyor, sancılarla kıvranıyordu, canı öylesine yanıyordu ki yeniden yere uzanmak zorunda kaldı.

Güçsüzüm. Yalnızım. Yine. Herkes bana ihanet etti, beni terk etti, tek başıma bıraktı. Tıpkı bir zamanlar...

Ciri, görünmez bir kıskacın boğazını sıktığını, yanak kaslarının kasıldığını, patlamış dudaklarının titremeye başladığını hissetti. Yennefer'in, Ağlayan bir büyücü kadından daha itici bir manzara yoktur, sözleri geldi aklına. Ama... ama beni burada kimse görmüyor ki... Kimse.

Ciri, taştan mantarın dibine kıvrılıp sarsılarak ağlamaya ve hıçkırmaya başladı. Ama gözlerinden yaş gelmiyordu.

Şişmiş ve açılmamak için direnen göz kapaklarını araladığında kavurucu sıcağın etkisini biraz kaybettiğini ve son gördüğünde sarı olan gökyüzünün kendisine yakışan maviye dönüştüğünü, hatta bir mucize olup yer yer ince bulut çizgileriyle bezendiğini fark etti. Güneş kızıla boyanmış, alçalmaya başlamıştı ama ıssızlığa kızgın sıcağını hâlâ dalga dalga yollamayı sürdürüyordu. Hissettiği güneşte kızmış taşlar mıydı yoksa?

Doğrulup oturdu, şakağındaki ağrının ve bedenindeki kırıklığın yoğunluğunu yitirdiğini hissetti. Ama midesindeki kıvrandıran acı ve boğazındaki öksürten yanma aynen devam ediyordu.

Yenilmek yok, diye düşündü. Hiçbir şeye teslim olmayacağım. Tıpkı Kaer Morhen'de yaptığım gibi ayağa kalkmalıyım, acıyı, zayıflığı içimde aşmalı, yenmeli ve öldürmeliyim. Şimdi hiç değilse yönümü biliyorum. Güneşin olduğu taraf, batı. İlerlemeli, su ve yiyecek bulmalıyım. Mecburum buna. Çöl burası. Çöllere düştüm. Martı Kulesi'nde girdiğim yer, büyülü geçitti, büyücüler için öngörülmüş uzak mesafelere açılan bir düzenekti.

Tor Lara’daki o geçit tuhaftı. Ciri’nin koşarak çıktığı sonuncu katta yosun kaplı duvarlar dışında hiçbir şey, pencere bile yoktu. Duvarlardan birinde ansızın oval bir şey açılmıştı, ışık kırılmaları sonucu opal gibi parlayan bir ışık huzmesiyle doluydu. Ciri duraksamıştı ancak geçit onu çekmiş, çağırmış, neredeyse yalvarmıştı ona. Bu ışıklı oval açıklıktan başka bir çıkış da yoktu zaten. Ciri, gözlerini kapayıp içine dalmıştı.

Sonra gözlerini kamaştıran bir aydınlıkla, anaforla karşılaşmıştı. Tutulduğu rüzgârdan soluğu kesilmiş, kaburgaları sıkışmıştı. Sessizliğin, soğuğun ve boşluğun içine doğru uçtuğunu anımsıyordu. Sonra gözlerinin önünde şimşekler çakmış ve ardından havayla âdeta çarpışmıştı. Yukarısı masmavi, aşağısı bulanık ve boz rengiydi.

Kapı, onu uçarken yere bırakıvermişti; kartal yavrusunun taşıyamayacağı kadar ağır gelen bir balığı bırakması gibi... Ciri, yerdeki taşların üzerine çarparak düşünce bilincini yitirmişti. Orada öylece ne kadar süre yattığını bilmiyordu.

Tapınakta büyülü geçitlerle ilgili kitaplar okumuştum, diye anımsadı Ciri saçındaki kumlan silkelerken. Okuduğu kitaplarda sözü geçen kaotik geçitler, insanı kim bilir nerelere taşır ve kim bilir nerelerde kaldırıp atardı. Martı Kulesindeki geçit mutlaka bunlardan biri olmalıydı. Beni dünyanın öbür ucuna attı. Buranın neresi olduğunu kimse bilmiyor. Beni burada kimse arayamaz ve bulamaz. Burada kalırsam, ölürüm.

Ayağa kalktı. Bütün gücünü toplayarak kayalığa tutundu ve bir adım attı. Bunu ikinci ve üçüncü adımlar izledi.

İlk adımlarla birlikte fark etti, sağ çizmesinin tokaları kopmuştu ve bileklerine doğru kayan konç yürümeyi güçleştiriyordu. Oturdu —bu kez zorunluluktan değil gerektiği için yapıyordu bunu— üstünü başını ve teçhizatını gözden geçirdi. Dikkatini bu işe verdiği için bitkinliğini ve ağrılarını unutmuştu.

İlk dikkatini çeken şey küçük hançeri olmuştu. Ciri onu unutmuştu ve kını arkaya kaymıştı. Hançerin hemen yanında, her zaman olduğu gibi kemerinden küçük bir kese sallanıyordu. Yennefer’in armağanıydı bu. İçinde, "Bir hanımefendinin her zaman yanında taşıması gereken şeyler,"

vardı. Ciri, kesenin ağzını açtı. Bir hanımefendinin standart teçhizatı, şu an içinde bulunduğu duruma göre ayarlanmamıştı ne yazık ki. Kesede kaplumbağa kabuğundan bir tarak, tek parçadan oluşan tırnak makası ve törpü, sterilize bir ambalaj içinde ketenden yapılmış bir adet tampon ve içine el merhemi doldurulmuş yeşim taşından küçük bir kutu vardı.

Ciri, güneşten yanmış yüzünü ve dudaklarını merhemle ovaladı, ardından dudaklarını yaladı. Kutu boşalıncaya kadar içindeki merhemin tamamını yaladı, yağın ve nemlendirici etkinin tadını çıkardı. Merheme rayiha katmak üzere kullanılmış olan papatyanın, amberin ve kâfurun tadı iğrençti ama canlandırıcı bir güce sahipti.

Aşağıya kayan çizme koncunu, kolundan çekip çıkardığı küçük bir kayışla sıkıca bağladı, doğruldu ve sonucu denemek için ayağını birkaç kez sertçe yere vurdu. Tamponu açıp çözdü, geniş bir şeride dönüştürdü, yaralı şakaklarını ve güneşten yanmış alnını bununla sardı.

Ayağa kalktı, kemerini düzeltti, hançerini sağ kalçasının üstüne yerleştirdi, ani bir hareketle kınından çekip baş parmağıyla bıçağını kontrol etti. Keskindi.

Bir silahım var, diye düşündü. Ben Witcherim. Hayır, ölmeyeceğim burada. Açlık da neymiş, dayanırım, Melitele Tapınağında iki gün süreyle oruç tuttuğum günler oldu. Su... Su bulmalıyım. Su buluncaya kadar yürüyeceğim. Bu lanet olası çölün bir sonu olmalı. Eğer büyük bir çöl olsaydı, haberim olurdu, Jarre'la baktığım haritada görürdüm mutlaka. Jarre... Şimdi ne yapıyordur kim biliri

Yola koyuluyorum, diye karar verdi. Batıya doğru ilerleyeceğim, güneşin nereden battığını görüyorum, kesin olan tek yön bu şimdi. Ben hiç yolumu şaşırmam, hangi yöne gitmem gerektiğini her zaman bilirim. Gerekirse bütün gece yürürüm. Ben Witcher'ım. Gücümü toplar toplamaz Kaer Morhen'deki gibi koşacağım. Bu ıssızlığın sonuna gelirim o zaman. Dayanırım... Dayanmak zorundayım... Hıh, Geralt da buna benzer çöllere kaç kez düşmüştür, Kim bilir belki de daha berbatlarına...

Yürüyorum.

Ciri bir saat yürümüş ama arazi değişmemişti. Çevre hâlâ kızılımsı gri, ayaklarının altından kayan uçları sivri taşlarla doluydu, genç kız zorunlu olarak dikkatli davranıyordu. Yer yer görülen kurumuş ve dikenli çalılar, buldukları aralıklardan uzayıp eğri büğrü dallar oluşturmuştu. Ciri, aralarında sıvılarını emebileceği taze yapraklar bulmak umuduyla rastladığı ilk çalılığın önünde durdu. Gelgelelim çalının ellerine batan dikenleri vardı yalnızca. Tek dalı bile kırılamayacak durumdaydı. Daha sonra yoluna çıkan iki çalılık da aynı durumdaydı ve Ciri ondan sonra gördüklerine bakmadan önlerinden geçti.

Hava hızla kararıyordu. Güneş, zikzaklar çizen, girintili çıkıntılı ufukta batıyordu, gökyüzü ateş rengine bürünmüştü. Akşam karanlığıyla birlikte soğuk da bastırmıştı. Serinlik Ciri'ye önce iyi gelmişti, güneşten yanan tenini rahatlatmıştı. Ancak çok geçmeden ısı daha da düştü ve genç kızın dişleri birbirine vurmaya başladı. Isınmak umuduyla adımlarını hızlandırdı ama zorlamayla birlikte yanlarındaki ve dizindeki ağrılar yeniden baş gösterdi. Ciri topallamaya başladı. Derken güneş ufukta tamamen kayboldu ve ortalık bir anda zifiri karanlık oldu. Yeniay vardı ve göğü kaplayan yıldızların ışığı yetersizdi. Ciri artık önündeki yolu göremiyordu. Birkaç kez yere düştü, ellerinin ve dizlerinin derisi sıyrıldı. Ayağı iki kez taşların arasındaki boşluğa girdi ve Witcher eğitimi sırasında öğrendikleri onu ayağının kırılmasından ya da incinmesinden korudu. Artık durmak zorundaydı, anlamıştı bunu. Karanlıkta yürümek olanaksızdı.

Yassı bir bazalt taşın üzerine oturdu. Çaresizlik içini kemiriyordu. Yürürken yönünü koruyabildiğinden bile emin değildi. Güneşin ufukta battığı noktayı çoktan kaybetmişti, günbatımından sonra da yönünü tayin etmesine yarayan ışık huzmesinin zerresini seçemiyordu. Çevresi, aşılamaz bir karanlıkla kaplıydı şimdi. Bir de öldürücü soğukla. Hava öylesine sertti ki eklemlerini uyuşturuyor, iki büklüm olmaya, başını soğuktan sızlayan omuzlarının arasına çekmeye zorluyordu. Ciri, güneşi arar olmuştu şimdi. Oysa biliyordu, güneş ışınları kayalıklara vurduğunda yayılan sıcağa katlanamayacaktı. O zaman da yoluna devam edemeyecekti. Ağlama isteğinin boğazına düğüm gibi oturduğunu, çaresizlik ve umutsuzluk dalgalarıyla çepeçevre sarıldığını hissetti. Ama çaresizliği ve umutsuzluğu bu kez öfkeye dönüşmedi.

"Ağlamayacağım!" diye bağırdı karanlığa doğru. "Ben bir Witcher'ım! Ben..."

Bir büyücüyüm.

Ciri, kollarını kaldırıp ayalarını şakaklarına bastırdı. Güç, her yerde. Suda, havada, toprakta...

Hızla ayağa kalktı, ellerini karşıya doğru uzattı, tedirgin bir adım attı. Bir kaynak arıyordu. Ve şansı ona yardım etti. Bir saniye sonra kulaklarına o bildik şırıltı geldi, yeraltındaki su kaynağından toprağın yüzeyine doğru vuran enerjiyi hissetti. Derin ama ağır ağır soluk alarak gücü içine çekti. Zayıf düştüğünü biliyordu ve bu durumdayken beynin ani olarak oksijensiz kalmasından ba- yılabilirdi ve bütün çabası boşa giderdi. Enerji, adım adım içine nüfuz etti ve ruhu bir anda coşkuyla doldu. Ciğerleri daha güçlü ve hızlı çalışmaya başladı. Ciri, hızlanan soluklarını dizginledi çünkü yoğun oksijen alımının da tehlikeli sonuçları olabilirdi.

Ve başardı.

Önce şu bitkinlik, diye düşündü, önce sırtımdaki ve bacaklarımdaki beni felç eden ağrılar. Sonra soğuk. Beden ısımı yükseltmek zorundayım...

Hareketleri ve büyülü sözcükleri adım adım belleğinde topladı. Bazı hareketleri hızlı yapıp sözcükleri telaşla okuyunca ansızın kasılıp titremeye başladı, şiddetli bir nöbetin ve baş dönmesinin ardından dizlerinin bağı çözüldü. Bazalta oturdu, titreyen ellerini sakinleştirmeye çalıştı, kesik kesik alıp verdiği düzensiz soluklarının kontrolünü yeniden ele geçirdi.

Sözcükleri tekrarladı ama bu kez kendini sakin olmaya, hata yapmamaya, dikkatini ve iradesini bütünüyle toplamaya zorladı. Ve etki o anda kendini gösterdi. Ciri, içini saran sıcaklığı bacaklarına ve boğazına yaydı. Ayağa kalktı, yorgunluğunun yok olduğunu ve kaslarının gevşediğini hissetti.

"Ben büyücüyüm!" diye bir zafer çığlığı atıp, ellerini göğe uzattı. "Gel, ebedî ışık! Seni çağırıyorum! Aen'drean va, aveigh aine!

Ellerinin arasından çok büyük sayılmayan sıcak bir ışık küresi kelebek gibi yükseldi, taşların üzerine mozaikleri andıran gölgeler yaydı. Ciri, küreyi ağır ağır yaptığı bir el hareketiyle sağlamlaştırdı ve tam karşısında asılı duracak biçimde konumlandırdı. Ama iyi bir fikir değildi bu, çünkü ışık gözünü alıyordu. Bu kez küreyi arkasına kaydırmaya çalıştı ama bu da berbat bir sonuç yarattı, çünkü kendi gölgesi engel oluyor, görüş açısını kapatıyordu. Genç kız, ışık yayan küreyi ağır ağır yana itip, sağ omzunun üzerinde süzülmesini sağladı. Küre, gerçek bir büyü küresini andırmasa da genç kız başarısından dolayı müthiş gurur duyuyordu.

"Hah!" diye böbürlendi. "Keşke Yennefer de görebilseydi!"

Canlı ve güvenli adımlarla yoluna devam etti, küreden yayılan ışıkla karanlığını yarı yarıya yitiren yolda hızla ilerledi. Yürürken bir yandan da başka büyülü sözcükleri anımsamaya çalışıyordu ancak hiçbirinin içinde bulunduğu duruma uymadığına karar verdi. Ayrıca bazı büyüler çok zorlayıcıydı ve Ciri biraz korkuyordu, darda kalmadan kullanmak istemiyordu bunları. Su ve yiyecek sağlayacak büyüler bilmiyordu ne yazık ki. Böyle büyüler olduğunu biliyordu ancak bunlardan hiçbirini öğrenmemişti.

O saate kadar ölü olan çöle büyülü kürenin ışığında ansızın hayat gelmişti. Ciri'nin ayaklarının altında parlak böcekler ve kocaman örümcekler dolaşıyordu şimdi. Kızıla çalan bir akrep, arkasında kuyruğunu sürükleyerek Ciri'nin önünden hızla geçip gitti, sonra taşların arasındaki boşluğa girip gözden kayboldu. Uzun kuyruklu yeşil bir kertenkele karanlığın içine doğru süzülüp taşların üzerinden atladı. Ciri'nin önünden, büyük iareleri andıran, arka bacaklarının üzerinde yükseğe sıçrayabilen kemirgenler geçiyordu. Genç kız, sık sık karanlıkta parlayan gözler görüyordu ve bir seferinde taş yığınlarının arasından gelen bir tıslama duyunca damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Önce yiyecek bir şeyler bulabilmek için taşların arasına bakmayı düşündüyse de bu tıslamayla birlikte vazgeçti. Bastığı yerlere daha çok dikkat etmeye başladı ve Kaer Morhen'de incelediği kitaplardaki çizimler gözünün önüne geldi. Giga akrep. Scarlettia yılanı. Korkusalan. Çöl canavarı. Lamya. Sürünen örümcek. Hepsi çöllerde yaşayan zehirli canavarlardı. Ciri adım atarken

korkuyla kulaklarını dikmiş çevresini inceliyor, hançerinin sapını sımsıkı tutuyordu.

Birkaç saat sonra ışıklı küre bulanıklaşmaya başladı, yaydığı ışığın çapı daraldı, kararmaya ve bulanıklaşmaya başladı. Ciri, dikkatini tamamen büyüye verdi ve sözcükleri birkaç kez okudu. Küre, birkaç saniye aydınlanır gibi olup titredi ama hemen ardından kızarıp yeniden bulanıklaştı. Ciri uğraşmaktan yorulup sendeledi, gözlerinin önünde siyah ve kızıl ışıklar belirdi. Kendini yere bıraktı ve çakıl taşlar gıcırdadı.

Derken küre tamamen söndü. Ciri, büyülü sözcükleri okumaktan vazgeçti. İçinde hissettiği yorgunluk, boşluk ve güçsüzlük, başarı şansını peşinen elinden alıyordu.

Uzaklarda, ufukta belli belirsiz bir ışık huzmesi yükseldi. Yolumu şaşırdım, diye düşündü Ciri dehşet içinde. Her şeyi tersine döndürdüm. Önce batıya doğru ilerledim ama şimdi güneş tam karşımda doğuyor, demek ki...

Tarifsiz bir yorgunluk ve uyku bastırdı, genç kızı tir tir titreten soğuk bu bile bunların yanında solda sıfır kalırdı. Uyumayacağım, diye karar verdi Ciri. Uyumamalıyım... Uyumamalıyım...

İliklerine kadar işleyen soğuktan ve gitgide artan aydınlıktan uyandı. Gözlerini açtığında kasıkları sancıyla kasıp kavruluyor, boğazı yanıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı. Ama yapamadı. Ağrıyan ve kaskatı kesilmiş uzuvlarına söz geçiremiyordu. Elleriyle çevresini yokladı, parmaklarında bir ıslaklık farketti.

"Su..." diye bağırdı. "Su!"

Bedeni zangır zangır titrerken dört ayak üzerinde durdu, dudaklarını bazalt taşına bastırdı, düz yüzey üzerinde birikmiş damlaları diliyle topladı ve kayanın girintili çıkıntılı yüzeyindeki çukurların içinde toplanmış sıvıyı emerek içine çekti. Çukurlardan birinin içinde neredeyse avuç dolusu çiy birikmişti — Ciri bu suları kumlarla ve toz tozlarıyla birlikte yaladı ve tükürmeye cesaret edemedi. Çevresine bakındı.

Taşların arasından kendine yaşam alanı bulmuş bodur bir çalılığın dikenleri üzerine yağmış pırıl pırıl parlayan şebnemleri tek bir zerresini bile kaçırmamak için diliyle topladı. Hançeri yerde duruyordu. Kınından ne zaman çıkardığını anımsayamadı. Bıçak, ince bir tabaka çiyle kaplanmıştı. Ciri buz gibi metali özenle yaladı.

Bedenini kaskatı kesen sancılara aldırmadan dört ayak üzerinde ilerledi, hedefi öteki taşların üzerindeki çiylerdi. Gelgelelim, altın sarısı güneş taşlı ufku aşmış, çöle göz kamaştırıcı ışıklarını yayar yaymaz kayalıkları yıldırım hızıyla kurutmuştu. Ciri iliklerine işlemeye başlayan sıcağın tadına vardı ancak birazdan acımasız sıcaktan kavrulup gecenin soğuğunu özleyeceğini biliyordu.

Güneşe sırtını döndü. Güneşin parladığı taraf, doğuydu. Ama o batıya gitmek zorundaydı. Mecburdu buna.

Sıcak artmaya başladı, şiddetlendi ve çok geçmeden dayanılmaz boyutlara ulaştı. Ciri öğleye doğru bastıran sıcağa dayanamadı, gölgelik alan bulabilmek için ister istemez yönünü değiştirdi. Sonunda sığınacak bir yer, mantar şeklinde bir kaya parçası buldu ve altına girdi.

Taşların arasında duran bir nesne dikkatini çekti. Yalayarak içini boşalttığı yeşim taşından kutuydu bu.

Ağlamaya bile gücü kalmamıştı.

Susuzluk ve açlık, yorgunluk ve yılgınlığı yenmişti. Ciri sendeleyerek yeniden yola koyuldu. Güneş kavuruyordu.

Ciri ufukta, çok uzaklarda, sis örtüsünün ardında bir şey fark etti, ancak sıradağlar olabilirdi bu. Çok uzaklardaki sıradağlar.

Ciri, gece olduğunda binbir zahmetle güç topladı ve ancak birkaç denemeden sonra büyülü bir küre yarattı. Bu uğurda harcadığı çaba genç kızı öylesine bitkin düşürmüştü ki yoluna devam edemedi. Bütün enerjisini yitirmişti. Isınmak ve rahatlamak için yaptığı büyüyü birkaç kez denedi ancak sonuç alamadı. Büyüyle ışık yaratmak cesaretini ve inancını artırmıştı ancak keskin soğuk direncini kırıyordu. Şafak vaktine kadar tir tir

titredi, güneşin doğmasını sabırsızlıkla bekledi. Hançerini kınından çıkardı, üzerinin çiyle kaplanması için dikkatle bir taşın üzerine koydu. Yorgunluktan tükenmişti ama susuzluktan ve açlıktan uyuyamıyordu. Gün ağarmcaya kadar dayandı. Hırsla hançerinin bıçağını yaladığı sırada hava hâlâ karanlıktı. Hava aydınlanır aydınlanmaz yüzükoyun yere uzanıp çukurlarda ve taş aralarındaki boşluklarda su aradı.

Bir tıslama duydu.

Alacalı kocaman bir kertenkele yakınlardaki bir kayalığa oturmuş, dişsiz ağzını ardına kadar açmıştı, sırtında devasa tırtıklar vardı. Gerindi ve kuyruğunu taşa şaklattı. Tam önündeki bir yarığın içi suyla doluydu.

Ciri önce korkuyla geri çekildi ama sonra içi çaresizlik ve çılgın bir öfkeyle doldu. Titreyen elleriyle çevresini yokladı ve uçları sivri bir taş parçası buldu.

"Benim suyum o!" diye kükredi. "Benim!"

Taşı savurdu ama isabet ettiremedi. Kertenkele fırladı, uzun pençeli ayakları üzerinde yükseldi, sonra kayalık labirentinde gözden kayboldu. Ciri taşın önünde çömeldi, çatlağın içindeki kalan suyu içti. Derken bir şey gördü.

Bir taşın ardındaki yuvarlak boşluğun içinde yedi adet yumurta vardı, kızıl kumun içinden kısmen de olsa görünüyorlardı. Genç kız bir an olsun duraksamadı. Dizlerinin üzerinde doğrulmadan yuvanın üzerine kapandı, yumurtalardan birini kaptığı gibi dişledi. Derimsi kabuk kırıldı ve bir anda söndü, içindeki yapışkan sıvı Ciri’nin koluna aktı. Ciri yumurtayı içti, sonra elini yaladı. Yutkunmakta güçlük çekti ve hiç tat almadı.

Yerden kalkmadan bütün yumurtaları sırayla içti. Her yeri yapış yapıştı, kir ve kum içindeydi, dudaklarından yapışkan bir madde sızıyordu. Yine de hırsla kumu eşelemeyi sürdürüyor, hıçkırarak canavarca sesler çıkarıyordu. Sonra donup kaldı.

"Dik otur, prenses! Dirseklerini masaya dayama. Tabağa uzanırken dikkatli ol, manşetlerinin dantellerini kirletiyorsun! Ağzım peçeteye sil ve

şapırdatma artık! Tanrılar adına, bu kiza masa adabını öğreten olmamış mı? Cirilla!"

Ciri başını dizine yasladı, sarsılarak ağlamaya başladı.

Yürümeye öğleye kadar devam etti. Sıcağın bastırmasıyla birlikte gücünün yittiğini hissedip bir mola verdi. Bir kaya çıkıntısının gölgesine uzanıp uzunca bir süre kestirdi. Gölgelik alan, serin olmasa da kavurucu güneşin altında kalmaktan iyiydi. Susuzluk ve açlık derin bir uykuya dalmasını engelliyordu.

Uzaklardaki sıradağlar güneş ışınlarının altında yanıp sönüyor gibiydi. O dağların çirveleri belki karlarla kaplıdır, diye düşündü Ciri, belki haçlar, dereler de vardır. Oraya, acilen oraya ulaşmalıyım.

Neredeyse bütün gece yürüdü. Yönünü yıldızlara göre çizmeye karar vermişti. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Dersleri dikkatlice dinlemediğine, tapınak kütüphanesinde gökyüzü haritalarını incelemediğine pişman oldu. En önemli takımyıldızları tanıyordu elbette, Yedi Keçiyi, Testiyi, Orak'ı, Ejderhayı ve Kış Bakiresi'ni biliyordu ama o sırada hiçbiri yönünü belirlemesine yardımcı olabilecek konumda değildi. Sonunda o ışık karmaşasının içinde ona yönünü gösterdiğini düşündüğü çok parlak bir yıldız keşfetti. Bunun hangi yıldız olduğunu bilmediği için ona bir ad buldu. Göz yıldızıydı gökteki...

Yoluna devam etti. Sıradağlara doğu yürüyor olmasına karşın zerre kadar yaklaşamıyordu. Dağlar, bir gün önce neredeyseler hâlâ aynı uzaklıktaydılar. Ama ona yine de yönünü gösteriyorlardı.

Ciri büyük bir dikkatle ilerliyordu. Bir kertenkele yuvası daha buldu, içinde dört yumurta vardı. Küçük yeşil bir bitki keşfetti, olsa olsa parmak büyüklüğündeydi, mucize eseri kayalıkların arasından büyüyüp yeşermişti. Sonra kahverengi büyük bir böcek ve ince bacaklı bir örümcek yakaladı.

Ne bulursa yiyordu.

Öğleye doğru yediklerinin hepsini çıkardı, ardından bilincini yitirdi. Kendine gelir gelmez gölgelik bir alan aradı, yere uzandı, iki büklüm

kıvrılıp elini ağrıyan karnına bastırdı.

Güneş batarken yeniden yola koyuldu. Makine gibi hareket ediyordu, bedeni kaskatıydı. Birkaç kez düştü, kalktı ve yürümeye devam etti.

Yürüyordu. Yürümek zorundaydı.

Akşam. Mola. Gece. Göz yolu gösteriyor. Olmayan gücünün son raddesine kadar yürümek. Mola. Uykusuz gece. Açlık. Soğuk. Zayıf kalan büyü enerjisi, ışık ve ısı üretirken tam bir büyü fiyaskosu. Sabah hançerini ve taşların yüzeyini kaplamış çiyleri yaladıktan sonra daha da şiddetlenen susuzluk.

Güneşin doğmasıyla birlikte soğuk kırılınca uykuya daldı ve kavurucu sıcaktan uyandı. Yoluna devam etmek için ayağa kalktı.

Bir saat yol aldıktan sonra bayıldı. Ayıldığında güneş en üst noktaya ulaşmıştı. Sıcak öldürücüydü. Gölgelik alan aramaya bile gücü yoktu Ciri'nin. Ayağa kalkacak gücü de yoktu. Ama kalktı.

Yürüdü. Yenilmeyecekti. Gün boyu yürüdü. Hatta gecenin yarısına kadar da.

Kumun altına yanlamasına gömülmüş bir kayalığın altına büzülüp sıcağın en yoğun olduğu saatleri yine uykuda geçirdi. Huzursuz ve eziyetli bir uykuydu bu; düşünde su, içilebilir su kaynakları gördü. Gökkuşağıyla çevrili bir alanda fışkıran sular, şelaleler. Taşan dereler. Alacalı otların gölgesinde ormanın içinden akan bir çay. Yosun kaplı çeşmeler ve taşan kovalar... Saçaklarda eriyen buzlardan süzülen damlalar... Su. Buz gibi, hayat veren, dişleri sızlatan, tadına doyulmaz muhteşem su...

Ciri uyandı, toparlandı, geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Döndü, sendeledi ve düştü. Geri dönmeliydi! Gelirken su kenarından geçmişti! Taşların arasından şırıldayan bir derenin önünden geçmiş ve durmamıştı! Böyle bir akılsızlığı nasıl yapmıştı?

Kendine geldi.

Sıcağın etkisi azalmıştı, akşam olmak üzereydi. Güneş yine batıya, dağlara yönelmişti. Güneş, sırtında olmamalıydı, hakkı yoktu buna. Ciri serap görüyordu, gözlerinin dolmasına izin vermedi, döndü ve yoluna devam etti.

Bütün bir gece çok ağır adımlarla yürüdü. Fazla yol alamadı. Yürürken uyukluyor, düşünde su görüyordu. Güneşin doğuşunu bir kaya parçası üzerinde otururken karşıladı. Kolunu sıyırmış, gözünü hançerine dikmişti.

Kan, sıvı bir şey. içilebilir.

Gördüğü serabın etkisinden sıyrıldı. Çiyle kaplı hançerini yaladı ve yolculuğa devam etti.

Bayılmıştı. Güneşten ve ısınmış taşlardan yandığını hissederek ayıldı. Karşısında, sis örtüsünün ardında girintili çıkıntılı sıradağlar uzanıyordu.

Yaklaşmıştı. Epeyce yaklaşmıştı.

Gelgelelim gücü tükenmişti Ciri'nin. Oturdu. Güneşi yansıtan hançeri alev alevdi. Ve de keskin. Biliyordu bunu Ciri.

Kendine neden işkence ediyorsun, diye sordu hançer, titiz büyücü Tissaia de Vries'in ciddi ve sakin sesiyle. Neden kendini acı çekmeye mahkûm ediyorsuni Bitir artık şu işi!

Hayır. Yenilmeyeceğim.

Dayanamazsın. Susuzluktan nasıl ölündüğünii biliyor musun? Her an aklını kaçırabilirsin ve o zaman geç olur. Bitirmeye gücün olmaç o zaman.

Hayır. Yenilmeyeceğim. Dayanacağım.

Hançerini kınına soktu. Ayağa kalktı, sendeledi, düştü. Kalktı, sendeledi ve yoluna devam etti.

Tepesinde, sararmış gökyüzünde bir akbaba gördü.

Kendine geldiğinde yere ne zaman düştüğünü anımsamıyordu. Orada ne kadar süreyle yattığını da bilmiyordu. Göğe baktı. Tepesinde daireler çizen

akbabaya iki tane daha katılmıştı. Ayağa kalkacak gücü bulamıyordu kendinde.

Sonunun geldiğini anladı. Sükûnetle kabul etti bu gerçeği. Hatta rahatladı bile.

Bir şey dokundu Ciri'ye.

Bir şey, hafifçe ve dikkatle kolunu dürttü. Çevresini cansız taşların sardığı uzun süreli yalnızlıktan sonra gelen bu dokunuşla hiç gücü olmadığı halde sıçradı ya da en azından sıçramaya çalıştı. Ona dokunan şey burnundan soluyup geri çekildi ve ayaklarını sertçe yere vurdu.

Ciri güçlükle doğrulup oturdu, yapışmış göz kapaklarını başparmaklarıyla ovdu.

Aklımı kaçırdım, diye düşündü.

Birkaç adım ötesinde bir at duruyordu. Ciri gözlerini kırpıştırdı. Hayır, serap görmüyordu. Gerçek bir attı bu. Genç bir at. Bir taydan çok da büyük değildi.

Ciri kendine geldi. Çatlamış dudaklarını yalayıp öksürdü. At, zıpladı ve çakıl taşlarını gıcırdatarak kaçtı. Hareketleri tuhaftı, alışılmışın dışında solgun bir kırattı. Ama güneşin önünde durduğu için öyle görünüyordu belki.

Yavru at kişnedi, sonra birkaç adım yaklaştı. Ciri onu şimdi daha iyi görebiliyordu. Alışılmışın dışındaki renginden başka vücut yapısındaki tuhaflık da dikkat çekiciydi; atın başı küçüktü, boynu ve bilekleri çok inceydi, kuyruğu kalındı. At durdu, başına yana çevirip Ciri'yi süzmeye başladı. Ciri, sessizce iç geçirdi.

Atın çıkıntılı alnında bir boynuz vardı, en az iki karış uzun- luğundaydı.

Olacak şey değil, diye düşündü Ciri, gitgide daha çok ayılıyor ve aklını topluyordu. Dünyada tekboynuzar kalmadı ki nesilleri tükendi. Kaer Morhen deki Witcher kitabında bile yoktu tekboynuz! Sadece tapınaktaki

Efsaneler KitabiWa onlardan sö{ ediliyordu... Aa, evet, bir de Efendi Giancardi’nin bankasında karıştırdığım PhysiologuSM« içinde bir tekboynuç illüstrasyonu yer alıyordu. Ama resimdeki tekboynuç attan çiyade keçiyi andırıyordu, keçi sakalı ve bileklerinde kalın kıllar vardı, ayrıca boynuçu iki arşına yakındı...

Asırlar öncesinde yaşandığı hissine kapıldığı her şeyi ayrıntılarıyla anımsamasına şaşırdı. Ansızın başı döndü, bağırsakları kasıldı. Ciri inleyerek iki büklüm oldu. Tekboynuz burnundan soluyup bir adım yaklaştı, durdu, başını kaldırdı. Ciri’nin akima, kitaplarda tekboynuzlar hakkında yazılanlar geldi ansızın.

"Yaklaş, çekinme" dedi çatallı sesiyle ve doğrulmaya çalıştı. "Gelebilirsin çünkü ben..."

Tekboynuz burnundan soludu, geriye doğru sıçradı, kuyruğunu savurarak koşmaya başladı. Bir süre sonra durdu, başını silkeledi, nalıyla zemini eşeledi ve yüksek sesle kişnedi.

"Doğru değil bu!" diye çaresizlik içinde inledi Ciri. "Jarre beni yalnızca bir kez öptü, o da sayılmaz! Geri dön!"

Yaşadığı zorlanmadan gözleri karardı ve taşların üzerine yığıldı. Başını kaldırmayı başardığı sırada tekboynuz yine yanındaydı. Başını eğmiş kızı dikkatle süzüyor ve hafifçe burnundan soluyordu.

"Benden korkma," diye fısıldadı Ciri. "Korkman gerekmez çünkü... çünkü ölüyorum ben."

Tekboynuz kişnedi ve başını iki yana salladı. Ciri bayıldı.

Kendine geldiğinde yalnızdı. Sancılarla kıvranıyordu, her yeri kasılmıştı, susuz, aç ve yalnızdı. Tekboynuz bir seraptı, yanılsamaydı, düştü. Düşlerin yok olması gibi o da yok olup gitmişti. Ciri bunu anlıyordu, kabul ediyordu ama yine de üzgün ve çaresizdi, sanki o yaratık gerçekten var olmuş, yanına gelmiş ve onu terk etmişti. Herkesin onu terk ettiği gibi.

Ayağa kalkmak istedi ama üstesinden gelemedi. Yüzünü taşlara dayadı. Elini ağır ağır yanına attı, hançerinin topuzunu yokladı. Kan da bir sıvıdır. Bir şey içmeliyim.

Nal sesi ve kişneme duydu.

"Geri döndün," diye fısıldadı kız ve başını kaldırdı. "Gerçekten döndün mü?"

Tekboynuz yüksek sesle soludu. Ciri, yaklaşmakta olan nal seslerini açıkça duyuyordu şimdi. Toynakları sırılsıklamdı; üzerlerinden sular akıyordu.

Umut, etkisini gösterip genç kızı enerjiyle doldurdu. Tekboynuz önden gidiyor, Ciri onu izliyordu. Hâlâ tedirgindi, acaba düş mü görüyordu? Bitkinlikten yere yuvarlanınca dört ayak üzerinde yoluna devam etti. Sonra yerde süründü.

Tekboynuz onu kayaların arasından kumlarla kaplı çukur bir araziye getirdi. Ciri son gücüyle sürünmeye devam ediyordu. Nemli kumlar arasında sürünüyor, sürünüyordu.

Tekboynuz, kumun içindeki bir çukurun önünde durdu, kişnedi, yeri hızlı hızlı eşeledi, sonra bunu üç kez daha tekrarladı. Ciri anlamıştı. Sürünerek yaklaştı ve tekboynuza yardım etti. Kumu kazarken tırnakları kırıldı, aldırmadı, eşelemeyi sürdürüp kumları kenara yığdı. Galiba bir yandan da hıçkırıyordu ama bundan bile emin değildi. Çukurun dibinde çamurlu bir su belirince atlayıp ağzım oraya dayadı, bulanık suları kumlarıyla birlikte tükeninceye kadar yutarcasma içti. Hançerini de kullanarak doğaüstü bir çabayla daha derinleri kazdı, sonra oturup bekledi. Dişlerinin arasındaki kumları gıcırdatırken sabırsızlıktan tir tir titriyordu. Derken çukur yeniden suyla doldu. Ve Ciri sudan içti. Uzun uzun içti.

Üçüncü denemesinde acele etmeyip kumların çökmesini bekledi, dört yudum kumsuz ama çamurlu su içti. İşte o sırada akima tekboynuz geldi.

"Sen de susamışsındır, şirin at," dedi. "Ama çamurlu su içmezsin. Hiçbir at çamurlu su içmez."

Tekboynuz kişnedi.

Ciri, çukuru derinleştirdi, kenarlarını taşlarla sabitledi.

"Biraz bekle, Şirin. Biraz dibe çöksün..."

"Şirin" burnundan soludu, ayağını yere vurdu, başını çevirdi. "Asma suratını. İç."

Tekboynuz, ağzını usulca suya doğru indirdi.

"İç, Şirin. Düş değil bu. Gerçek su."

Ciri önce kasten oyalandı, küçük kaynaktan uzaklaşmak istemiyordu. Kendine su içmenin yeni bir yöntemini yaratmıştı; çukurdaki suya batırdığı mendilini ağzının içinde sıkıyor, böy- lece kum ve çamur yutmaktan kurtuluyordu. Ancak tekboynuz ısrarcıydı, kişniyor, ayaklarını yere vuruyor, uzaklaşıp sonra geri dönüyordu. Yola koyulmak istiyor ve yolu gösteriyordu. Ciri epeyce kararsız kaldıktan sonra kendinden istenileni yaptı. Hayvan haklıydı, gitmeliydiler, dağlara doğru ilerlemeli, çölden çıkmalıydılar. Ciri, tekboynuzu izlerken çevresine dikkatle bakındı, amacı kaynağın yerini belleğine yazmaktı. Dönmek zorunda kalırlarsa yanlış bir yöne gitmek istemiyordu.

Gün boyunca birlikte yürüdüler. "Şirin" adını verdiği tek- boynuz genç kızı götürüyordu. Tuhaf bir attı bu. Değil atların, açlıktan ölmek üzere olan keçilerin bile dönüp bakmayacağı otları yiyordu. Sonra taşların arasında bulduğu büyük karıncalardan oluşan bir koloniyi de yemeye başladı. Ciri hayvana önce şaşkınlıkla baktı, ardından ziyafete o da katıldı. Acıkmıştı.

Karıncaların müthiş ekşi bir tadı vardı. Ciri'nin sonradan midesinin bulanmamasının nedeni de bu ekşilikti belki. Çok fazla karınca vardı, Ciri kaskatı kesilmiş çenesini bu sayede biraz kullanabiliyordu. Tekboynuz böcekleri olduğu gibi mideye indiriyordu, Ciri ise ikinci karın kısımlarını yiyor, kitin zırhlarını tükürüyordu.

Yollarına devam ettiler. Tekboynuz, yerde bulduğu birkaç tutam sararmış sorguç otunu büyük bir iştahla yedi. Ciri ona bu defa katılmadı. Ama Şirin,

kumların arasında kertenkele yumurtaları keşfedince Ciri hemen atılıp bunları aceleyle yedi. Tekboynuz kıza bakıp karnını doyurmasını bekledi. Yine yola koyuldular. Ciri bir tutam sorguç otu bulunca Şirine işaret etti. Şirin bir süre sonra Ciri'nin dikkatini kocaman bir kara akrebe çekti. Hayvanın kuyruğunun uzunluğu iki karışa yakındı. Ciri, iğrenç yaratığı ayağıyla ezdi. Kızın akrebi yemediğini gören tekboynuz bu işe kendi girişti ve çok geçmeden Ciri'ye yeni bir kertenkele yuvası gösterdi.

Ciri ve tekboynuz dayanışma içinde yollarına devam ediyorlardı.

Yürüyorlardı.

Sıradağlar gitgide yaklaşıyordu.

Gecenin zifirî karanlığı çökünce tekboynuz durdu. Ayakta uyumaya başladı. Atlardan iyi anlayan Ciri, önce hayvanı yere uzanmaya ikna etmeye çalıştı çünkü o zaman onun üzerine yatar ve ısısından yararlanabilirdi. Ama hesap tutmadı. Şirin yüzünü asıp uzaklaştı ve aradaki mesafeyi sürekli korudu. Tekboynuz zaten ders kitaplarında yazdığı gibi davranmıyordu, örneğin başını kızın kucağına koymayı aklının ucundan bile geçirmiyordu. Ciri çaresiz kalmıştı. Kitaplar tekboynuz ve bakire konusunda doğruyu yazmıyordu muhtemelen ama başka bir olasılık daha vardı. Tekboynuz kesinlikle bir yavruydu ve belki bu yüzden bakirelerden hiç mi hiç anlamıyordu. Bir zamanlar gördüğü tuhaf düşleri Şirin'in ciddiye alabileceği düşüncesini ise hemen aklından çıkardı. Zaten düşleri kim ciddiye alırdı ki?

Ciri düş kırıklığına uğramıştı biraz. İki gün ve iki gecedir yollardaydılar ve tekboynuz sürekli aramasına karşın hâlâ su bulamamıştı. Birkaç kez durmuş, boynuzlu kafasını sağa sola sallamıştı, ardından dörtnala koşmuş, kaya yarıklarına dalmış, toynaklarıyla kumları eşelemişti. Karınca, karınca yumurtası ve kurtçuklar bulmuştu. Kertenkele yuvası da bulmuştu. Alacalı bir yılan bulmuş ve ezip öldürmüştü. Ama su bulamıyordu.

Ciri, tekboynuzun dümdüz ilerlemeyip daireler çizerek yürüdüğünü fark etti. Hayvanın çölde yaşamadığından, yolunu şaşırıp buraya düştüğünden kuşkulandı.

Tıpkı kendisi gibi.

Sık sık yollarına çıkan karıncaların içinde ekşi bir sıvı bulunuyordu ama Ciri önceki kaynağa geri dönmeyi ciddi ciddi aklından geçiriyordu. Biraz daha ilerler ve su bulamazlarsa, geriye dönecek güçleri kalmayacaktı belki. Çünkü sıcak korkunçtu ve yürümek için büyük güç harcamak zorunda kalıyordu.

Amacını tekboynuza anlatmaya çalışacağı sırada hayvan durdu, ısrarla kişnedi, kuyruğunu savurarak aşağıya doğru dörtnala koşup girintili çıkıntılı kayalıkların arasına daldı. Ciri onun peşi sıra giderken yolda karıncaların ikinci karın kısımlarını ağzına atıyordu.

Kayalıkların arasında geniş bir saha, ortasında da belirgin bir çukur vardı.

"Hah!" dedi Ciri sevinçle. "Sen akıllı bir taysın, Şirin. Yine bir kaynak buldun. O çukurun içinde su olmalı!"

Tekboynuz durmaksızın soluyor ve ağır adımlarla çukurun çevresini dolanıyordu. Ciri yaklaştı. Çukur genişti, en az altı metre çapındaydı. Daire şeklindeki kenarları oldukça düzgündü, bir huniyi andırıyordu. Öylesine düzgün bir görüntüsü vardı ki sanki çizilmiş gibiydi. Ciri bir anda fark etti, böylesine kusursuz bir şekil kendiliğinden oluşamazdı. Ama anlamakta geç kalmıştı.

Çukurun dibinde bir hareketlenme oldu ve Ciri nin yüzüne kum ve çakıl taşları yağmaya başladı. Kız kendini geriye attı, düştü ve aşağıya doğru kaydığını fark etti. Yukarıya doğru fırlayan çakıl taşları sadece ona değil, çukurun kenarlarına da isabet ediyordu ve kenarlar dalgalanarak çöktükçe onu da aşağıya doğru çekiyordu. Ciri çığlığı bastı, kollarıyla yüzer gibi daireler çizdi ve ayaklarıyla boş yere bir yere tutunmaya çalıştı. Derken anladı, şiddetli hareketler her şeyi daha da berbat edip kumun daha çok kaymasına yol açacaktı. Sırtüstü döndü, topuklarını sıkıca zemine sapladı ve kollarını açtı. Dipteki kumlar durmaksızın çalkalanıyordu, Ciri kumların içinden çıkan en az yarım arşın uzunluğunda kahverengi kancalı akrep kıskaçları gördü. Yine çığlığı bastı ama bu sefer avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Üzerine yağan çakıllı kumlar ansızın yön değiştirip çukurun karşı kenarına vurmaya başladı. Tekboynuz dikildi, ayaklarının altındaki kenar dağıldı. Hayvan onu sürükleyen kumlardan kurtulmak için çabaladı ama yapamadı, gitgide daha derine batıyor, dibe doğru hızla kayıyordu. Korkunç kıskaçlar şiddetle bir açılıp bir kapanıyordu. Tekboynuz çaresizlik içinde kişnedi, kendini bir sağa bir sola attı, ön ayaklarıyla aşağı doğru kayan kumları çılgınca tekmeledi. Arka ayakları kuma saplanıp kalmıştı. Çukurun dibine kadar kayıp kumun içinde gizlenmiş olan yaratığın vahşi kıskaçlarının araşma düştü.

Ciri, tekboynuzun acı dolu bağırtılarını duyunca öfkeyle kükredi, hançerini kınından çıkarıp çukurun içine atladı. Aşağı iner inmez hata yaptığını anladı. Canavar çok derinlerdeydi, hançer darbeleri kumların arasından ona ulaşamazdı. Bu yetmiyormuş gibi, yaratığın devasa kıskaçları arasında sıkıştırıp kumlu tuzağa çektiği tekboynuz acıdan aklını oynatmış gibiydi, bağırıyor, ön ayaklarını rastgele savurup duruyordu. Ciri bu darbeleri alsa kemikleri kırılırdı.

Witcher sıçramaları ve becerileri bu durumda hiç kâr etmiyordu. Ama çok basit bir büyü vardı. Ciri, gücü çağırdı ve telekinezi yoluyla darbelerini indirdi.

Kumdan bir bulut havaya kalkıp kumun içinde gizlenmiş ve tekboynuzun bir ayağına sımsıkı sarılmış canavarı açığa çıkardı. Ciri dehşetle haykırdı. Yaşamı boyunca ne çizimlerde ne de Witcher kitaplarında böylesine iğrenç bir şey görmüştü. Böylesine itici bir canlıyı gözünün önüne bile getirememişti.

Canavar kurşuni kahve renklerindeydi, uzun bir gövdesi vardı, bolca kan emmiş tahtakurusunu andırıyordu. Fıçıyı andıran gövdesinden çıkan ince uzantıları kıllarla örtülüydü. Bacakları yok gibiydi ama kıskaçları neredeyse gövdesi kadar uzundu.

Kumdan örtüsünü bir anda yitiren yaratık, tekboynuzu bırakıp şiş bedenini hızlı ve şiddetli seğirmelerle yeniden kuma gömmeye çalıştı. Bunu başardı da ayrıca çukurdan çıkmaya çalışan tekboynuz aşağıya büyük miktarda kum göndererek canavara ister istemez yardım ediyordu. Ciri, öfke ve intikam ateşiyle dolmuştu. Kumun altında neredeyse artık görünmeyen hilkat

garibesinin üzerine atladı ve hançerini kemerli gövdesine sapladı. Canavara arkadan saldırarak, yaratığın sürekli açılıp kapanan ve geriye doğru da savurabildiği kıskaçlarından kendini sakınıyordu. Ciri hançeri defalarca saplıyor, yaratık da inanılmaz bir hızla kendini kuma gömüyordu. Gelgelelim bunu kaçmak değil, saldırıya geçmek için yapıyordu. İki kez daha sallandıktan sonra tamamen görünmez olmuştu. Ardından öylesine güçlü bir çakıl dalgası yarattı ki Ciri beline kadar taşlı kumların arasına gömüldü. Kendini sağdan sola attı, yuvarlandı ama hiçbir yere kaçamıyordu. Gevşek kumların içi hâlâ çukurdu ve Ciri'nin her hareketi onu biraz daha aşağıya çekiyordu. Dipteki kumlar yine büyük bir dalgayla üzerine yağdı ve kumların arasından durmaksızın açılıp kapanan, keskin kancalarla bezeli kıskaçlar göründü yine.

Ciri'yi Şirin kurtardı. Tekboynuz, çukurun dibine doğru kaydı, kumun içinde gizlenen kabartıyı tüm gücüyle tekmeledi. Nal darbeleri, boz rengi sırtı açığa çıkardı. Tekboynuz başını eğip hilkat garibesini en önemli yerinden, kıskaçlarla dolu kafasının şiş gövdesiyle birleştiği noktadan boynuzuyla yere çiviledi. Ciri, zemine bastırılan canavarın güçsüz düşmüş kıskaçlarının kumu can havliyle eşelediğini görünce o da tekboynuzun yanma atlayıp hançerini var gücüyle seğiren bedene sapladı. Sonra hançerini çekip yeniden daldırdı. Sonra yeniden. Tekboynuz, boynuzunu canavarın üzerinden hızla çekti ve fıçı şeklindeki bedeni bu kez ön bacaklarıyla çiğnedi.

Canavar, kendini kuma gömme çabalarından artık vazgeçmişti. Hiç hareket etmiyordu. Çevresindeki kumlara bir anda yeşilimsi bir sıvı yayıldı.

Ciri ve tekboynuz, çukurdan tırmanabilmek için büyük çaba harcadılar. Ciri birkaç adım uzaklaşıp kendini kumların üzerine bıraktı. Güçlükle soluk alıp veriyor, boğazına ve şakaklarına yayılan adrenalin dalgalarıyla titriyordu. Tekboynuz, kızın çevresinde daireler çizerek dönmeye başladı. O da adım atmakta zorlanıyordu, bacağındaki yaradan akan kan, bileklerine kadar süzülmüştü. Attığı her adımla birlikte yerde kan izleri kalıyordu. Ciri, dört ayak üzerinde doğruldu ve sarsılarak kustu. Bir süre sonra ayağa kalktı, sendeleyerek tekboynuza yaklaştı ancak Şirin kendisine dokunulmasına izin vermiyordu. Ciri'den kaçtı, bir köşeye çekilip yan yattı ve kumun içinde

dönmeye başladı. Ardından boynuzunu birkaç kez kuma gömerek temizledi.

Ciri ise hançerini temizliyor, bir yandan da biraz ötedeki çukura doğru huzursuz bakışlar atıyordu. Tekboynuz doğruldu, kişnedi ve ağır adımlarla kıza yaklaştı.

"Yarana bakmak istiyorum, Şirin."

Şirin kişnedi ve boynuzlu kafasını iki yana savurdu.

"Tamam, bakmam o zaman. Eğer yürüyebiliyorsan, gidelim. Burada kalmasak iyi olur."

Yollarına çok geçmeden kumlarla kaplı geniş bir arazi daha çıkmıştı. Burası da çevresini saran kayalıklara kadar kumun içinde açılmış çukurlarla doluydu. Ciri çukurlara dehşetle baktı; bazıları bir süre önce içinde ölüm kalım savaşı verdikleri çukurun en az iki katı genişliğindeydi.

Kumluk araziye girip çukurların arasından geçmeye ikisi de cesaret edemedi. Gerçi bu çukurlu tuzakların ve içlerine yerleşmiş canavarların sadece dikkatsizlik edip içine düşen kurbanlar için tehlike yarattığını Ciri biliyordu. Çukurlara yaklaşmadıkları sürece canavarların dışarı çıkıp peşlerine düşmelerinden korkmadan kumluk araziden geçilebilirdi aslında. Ciri risk bulunmadığından kuşku duymuyor olsa da denemeye girişmek istemiyordu. Tek- boynuz da aynı fikirde olmalıydı çünkü kişniyor, burnundan soluyor, kumluk araziye girmemek için uzaklara kaçıyordu. Tehlikeli alanın çevresinden geniş bir daire çizerek ilerlediler ve canavarların kazarak altına giremeyecekleri kayalıklardan ve taşlı sert zeminlerden yürüdüler.

Ciri yol boyunca gözünü bir an olsun çukurlardan ayırmadı. Ölümcül çukurlardan kumların fışkırdığına birkaç kez tanık oldu; belli ki canavarlar yuvalarını daha derinlere kazmakla meşguldü. Bazı çukurlar birbirlerine öylesine yakındı ki bir canavarın dışarı fırlattığı çakıllar yandakinin içine yuvarlanıyordu. Bunun üzerine o çukurun dibine gizlenmiş yaratıklar tehlike kokusu alıyor ve ürkütücü bir top ateşi, sağa sola saçılan bir kum fırtınası başlıyordu.

Ciri, bu susuz ve ıssız çölde kum canavarlarının hangi avın peşinde olduklarını merak ediyordu. Yanıt bir süre sonra kendiliğinden geldi: Bir sonraki çukurlardan birinin içinden siyah bir nesne fırlayıp hemen karşılarında yere düştü. Ciri, kısa bir duraksamadan sonra bulunduğu kayalıktan kuma indi. Çukurdan dışarı fırlayan şey, tavşanı andıran bir kemirgenin ölüşüydü. Daha doğrusu tüyleri tavşanı çağrıştırıyordu. Cesedin kendisi iki büklümdü, kurumuştu, hava kabarcığı gibi boş ve hafifti, içinde bir damla bile kan yoktu. Ciri ürperdi, canavarların hangi canlıların peşinde olduklarını ve nasıl beslendiklerini öğrenmişti.

Tekboynuz uyarırcasına kişnedi. Ciri başını kaldırıp baktı. Yakınlarda bir çukur yoktu, kumlar engebesiz ve dümdüzdü. Ama bu dümdüz kumlar gözlerinin önünde kabarmaya başladı ve hareketlenen nokta hızla üzerlerine doğru gelmeye başladı. Ciri, kurumuş leşi elinden fırlattı ve aceleyle kayalıklara doğru koştu.

Kumluk araziye girmemekle çok doğru bir karar vermişlerdi.

Yollarına devam ettiler, en küçük bir kumluk araziyi bile dıştan dolanarak yalnızca sert zemin üzerinde yürüdüler.

Tekboynuz yavaş yürüyor ve sendeliyordu. Yaralı bacağından hâlâ kan sızıyordu. Ama Ciri’nin yanma yaklaşmasına ve yarasını incelemesine hâlâ izin vermiyordu.

Kumluk arazi artık daralmaya ve kıvrılarak ilerlemeye başlamıştı. İnce ve yumuşak kum, yerini önce çakıl taşlarına, sonra molozlara bırakmıştı. Karşılarına uzun süredir çukurlar çıkmıyordu, bu durumda kumluk arazi üzerindeki önceden geçilmiş yolu izlemelerinde sakınca olamazdı. Ciri yine açlık ve susuzlukla kıvransa da adımlarını hızlandırdı. Umut vardı. Taşlı arazi, dağlardan akan bir nehrin yatağıydı. Yatakta su kalmamıştı ancak kaynaklara giden yolu gösteriyordu. Kaynaklar, nehir yatağını dolduramayacak kadar zayıf ve yetersizdi ama kana kana su içmeye mutlaka yeterdi.

Ciri hızlı yürürken adımlarını yavaşlatmak zorunda kaldı. Çünkü tekboynuzun hareketleri gitgide hantallaşıyordu. Güçlükle yürüdüğü açıkça ortadaydı, sendeliyordu, bir bacağını sürüyordu, toynaklarını yan basıyordu.

Hava kararınca yere uzandı. Ciri yanma yaklaşırken doğrulup kalkmadı. Ciri'nin yarasına bakmasına izin verdi. Bacağının iki yanı da yaralıydı, şişmişti ve ateş gibi yanıyordu. İki yara da iltihaplıydı, ikisi de hâlâ kanıyordu ve ikisinden de kanla birlikte berbat kokan yapışkan irinler akıyordu.

Canavar zehirliydi.

Hayvanın durumu ertesi gün daha da kötüleşti. Tekboynuz, neredeyse hiç yürüyemiyordu. Akşam olunca taşların üzerine uzandı ve yerinden hiç kalkmak istemedi. Ciri yanına çömeldi- ğinde yaralı bacağına burun delikleri ile boynuzuyla dokunup kişnedi. Bu kişneme acı doluydu.

İltihap şiddetlenmiş, koku ağırlaşmıştı. Ciri hançerini çıkardı. Tekboynuz cılız bir sesle inledi, ayağa kalkmaya yeltendi ancak kıçını taşlara çarpıp düştü.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi Ciri hıçkırarak ve hançerine baktı. "Gerçekten bilmiyorum... Yarayı kesip iltihabı ve zehri akıtmak gerekiyor mutlaka... Ama nasıl yapılacağını bilmiyorum! Seni daha çok yaralayabilirim!"

Tekboynuz başını kaldırmaya çalışıp kişnedi. Ciri taşların üzerine oturdu, başım ellerinin arasına aldı.

"Bana şifacılığı öğretmediler," dedi acıklı bir sesle. "Bana öldürmeyi öğrettiler ve bu yolla hayat kurtarabileceğimi söylediler. Büyük bir yalanmış bu, Şirin. Beni aldatmışlar."

Gece olmuş, karanlık hızla bastırmıştı. Tekboynuz yerde öylece yatıyor, Ciri hummalı bir şekilde düşünüyordu. Suları çekilmiş nehrin yatağında bolca yetişen otlardan ve saplardan topladı, gelgeldim Şirin hiçbirini yemiyordu. Başını taşların üzerine bırakmış, kaldırmaya bile çalışmıyordu. Gözlerini açıp kapıyordu yalnızca. Ağzında köpükler birikmişti.

"Sana yardım edemiyorum, Şirin," dedi Ciri boğuk bir sesle. "Elimden bir şey gelmiyor..."

Sihir dışında.

Ben büyücüyüm.

Ciri ayağa kalktı, ellerini uzattı. Hiçbir şey olmadı. Bolca büyü enerjisine ihtiyacı vardı ama enerjinin zerresi yoktu. Bunu hiç beklemiyordu, şaşırıp kaldı. Yeraltı su damarları her yerde olmalıydı. Farklı yönlere birkaç adım attı. Daireler çizerek yürüdü. Sonra geri döndü.

Tık yoktu.

"Lanet olası çöl!" diye haykırıp yumruklarını sıktı. "Fliçbir şey barındırmıyorsun içinde! Nu su, ne büyü! Hani büyü her yerde vardı? Bu da yalanmış demek! Herkes kandırmış beni herkes!"

Tekboynuz kişnedi.

Sihir her yerdedir. Suda, toprakta, havada...

Ve ateşte.

Ciri, yumruğuyla öfkeli öfkeli alnını ovaladı. Daha önce aklına gelmemişti, çıplak taşların arasında yakacak bile bir şey bulunmadığı için düşünememişti belki de. Ama şimdi elinde kuru otlar ve saplar vardı, içinde varlığını hissettiği o enerji zerresi minik bir kıvılcım üretmeye yetmeliydi...

Biraz daha sap topladı, bunlardan bir yığın oluşturdu, çevresine kuru otları yerleştirdi. Sonra usulca elini kaldırdı.

"Aenye!"

Yığın, aydınlanmaya başladı, bir yalaz belirdi, güçlendi, yaprakları sardı, yuttu ve yukarı doğru büyüdü. Ciri, ateşin içine yeni saplar attı.

Şimdi ne yapmalıyım, diye düşündü, gitgide canlanan ateşi seyrederken. Enerji mi toplayayım?Nasıl? Yennefer, ateş enerjisine dokunmayı yasaklamıştı ona. Ama başka seçeneğim yok! Zamanım da! Eyleme geçmeliyim! Saplar ve yapraklar hıçla yanıp bitiyor... Ateş sönecek... Ateş... nasıl da güçel ve sıcak...

Nasıl ve ne zaman olduğunu anlayamamıştı. Ateşe bakarken şakaklarında ansızın bir basınç hissetti. Elini göğsüne götürdü, kaburgaları varılacakmış hissine kapıldı. Kasıklarında, bacaklarının arasında ve meme uçlarında duyduğu zonklama, bir anda müthiş bir hazza dönüştü. Ciri ayağa kalktı. Hayır ayağa kalkmadı, fırladı.

Güç, kurşun gibi doldu içine. Gökteki yıldızlar göletin üzerine yansımışçasına dans etmeye başladılar. Batıda titreşen, Göz adını verdiği yıldız, patlayarak müthiş bir nur yaydı. Ciri, bu nurla birlikte gücü de içine doldurdu.

"Hael, Aenye!"

Tekboynuz çılgın gibi kişnemeye başladı, ayağa kalkmaya çalışıp gücünü ön ayaklarına verdi. Ciri'nin eli kendiliğinden havaya kalktı, kendiliğinden bir işaret yaptı, ağzı kendiliğinden büyülü sözcükleri okudu. Parmaklarının arasından dalga dalga bir ışık fışkırdı. Ateşi büyük alevler sardı.

Ciri'nin elinden yayılan ışık dalgaları, tekboynuzun yaralı bacağına dokundu, odaklandı ve içine nüfuz etti.

"Sağlığına kavuşmanı istiyorum! İstiyorum! Vess'hael, Aenye!"

Güç, içinde infilak etti, ruhunu çılgınca bir coşkuyla doldurdu. Ateş, yükseldikçe yükseldi, çevresi gitgide aydınlandı. Tekboynuz başını kaldırdı, kişnedi, ansızın yattığı yerden fırladı, birkaç adım attı. Boynunu uzattı, ağzıyla bacağına dokundu, burun deliklerini oynattı, derin derin soludu - inanamıyordu sanki. Gür bir sesle uzun uzun kişnedi, şahlandı, kuyruğunu salladı ve ateşin çevresinde koşmaya başladı.

"Seni iyileştirdim!" diye gururla haykırdı Ciri. "İyileştirdim! Ben büyücüyüm! Ateşten güç toplamayı başardım! Bu güç bende! Eler şey elimden geliyor!"

Döndü. Ateş çatırdayarak yanıyor, kıvılcımlar sıçratıyordu.

"Kaynak aramamıza gerek kalmadı artık! Çukurlardan çıkardığımız çamurları içmemize gerek kalmadı! Artık güçlüyüm! Bu ateşin içindeki

gücü hissediyorum. Bu lanet çöle yağmur yağdıracağım! Kayalıklardan sular fışkırtacağım! Burada çiçeklerin yetişmesini sağlayacağım! Çimlerin! Alabaşların! Artık her şeyi yapabilirim! Her şey!"

Şiddetli bir hareketle ellerini havaya kaldırdı, büyülü sözcükleri söyledi, sözcüklerin üstüne basa basa yakardı. Bu sözleri anlamıyordu, onları ne zaman öğrendiğini bile anımsamıyordu, hatta daha önce uygulayıp uygulamadığını bile bilmiyordu. Önemi yoktu zaten. Kudretini hissediyordu, gücü hissediyordu, ateş gibi kendi de yanıyordu. Ateşti o. İçini dolduran güçle titredi.

Lacivert gökyüzü ansızın bir şimşekle yarıldı, taşların ve bitkilerin arasından şiddetli bir rüzgâr esti. Tekboynuz uzun uzun kişnedi, şahlandı. Ateş hızla yükselip infilak etti. Ciri'nin topladığı saplar ve yapraklar çoktan yanıp bitmişti, şimdi kaya yanıyordu. Ama Ciri hiç oralı olmadı. Gücü hissediyordu o. Yalnızca ateşi görüyor, ateşi duyuyordu.

Her şeyi yapabilirsin, diye fısıldadı alevler, bibini gücümüzü sahiplendin, her şeyi yapabilirsin. Dünya emrinde artık. Büyüksün, iktidar elinde.

Alevlerin arasında bir karaltı vardı. Uzun simsiyah saçlı, genç ve endamlı bir kadın. Gülüyor, çılgınca, haince gülüyor ve alevler çevresinde gürül gürül yükseliyordu.

iktidar elinde! Sana acı verenler, karşılarına kimi aldıklarını bilmiyorlardı! Öcünü al! Hıncını al onlardan! Sana yaşattıklarının acısını çıkar! Korkudan ayaklarının dibinde tir tir titresinler, dişleri birbirine vursun, başlarım kaldırıp yüçüne bakmaya cesaret edemesinler! Pişman olsunlar! Ama sen acıma onlara! Hıncını al onlardan! Herkesten hıncını al! İntikam!

Siyah saçlı kadının arkasında alevler ve duman, dumanların arasında sıra sıra darağaçları, kazıklar, giyotinler, ceset yığınları. .. Nilfgaardlıların cesetleri bunlar, Cintra'yı işgal edenlerin, talan edenlerin, Kral Eist'i ve Ciri'nin büyükannesi Calanthe'yi vuranların, halkı sokak ortasında öldürenlerin... darağacında siyahlar içinde bir şövalye sallanıyor, ip gıcırdıyor, kargalar üşüşmüş, miğfer nişangahı üzerinden cesedin gözlerini oymaya çalışıyorlar. Daha bir sürü darağacı var, ufka kadar uzanıyorlar, Scioa'taeller sallanıyor iplerde, Kaedwen'de Paulie Dahlberg'i öldürenler,

Thanedd Adası’nda Ciri’nin peşine düşenler... Uzun bir kazığın üzerinde büyücü Vilgefortz seğiriyor, güzel, soylu süsü verilmiş yüzünü acıdan buruşturmuş, mosmor kesilmiş, kan içindeki kazığın ucu köprücük kemiğinden çıkmış... Thaneddli öteki büyücüler yere çömelmişler, elleri arkalarından bağlı, sivriltilip hazırlanmış kazıklar onları bekliyor...

Çevrelerine çalı çırpı yığılmış kazıklar, alevler ve dumanlarla sarılı ufka kadar uzanıyor. Bir sonraki kazığın önünde Triss Merigold duruyor, zincirlere vurulmuş... Biraz ötede Margarita Laux-Antille... Nenneke Ana... Jarre... Fabio Sachs...

Hayır. Hayır. Hayır.

Evet, diye bağırdı siyah saçlı kadın, hepsine ölüm, hepsinden yaptıklarının hesabını sor, nefret et onlardan! Hepsi seni incittiler ya da incitmek istediler! Belki de günün birinde incitmek isteyecekler! Nefret et onlardan, çünkü Nefret Çağı geldi! Nefret, öç ve ölüm! Bütün dünyaya ölüm! Ölüm, imha ve kan!

Ellerinde, orada, her yerde kan...

Sana ihanet ettiler! Yanılttılar! İncittiler! Şimdi güç elinde, al öcünü!

Yennefer’in dudakları patlamış, ezilmiş, kanıyor, elleri ve ayakları zindanın rutubetli ve pis duvarlarına tutturulmuş kalın zincirlere vurulmuş. Darağaçlarının çevresinde toplanmış halk sevinç çığlıkları atıyor, ozan Dandelion başını taşa koymuş, celladın baltasının bıçağı hemen üzerinde parlıyor. Darağaçlarının dibinde toplanmış sokak çocukları, kanları toplamak için yere bir bez açıyorlar... Kalabalığın çığlıkları, darağacını titreten darbenin gümbürtüsünü bastırıyor.

Sana ihanet ettiler! Yalan söylediler, aldattılar! Hepsi! Onların göçünde kuklaydın sen, ipin ucunda sallanan beç bebek! Seni kullandılar! Açlığa mahkûm ettiler seni, kavurucu güneşe, susurluğa, vatansızlığa, kimsesizliğe! Nefret ve öç çağı geldi! Güç sende! Kudretlisin! Bütün dünya karşında titresin artık! Bütün dünya Eski Kanın karşısında titresin!

Witcherlar darağaçlarına götürülüyor - Vesemir, Eskel, Coen, Lambert. Ve Geralt... Geralt sendeliyor, her yeri kan içinde...

"Hayır!!!"

Ateş yanıyor, alevden duvarların ardında çılgınca kişnemeler, tekboynuzlar şahlanıyor, kafalarını sağa sola savuruyor, toynaklarını yere vuruyor, vuruyor... Yeleleri, parçalanmış savaş sancaklarını andırıyor, boynuzları kılıç gibi uzun ve keskin. Tekboynuzlar kocamanlar, savaş atları kadarlar, Ciri'tıin Şirin'inden çok, çok daha büyükler. Nereden gelmiş bunlar? Bu kadar çok sayıda tekboynuz nereden gelmiş? Alevler gürleyerek yükseliyor. Siyah saçlı kadın ellerini havaya kaldırıyor, elleri kanlı. Saçlarından hararet yayılıyor.

Yan, yan, Faika!

"Git! Defol buradan! Seni istemiyorum! Kudretini istemiyorum!"

Yan, Faika!

"İstemiyorum!"

istiyorsun! Arzuluyorsun! Arzu ve hırs, içinde alev gibi yanıyor, şehvetin sem esir almış! Bu güçtür, kudrettir, iktidardır! Dünyanın en büyük şehveti!

Şimşek. Gök gürültüsü. Rüzgâr. Ateşin çevresinde dönen tekboynuzların toynak sesleri ve kişnemeleri.

"Bu gücü istemiyorum! İstemiyorum! Feragat ediyorum!"

Ateş mi sönmüştü, yoksa gözleri mi kararmıştı, Ciri kestire- miyordu. Yere devrildi ve yüzüne düşen ilk yağmur damlalarını hissetti.

Canlının varlığı elinden alınmalıdır. Var olmasına izin verilmemelidir. Canlı, tehlikelidir. Onay.

İtiraz. Canlı, Gücü kendi için çağırmadı. Ihuarraquax'ı kurtarmak için yaptı. Canlı, acıdı ona. Ihuarraquax, canlı sayesinde yeniden aramızda.

Ama canlıda güç var. Eğer günün birinde kullanmak isterse...

Kullanamayacaktır. Asla kullanamayacaktır. Feragat etti ondan. Tamamen. Güç kayboldu. Çok tuhaf bu...

Biz, canlıları hiçbir zaman anlayamayacağız.

Anlamamız da gerekmez zaten! Hadi, canlının varlığını alalım elinden. Geç olmadan. Onay.

İtiraz. Gidelim buralardan. Canlıyı burada bırakalım. Onu yazgısına terk edelim.

Ciri, taşların üzerinde ne kadar zamandır yattığını bilmiyordu. Bakışlarını, rengini sürekli değiştiren göğe çevirmiş, titriyordu. Gökyüzü, bir kararıp bir aydınlanıyor, bir ısınıp bir serinliyordu. Ama Ciri öylece yatıyordu, güçsüzdü, kemirgenin çukurdan dışarı atılan leşi gibi kurumuştu, içi boşalmıştı.

Hiçbir şey düşünemiyordu. Yapayalnızdı, bir hiçti. Hiçbir şeyi kalmamıştı ve hiçbir şey hissetmiyordu artık. Susuzluk, açlık, yorgunluk, korku da kalmamıştı. Her şey uçup gitmişti, hatta yaşama isteği bile. Kocaman, buz gibi, dehşet bir boşluk vardı yalnızca. Bu boşluğu bütün varlığıyla, bedeninin her zerresinde duyuyordu.

Bacaklarının iç kısmının kanlı olduğunu hissetti. Ama aldırmadı. Boştu o. Her şeyini yitirmişti.

Gökyüzü rengini değiştiriyordu. Hareket etmiyordu Ciri. Zaten çölde hareket etmenin bir anlamı var mıydı ki?

Yakınında nal sesleri, demirlerin şakırdadığını duyduğunda da hareket etmedi. Yüksek seslere, bağırışlara, atların burunlarından solumasına da tepki vermedi. Güçlü ve sert eller onu kavradığında da hareket etmedi. Onu kucakladıklarında kollarından cansızmış gibi sarktı. Onu sarsıp salladıklarında, sertçe sorular sorduklarında da tepki vermedi. Sorulanları anlamıyor, anlamak istemiyordu.

Boş ve ilgisizdi. Yüzüne fışkıran suya da aldırmadı. Ağzına bir matara tutulduğunda karşı koymadı. Açtı. Umursamazca içti.

Sonrasında da ilgisizdi. Bir eyere oturttular onu. Bacaklarının arası acıyordu. Titrediği için bir çul örttüler üzerine. Dermansız ve bitaptı, adamların ellerinden kayıp gidiyordu, onlar da onu arkasında oturan atlıya bir kemerle sıkıca bağladılar. Atlı ter ve idrar kokuyordu. Ama kızın umurunda değildi.

Çevrede atlılar vardı. Sayıları çoktu. Ciri onlara boş boş baktı. Her şeyini yitirmişti. Hiçbir şeyin anlamı yoktu artık.

Hiçbir şeyin.

Atlıların başındaki süvarinin miğferinde yırtıcı kuş kanatları olmasının bile...

Canlı kadının üzerinde yattığı odun yığını tutuşturulduğunda ve alevler onu içine aldığında, kadın, meydanda toplanmış şövalyelere, baronlara, büyücülere ve belediye meclis üyelerine öylesine iğrenç sözler yağdırdı ki oradaki herkes dehşete düştü. Öncesinde yığına ıslak odun koymuşlardı çünkü şeytan kadın hızla değil, ateşte kavrulmanın ızdırabını çekerek yanmalıydı ama yığına derhal kuru odun konması için emir verildi, infaz çabucak sona erdirilmeliydi. Ama uğursuzun içinde bir iblis yaşıyordu belli ki tıslıyor, acıyla haykıracağı yerde berbat belalar okuyordu. "Bir intikamcı doğacak benim kanımdan." diye haykırdı. "Kirlettiğiniz Eski Kan'dan doğacak, halkları ve dünyayı yok edecek! Bana çektirilen işkencenin öcünü alacak! Hepinize ve çocuklarınızın çocuklarına ölüm, ölüm ve öç!" Yanıp kül oluncaya kadar bunları söyleyebildi. Böyle öldü Faika, döktüğü masum kanlar için böyle bir cezaya çarptırıldı.

Roderick de Novembre, Dünya Tarihi, Cilt II

7. Bölüm

Şunun haline bakın hele! Güneşten yanmış, yaralanmış, kuruyup gitmiş. Sünger gibi su içiyor, açlıktan ölecek gibi duruyor, korkunç! Demedi demeyin, doğudan geliyor bu. Korath’dan geçmiştir. Kızgın Tava’dan."

Kuzey Krallıklarının güney doğusunda yer alan Korath Çölleri, öldürücü sıcağından dolayı halk arasında Kızgın Tava olarak anılır, (ç. n.)

"Delisin sen! Kızgın Tava’da kimse hayatta kalamaz. Batıdan gelmiş o, dağlardan, Kayıp Nehir’in yatağından. Koratlı’ın kıyısına bir şekilde ulaşmış, o da canına okumuş zaten. Onu bulduğumuzda yerdeydi, baygın yatıyordu."

"Çöl, batıda da millerce uzanır. Neresinden gelmiş?"

"Atla gelmiş. Kim bilir ne kadar uzaktan. Yakınında toynak izleri vardı. Atı onu Kayıp Nehir’de sırtından atmış olmalı. O yüzden berbat durumdaydı, her yeri morarmıştı."

"Bu kız Nilfgaard için neden böylesine önemli, merak ediyorum? Vali bizi aramaya gönderdiğinde, önemli bir soylu kaybolmuş sandım. Ama bu? Sıradan bir pasaklı, ayaktakımı, üstelik bir de dilsiz. Doğru kişiyi bulduğumuzdan hiç emin değilim, Skomlik." "Doğru kişi. Sıradan biri değil o. Sıradan olsaydı ölüsünü bulurduk ancak."

"Ölmesine ramak kalmıştı. Yağmur imdadına yetişmiş olmalı. Lanet olsun, yaşlılar Kızgın Tava'da yağmur yağdığını hiç anımsamıyor. Bulutlar, Korath'ı teğet geçer. Ovalarda yağmur yağdığında bile oraya damla düşmez!"

"Baksanıza, nasıl tıkınıyor. Sanki bir hafta boyunca ağzına lokma koymamış gibi... Hey sürtük! Pastırma sever misin? Ya kuru ekmek?"

"Elf dilinde sorman gerekir. Ya da Nilfgaard dilinde. Ortak Lisanı anlamaz bu. Elf bokunun teki işte..."

"Hem de salağı, aklı bozuk. Bu sabah onu atın üstüne oturttuğumda, tahta bebek gibi duruyordu."

"Siz bakmayı bilmiyorsunuz." Skomlik dedikleri, uzun boylu, seyrek saçlı adam sırıttı. "Siz ne beceriksiz avcılarsınız, kızın ne olduğunu bile çözememişsiniz. O ne aptal ne de akılsız. Öyleymiş gibi yapıyor hepsi bu. Tuhaf ve kurnaz bir tilki o."

"Peki, Nilfgaard için neden böylesine önemli? Onun için bir ödül vaat ettiler, bütün keşif kollarını peşi sıra yolladılar. Neden?" "Ne bileyim ben! Ama kendisine doğru düzgün sorsaydmız... Şöyle kırbacı sırtına dokundurup... Hey, bana nasıl baktığını gördünüz mü? Her şeyi anlıyor, dikkatle dinliyor. Hey, kız! Ben Skomlik, iz sürerim, avcı derler. Bak, buna da kırbaç, yani kötek derler! Sırtının derisi soyulmasın ister misin? O halde konuş hemen..."

"Yeter! Susun!"

İtiraz kabul etmeyen, sert emir, karşıdaki kamp ateşinin başında yanındaki emir eriyle oturan şövalyeden gelmişti.

"Canınız mı sıkılıyor, avcılar?" diye sordu şövalye, tehdit dolu bir sesle. "O zaman, hadi bakalım iş başına! Atların bakımını yapın! Teçhizatımı ve silahlarımı temizleyin! Ormandan odun getirin! Ve de kıza elinizi sürmeyin! Anladınız mı, odun herifler?"

"Evet, muhterem Sir Sweers," diye homurdandı Skomlik. Arkadaşları başlarını önlerine eğdi.

"Hadi, işbaşına! Sonuç görelim!"

Avcılar fısıldaşmaya başladılar. "Bu bok herif bizim cezamız," diye mırıldandı biri. "Valinin başımıza bunu, bu boktan şövalyeyi vermesi..."

"Kendini bir şey sanıyor," dedi alçak sesle bir başkası, şövalyeye göz ucuyla bakarak. "Oysa kızı biz, avcılar bulduk. Kayıp Nehir yatağına biz gitmek istedik, kokuyu biz aldık."

"Doğru. Başarı bizim ama ödülü bu beyefendi cebine indirecek, bizlere birkaç kuruş dağıtacak... Bir florin atacak önümüze, al bakalım avcı, lütfuma şükret..."

"Kapayın çenenizi," diye tısladı Skomlik, "devam ederseniz duyacak sizi."

Ciri, ateşin başında yalnız kalmıştı. Şövalye ve yaveri onu dikkatle inceliyor ama hiçbir şey söylemiyorlardı.

Şövalye, yaşı ilerlemiş, iriyarı bir adamdı, sert yüzü yara izleriyle doluydu. At binerken taktığı miğferinde kuş kanatları vardı ama Ciri’nin kâbuslarında, sonra da Thanedd Adası’nda gördüğü kanatlardan değildi bunlar. Cintralı kara şövalye değildi bu adam. Ama Nilfgaardlı bir şövalyeydi. Emir verirken Ortak Lisanı akıcı bir şekilde konuşuyordu ama tıpkı elflerinkine benzeyen bir aksam vardı. Oysa yaveriyle —Ciri’den birkaç yaş büyük bir delikanlıydı bu— Kadim Lisanı andıran ama ahenksiz, sert bir dil kullanıyordu. Nilfgaard dili olmalıydı bu. Ciri, Kadim Lisanı iyi bildiği için sözcüklerin çoğunu anlayabiliyordu. Ama belli etmiyordu. Çölün kıyısındaki ilk kamp yerinde -oraya Kızgın Tava ya da Korath diyorlardı- Nilfgaardlı şövalye ve yaveri onu soru yağmuruna tutmuşlardı. Ciri hiçbirine yanıt vermemişti çünkü uyuşmuştu, olanlara aldırmıyordu,

baygın gibiydi. Birkaç gün sonra kayalık uçurumlardan geçip yeşil vadilere geldiklerinde Ciri artık ayılmış, çevresindeki dünyayı algılamaya, ağır ağır tepkiler vermeye başlamıştı. Ama sorulan hâlâ yanıtlamadığı için şövalye de onunla konuşmayı bırakmıştı. Ciri'yi dikkate almıyor gibiydi. Onunla yalnızca, kendilerine avcı diyen adamlar ilgileniyorlardı. Onlar da soru sorup duruyorlardı. Saldırgandılar.

Ama kanatlı miğfer takmış Nilfgaardlı onları hemen yola getiriyordu. Kimin baş, kimin uşak olduğu hemen anlaşılıyordu.

Ciri, mankafa dilsiz rolünü oynuyor ama kulaklarını dikip dinliyordu. Bulunduğu durumu kavramaya başlamıştı. Nilfgaard'ın eline düşmüştü. Nilfgaard onu aramış ve bulmuştu ve bunu kuşkusuz Tor Lara'nın ışınlama yolunu izleterek sağlamıştı. Yennefer'in, hatta Geralt'ın bile yapamadığını, kanatlı süvari ve kendilerine avcı diyen iz sürücüler başarmıştı.

Tlıanedd'de Yennefer'in ve Geralt'ın başına ne gelmişti? Neredeydiler? Ciri'nin akima olabileceklerin en kötüsü geliyordu. Avcılar ve başlarındaki Skomlik Ortak Lisanın basit ve berbat bir versiyonunu konuşuyorlardı ama aksanları yoktu. Avcılar basit insanlardı ama Nilfgaardlı bir şövalyenin emrinde çalışıyorlardı. Onu bulmaları karşılığında valinin florin olarak vereceği ödülün hayalini kuruyorlardı.

Florinin kullanıldığı ve halkın Nilfgaardlıara hizmet ettiği dünyanın tek bölgesi, kraliyet valilerinin yönettiği güney eyaletlerdi.

Bir gün sonra, bir nehir kıyısında mola verdikleri sırada Ciri kaçma olasılıkları üzerine kafa yormaya başlamıştı. Bunun için büyüden yararlanabilirdi. Usulca basit bir büyünün sözlerini okudu, hafif bir telekinezi denedi. Gelgeldim korktuğu başına gelmişti, içinde zerre kadar büyü enerjisi taşımıyordu. Ateşle yaptığı düşüncesiz oyundan sonra, büyü yetenekleri onu bütünüyle terk etmişti.

Kayıtsızlığı yine başlamıştı. Her şeye karşı. İçine kapandı ve hissizleşti. Uzunca bir süre bu durumdan çıkmadı.

Ta ki fundalıklar arasından geçen yolda karşılarına Mavi Şövalye çıkıncaya kadar.

"Oo, oo," diye mırıldandı Skomlik, yollarını kapamış atlıları görünce. "İşte bu olmadı. Sarda Kalesinden Varnhagenler bunlar." Atlılar yaklaştılar. Konvoyun başını çeken kır atın üzerinde maviyle sırlanmış bir zırhın içinde bir dev oturuyordu. Hemen arkasında bir zırhlı daha durdu, arkalarından boz renkli giysiler içinde iki atlı daha geliyordu, belli ki seyisti bunlar.

Kanatlı miğfer takmış Nilfgaardlı onları atıyla karşılamaya gitti, yerinde duramayan doru atını dizginlemeye çalışıyordu. Yaveri, parmaklarıyla kılıcına dokunup eyerin üzerinde döndü. "Arkada kalın, gözünüzü kızdan ayırmayın," diye Skomlik'e ve avcılarına bakıp homurdandı. "Sakın karışmaya kalkmayın!" "Ben beyinsiz değilim," dedi Skomlik alçak sesle, yaver uzaklaşır uzaklaşmaz. "Nilfgaardlı asillerin dalaşlarına karışacak kadar beyinsiz değilim."

"Çatışma çıkar mı, Skomlik?"

"Mutlaka. Sweersler ile Varnhagenler arasında nesillerden beri süregelen bir düşmanlık ve kan davası var. İnin atlarınızdan!

Kıza dikkat edin çünkü bizim asıl meselemiz o. Şansımız yaver giderse başına konan ödülün tamamını koparırız."

"Kızı, Varnhagenler de arıyordur mutlaka. Galip gelirlerse, alırlar kızı elimizden. Dört kişiyiz yalnızca."

"Beş." Skomlik öfkelenmişti. "Sardalı seyislerden biri benim akrabam. Göreceksiniz, çatışmayı biz kazanacağız, o şövalyeler değil."

Mavi zırhlı şövalye kıratının dizginlerine asıldı. Kanatlı, gelip tam karşısında durdu. Mavilinin yoldaşı aceleyle yaklaşıp arkadaşının arkasında durdu. Tuhaf miğferi, nişangâhtan aşağıya doğru sarkmış, iki yana uzanan bıyıklar gibi görünen deri şeritlerle bezeliydi. Eyerin üzerinde oturan Kazma Diş —Ciri ona böyle bir ad takmıştı— elinde Cintralı muhafızların kullandığı teber benzeri ürkütücü bir silah silah olan esponton tutuyordu. Ancak bu silahın sapı daha kısa, çelik ucu daha uzundu.

Mavi ve kanatlı aralarında kısaca konuştular. Ciri, ne konuştuklarını duyamamıştı ama bunun keyifli bir konuşma olmadığı ses tonlarından

açıkça belliydi. Mavi, eyerinde ansızın doğruldu, sert bir hareketle Ciri'yi gösterdi ve öfkeyle bağırarak bir şey söyledi. Kanatlı da aynı öfkeyle karşılık verdi, zırhlı eldivenler içindeki elini ileri geri sallayarak, maviye çekip gitmesini anlattı. Derken başladı.

Mavi, mahmuzlarını kıratının sağrısına batırıp ileri doğru fırladı, aynı anda bakalı kargısını eyerdeki askısından koparırcasına çekip aldı. Kanatlı, doru atını ileri doğru sürdü, kılıcını kınından çıkardı. Zırhlılar daha göğüs göğüse çarpışamadan, Kazma Diş, mahmuzladığı atını dörtnala koşturarak saldırıya geçti. Kanatlının yaveri, Kazma'nın üzerine atlayıp kılıcını çekti ama Kazma,

üzenginin üzerinde doğrulup ayağa kalktı ve espontonu yaverin tam göğsünün ortasına sapladı. Sivri demir, zırhı ve zincirli zırh gömleği çatırdatarak yardı. Yaver, kulakları sağır eden bir çığlık atarak attan düştü. Silahın, balçağa kadar göğsüne saplanmış olan sapını elleriyle sımsıkı kavramıştı.

Mavi ve kanatlı birbirlerine girmişlerdi, kıyamet kopuyordu. Balta, daha ölümcül olsa da kılıç daha hızlıydı. Mavi, omzuna bir darbe yedi ve zırhının bir parçası koptu, kayış havada uçuştu. Atlı, eyerin üzerinde sendeledi. Mavi zırhın üzerinde koyu kırmızı bir sızıntı vardı şimdi. Dörtnala uzaklaşma zamanıydı. Kanatlı Nilfgaardlı doru atını çevirdi ama o sırada Kazma Diş saldırdı, kılıcını iki eliyle kavrayıp havaya kaldırmıştı. Kanatlı, dizginlere yapıştı, atını ayaklarıyla idare eden Kazma Diş, uçarcasına yanından geçip gitti. Ama yanından geçerken kanatlı ona bir darbe indirmeyi başarmıştı. Ciri, Kazma Diş'in omuzluk zırhının ezildiğini ve sacın altından kan fışkırdığını gördü.

Mavi, geri döndü, haykırarak baltasını havada salladı. İki zırhlı da birbirlerinin yanından geçerken saldırıp birbirlerinden uzaklaştılar. Kazma Diş, kanatlıya yeniden saldırdı, atlar çarpışıp birbirine daldı, kılıçlar şakırdadı. Kazma Diş, baltalı kargısını daldırıp mavinin kol zırhını ve kalkanını ortadan ikiye ayırdı. Kanatlı doğruldu ve Kazma Diş'in göğüs zırhına yandan ölümcül bir darbe indirdi. Kazma Diş, eyerin üzerinde sallandı. Kanatlı, üzengi üzerinde doğruldu, ezilmiş boyunluk zırhı ile miğferi arasına bütün gücüyle bir darbe daha indirdi. Geniş kılıcın bıçağı demirin içine takırtıyla girip orada kaldı. Kazma Diş, kendini kasıp

titremeye başladı. Atlar çarpıştı, ayaklarını yere vurarak dizginleri ısırmaya başladılar. Kanatlı, eyer kaşına tutunup kılıcını çekti. Kazma Diş, eyerinden kayıp atının ayaklarının dibine düştü. Nalların altında ezilen zırhtan tangur tungur sesler yükseliyordu şimdi.

Mavi, kır atını döndürdü, havaya kaldırdığı baltasıyla saldırıya geçti. Yaralı eliyle atını yönetmekte zorlanıyordu. Kanatlı bunu fark etti, ona sağdan ustalıkla yaklaştı, üzengilerin üzerinde doğrulup korkunç bir darbeye hazırlandı. Mavi, bu darbeyi baltasıyla havada yakaladı ve vurduğu gibi kanatlının kılıcını elinden düşürttü. Atlar yeniden birbirlerine girmişti. Mavinin, bitip tükenmeyen bir gücü vardı, baltasını ağırlığına aldırmaksızın ufak bir çubukmuş gibi kaldırıp indiriyordu. Kanatlının zırhına tangırtılar eşliğinde öyle bir darbe indi ki doru atın arka bacakları büküldü. Kanatlı sendeledi ama eyerde kalmayı başardı. Ama balta üzerine ikinci kez inmeden dizginleri elinden bıraktı, kılıcının kayışında asılı olan ağır ve köşeli gürzü koluyla daireler çizerek koparıp aldı ve hızını kesmeden mavinin miğferine çarptı. Miğfer, çan gibi öttü; şimdi eyer üzerinde sendeleme sırası Mavi'ye gelmişti. Atlar bağrışarak birbirlerini ısırmaya giriştiler.

Gürz darbesinden sersemlemiş olan Mavi, baltasını indirmeyi yine de başardı ve düşmanının gövde zırhına vurdu. İki adamın da hâlâ eyerlerin üzerinde oluşu mucize gibiydi ama bunu eyer topuzlarının yüksek oluşuna borçluydular. İki atın da sağrılarından kanlar süzülüyordu ve kır atın beyaz tüyleri üzerinde çok daha göze batıyordu. Ciri, olanları dehşet içinde izliyordu. Kaer Morhen'de ona savaşmayı öğretmişlerdi ama böylesine güçlü adamların karşısına geçemezdi. ITele bu ağır darbelerden hiçbirini savuşturamazdı.

Mavi, kanatlının gövde zırhına sapladığı baltasının sapına iki eliyle sarıldı, eğildi, üzengiye sıkıca bastı ve düşmanını eyerden düşürmeye çalıştı. Kanatlı, gürzü kaldırıp ona doğru hamle yaptı, bir, iki derken, üç kez vurdu. Kanatlının miğferinin alınlığından süzülen kan, mavi zırha ve kır atın boynuna sıçradı. Kanatlı, topuklarını doru atın sağrısına batırdı ve atın zıplamasıyla birlikte balta gövde zırhından çıktı. Eyerin üzerinde sallanan Mavi, baltanın sapını bıraktı. Kanatlı, gürzü sağ eline aldı, atını ileri sürdü ve indirdiği dehşet bir gürz darbesiyle mavinin başını atın boynunun

üzerine indirdi. Boş olan eliyle kır atın eyerini kaptı, gürzü rastgele indirdi, indirdi... Mavi zırh, demir tencere gibi yankılar çıkarmaya başladı ve yamulan miğferin altından kan sızmaya başladı. Son bir darbeden sonra Mavi, baş aşağı kır atın ayaklarının önüne yuvarlandı. Kırat geri çekildi ama belli ki antrenmanlı olan doru at yerde yatan adamı takırtılar eşliğinde çiğnedikçe çiğnedi. Acı dolu bir çığlık attığına göre, Mavi hâlâ yaşıyordu. Doru at, onu ezmeyi sürdürüyor ve bu görevini öylesine ağır hamlelerle yerine getiriyordu ki yaralanmış olan Kanatlı, eyerin üzerinde daha fazla oturamayıp yandan küt diye yere düştü.

"Birbirlerini geberttiler, lanet olsun," diye sızlandı, Ciri'yi sıkıca tutan avcı.

"Canları cehenneme, şövalyelerin," dedi öteki avcı yere tükürerek.

Mavinin adamları olanları uzaktan izlemişlerdi. İçlerinden biri atını çevirdi.

"Remiz, dur!" diye bağırdı Skomlik. "Nereye gidiyorsun? Sarda'ya mı? Darağacını bir an önce boylamak niyetinde misin?"

Adamlar durdu, içlerinden biri elini gözlerine siper etmiş, bakıyordu.

"Skomlik, sen misin?"

"Benim! Gel buraya, Remiz, korkma. Şövalyelerin aralarındaki dava bizi ilgilendirmez!"

Ciri, içini saran uyuşukluktan bıkmıştı artık. Onu tutan avcının elinden ustalıklı bir çalımla kurtuldu, koşmaya başladı, mavi şövalyenin kıratının yanına ulaştı ve bir sıçrayışta yüksek topuzlu eyerin üzerine oturdu.

Sardalı uşaklar dinlenmiş atların üzerinde olmasalardı belki de kaçmayı başarırdı. Ama adamlar bir çırpıda yanına vardılar, dizginleri koparırcasına elinden aldılar. Ciri attan atlayıp ormana doğru koştu ama atlılar ona orada da yetiştiler. Adamlardan biri Ciri'yi hırsla saçlarından tutup sürüklemeye başladı. Ciri çığlığı bastı, adamın eline sımsıkı yapıştı. Atlı, onu Skomlik'in ayaklarının dibine fırlattı. Kırbaç şahlandı, Ciri çığlık atıp büzüldü ve başını ellerinin arasına aldı. Kırbaç yeniden şahlandı ve bu kez ellerine indi. Ciri

kendini yana attı ama Skomlik ona doğru atılıp bir tekme savurdu, sonra çizmesiyle belini ezdi.

"Kaçacak miydin, seni yılan seni!"

Kırbaç şahlandı, Ciri çığlık attı, Skomlik kızı yeniden tekmeledi.

"Vurma bana!" diye bağırdı Ciri, iki büklüm kıvrılarak.

"Konuşuyormuşsun bak, bok çuvalı seni! Çenen açıldı demek? Ben sana şimdi..."

"Kendine gel, Skomlik!" diye seslendi avcılardan biri. "Döverek canını mı alacaksın, ha? Boşa harcanmayacak kadar değerli o!"

"Vay canına," dedi Remiz, atından inerken. "Yoksa Nilfgaard'ın bir haftadır aradığı bu mu?"

"Evet."

"Hah, bütün garnizonlar onu arıyor. Nilfgaard için önemli biriymiş bu. Büyücünün biri, onun buralarda olduğu kehanetinde bulunmuş. Sarda'da anlattılar. Nerede buldunuz kızı?"

"Kızgın Tava'da."

"Olanaksız!"

"Ama öyle," dedi Skomlik öfkeyle ve yüzünü buruşturdu. "Biz bulduk ve ödül bizim! Ne o öyle yere çakılmış gibi duruyorsunuz? Ellerini ayaklarını bağlayıp eyere oturtun bakayım şu kuşu! Gidiyoruz buradan çocuklar! Hadi, çabuk!"

"Muhterem Şövalye Sweers," dedi avcılardan biri, "sanırım hâlâ nefes alıyor."

"Fazla dayanamaz. Yahu, bana ne ondan! Çocuklar biz doğru Amarillo'ya gidiyoruz. Valiye. Kızı ona verir, ödülümüzü cebe indiririz."

"Amarillo’ya mı?" Remiz, ensesini kaşıyarak az önce çarpışmanın yaşandığı yere baktı. "Bizi yaşatmazlar! Valiye ne diyeceksin? Şövalyeler öldü ama siz sağlamsınız! İşin aslı ortaya çıkarsa vali sizi astırır, bizi de derhal Sarda’ya yollar. Sonra Varnhagenler derimizi yüzer. Tamam, siz isterseniz Amarillo’ya gidin ama ben ormanın içinde kaybolmayı yeğlerim."

"Sen benim eniştemsin, Remiz," dedi Skomlik. "Kız kardeşimi dövdüğün için piçin teki olsan da ailedensin. O yüzden kıçını kurtaracağım senin. Amarillo’ya gidiyoruz, dedim. Vali, Sweerslerin ve Varnhagenlerin arasındaki muhalefeti biliyor. Buluştular, birbirlerini öldürdüler; onların arasında sürekli yaşanan köye, tahta köprüye ve bodur ağaçların arasındaki kapıya çıkan delik deşik bir yola girdiler.

Skomlik atını dizginleyip üzengiler üzerinde doğruldu. "Bu köy neyin nesidir? Hiç gelmemiştim buraya. Remiz, bilir misin buraları?"

"Eskiden," dedi Remiz, "Akdere köyüydü adı. Ama karmaşalar başlayınca, sakinlerden bazıları isyancılara katıldı, bunun üzerine Varnhagenler köyü ateşe verdiler, insanların kimini öldürüp kimini de esir aldılar. Burada şimdi Nilfgaardlılar yaşıyor, yeni sakinler yani. Köyün adını da Glyswen olarak değiştirdiler. Sakinleri tuhaf, burunlarından soluyan insanlar. Burada durmayalım, yolumuza devam edelim, derim."

"Atların dinlenmesi gerekiyor," diye isyan etti avcılardan biri, "üstelik açlar. Benim de açlıktan midem yapıştı. İster yeni ister sakin olsunlar, kıçımızı yesinler. Valinin emriyle onları parmağımızda oynatırız, vali de onlar gibi bir Nilfgaardlı çünkü. Göreceksiniz, önümüzde eğilecekler."

"Sen eğilme de önlerinde," diye homurdandı Skomlik. "Remiz, bu Glyswen’de meyhane var mıdır?"

"Evet. Varnhagenler meyhaneyi yakmadılar."

Skomlik, eyerde arkasına dönüp Ciri’ye baktı. "Çözelim bunu," dedi. "Biri onu tanırsa, yanarız. Bir pelerin atın sırtına. Kapüşonunu da alnına kadar indirin. Hey? Nereye, külkedisi?" "Çalılıklara girmem gerekiyor..."

"Çalılıkları gösteririm sana, sürtük. Yol kenarına çömel gitsin! Ve şunu asla unutma: Köyde ağzını açmayacaksın! Sakın kendini kurnaz falan sanma! Gık dersen, boğazını keserim. Senin karşılığında florinleri ben alamazsam, kimse alamaz."

olaylar bunlar. Biz ne yapabilirdik? Ve kızı, işin burasını sakın unutmayın, o olaydan sonra bulduk. Biz, avcılar. Şu saatten itibaren sen de avcısın, Remiz. Bizden kaç kişinin yola çıktığından valinin bir haberi yok. Sayacak değil herhalde."

"Sen bir şeyi unutmadın mı, Skomlik?" diye ağzını yayarak sordu Remiz, gözlerini Sardalı diğer uşağa çevirerek.

Skomlik ağır ağır döndü ve bıçağını çektiği gibi adamın boğazına sapladı. Uşak, hırıltılar çıkararak yere devrildi.

"Ben hiçbir şeyi unutmam," dedi Skomlik buz gibi bir sesle. "Evet, aramızda artık yabancı kalmadı. Tanık kalmadı, ayrıca ödülü paylaşacak kafaların sayısı da fazla değil. Çocuklar, atlayın atlarınıza, yönümüz Amarillo! Ödülle aramızda alınacak daha epeyce yol var, sallanmayın!"

Karanlık ve rutubetli kayın ormanından çıktıktan sonra dağın eteğinde bir köy gördüler. On kadar hanesi bodur ağaçlarla çevriliydi, ağaçların hemen dibinden bir çay akıyordu.

Rüzgâr estikçe, is kokusu geliyordu. Ciri, bir kayışla eyer topuzuna bağlanmış ellerinin uyuşmuş parmaklarını oynattı. Bütün bedeni kasılmıştı, kalçaları ağrı içindeydi, mesanesi dolmuştu, kıvranıyordu. Gün ağardığından beri eyer tepesindeydi. Gece mesanesini boşaltamamıştı çünkü elleri, iki yanında yatan avcıların el bileklerine bağlı olduğu halde uyumasını emretmişlerdi. Her kıpırdadığında avcıların küfürlerine ve dayak tehditlerine maruz kalmıştı.

"Yerleşim alanı," dedi adamlardan biri.

"Gördüm," dedi Skomlik.

Bayır aşağı ilerliyorlardı, nallar güneşten kurumuş yüksek otların arasında hışırtılar çıkarıyordu. Çok geçmeden doğrudan

Ağır ağır ilerliyorlardı, at nalları köprüde yankılanıyordu. Bodur ağaçların arkasında hemen köy sakinleri göründü, ellerinde mızraklar vardı.

"Kapıda nöbetçi duruyor," diye mırıldandı Remiz. ’’Neden acaba, hiç anlamadım?"

"Ben de," dedi Skomlik ve üzenginin üzerinde doğruldu. "Kapıya nöbetçi koymuşlar ama değirmenin yanındaki bodur ağaçlar devrilmiş, arabayla rahatlıkla girilir oradan."

Kapıya doğru ilerlediler, sonra atlarını dizginlediler.

"Selam olsun, ev sahipleri!" diye seslendi Skomlik, dostane bir edayla ama sesinde doğallıktan eser yoktu. "Hepinize iyi günler!"

"Kimsiniz?" diye sordu, sakinlerin en uzun boylusu.

"Biz, ordudanız, arkadaş," diye yalan söyledi Skomlik, eyerin üzerine yaslanarak. "Ekselansları, Sayın Amarillo Valisinin emrindeyiz."

Köylü, elini mızrağının ahşabı üzerinde gezdirirken, başını eğmiş, Skomlik’i süzüyordu. Avcının, hangi ara arkadaşı olduğunu hiç anımsamıyordu tabii.

"Bizi buraya muhterem vali hazretleri yolladı," diye yalanını sürdürdü Skomlik. "Vatandaşlarının, Glyswen’in güzel insanlarının nasıl olduklarını öğrenmemizi istiyor. Ekselansları size selamlarını yolluyor ve herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olup olmadığını soruyor."

"Biz başımızın çaresine bakıyoruz," dedi köylü. Ciri, adamın kanatlının aksanıyla genel dil konuştuğunu ama Skomlik’in tarzını taklit ettiğini anlamıştı. "Kendi işimizi kendimiz görmeye alışkınız biz."

"Bu bilgiyi kendisine ulaştırdığımızda Sayın Vali buna sevinecektir. Meyhane açık mı acaba? Hepimizin boğazı kurudu." "Açık," dedi köylü somurtarak. "Şimdilik."

"Şimdilik mi?"

"Şimdilik. Çünkü meyhaneyi yakında sökeceğiz, kalaslara ve ahşaplara samanlıkta ihtiyacımız var. Meyhane hiçbir işe yaramıyor. Kan ter içinde kalıncaya kadar çalışırız biz, sonrasında da meyhaneye gitmeyiz. Meyhane, dışarıdan gelenleri cezbedi- yor, bunların çoğu bize uymayan insanlardır. Şu anda da içeride onlar var."

"Kimler?" Remiz'in rengi biraz atmıştı. "Sarda Kalesinden olabilirler mi? Varnhagen'in soylu beyleri mi yoksa?"

"Maalesef hayır. Baronların milisleri buradalar. Nissirler.12" "Nissirler mi?" Skomlik alnını buruşturdu. "Nereden geliyorlar peki? Kimin komutası altındalar?"

"Başlarında uzun boylu, esmer, kedibalığınınkine benzer bıyığı olan bir adam var."

"Hah!" Skomlik adamlarına döndü. "Bak bu güzel. Hemen girelim, değil mi? Bu kişi olsa olsa arkadaşımız Vercta 'İnanbana' olabilir, anımsadınız mı? Peki, arkadaş, bu Nissirler sizin burada ne arıyorlar?"

"Sayın Nissirler," diye açıkladı köylü asık suratla, "Tyffi'ye doğru yoldalar. Bizi ziyaretleriyle onurlandırdılar. Yanlarında bir esirleri var. Fare çetesinden birini yakalamışlar."

"Bak sen şu işe," dedi Remiz ve püskürterek güldü. "Nilfgaard İmparatorunu da esir almışlardır, değil mi?"

12 Nissirler, Nilfgaardlı baronların "asayişi" sağlamak üzere eyaletlerde görevlendirdiği çete. (ç. n.)

Köylü alnını buruşturdu, mızrağını daha sıkı kavradı. Yanındakilerden homurtular yükseldi.

"Atlarınızı meyhaneye sürün, askerler." Köylünün yanak kasları seğiriyordu şimdi. "Ve de arkadaşlarınız Sayın Nissirlerle sohbet edin. Nasılsa valinin emrinde görev yapıyorsunuz. Sayın Nissirlere sorun, haydudu sayın valinin

emrettiği gibi öküzlere sürükletip kazığa çakmak yerine neden Tyffi'ye götürdüklerini öğrenin. Ve de burada Tyffi baronunun değil valinin sözünün geçtiğini arkadaşlarınız Sayın Nissirlere anımsatın. Biz öküzlerin boyunduruklarını taktık, bir kazığı sivrilttik bile. Sayın Nissirler istemezlerse, gereğini biz yaparız. Onlara bunu söyleyin."

"Mutlaka söylerim." Skomlik, adamlarına anlamlı bir bakış attı. "EEoşça kalın, millet."

Kulübelerin arasından atlarını ağır ağır sürdüler. Köy terk edilmiş gibiydi, yolda kimselere rastlamadılar. Çitlerin önünde sıska bir domuz toprağı eşeliyordu ve kir içindeki ördekler çamurların içinde geziniyorlardı. Büyük bir kara kedi atlıların önünden geçti.

"Tövbe tövbe, pis kedi." Remiz, eyerde yan yattı, yere tükürdü ve parmaklarıyla uğursuzluğu önleyici bir işaret yaptı. "Pis hayvan, yolumuzu kesti."

"Boğazına fare takılıp kalsın!"

"Ne var?" Skomlik dönüp arkasına baktı.

"Kapkara bir kedi yolumuzdan geçti. Tövbe, tövbe."

"Bize ne kediden." Skomlik çevresine bakındı. "Baksanıza, her yer bomboş. Ama pencerelerden içeri baktım, halk kulübelerinde oturuyor, dikkatli olun. Şu kapının arkasında da bir kargının ağzı parlıyordu."

"Bunlar kadınlarının başlarını bekliyorlar," dedi gülerek, az önce kedinin boğazına bir farenin takılmasını isteyen adam. "Nissirler köye gelmiş! Köylünün söylediklerini duydunuz mu? Nisserlerden hoşlanmadığı ortada."

"Hiç şaşırmadım. 'İnanbana' ve adamları tek bir köylü kadını bile boş geçmezler. Eh, biraz abartırlar, bu Sayın Nissirler. Baronlar onlara 'Asayiş Memuru' deyip, asayişi sağlamaları ve sokaklarda nöbet tutmaları karşılığında para ödüyorlar. Ama köylünün birinin kulağına 'Nissir!' diye fısıldaman yeterli, korkudan donuna sıçar. Ama başlarına gelecekler var. Bir gün bir dana kesecekler, bir kızı düzecekler ve göreceksiniz köylüler onları

gübre yabasıyla şişleyecek. Kapıdakilerin suratlarının ne hale geldiğine dikkat ettiniz mi? Nilfgaardlı göçmenler onlar. Şakaları yoktur. Haa, bakın, meyhane şurada."

Atlarını hızlandırdılar.

Meyhanenin çatısı hafifçe çökmüştü ve yosun kaplıydı. Kulübelere ve idari binalara biraz uzak sayılırdı ama bodur ağaçlarla çevrili bölgenin tam ortasındaydı ve köyden geçen iki yol önünde birleşiyordu. Çevrenin tek büyük ağacının arkasında büyükbaş hayvanların barındığı bir ahır vardı, at ağılı ise karşı taraftaydı. Ağılda, eyerli beş altı at duruyordu. Kapının önündeki merdivende deri ceketli, sivri kürk şapkalı iki adam oturuyordu. Ellerinde toprak kadehler tutuyorlardı, önlerindeki kapta sıyırıl- mış kemikler vardı.

Adamlardan biri, Skomlik'i ve atlarından inen adamlarını görünce, "Neyin nesisiniz siz?" diye sordu. "Ne arıyorsunuz burada? Defolun! Meyhane, yasalar adına doludur!"

"Bağırma, Nissir, bağırma," dedi Skomlik, Ciri'yi eyerden aşağıya doğru çekiştirirken. "Ve de kapıları ardına kadar aç, biz girmek istiyoruz çünkü. Senin kumandan Vercta ahbabımdır."

"Sizi tanımıyorum!"

"Çünkü ağzın süt kokuyor. Buralar henüz Nilfgaard olmadan 'İnanbana'yla birlikte iş yapmıştık."

"Madem öyle..." Adam biraz duraksadıktan sonra elini kılıcından çekti. "Girin içeri. Benim için hava hoş..."

Skomlik, Ciri'yi öne doğru itti, bir başka avcı kızın yakasına yapışmıştı. İçeri daldılar.

İçerisi loş ve havasızdı, duman ve kızartma kokuyordu. Meyhane boş sayılırdı, masalardan yalnızca biri doluydu. Masa, süslemeli küçük bir pencereden ışık alan bir köşede duruyordu. Masada birkaç adam

oturuyordu. Meyhanenin ocağın bulunduğu en uç kısmında meyhaneci işini yapıyor, elindeki tencerelerden tangur tungur sesler çıkıyordu.

"Selam, Sayın Nissirler!"

"Önüne gelene selam yok!" diye homurdandı, pencerenin önündeki masada oturanlardan biri ve yere tükürdü.

Bir başkası onu tutup durdurdu. "Ağır ol," dedi. "Bunlar bizden, tanımadın mı? Skomlik ve avcıları. Eioş geldiniz, hoş geldiniz!"

Skomlik, memnun bir ifadeyle sırıttı ve tam masaya yöneleceği sırada, adamlarının tavanı taşıyan direğin birine gözlerini diktiklerini görünce durdu. Direğin dibindeki taburede on altı on yedi yaşlarında sarışın bir oğlan oturuyordu, tuhaf bir şekilde dimdikti ve gergindi. Ciri, çocuğun duruşundaki tuhaflığın kollarının arkaya doğru bükülüp ellerinin bağlanmış olmasından kaynaklandığını hemen anlamıştı. Çocuğun boynuna geçirilmiş olan kayış, direğe bağlanmıştı.

"Gözlerime inanamıyorum," diye yüksek sesle iç geçirdi, Ciri'yi yakasından tutan avcı. "Baksana, Skomlik! Kayleigh bu!" "Kayleigh mi?" Skomlik arkasına döndü. "Sıçan Kayleigh mi? Olamaz!"

Masada oturan Nissirlerden biri, gür saçları tepesinde bağlanmış şişman bir herif, gevrek gevrek güldü. "Olur," dedi, kaşığını yalayarak. "Kayleigh'nin ta kendisi. Sabah erken kalkmak işe yaradı. Bunun karşılığında mutlaka bir avuç florin kazanacağız." "Kayleigh'yi yakaladınız demek. Vay canına." Skomlik, alnını buruşturdu. "Nilfgaardlı köylü doğru söylemiş demek..." "Otuz florin, lanet olsun," diye inledi Remiz. "Az değil. Paranızı Tyffi Baronu Lutz'dan mı alacaksınız?"

"Doğru," dedi siyah saçlı, siyah bıyıklı bir başka Nissir. "Muhterem Baron Lutz, patronumuz ve hamimizdir. Sıçanlar, danışmanlarından birini karayolu üzerinde soymuşlar, bunun üzerine baron öfkeden kudurup bir ödül koydu. Ve biz, Skomlik, bu ödülü alacağız, hiç kuşkun olmasın. Hey çocuklar, yüzü nasıl muşmulaya döndü, bakın hele! Sıçanı kendi değil, bizim yakalamamız hiç işine gelmedi, oysa çetenin izini sürmesini vali ona da emretmişti!"

"Avcı Skomlik," dedi gür saçlı şişko, Ciri'yi göstererek, "yine de bir şey yakalamış. Gördün mü, Vercta? Kızın birini kapmış." "Gördüm." Siyah saçlı ağzını açarak sırıttı. "Ne o, Skomlik, fidye için çocuk kaçıracak kadar çulsuz mu kaldın? Neyin nesidir bu kirli şey?"

"Seni hiç ilgilendirmez!"

"Ne bu hiddet böyle!" diye güldü gür saçlı. "Senin kızın olmadığından emin olmak istedik sadece."

"Onun kızı mı?" Siyah bıyıklı Vercta sırıttı. "Nereden olacak ki? Bir kız yapabilmek için taşak lazım."

Nissirler böğürerek güldüler.

"Susun, lan, öküzler!" diye bağırdı Skomlik kasılarak. "Ve sana şunu söylüyorum, Vercta, bir hafta dolmadan, herkesin kimi konuştuğunu göreceksin, bakalım milletin dilinde siz ve sıçanınız mı, yoksa benim yaptıklarım mı olacak! Ayrıca kimin daha fazla para atacağını da göreceğiz — sizin baron mu, yoksa Amarillo'nun imparatorluk valisi mi!"

"Kıçımı ye," dedi Vercta küçümseyen bir tavırla ve bütün dikkatini içtiği çorbaya verdi. "Hem de valin, imparatorun ve bütün Nilfgaard, hepiniz! Şişinme öyle! Nilfgaard'ın bir haftadır bir kızın peşinde olduğunu, ortalığın toz duman edildiğini biliyorum. Kızın başına bir ödül konduğundan da haberim var. Ama benim umurumda bile değil. Valiye ve Nilfgaardlılara hizmet etmeyi aklımın ucundan bile geçirmem. Tükürürüm ben onların suratlarına! Ben Baron Lutz'a hizmet ederim, sadece onun emrinde çalışırım, başkasını tanımam."

"Senin baronun," diye çıkıştı Skomlik, "Nilfgaardlıların adamı, onların köpekliğini yapıyor. Sen böylece yırtmış oluyorsun ve ağzını açmış konuşuyorsun."

"Sinirlenme," dedi Nissir alttan alarak. "Seninle bir alıp veremediğim yok, inan bana. Nilfgaardlıların aradığı kızı bulmuş olman bence iyi. Ödülü o boktan Nilfgaardlılar yerine senin alman hoşuma gider. Valiye hizmet etmene gelince; kimse patronunu seçemiyor, seçen her zaman onlar oluyor,

öyle değil mi? Hadi gelin, oturun, madem karşılaşmışız, birlikte bir şeyler içelim." "Evet, neden olmasın," dedi Skomlik. "Ama bana önce bir parça kayış verin. Kızı o direğe, sizin sıçanın yanına bağlayacağım, tamam mı?"

Nissirler kahkahalara boğuldular.

"Komşu toprakların korkulu rüyasına bakın hele!" dedi gür saçlı şişko kişnercesine. "Nilfgaard'ın silahlı koluna bakın hele! Bağla onu, Skomlik, bağla! Ama demirden bir zincirle yap o işi çünkü senin önemli esirin kayışı koparabilir ve kaçmadan önce ağzını, yüzünü dağıtabilir. İnsan bakınca ürkmeden edemiyor çünkü!"

Skomlik'in adamları bile kendilerini tutamayarak kıs kıs güldüler. Avcı kızardı, kemerini sola doğru itti ve masaya geldi. "Ne olur ne olmaz, kaçmasın diye..."

"Bırak şimdi," diye Skomlik'in sözünü kesti Vercta, ekmekten bir parça koparırken. "Sohbet etmek istiyorsan geç otur ve âdete uyarak herkese bir içki ısmarla. Hatta istersen kızı bacaklarından tavana as. Beni hiç ilgilendirmez. Ama gerçekten çok komik, Skomlik. Şu şey, senin ve valin için çok önemli bir tutsak olabilir ama benim gözümde ürkmüş bir çocuk yalnızca. Bağlayacaksın onu, öyle mi? Ama inan bana, ayaklarının üzerinde duramıyor, nasıl kaçacak ki? Neden korkuyorsun sen?"

"Neden korktuğumu size birazdan anlatacağım." Skomlik, dudağını ısırdı. "Burası bir Nilfgaard köyü. Bizi kollarını açıp karşıladılar ama sizin sıçan için kazığı sivrilttiklerini söylediler. Haklılar aslında, çünkü vali yakalanan canilerin oracıkta öldürülmesini buyurdu. Eğer elinizdekini onlara vermezseniz, sizin için de seve seve birkaç kazık hazırlayacaklarını söylediler." "Vay, vay, vay," dedi gür saçlı şişko. "O maskaralar kendi ördeklerini korkutsunlar. Bizimle takışmasalar iyi olur, aksi halde kanlarını emeriz."

"Sıçanı elimizden alamayacaklar," diye ekledi Vercta. "Sıçan bizimdir ve bizimle Tyffi'ye gelecek. Baron Lutz da meseleyi valiyle çözecek. Boşuna ne konuşup duruyoruz? Oturun."

Avcılar kılıçlarının asılı olduğu kemerlerini yana doğru ittiler, Nissirlerin masasına keyifle oturdular, meyhaneciye seslendiler ve bütün hesapları Skomlik'in ödeyeceğini hep bir ağızdan söylediler. Skomlik, taburelerden birini ayağıyla direğe doğru savurdu, Ciri'yi kolundan sertçe çekip itti ve kız omzunu direğe bağlı çocuğun dizine çarparak yere düştü.

"Otur şuraya," diye homurdandı Skomlik. "Sakın kıpırdayayım deme, yoksa köpek gibi döverim seni."

"Yavşak seni," diye mırıldandı çocuk, Skomlik'e gözlerini kısıp bakarak. "Siktiğimin..."

Ciri, delikanlının öfkeyle büzdüğü ağzından çıkan sözcüklerin çoğunu bilmiyordu ama Skomlik'in yüzünün aldığı ifadelerden çok pis ve rencide edici olduklarını anlıyordu. Benzi öfkeden kül gibi olan avcı, eliyle hız aldı, elleri ayakları bağlı çocuğun yüzüne sert bir yumruk indirdi, sonra uzun sarı saçlarına asılıp öyle bir savurdu ki çocuğun kafasının arkası direğe küt diye çarptı.

"Hey!" diye bağırdı Vercta masadan kalkarak. "Ne demek bu şimdi?"

"Dişlerini dökeceğim, bu leş sıçanın!" diye kükredi Skomlik. "Bacaklarını koparıp kıçına sokacağım!"

"Gel bakayım şuraya ve rahat bırak onu." Nissir oturdu, bir kadeh birayı tek dikişte içti, sonra bıyığını sildi. "Kendi yakaladıklarına istediğini yap ama bizimkine elini sürmeyeceksin. Sen de Kayleigh, kışkırtma oradan. Uslu uslu otur ve baronun kentte hazırlattığı darağacını düşünmeye başla. Celladın darağacında sana yapacaklarının listesi çoktan yazıldı ve inan bana, tam üç arşın uzunluğunda. Bütün kent, ne kadar dayanacağın üzerine bahislere girmeye başlamış. Yani gücünü şimdiden harcama, sıçan. Ben kendi adıma ufak bir bahse varım ve beni düş kırıklığına uğratmayıp en azından hadım edilmeye kadar dayanacağını umuyorum."

Kayleigh yere tükürdü, boynunu sıkan kayış izin verdiği ölçüde başını çevirdi. Skomlik, kemerini düzeltti, tabureye büzülerek oturmuş Ciri'ye düşmanca baktı, masadakilerin yanına oturdu ve meyhanecinin getirdiği bira bardağında köpükten başka bir şey olmadığı için sövmeye başladı.

"Kayleigh’yi nasıl yakaladınız?" diye sorup meyhaneciye yeni bir sipariş vereceğini anlatan bir işaret yaptı. "Hem de canlı ha? Öteki sıçanları geberttiğinize ise inanmıyorum."

"Gerçekten de," dedi Vercta ve az önce burnundan çıkardığı şeyi dikkatle inceleyerek, "şansımız yaver gitti, hepsi bu. Çeteden ayrılıp gece Demirciköy’e, bir karının yanma gitmiş. Muhtar, bizim yakınlarda olduğumuzu bildiği için haber verdi. Biz de onu gün ışımadan samanlıkta kıskıvrak yakaladık, ağzını bile açamadı." "Bir de o karıyı hepimiz sıradan geçtik." Gür saçlı şişko bö- ğürerek güldü. "Eğer Kayleigh onu gece memnun edememişse, biz gereğini yaptık. Sabah olduğunda ellerini de ayaklarını da oynatacak hali kalmamıştı."

"Amma da odun kafalı heriflermişsiniz," dedi Skomlik alaylı bir sesle, "karı düzerek çuvalla parayı kaçırmışsınız, budalalar. Karıyla zaman harcayacağınız yerde, şöyle demirleri kızdırıp sıçanın beynine dayasaydmız, çetenin geceyi nerede geçirdiğini öğrenirdiniz. Hepsini yakalardınız, Giselher’i, Reef’i... Sardalı Varnhagenler, Giselher için daha geçen yıl yirmi florin vermeye hazırdılar. Bir de şu pasaklı şıllık için... Mistel miydi adı... Vali onun başına daha çok verirdi çünkü Druigh’in yeğenine yaptıklarından sonra... Zaten sıçanlar da bir konvoyla ona eşlik etmişti."

Vercta yüzünü buruşturdu. "Ya doğuştan salaksın Skomlik, ya da yaşamın zorlukları kafanın içinden aklını çekip almış. Biz altı kişiyiz. Altı adam, o koca çeteye girişecek, öyle mi? Ama biz ödülümüzü yine de kaçırmayacağız. Baron Lutz, zindanda Kayleigh’nin burnundan getirecek, inan bana, bunun için harcayacağı zamanın tek dakikasına acımayacak. Kayleigh de dökülecek, toplanma ve saklanma yerlerini bir bir anlatacak, biz de büyük bir ekiple oraya gidip çevrelerini saracağız ve hepsini yengeç toplar gibi yuvalarından çıkaracağız."

"Hadi oradan! Onlar da oturup sizi bekleyecekler, öyle mi? Kayleigh’yi yakaladığınızı anlar anlamaz kendilerine başka delikler arayacaklar. Hayır, Vercta, gerçeklerle yüzleşmelisin: Siz yüzünüze gözünüze bulaştırmışsınız. Ödülü bir amcığa yeğlemişsiniz. Siz böylesiniz, biliriz biz... Aklınızda amcıktan başka bir şey yoktur."

"Şensin amcık!" Vercta yerinden fırladı. "Madem böylesine acelen var, o zaman şu kahramanlarını topla ve sıçanlara kendin saldır bakalım! Ama sıçanlara kafa tutarken dikkatli ol, Nilfgaard uşağı, çocuk yaştaki kızları yakalamaya benzemez çünkü!"

Nissirler ve avcılar karşılıklı bağrışmaya ve birbirlerine hakaretler yağdırmaya başladılar. Meyhaneci, koşarak bira getirdi, Skomlik'e vurmaya hazırlanan gür saçlı şişkonun elindeki bira bardağını koparırcasına aldı. Bira, dalgaları hızla yatıştırdı, boğazları serinletip sinirleri sakinleştirdi.

"Yiyecek bir şeyler getir!" dedi şişko meyhaneciye. "Salamlı omlet, fasulye, peynir ve ekmek!"

"Ve bira!"

"Ne öyle aptal aptal bakıyorsun, Skomlik? Bugün ceplerimiz sağlam! Kayleigh'nin elinden atını aldık, cüzdanını, elmaslarını, kılıcını, eyerini, postunu hepsini cücelere sattık!"

"Düzdüğü karının kırmızı pabuçlarını bile sattık. Bir de mercanlarını!"

"Ha ha, paranız ziyafet çekmeye yeter tabii. Çok sevindim!" "Neden seviniyorsun ki? Para bizde, sende değil. Şu önemli tutsağının sana getirisi burnundaki sümüğü ve başındaki bitleri olacaktır en çok. Tutsak neyse, para da odur, ha ha ha!"

"Sizi orospu çocukları!"

"Ha ha ha, otur, şaka yaptım, çeneni kapa diye!"

"Hadi buluşmaya içelim! Bizim hesabımıza!"

"Omlet nerede kaldı, meyhaneci, kahrolası adam! Elini çabuk tut!"

"Bir de bira getir!"

Taburede iki büklüm oturan Ciri başını kaldırdı, Kayleigh'nin öfkeli yeşil gözleriyle karşılaştı. Ciri'nin bütün bedeni ürperdi; Kayleigh gerçi çirkin

değildi ama yüzünde hain, çok hain bir ifade vardı. Ciri, kendinden çok büyük olmayan bu oğlanın her şeyi yapabileceğini kavradı hemen.

"Seni tanrılar yolladı herhalde," diye fısıldadı sıçan, yeşil bakışlarıyla Ciri'nin gözlerini âdeta oyarak. "Gerçi tanrı manrı tanımam ben ama onlar yolladı seni. Çevrene bakınıp durma, sersem kız. Bana yardım edeceksin... Kulaklarını aç iyice..." Ciri daha da büzülüp başını önüne eğdi.

"Dinle," diye tısladı Kayleigh ve gerçek sıçanlar gibi dişlerini gösterdi. "Meyhaneci tam önümüzden geçerken diyeceksin ki..." "Hayır," diye fısıldadı Ciri. "Döverler beni."

Kayleigh yüzünü buruşturdu ve Ciri hemen kavradı, Skomlik ten dayak yemekten daha kötü şeyler gelebilirdi başına. Skomlik uzun, Kayleigh kısa boyluydu, üstelik çocuğun elleri ayakları bağlıydı ama Ciri hissediyordu, asıl Kayleigh'den ürkmesi gerekiyordu.

"Bana yardım edersen," diye fısıldadı sıçan, "ben de sana ederim. Ben tek başıma değilim. İnsanı yarı yolda bırakmayan arkadaşlarım var. Anladın mı? Ama arkadaşlarım geldiğinde ve kargaşa başladığında bu direğe bağlı olmamam gerekiyor, yoksa bu bok herifler hemen işimi görürler. Aç kulaklarını, lanet olsun. Ne yapman gerektiğini sana söyleyeceğim..."

Ciri başını biraz daha eğdi. Dudakları titriyordu.

Avcılar ve Nissirler omleti tıkınıp yaban domuzları gibi ağızlarını şapırdatıyorlardı. Kazanda bir şeyler karıştıran meyhaneci, sonra koşup masaya yeniden bira ve bir somun ekmek getirdi.

Ciri kendinden istenileni yaparak, "Açım!" dedi incecik bir sesle ve benzi attı. Meyhaneci durdu, şefkatle baktı ve masadakilere dönüp, "Kıza bir şeyler verebilir miyim, beyler?" diye sordu.

"Çekil oradan!" diye haykırdı Skomlik, kıpkırmızı kesildi ve ağzındaki omleti tükürdü. "Uzak dur ondan, pis aşçı seni, yoksa kıçını yırtarım! Sakın! Sen de uslu uslu otur, sürtük, yoksa..."

"Hey, Skomlik, kafayı mı üşüttün sen?" diye araya girdi Vercta, soğanlı ekmeğini yutmaya çalışırken. "Çocuklar bakın hele şu löpçüye, başkasının parasıyla olunca mideye indiriyor ama kıza gelince yok! Meyhaneci, kızın önüne bir kâse koy. Paraları ben ödediğime göre kime yemek verilip kime verilmeyeceğini ben söylerim. İşine gelmeyenin de kıllı suratına bir tane indiririm." Skomlik, yüzü iyiden iyiye kızarsa da sesini çıkaramadı. "Bak, aklıma bir şey daha geldi," diye devam etti Vercta. "Şu sıçana da birkaç lokma vermek zorundayız, yoksa yolda geberir, inan bana, baron derimizi yüzer. Kız, oğlana yedirir. Hey, meyhaneci! Şu ikisi için bir şeyler hazırla! Skomlik, sen orada neden homurdanıp duruyorsun? Derdin ne?"

"Şunu gözden ayırmamak lazım," dedi avcı, başıyla Ciri'yi göstererek, "çünkü tuhaf bir yaratık. Sıradan bir kız olsaydı ne Nilfgaard peşine düşer ne de vali başına ödül koyardı."

"Sıradan olup olmadığını anlarız hemen," dedi gür saçlı şişko, pis bir kahkaha atarak. "Bacaklarının arasına bakmamız yeterli. Ne dersiniz, çocuklar? Kızı biraz samanlığa götürelim mi?" "Sakın dokunmayın ona," diye kükredi Skomlik. "İzin vermiyorum!"

"Hah, sana mı soracaktım!"

"Para kazanıp canımı kurtarabilmem için kızı yerine sağlam ulaştırmak zorundayım. Amarillo Valisi..."

"Sıçarız senin valine! Bizim hesabımıza kafayı çektin, sonra da bize küçük bir sikişi bile çok görüyorsun, öyle mi? Hey, Skomlik, ödlek olma! Canın falan gitmez, korkma, ödülünü de alırsın. Kızı yerine sağlam ulaştıracaksın. Balığın hava kesesi değil ki bu, içine bir şey dürtünce patlasın!"

Nissirler böğürerek güldüler. Skomlik'in adamları onların üzerine atıldılar. Ciri ürperdi, yüzü bembeyaz oldu, başını kaldırdı.

Kayleigh alaylı bir ifadeyle gülümsedi. "Anladın mı şimdi?" diye tısladı. "Kafayı bulunca sana girişecekler, tecavüz edecekler. Aynı gemideyiz. Sana söylediğimi yap. Ben başarırsam sen de başarırsın..."

"Yemek hazır!" dedi meyhaneci. Nilfgaard aksanıyla konuşmuyordu. "Gel bakalım, küçük hanım!"

"Bıçak," diye fısıldadı Ciri, meyhanecinin elinden kâseyi alırken.

"Ne?"

"Bir bıçak. Çabuk."

"Az diyorsan, al sana biraz daha!" dedi meyhaneci sesini aşırı yükselterek. Masaya dönüp kâseye biraz daha lapa doldurdu. "Hadi oradan!"

"Bıçak."

"Hadi oradan, yoksa onlara... Yapamam... Meyhanemi ateşe verirler."

"Bıçak."

"Hayır. Sana acıdım, küçük kız ama yapamam. Yapamam, anlaşana."

"Bu meyhaneden," dedi Ciri titreyen bir sesle Kayleigh'nin sözlerini tekrarlayarak, "kimse canlı çıkamayacak. Bıçak. Çabuk. Çatışma başladığında da kaç."

"Doğru düzgün tutsana kâseyi, beceriksiz!" dedi meyhaneci ve Ciri'yi gizleyecek şekilde durdu. Rengi atmıştı ve dişleri takırdıyordu. "Yaklaş tavaya!"

Ciri adamın kemerinin içine doğru ittiği bıçağın soğukluğunu hissetti. Meyhaneci bıçağın sapını onun ceketiyle örttü.

"Şahane," diye tısladı Kayleigh. "Beni örtecek şekilde otur. Kâseyi dizlerimin üzerine koy. Sol eline kaşığı, sağ eline bıçağı al. Ve ipleri kes şimdi. Oradan değil, budala. Dirseğimin altından, direğe yakın yerden. Dikkatli ol, bize bakıyorlar."

Ciri boğazının kuruduğunu hissetti. Başım, neredeyse kâsenin içine girecek kadar eğdi.

"Bana da yedir, kendin de ye." Göz kapaklarını yarıya kadar indirmiş, kızı yeşil gözleriyle delip geçiyor, hipnotize ediyordu. "Evet, kes, kes. Korkma, ufaklık, cesur ol. Ben başarırsam sen de başaracaksın."

Bu doğru, diye düşündü Ciri, çocuğun bileklerindeki ipleri keserken. Bıçak, demir ve soğan kokuyordu, sürekli bilenmekten girintili çıkıntılı olmuştu. Çocuk haklı. Bu itler beni kim bilir nereye götürecekler? Şu Nilfgaardlı vali kim bilir ne istiyor benden ? Belki o Amarillo denen yerde bir cellat yolumu görüyordur, belki kedi patisi, timsah makası, kılgın demir beni bekliyordur. Koyun gibi mesahaya sürükletmeyeceğim kendimi. Bir şeyleri göıe almayı yeğlerim.

Pencere, çerçevesi ve dışarıdan atılan et kesme tahtasıyla birlikte çatırdayarak odanın içine düştü, derken her şey masanın üzerine devrilip kâseleri ve bardakları birbirine geçirdi. Kesme tahtasının peşinden içeriye kısa saçlı, sarışın bir kız daldı, kırmızı bir tunik ve dizlerine kadar uzanan pırıl pırıl çizmeler giymişti. Masanın üzerine abanırken kılıcıyla havada daireler çiziyordu. Nissirlerin yerinden fırlayıp geriye doğru atlamayı başaramayan en ağırcanlısı, masayla birlikte geri doğru devrildi, yanlan boynundan kanlar fışkırdı. Kız ise masadan ustalıklı bir hareketle aşağıya kaydı ve pencereden içeriye atlayan, işlemeli kürk cepken giymiş bir oğlana yer açtı.

Vercta kemerinde sıkışıp kalmış kılıcını çıkarmaya uğraşırken, "Sıçanlaaaar!" diye bağırdı.

Gür saçlı şişko silahını çekti, yerde çömelmiş kıza doğru sıçradı, hız aldı ama kız, gelen bu darbeyi dizlerinin üzerinde oturmasına karşın ustalıkla savuşturdu, kendini geriye attı ve yanma doğru uçan cepkenli oğlan, Nissir’in şakağına müthiş bir darbe indirdi. Şişko yere yuvarlandı ve bir anda içi boşaltılmış otla dolu minder gibi sönüverdi.

Meyhanenin kapısı bir tekmeyle açıldı ve içeriye iki sıçan daha daldı. Biri çok uzun boylu ve siyah saçlıydı, zımbalı bir ceket giymiş, kırmızı bir alınlık takmıştı. Kılıcını iki kez hızla sallayıp iki avcıyı karşı köşeye fırlattı, ardından Vercta’ya girişti. Öteki geniş omuzlu ve sarışındı, kılıcını bir kez indirip Skomlik’in eniştesi Remiz’in işini bitirdi. Ötekiler kaçmak üzere mutfak kapısına yöneldiler. Gelgeldim Sıçanlar oraya da çoktan girmişti -

arka taraftan ansızın gösterişli giysiler içinde siyah saçlı bir kız fırladı. Hızlı bir kılıç darbesiyle avcılardan birini zımbaladı, kılıcını çevirerek bir diğerine daldırdı ve hemen ardından adamın kim olduğunu söylemesine fırsat vermeden meyhaneciyi yere serdi.

Meyhane bir anda çığlıklara ve kılıç şakırtılarına boğulmuştu. Ciri, direğin arkasına gizlenmiş, bekliyordu.

"Mistle!" Ellerini ve ayaklarını çözen Kayleigh, boynuna geçirilip direğe bağlanmış olan kayışı sökmeye çalışıyordu hâlâ. "Giselher! Reef! Yanıma gelin!"

Ama Sıçanlar hâlâ çarpışıyorlardı, Kayleigh'nin seslendiğini yalnızca Skomlik duydu. Hemen döndü, sıçanı direğe çivileye cek darbeyi indirmek üzere hızlandı. Ciri yıldırım gibi harekete geçti— Gors Velen'de wyverne saldırdığı, tıpkı Thanedd'de dövüştüğü gibi, Kaer Morhen'de öğrendiği bütün hareketler bir anda kendiliğinden olurcasına gerçekleşiyordu. Sanki Ciri yapmıyordu bu hareketleri... Direğin arkasından atladı, tek ayak üzerinde fır döndü, Skomlik'in üzerine atladı ve adamı kalçasıyla itti. Gerçi boyu da ağırlığı da iriyarı avcıyı fırlatmaya yetmezdi ama adamın hareketlerinin ritmini bozmayı ve dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı.

"Seni kaltak!"

Skomlik kolunu kaldırdı, kılıcı havada ıslık sesleri çıkararak döndü. Ciri'nin bedeni kendiliğinden darbeden sakınınca Skomlik kılıcının arkasından sendeledi, az kalsın yere kapaklanacaktı. Öfkeyle sövdü, bütün gücünü vererek bir darbe daha indirdi. Ciri, ustalıklı bir hamleyle yana doğru sıçradı, sol ayağının üzerine indi ve ters yönde fır döndü. Skomlik kılıcını yeniden indirdi ama bu kez Ciri'ye isabet ettirmesi olanaksızdı.

Vercta ansızın ikisinin arasına devrilip üzerlerine kan sıçrattı. Avcı geri çekilip çevresine baktı. Çevresi cesetlerle ve kılıçlarını çekip bütün yönlerden ona doğru yaklaşan Sıçanlarda sarılıydı.

"Dur," dedi, Kayleigh'yi sonunda çözmüş olan siyah saçlı ve kırmızı alınlıktı, buz gibi bir sesle. "Anlaşılan kızı illa doğramak istiyor. Nedenini

bilmiyorum. Bunu şimdiye kadar neden yapamadığını da anlamadım. Ama böylesine ısrarla istiyorsa ona bir şans tanımalıyız."

"Kıza da şans tanımalıyız, Giselher," dedi geniş omuzlu. "Adil bir mücadele olmalı. Kıza da bir çelik ver, Alev."

Ciri elinde bir kılıç sapı hissetti. Biraz ağırdı.

Skomlik öfkeyle kesik kesik soludu, kıza doğru atladı, kılıcını hızla çevirip savuruyordu. Ama yine de yavaştı, Ciri onun darbelerini hızlı çalımlar ve yarım dönüşlerle geçiştiriyor, üzerine yağan darbeleri kılıcıyla savuşturmaya bile uğraşmıyordu. Kılıcı, hamlelerini kolaylaştıran bir karşıt ağırlık olarak hizmet ediyordu yalnızca.

"İnanılır gibi değil," dedi kısa saçlı kız gülerek. "Bu kız cambaz!"

"Çok hızlı," dedi, gösterişli kız. Ciri'ye kılıcını o vermişti. "Bir elf kadar çevik. El ey, şişko! Bizden birini yeğlemez miydin? Bu kızı alt edemeyeceksin!"

Skomlik geri çekildi, çevresine bakındı, sonra ansızın öne atladı, kılıcını Ciri'ye doğrulttu ve gagasını uzatmış balıkçılkuşu gibi gerindi. Ciri, darbeyi çalım atarak savuşturdu, sonra kendi çevresinde hızla döndü. Skomlik'in boynunda bir an şişmiş, atan bir damar gördü. Kız biliyordu, Skomlik o pozisyondayken bir darbeyi savuşturamazdı. Ciri, nereye ve nasıl vurması gerektiğini biliyordu.

Vurmadı.

"Yeter." Omzunda bir el hissetti. Gösterişli giysiler içindeki kız onu itti, aynı anda iki sıçan -cepkenli ve saçları kısa olan kız- Skomlik'i meyhanenin köşesine doğru savurup kılıçlarıyla sıkıştırdılar.

"Bu kadar eğlence yeter," dedi gösterişli kız ve Ciri'yi kendine doğru çevirdi. "Biraz fazla sürdü. Senin yüzünden, küçük hanım. Öldürmeyi biliyorsun ama yapmıyorsun. Nedendir bilmiyorum, uzun yaşamayacağın hissine kapıldım."

Ciri kocaman siyah, badem şeklinde gözlere bakınca irkildi. Kız gülümseyince ortaya çıkan dişleri vampirlerinki gibi küçüktü. Bunlar insan gözleri ve dişleri değildi. Gösterişli kız elfti.

"Tüyme zamanı geldi," dedi kırmızı almlıklı Giselher sert bir sesle. Ekibin başıydı muhtemelen.

"Merhamet edin!" diye bağırdı Skomlik yere diz çökerek. "Hayatımı bağışlayın! Küçük çocuklarım var... Henüz çok küçükler..."

Kız kılıcını hızla kaldırdı ve döndü. Kan fışkırdı, beyaz duvarda koyu kırmızı küçük noktalardan oluşan düzensiz bir lekeye dönüştü.

"Küçük çocuklardan hiç hoşlanmam," dedi kısa saçlı ve hızlı bir el hareketiyle kılıcına bulaşmış kanı sildi.

"Durma öyle, Mistle," dedi kırmızı almlıklı. "Herkes atlarına! Buradan hemen gitmeliyiz! Burası Nilfgaard köyü, dost çıkmaz bize buradan!"

Sıçanlar yıldırım hızıyla meyhaneyi boşalttılar. Ciri, ne yapacağını bilmiyordu, zaten bunu düşünmeye zamanı da yoktu. Kısa saçlı Mistle, onu kapıya doğru ittirdi.

Kapıda nöbet tutan Nissirlerin cesetleri, kırılmış toprak kaplar ve kemirilmiş kemikler arasında meyhanenin önünde yerlere saçılmıştı. Ellerinde mızraklarıyla köyden koşarak gelen ahali, Sıçanlar'ın avluya çıktığını görünce hemen kulübelerinin arkasına saklandı.

"At sürmeyi biliyor musun?" diye Ciri'ye bağırarak sordu Mistle.

"Evet..."

"O halde durma, kendine bir at kap ve dörtnala koştur! Hepimizin başına ödüller konmuş ve burası bir Nilfgaard köyü! Hepsi oklarını, yaylarını, neleri varsa almış geliyor! Giselher'in peşinden dörtnala! Anayola çık! Kulübelerden uzak dur!

Ciri alçak çitlerin üstünden atladı, avcılardan birinin atının dizginlerini yakaladı, eyerin üstüne atladı ve elinden bırakmadığı bıçakla atın kıçına

vurdu. Dörtnala fişek gibi koşmaya başladı, Kayleigh'yi ve Alev dedikleri gösterişli elfi geçti. Sıçanlar'ın peşinden değirmene doğru ilerliyordu şimdi. Bir kulübenin arkasından elinde Tatar yayıyla bir adamın çıkıp Giselher'in sırtına hedef aldığını gördü.

"İndir herifi aşağıya," diye arkasından seslenildiğini duydu. "İndir herifi aşağıya, kızım!"

Ciri eyerin üstünde yana doğru yattı, dizginlerini aniden çekerek ve topuklarını sağrısına batırarak atın yönünü değiştirmeye zorladı, sonra kılıcını havaya kaldırdı. Elinde Tatar yayı olan adam son anda dönünce Ciri onun dehşetten kasılmış yüzünü gördü. Vurmak üzere kaldırdığı eli duraksadı ve bu kararsızlığı atın onu adamın ötesine götürmesi için yeterli oldu. Adamın attığı okun havada uçtuğunu duydu, at feryat etti, kasıldı ve şahlandı. Ciri ayaklarını üzengilerden çıkarıp atladı ve çömelir gibi yere inmeyi başardı. Atıyla yaklaşan Alev keskin bir darbe indirmek için eyerden sarktı ve Tatar yaylı adamı ensesinden vurdu. Adam dizlerinin üzerine düştü, büzülerek öne eğildi ve yüzükoyun bir su birikintisinin içine devrilmesiyle birlikte her yere çamur sıçradı. Yaralı at Ciri'nin yanında kişniyor, ayaklarını yere vuruyordu, sonra çifte atarak kulübelerin arkasına kaçtı.

"Sersem şey!" diye bağırdı elf, Ciri'nin yanından geçerken. "Lanet olası sersem!"

"Atla!' diye bağırda Kayleigh, Ciri'ye atıyla yaklaşırken. Ciri, ona doğru koştu ve uzatılan eli tuttu. Kayleigh onu yukarı doğru çekti, omuz eklemi çatırdadı ama yine de atın sırtına atlayıp sarışın Sıçan'ın sırtına yaslanmayı başardı. Dörtnala koşmaya başlayıp Alev'in yanından geçtiler. Elf atını döndürdü, Tatar yayıyla ok atan başka birinin peşine düşmüştü. Ama adam silahını elinden atıp bir samanlığın kapısına doğru koşuyordu. Alev ona kolayca yetişti. Ciri başını başka yöne çevirdi ama kesilen adamın bir hayvan gibi vahşice böğürdüğünü duydu.

Mistle onları geçti. Yanında eyerli bir at koşturuyordu. Mistle bağırarak bir şey söyledi, Ciri sözcükleri anlamasa da hemen kavradı. Ellerini Kayleigh nin sırtından çekti, dörtnala koşan attan atlayıp Alev'in yanında koşturan atın üstüne sıçradı. Bu arada kulübelere tehlikeli olacak kadar çok

yaklaşmıştı. Mistle ona dizginleri attı, geriye doğru bakıp bir uyarıda bulundu. Ciri tam zamanında arkasına döndü, ustalıkla gerçekleştirdiği bir yarım dönüşle, domuz ahırından dışarı sarkan iriyarı bir köylünün indirdiği kargı darbesinden kurtuldu.

Ondan sonra olanlar Ciri'yi düşlerinde uzun süre rahat bırakmayacaktı. Her şeyi, her hareketi anımsıyordu. Kargının önünde yaptığı yarım dönüş, ona ideal bir pozisyon kazandırmıştı. Buna karşın köylü öne doğru abanmıştı, dolayısıyla ne başka bir yere sıçrayabilirdi ne de iki eliyle tuttuğu kargı sapıyla kendini koruyabilirdi. Ciri, kolunu havaya kaldırmadan alttan vurdu ve yarım bir dönüş yaptı. Adamın çığlık atmak üzere açılmış ağzını ve sakallı yüzünü bir an için gördü. Adam kel olduğu için genişlemiş alnını ve güneşten korunmak için taktığı berenin bıraktığı izi gördü. Ardından, gördüğü her şey fışkıran kanlarla kaplandı.

Ciri, atının dizginlerini elinden bırakmamıştı. At korkunç bir çığlığın ardından kendini kurtarınca Ciri dizlerinin üzerine kapaklandı ama dizginler hâlâ elindeydi. Yaralı adam kıvranıyor, hırıltılar çıkarıyordu, kendini samanların ve süprüntünün arasında yerden yere atıyordu, kanlar şişlenmiş bir domuzun bedeninden fışkırırcasma akıyordu. Ciri midesinin ağzına geldiğini hissetti.

Alev yanma gelip atını durdurdu. Tepinen atm dizginlerini kaptı, hayvanı çekti ve dizginleri hâlâ sımsıkı tutan Ciri'yi ayağa kaldırdı.

"Atla çabuk!" diye bağırdı. "Ve tırısa geç!"

Ciri, kusmamak için kendiyle boğuşurken atm sırtına atladı. Elinden bırakmadığı kılıcı kanlıydı. Silahını olabildiğince uzağa atma isteğine güçlükle engel oluyordu.

Kulübelerin arasından Mistle çıkageldi, iki kişinin peşindeydi. Adamlardan biri çitlerden atlayarak kurtuldu, öteki kılıç darbesinden son anda kaçamadı, dizlerinin üzerine düştü ve başını kollarının arasına aldı.

Ciri ve elf kız, birlikte dörtnala koşarlarken atlarını dizginlediler çünkü Giselher öteki Sıçanlarda birlikte değirmen yönünden geri dönüyordu.

Arkalarından bir grup köylü koşturuyor, attıkları çığlıklarla kendilerini cesaretlendiriyorlardı.

"Arkamızdan gel!" diye bağırdı Giselher, hızla geçerken. "Arkamızdan gel, Mistle! Nehre doğru!"

Mistle ağırlığını yana doğru verip dizginleri çekti, atını döndürdü ve alçak çitleri aşarak atını Giselher'in peşi sıra dörtnala sürdü. Ciri yüzünü atının yelesine bastırıp Mistle'in arkasından gitti. Şimdi Alev de yanına gelmişti. Atım çok hızlı sürüyordu, dalgalanan siyah saçları ucunda ince bir halkanın sallandığı sivri küçük kulağını açıkta bırakıyordu.

Mistle'ın yaraladığı adam hâlâ yolun ortasında dizlerinin üzerinde oturuyor, sağa sola sallanıp kanlar içindeki başını elleriyle bastırıyordu. Alev atını sert bir hamleyle döndürdü, adamın yanına koşturdu ve kılıcını yukarıdan aşağıya doğru var gücüyle sapladı. Yaralı adam can havliyle böğürdü. Ciri adamın kopan parmaklarının, odun kıymığı gibi yana doğru fırladığını ve kalın beyaz kurtlar gibi yere düştüğünü gördü.

Kusmamak için kendini güçlükle tuttu.

Çitin aralık olduğu bir noktada Mistle ve Kayleiglı onları bekliyordu, öteki Sıçanlar'ın hepsi gitmişti. Dördü birden hızlandılar, dörtnala nehri geçtikleri sırada sular atların başlarına kadar sıçrıyordu. Öne doğru eğilip yüzlerini atların yelelerine gömerek kıyıdaki kumlarla kaplı yamaca vardılar, acıbaklalarm leylak rengine boyadığı bir araziye girdiler. En iyi atın sırtında oturan Alev başı çekiyordu.

Ormana, kayın ağaçlarının rutubetli gölgesine daldılar. Giselher'e ve ötekilere yetiştiler, kısa bir süre için hızlarını kestiler. Ormanı geçip fundalıklara ulaşınca yeniden dörtnala geçtiler. Çok geçmeden Ciri ve Kayleigh ekibin gerisinde kalmışlardı çünkü avcıların atları, Sıçanlar'ın cins atlarıyla boy ölçüşemezdi. Ciri'nin başka bir sorunu daha vardı; at büyük olduğu için ayakları üzengiye ulaşmıyordu ve atı sürerken kayışı kendine göre ayarlayamıyordu. Gerçi üzengisiz de atı iyi yönetiyordu ama bu pozisyonda uzun süre dörtnala koşamayacağını biliyordu.

Neyse ki Giselher, Ciri ve Kayleigh’nin onlara yetişmesi için birkaç dakika sonra yavaşlayıp grubun hızını kesti. Bunun üzerine Ciri tırısa geçti. Üzengi kayışını hâlâ kısaltamıyordu çünkü kayışta delikler yoktu. Hızını düşürmeden sağ bacağını eyerin üzerine attı ve kadın pozisyonunda yoluna devam etti.

Mistle, Ciri’nin oturuşunu görünce kahkahayı bastı. "Gördün mü, Giselher? Yalnızca cambaz değil, atın sırtında sanat yapıyor! Hey, Kayleigh, bu şeytanı nereden buldun?"

Alev onca yola bana mısın demeyen kestane rengi kısrağını yavaşlattı, Ciri’nin kıratına yaklaştı. At burnundan soluyup başını geriye attı ve uzaklaşmak istedi. Ciri dizginleri çekip ağırlığını arkasına verdi.

"Neden hâlâ yaşadığını biliyor musun, dangalak kız?" diye homurdandı elf, saçlarını alnından geriye iterken. "Öldürmeye kıyamadığın o herif, yayın tetiğine erken basıp senin yerine atını vurdu. Yoksa şimdi sırtında okla yerde yatıyordun! Yanında neden kılıç taşıyorsun ki?"

"Rahat bırak onu, Alev," dedi Mistle ve atının terden sırılsıklam olmuş boynunu okşadı. "Giselher, yavaşlamak zorundayız, yoksa atları mahvedeceğiz! Arkamızdan gelen yok nasılsa.

"Velde Nehrini bir an önce geçmek istiyorum," dedi Giselher. "Karşı kıyıda mola veririz. Kayleigh, senin at ne durumda?" "Dayanacak. Koşu atı değil ama güçlü bir hayvan."

"Hadi o zaman, fırla."

"Tamam," dedi Alev. "Bu sümüklü peki?"

Giselher çevresine bakındı, kırmızı alınlığını düzeltti ve bakışlarını Ciri’ye kilitledi. Yüzü ve ifadesi —aynı hain bakış, kısılmış gözler ve çıkık çene— biraz Kayleigh’yi çağrıştırıyordu.

Ama o, sarışın Sıçan’dan daha büyüktü, yanaklarındaki mavimsi lekeler düzenli tıraş olduğunu gösteriyordu.

"Evet, gerçekten," dedi kaba bir sesle. "Seni ne yapacağız, afacan?"

Ciri başını önüne eğdi.

Bana yardım etti," dedi Kayleigh. "O olmasaydı, o iğrenç avcılar beni direğe çivileyecektiler..."

"Köyde," diye söze karıştı Mistle, "kızın bizimle kaçtığını gördüler. Köylünün birini parçaladı, adamın kurtulduğunu hiç sanmam. Bunlar Nilfgaardlı göçmenler. Kız ellerine düşerse gebertirler. Onu burada bırakıp gidemeyiz."

Alev öfkeyle homurdandı ama Giselher eliyle geçiştirdi. "Velde'ye kadar bizimle gelsin," dedi. "Sonra bakarız. Hadi, kız, atın üstünde doğru düzgün otur. Geride kalırsan, dönüp bakmayacağız sana. Anladın mı?"

Ciri hızlı hızlı başını salladı.

"Kız, konuş. Neyin nesisin sen? Nerelisin? Adın ne? Neden binlerinin eşliğinde seyahat ediyordun?"

Ciri başını önüne eğdi. Kendine bir hikâye uydurabilmesi için yol boyunca bolca zamanı olmuştu. Akima birkaç hikâye gelmişti. Ancak Sıçanlar'ın elebaşı, bunlara inanacak biri gibi görünmüyordu.

"Hadi," diye bastırdı Giselher. "Birkaç saattir bizimle yoldasın. Bizimle yiyip içiyorsun ama sesini duymaya fırsatımız olmadı. Dilsiz misin?"

Kamp ateşinden alevler yükselip kıvılcımlar çıktıkça çoban kulübelerinin yıkıntıları altından bir ışık dalgasına gömülüyordu.

Ateş, Giselher'in emrine uyarcasına, sorgulanan kızın yüzünü aydınlattı, yalan söylemesi durumunda kızın foyasını hemen açığa çıkaracaktı. Onlara gerçeği söyleyemem kı, diye düşündü Ciri, çaresizlik içinde. Hepsi cam. Haydut. Avcıların beni ödül olabilmek için yakaladıklarını öğrenirlerse onlar da ödül koparmaya kalkışabilirler. Ayrıca gerçek, bana inanmayacakları kadar gerçek olmaktan uçak.

"Seni köyden çıkardık," diye sözlerini sürdürdü çete reisi. "Burada, barınaklarımızdan birinde toplandık. Sana yiyecek verdik. Bizim ateşimizin başında oturuyorsun. Eiadi söyle bakalım, kimsin sen?"

"Rahat bırak kızı," dedi Mistle ansızın. "Sana şöyle bakınca, Giselher, karşımda bir Nissir, bir avcı ya da şu Nilfgaardlı orospu çocuklarından birini görür gibi oluyorum. Ve de kendimi kodeste, işkence tezgâhına bağlanmış da sorgulanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Mistle haklı," dedi cepkenli sarışın. Ciri onun aksanını duyunca ürperdi. "Kız belli ki kim olduğunu söylemek istemiyor, bu da onun en doğal hakkı. Ben de size yeni katıldığımda pek konuşmazdım. Nilfgaardlı orospu çocuklarından biri olduğumu itiraf etmek istemiyordum..."

"Saçmalama, Reef." Giselher eliyle geçiştirdi. "Senin durumun farklıydı. Ve sen Mistle, sen de abartıyorsun. Sorgu değil bu. Kızın kim olduğunu ve nereden geldiğini söylemesini istiyorum. Bunu öğrenirsem evine nasıl gideceğini göstereceğim, hepsi bu. Ama bilmeden nasıl yapayım?.."

"Senin hiçbir şey bildiğin yok." Mistle başını başka yöne çevirdi. "Evinin olup olmadığını bile bilmiyorsun. Ama bana sorarsan, yok. Avcılar onu tek başına olduğu için karayolundan toplamışlar. O ödleklere yakışan bir davranış. Kıza başını alıp gitmesini söylersen, dağlarda canından olur. Ya kurtlar parçalar ya da açlıktan ölür."

"Peki, ne yapalım bunu şimdi?" diye sordu geniş omuzlu, tok ama çocuksu bir sesle. Bir yandan da elinde bir değnekle ateşi karıştırıyordu. "Bir köyün yakınında mı bırakalım?"

"Şahane fikir, Asse," diye alay etti Mistle. "Köylüleri bilmiyor musun yoksa? İşgücü sıkıntıları var. Kızı büyükbaş ahırına atar ama kaçamasın diye de önceden bir bacağını kırarlar. Geceleri de kimsesiz muamelesi yaparlar, yani herkesin malı olur. Yemek ve yatacak yer karşılığında ne vermesi gerekeceğini anladın sen. Baharda lohusa hastalığına yakalanır çünkü kimden peydahladığını bilmediği piçini boklu ahırda doğurmuştur."

"Ama kızı bırakırken atını ve kılıcım da yanma verirsek, dedi Giselher ağır ağır ve gözlerini Ciri'den ayırmadan, "o zaman onun bacağını kıracak ya da

karnına piç koyacak olan köylünün yerinde olmak istemem. Mistle’m daha sonra öldürdüğü o avcının karşısında meyhanede yaptığı dansı gördünüz mü? Adamın soluğu kesildi ama kız hiçbir şey olmamış gibi sekerek kılıç sallıyordu. Haa, adı ve soyu sopu beni gerçekten pek ilgilendirmiyor ama bunca numarayı nerede öğrendiğini merak ediyorum doğrusu." O dakikaya kadar kılıcını bilemekle uğraşan Alev, "O numaralar kurtarmayacak onu," dedi ansızın. "Tek bildiği dans etmek. Ama hayatta kalabilmek için öldürmek gerekiyor, bu kız işte bunu başaramıyor."

"Bence öyle değil." Kayleigh dişlerini gösterdi. "Köydeki köylü köpeğine öyle bir indirdi ki kanlar bir kulaç yukarı sıçradı." "Ama kendisi az daha bayılıyordu," diye tısladı elf kadın.

"Ama çocuk bu daha," diye araya girdi Mistle. "Kim olduğunu ve bu numaraları nerede öğrendiğini tahmin edebiliyorum. Onun gibilerini gördüm ben. Gezici bir tiyatro topluluğunun dansçısı ya da cambazı."

"Dansçılarla ve cambazlarla ne zamandan beri ilgileniyoruz?" diye çıkıştı elf. "Lanet olsun, gece yarısı olmak üzere, uykum geldi. Bu boş lakırdıyı sonlandıralım artık. Yarın gün doğarken Demirciköy’e girebilmek için dinlenip uykumuzu almalıyız. Oranın muhtarı -unutmamışsınızdır- Kayleigh’yi Nissirlere teslim etmişti. Gecenin kızıla nasıl boyandığını bütün köy görmeli. Kız peki? Bir atı, bir de kılıcı var. İkisini de doğru yoldan edindi. Ona biraz yiyecek ve para verelim. Kayleigh’yi kurtarması karşılığında. Ondan sonra da atını nereye sürerse sürsün ve başının çaresine baksın."

"Tamam," dedi Ciri, dudaklarını birbirine bastırdı ve ayağa kalktı.

Ansızın sessizlik oldu. Ateşin çıtırtısı duyuluyordu yalnızca. Sıçanlar Ciri’ye meraklı bakıyor ve bekliyorlardı.

"Tamam," diye tekrarladı Ciri, kendi sesindeki yabancı tınıya şaşırarak. "Size ihtiyacım yok, zorla sığınmadım... Ayrıca yanınızda kalmaya hiç meraklı değilim! Atıma atlayıp hemen gidiyorum..."

"Bak, dilsiz değilmişsin," dedi Giselher suratını asarak. "Konuşmayı biliyorsun, hem de küstahça."

"Şunun gözlerine bakın hele," diye tısladı Alev. "Başının duruşuna bakın! Yırtıcı kuş âdeta! Dişi atmaca yavrusu!"

"Gitmek istiyorsun," dedi Kayleigh. "Peki, nereye, sorabilir miyim?"

"Size ne bundan!" diye bağırdı Ciri ve gözlerinde yeşil bir ışık belirdi. "Nereye gittiğinizi ben size soruyor muyum? Çünkü beni ilgilendirmiyor! Siz de beni ilgilendirmiyorsunuz! Size ihtiyacım yok, hiçbir şekilde yok! Ben... Ben başımın çaresine bakarım! Tek başıma!"

"Tek başına, öyle mi?" dedi Mistle tuhaf bir gülümsemeyle.

Ciri sustu, başını önüne eğdi. Sıçanlar da sustular.

"Vakit gece," dedi sonra Giselher. "Gece yola çıkılmaz. Tek başına yola çıkılmaz, kızım. Her kim tek başınaysa ölümden kurtulamaz. Atların orada battaniyeler ve postlar var. Seç aralarından. Dağlarda geceler soğuk olur. Yeşil gözlerinle ne dik dik bakıyorsun bana öyle? Kendine yatacak bir yer hazırla ve uyu. Dinlenmelisin."

Ciri bir an duraksasa da denileni yaptı. Bir battaniye ve bir postu peşi sıra sürükleyerek ateşin başına döndüğünde Sıçanlar oturmuyordu. Ayağa kalkıp yarım daire oluşturmuşlardı ve ateşin yaydığı ışık gözlerinin içine yansımıştı.

"Biz, sınır topraklarının Sıçanlar'ıyız," dedi Giselher gururla. "Av kokusunu millerce öteden alırız. Tuzaklardan korkmayız. Beceremeyeceğimiz hiçbir şey yoktur. Gel bakayım buraya, kızım."

Ciri denileni yaptı.

"Hiçbir şeyin yok," diye sözlerine devam etti Giselher ve gümüş kaplı bir kemer uzattı. "Hiç değilse bunu al."

"Hiçbir şeyin ve kimsen yok," dedi Mistle ve Ciri'nin omzuna gülümseyerek atlas kumaştan kısa bir ceket attı ve eline işlemeli bir bluz tutuşturdu.

Kayleigh de, "Hiçbir şeyin yok," dedi. Onun armağanı, kını değerli taşlarla bezeli bir hançerdi. "Tek başınasın."

Onun arkasından Asse, "Kimsen yok," diye tekrarladı. Ciri ondan da işlemeli bir kılıç askısı aldı.

Reef, Nilfgaard aksanıyla, "Hiçbir yakının yok," deyip kıza yumuşacık deriden bir çift eldiven uzattı.

"Her yerde yabancı olacaksın," dedi Alev, sözüm ona lakayıt bir tavırla ve Ciri'nin başına tepesinde tavus kuşu tüyleri olan bir bere oturttu. "Her yerde yabancı ve farklı. Sana ne ad verelim, atmaca yavrusu?"

Ciri, Alev'in gözlerinin içine baktı. "Gvalch'ca."

Elf, gülümsedi. "Konuşmaya bir başladın, birçok dilde şakıyorsun, atmaca yavrusu! Tamam, peki. Kadim Irka ait, kendi seçtiğin bir ad taşıyacaksın. Sen Faika olacaksın."

Faika.

Ciri bir türlü uyuyamıyordu. Atlar karanlıkta yeri tekmeliyor, yüksek sesle soluyordu. Rüzgâr, çamların tepesinde uğulduyordu. Gökyüzü yıldızlarla dolmuştu. Kayalıklarla dolu çölde günlerce sadık rehberi olan Göz, ışıl ışıl parlıyordu. Göz, batıyı gösteriyordu. Ama Ciri, bunun doğru bir yön olduğundan emin değildi artık. Emin olduğu hiçbir şey kalmamıştı.

Kendini günlerden beri ilk kez güvende hissetmesine karşın uyuyamıyordu. Artık yalnız değildi. Dallardan oluşan yatağını öteye, Sıçanlar'dan uzak bir yere kurmuştu. Onlar harap bir kulübenin ateşle ısınmış balçık zemini üzerinde yatıyorlardı. Sıçanlarda arasında epeyce mesafe vardı ama Ciri varlıklarını ve yakınlıklarını hissediyordu. Yalnız değildi.

Usulca yaklaşan ayak seslerini duydu.

"Korkma."

Kayleigh.

"Nilfgaard'ın seni aradığını onlara söylemeyeceğim," diye fısıldadı sarışın Sıçan yanına çömelerek. "Amarillo valisinin senin başına koyduğu ödülden söz etmeyeceğim. O meyhanede sen benim hayatımı kurtardın. Ben de karşılığında sana bir şey vereceğim. Güzel bir şey. Şimdi hemen."

Kızın yanma uzandı, usulca ve dikkatle. Ciri, ayağa kalkmayı denedi ama Kayleigh onu yattığı yere bastırdı, hareketi şiddetli değildi ama güçlü ve kararlıydı. Kızın ağzını parmaklarıyla hafifçe kapadı. Aslında gerek yoktu buna. Çünkü Ciri korkudan donup kalmıştı, bağırmak istese bile, kasılan, acıyla kuruyan boğazından ses çıkmazdı. Ama bağırmak istemiyordu. Sessizlik ve karanlık daha iyiydi. Daha güvenliydi. Daha tanıdıktı. Yaşadığı dehşetin ve duyduğu utancın üstünü örtüyorlardı.

Ciri inledi.

"Sus, ufaklık," diye fısıldadı Kayleigh, kızın gömleğinin şeritlerini ağır ağır çözerken. Kumaşı, ağır ağır ve yumuşak hareketlerle kızın omzundan kaydırdı ve gömleğin alt kısmını kalçalarından beline doğru sıyırdı. "Korkma. Göreceksin, hoşuna gidecek."

Ciri, sert ve kuru elin dokunuşları altında titriyordu. Kımıldamadan öylece yatıyordu, gergin ve kaskatıydı, şuurunu kaybettiren ve iradesini felce uğratan bir korkuyla dolmuştu içi. Şakaklarını ve yanaklarını ateşten kavuran bir tiksinti kaplamıştı yüreğini. Kayleigh, sol elini kızın başının altına yerleştirdi, kızı iyice kendine doğru çekti, bir yandan da Ciri'nin gömleğinin ucunu ısrarla aşağıya doğru çekiştiren elini itmeye çalışıyordu. Ciri tir tir titriyordu.

Karanlıkta yine bir hareket hissetti, bir sarsıntı duydu ve bir tekmenin sesini işitti.

"Çıldırdın mı sen, Mistle?" diye homurdandı Kayleigh, hafifçe doğrularak.

"Rahat bırak kızı, domuz."

"Çekil. Git uyu."

"Kızı rahat bırak, dedim sana."

"Onu rahatsız mı ediyorum, sence? Bağırıyor mu ya da elimden kurtulmaya çalışıyor mu? Onu usulca uyutmak istiyorum, hepsi bu. Rahatsız etme bizi."

"Çek git buradan, yoksa şişlerim seni."

Ciri, bir hançerin madenî kının içinde kaydığını duydu. "Çok ciddiyim," dedi Mistle. Karanlıkta Ciri'nin tam tepesinde duruyordu. "Doğruca çocukların yanına git. Ama hemen." Kayleigh, alçak sesle söverek doğruldu. Sonra sesini çıkarmadan kalktı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Ciri gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü, çoğaldığını, hızla çoğaldığını ve solucanlar gibi saçlarının arasına karışıp oradan kulaklarına yürüdüğünü hissetti. Mistle gelip yanına uzandı, üzerini postla örttü. Ama çözülmüş gömleği düzeltmedi. Olduğu gibi bıraktı. Ciri yeniden titremeye başlamıştı.

"Sakin ol, Faika. Geçti."

Mistle sıcaktı, katran ve duman kokuyordu. Elleri Kayleigh'ninkinden küçüktü, daha hassas, daha yumuşaktı. Daha hoştu. Ama Ciri her dokunuşla kasılıyordu, çenesi ve boğazı âdeta donuyordu, bütün bedeni korku ve iğrenmeyle felce uğruyordu. Mistle ona iyice sokulmuş, korurcasına sarılmıştı, kulağına rahatlatıcı sözler fısıldıyordu ama küçük eli sıcacık bir sümüklüböcek gibi durmaksızın ama usulca hareket ediyordu, kararlıydı, yolu ve hedefiyle iyi geliyordu Ciri'ye. Ciri, korku ve tiksintiden oluşan demir kıskacın açılıp gevşediğini hissetti, bu kıskacın içinden çıkıp aşağıya doğru kaydığını, derinlere, daha derinlere, çaresiz teslimiyetin ve boyun eğmenin çamurlu ılık çukuruna çaresizce düştüğünü hissetti. İtici ve aşağılayıcı güzellikle bir teslimiyetti bu.

Boğuk boğuk, umutsuzca inledi. Mistle'ın sıcak soluğu boynunda dolaşıyor, ıslak, kadife dudakları omzunu, köprücük kemiğini öpüyor, sonra yavaş yavaş aşağılara doğru kayıyordu. Ciri bir kez daha inledi.

"Sus, atmaca yavrusu," diye fısıldadı Mistle ve bir kolunu usulca kızın başının altına soktu. "Artık yalnız değilsin. Yalnızlık bitti."

Ciri ertesi sabah gün ağarmadan kalktı. Postların altından usulca sıyrıldı. Ağzı açık halde uyuyan ve gözlerini koluyla örten Mistle'ı uyandırmak istemiyordu. Mistle'in kolunun tüyleri diken diken olmuştu. Ciri, kızı özenle örttü. Biraz duraksadıktan sonra yaklaştı, fırça gibi dikilmiş kısa saçlarını hafifçe öptü. Mistle, uykusunda bir şeyler mırıldandı. Ciri, yanağından süzülen bir damla yaşı eliyle sildi.

Yalnız değildi artık.

Öteki Sıçanlar hâlâ uyuyordu, içlerinden biri gürül gürül horluyordu, hatta biri uzun uzun yellendi. Alev, kolunu Giselher'in göğsüne atmış, yatıyordu, gür saçları her yana saçılmıştı. Atlar, burunlarından soluyup tepiniyorlardı, bir ağaçkakan kısa aralıklarla bir karaçamın gövdesini gagalayıp duruyordu.

Ciri, nehre doğru yürüdü. Soğuktan titreyerek uzun uzun yıkandı. Sert hareketlerle yıkanıyor, üzerinden artık atılması mümkün olmayan şeylerden kurtulup temizlenmek istiyordu. Yanaklarından sicim gibi yaşlar süzülüyordu.

Faika.

Sular, taşların üzerinden köpürerek çağlıyor, akıyor, sislerin arasında kayboluyordu.

Her şey akıp gidiyordu. Sislerin arasında kayboluyordu.

Her şey.

Ayaktakımıydı hepsi. Savaşın, felaketin ve nefretin yarattığı bir sürüydü bunlar. Felaket ve nefret birleşmiş, bunları aynı kıyıya vurmuştu, tıpkı taşan bir nehrin sürüklenen, taşların sürte sürte düzleştirdiği kapkara tahta parçalarını ifraz ettiği ve kıyılara yığdığı gibi.

Kayleigh, yağmalanmış bir kalede dumanların, yangının ve kanların ortasında ayılıp gözlerini açmıştı, onu evlat edinmiş ailenin ve akrabalarının cesetleri arasında yatıyordu. Cesetlerle kaplı anayolda sendeleyerek ilerlerken Reef'e rastlamıştı. Reef, Nilfgaard İmparatoru Emhyr'in Ebbing'deki ayaklanmayı bastırmak üzere yolladığı birlikte bir askerdi.

Kaleyi iki günlük kuşatmadan sonra alan ve talan edenlerden biriydi. Birlik, kaleyi zapt ettikten sonra Reef yaşadığı halde onu yüzüstü bırakmışlardı. Yaralı arkadaşlarıyla ilgilenmek, Nilfgaardlı özel timin alışkanlıkları arasında yer almıyordu.

Kayleigh önce, Reef'i de temizlemeyi düşünmüştü. Ama yalnız kalmak istememişti. Üstelik Reef de Kayleigh gibi on altı yaşındaydı.

Birbirlerinin yaralarını sardılar. Bir vergi memurunu birlikte öldürüp soydular, birlikte bir handa bira içip sarhoş oldular, sonra da gasp ettikleri atlarla köyden geçerken el koydukları paranın kalanını bol keseden harcadılar, gülmekten katıldılar.

Nissirlerden ve Nilfgaardlı devriyelerden birlikte kaçtılar.

Giselher, askerden firar etmişti. Geso hükümdarının ordusu, Ebbingli isyancılarla işbirliği içindeydi muhtemelen. Muhtemelen öyleydi. Giselher, propagandacıların onu nereye getirdiklerini tam olarak bilmiyordu, çok sarhoştu. Ayılıp teftiş sırasında başçavuştan ilk dayağı yedikten sonra toz olmuştu. Önce tek başına dolanıp durmuş ama Nilfgaardlılar isyancı ittifakını parçaladıktan sonra, ormanlar başka asker kaçaklan ve sığınmacılarla dolmuştu. Sığınmacılar kısa sürede çeteler kurmuşlardı. Giselher de bunlardan birine girmişti.

Çete, köyleri yakıp yıkıyor, talan ediyor, konvoylara saldırıyordu, Nilfgaardlıların süvari bölüğünden vahşice kaçarken birbirleriyle kaynaşıyorlardı. Yine kaçtıkları bir sırada koruda orman elfleri ile karşılaşmışlar ve bu karşılaşma dört bir yandan fırlatılan siyah tüylü okların hedefi olan çetenin sonu olmuştu. Oklardan biri Giselher'in omzuna saplanmış ve onu bir ağaca çivilemişti. Sabaha karşı bu oku çekip çıkaran ve yarasına pansuman yapan, Aenyeweddien olmuştu.

Elflerin, Aenyeweddien'i neden gözden çıkardıklarını, işlediği hangi suçtan dolayı ölmesine karar verdiklerini Giselher hiçbir zaman öğrenememişti. Çünkü burası kimselere ait olmayan, özgür Kadim Irk'ı insanlardan ayıran bir bölgeydi, burada yapayalnız kalmak bir elf dişisi için ölüm fermanı demekti. Yalnız bırakılmış bir dişi elf ölürdü. Yanına bir yoldaş bulamazsa tabii.

Aenyeweddien bir yoldaş bulmuştu. Giselher, "Ateşin Çocuğu" anlamına gelen adını çok zor ve şiirsel bulduğu için ona kısaca Alev demişti.

Mistle, Kuzey Maecht'te yer alan Thurn kentinde yaşayan varlıklı, soylu bir aileden geliyordu. Prens Rudiger'in vasalı olan babası, isyancılar ordusuna katılıp mağlup olmuştu ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Thurn sakinleri, Gemmery'nin barış birliklerinin yaklaştıkları haberi üzerine kentten kaçınca, Mistle'ın ailesi de kenti terk etmiş, Mistle da panik içinde ilerleyen kalabalığın arasında kaybolmuştu. Kendini bildi bileli pamuklara sarılıp prensesler gibi büyütülen narin küçük hanım, topraklarından kaçanlara ayak uyduramamıştı. Üç gün boyunca tek başına dolanıp durduktan sonra Nilfgaardlıların ağzına bakan kelle avcılarının eline düşmüştü. On yedi yaşını doldurmamış kızlara rağbet büyüktü. Tabii bakireyseler. Avcılar, bakirelik kontrolü yaptıktan sonra ona dokunmamışlardı. Mistle, bu kontrolden sonra bütün gece hıçkırarak ağlamıştı.

Velde Nehri ovasında, kelle avcılarının kervanı Nilfgaardlı eşkıyaların saldırısına uğramış, darmadağın edilmişti. Bütün avcılar ve erkek tutsaklar öldürülmüş, yalnızca kızların canları bağışlanmıştı. Kızlar canlarının neden bağışlandığını bilmiyorlardı ama yakında öğreneceklerdi.

Mistle kervandan hayatta kalan tek kişiydi. Çırılçıplak, bedeni morluklarla kaplı halde, kir ve kan içinde yol kenarındaki çukura atılmış, onu oradan Asse çekip çıkarmıştı. Asse, köyün demircisinin oğluydu, üç günden beri Nilfgaardlıların peşindeydi, gözünü çılgınca intikam bürümüştü çünkü eşkıyaların annesine,

babasına ve kız kardeşine yaptıklarını gizlendiği kenevir tarlasından izlemek zorunda kalmıştı.

Günün birinde Gheso'nun bir köyündeki Lammas hasat şenliğinde karşılaşmışlardı. Savaş ve yokluk, o günlerde yukarı Velve topraklarına henüz uğramamıştı. Köylüler, geleneklerine göre ağustosu gürültülü danslarla ve oyunlarla kutluyorlardı.

Kalabalığın arasında birbirlerini uzun süre aramak zorunda kalmamışlardı. Mistle o insanlardan her bakımdan farklıydı. İkisinin çok ortak yönü vardı.

Göze çarpan, gösterişli, fantastik giysilere, gasp edilmiş parıltılı şeylere, güzel atlara, dans ederken bile kemerlerinden çözmedikleri güzel kılıçlara ikisi de tutkundu. İkisinin de ortak özellikleri kibir, küstahlık, özgüven, kavgacılık ve şiddetti.

Ve nefret.

Onlar, Nefret Çağı çocuklarıydı. Başkalarına karşı nefretten başka hiçbir şey duymuyorlardı. Tek önemsedikleri güçtü. Karayollarında kolayca edindikleri silahlarını ustaca kullanmaktı önemli olan. Bir de kararlılık. Hızlı bir at ve keskin kılıç.

Ve de yoldaşlar. Dostlar. Arkadaşlar. Çünkü tek başına olan ölürdü - açlıktan, kılıç darbesinden, oktan, mızraktan, ipten, ateşten ölürdü. Tek başına olan ölürdü - şişlenirdi, kafasına vurulurdu, tekmelenirdi, ırzına geçilirdi, oyuncak niyetine elden ele dolaştırılırdı.

Hasat şenliğinde karşılaşmışlardı. Huysuz, siyah saçlı, boyu göğe doğru uzanan Giselher. Sıska, uzun saçlı, hain gözlerle bakan, yüzünü buruşturduğunda iğrenç bir ifade alan Kayleigh. Hâlâ Nilfgaard aksanıyla konuşan Reef. Uzun boylu, uzun bacaklı, saman sarısı kısa saçları sakal gibi dikilmiş Mistle. Kocaman gözlü,

esnek bedenli, akarcasına dans eden, çatışırken gözü dönen, ince dudaklı, küçücük elf dişli Alev. Geniş omuzlu, çenesinde sarı kıvırcık sakalları olan Asse.

Giselher, elebaşları olmuştu. Ve kendilerine Sıçanlar adını verdiler. Bir gün birisi onlara öyle seslenmiş ve bu ad hoşlarına gitmişti.

Çalıyor, yağmalıyor ve öldürüyorlardı, hunharlıkları dilden dile dolaşıyordu.

Nilfgaardlı valiler önceleri onları küçümsediler. Tıpkı öteki çeteler gibi, öfkeli köylülerin eylemlerine yenik düşeceklerini, birbirlerini karşılıklı öldürüp kendi köklerini kendilerinin kazıyacağını sandılar. Çünkü topladıkları ganimetlerin miktarı artınca çete dayanışmasının yok olacağından köylülerin kuşkuları yoktu. Valiler öteki çetelerle ilgili olarak

haklıydılar ancak Sıçanlar konusunda yanılıyorlardı. Çünkü Sıçanlar nefret çocuklarıydı, ganimeti reddediyorlardı. Zevk için çalıp öldürüyorlardı; kervanlardan gasp ettikleri atları, büyükbaşı, buğdayı, hayvan yemini, tuzu, katranı ve bezi köylerde dağıtıyorlardı. Dünyada her şeyden çok sevdikleri silah, giysi ve mücevher karşılığında terzilere ve zanaatkarlara avuç dolusu altın ve gümüş saçıyorlardı. Armağanlara boğdukları insanlar onları yedirip içiriyor, yatacak ve saklanacak yer veriyorlardı. Nilfgaardlılar ve Nissirler onlara öldüresiye işkence ettiklerinde bile Sıçanlar'ın saklandıkları yerleri ve kullandıkları gizli yolları söylemiyorlar, onları asla ele vermiyorlardı.

Valiler yüksek ödüller koyuyordu. Başlarda Nilfgaard altınlarına tamah edenler olmuştu. Ama muhbirlerin evlerinden geceleri alevler yükseliyor, yangından kaçanlar, dumanların arasından hayaletler gibi yaklaşan atlıların kılıç darbeleri altında can veriyorlardı. Sıçanlar, sıçan usulü saldırıyorlardı. Usulca, sinsice, zalimce. Sıçanlar, öldürmeye ölesiye tutkundular.

Valiler, başka çetelere uyguladıkları yöntemlere başvurarak, Sıçanlar'ın arasına hainler sokmayı denediler. Ama başarılı olamadılar. Sıçanlar, dışarıdan gelen kimseyi aralarına almıyorlardı. Nefret Çağının eseri olan kapalı ve birbirlerini kardeş sayan altı kişilik grup yabancı istemiyordu. Kendilerinden olmayanı reddediyordu.

Ta ki becerikli, kül sarısı saçlı, konuşmayı sevmeyen, Sıçanlar'ın hakkında hiçbir şey bilmedikleri cambaz kız ortaya çıkana kadar.

Onunla ilgili tek bildikleri, bir zamanlar her birinin olduğu durumda olmasıydı. Tek başınaydı, üzgündü, Nefret Çağının ondan aldıklarına hüzünleniyordu.

Ve Nefret Çağı nda tek başına olan ölürdü.

Giselher, Kayleigh, Reef, Alev, Mistle, Asse ve Faika.

Amarillo valisi, sıçanların artık yedi kişi olarak yakıp yıkmaya devam ettiklerini öğrendiğinde âdeta küçük dilini yutacaktı.

"Yedi mi?" diye sorup askerlere şaşkınlıkla bakakaldı. "Altı değil, yedi kişi miydiler? Emin misin?"

"Yaşamak istediğimden nasıl eminsem, sayılarının yedi olduğundan da öyle," dedi, katliamdan tek sağ kurtulan asker kısık bir sesle.

Bu isteğinde çok haklıydı çünkü askerin başı ve yüzünün yarısı kirli ve kanlı sargılar içindeydi. Nice savaşlara katılmış olan vali, askerin yukarıdan gelen bir kılıç darbesi aldığını anlamıştı. Asker, kılıcın sivri ucuyla soldan, çok deneyim ve sürat isteyen bir darbeye maruz kalmıştı, sağ kulağı ve yanağı hedef alınmıştı çünkü bu noktaları ne miğfer ne de demir boyunluk koruyabiliyordu.

"Anlat."

"Velde kıyısından Thurn'a doğru ilerliyorduk," diye başladı asker. "Efendi Evertsen'in güneye inen araba konvoyuna eşlik etmemiz emredilmişti. Bize, nehri geçtiğimiz sırada yer yer çökmüş bir köprüde saldırdılar. Arabalardan biri takılıp kalmıştı, biz de arabayı çekip kurtarmaları için başka bir arabanın atlarının koşumlarını çıkarmıştık. Konvoyun diğer arabaları yollarına devam ettiler, ben beş adamla ve levazım subayıyla orada kaldım. İşte o noktada üzerimize çullandılar. Subay, öldürülmeden önce son anda bunların Sıçanlar olduğunu haykırdı. Bunun üzerine adamlarımız geri dönüp bunlara saldırdı... Ama Sıçanlar herkesi katlettiler. Ben bunu görünce..."

"Sen bunu görünce," dedi vali yüzünü ekşiterek, "topuklarını atm sağrısına gömdün! Ama canını kurtarmak için yine de geç kalmıştın."

"O saldırdı üstüme," dedi asker başını önüne eğerek, "başta görmediğim o yedinci. Bir kızdı. Çocuk sayılırdı. Genç ve deneyimsiz olduğu için Sıçanlar onu arkaya bırakmışlar, diye düşünmüştüm."

Valinin ziyaretçisi oturduğu loş yerden öne doğru eğilmişti. "Kız mıydı?" diye sordu. "Görüntüsü nasıldı?"

"Diğerleri gibiydi. Elfler gibi boyalıydı, papağanlar gibi gösterişliydi, püsküller, kadifeler, işlemeli ipekler içindeydi, başında da tüylü bir bere vardı..."

"Sarışın mıydı?"

"Sanırım evet, efendim. Kızı görünce hemen atımı ona doğru sürdüm, hiç değilse arkadaşlarımın öcünü bununla alırım, kana kan, diye düşündüm. Daha güçlü vurabilmek için, sağdan yaklaştım. Ama nasıl yaptı bilmiyorum. Ben ona isabet ettiremedim galiba. Kılıcımı sanki bir hayaletin, bir cinin üzerine indirmiştim. .. O şeytan bunu nasıl başardı bilmiyorum... Siper aldığım halde vurabildi beni... Tam ağzımın ortasına... Efendim ben Sodden'de, Aldersberg'de bulunmuş biriyim. Ama bu karıdan ömürlük izler taşıyacağım."

"Yaşadığına şükret," diye homurdandı vali, ziyaretçisine bakarak. "Seni nehir kanalında yaralı bulduklarına da şükret. Şimdi kahraman sayılacaksın. Onlarla çarpışmadan kaçsaydın eğer, ağzına ömürlük izler almadan atları ve malları yitirmiş biri olarak karşıma çıksaydın, hemen sallandırırlardı seni! Hadi, yürü şimdi. Doğru askerî hastaneye."

Asker dışarı çıktı. Vali, ziyaretçiye döndü. "Burada görev yapmanın hiç kolay olmadığını, işimin başımdan aşkın olduğunu bizzat gördünüz, Sayın Teftiş Amiri. Siz başkentten bakıp bizim eyaletlerde ağzımızı açıp oturduğumuzu, bira içtiğimizi, kızları düzdüğümüzü ve rüşvet aldığımızı düşünüyorsunuz. Daha fazla adam ve para yollamayı kimse düşünmüyor, sadece komutlar yollanıyor: ver, yap, bul, herkesi çalıştır, sabahtan akşama kadar dön dolaş... Ama burada kendi sıkıntılarımızdan beynimiz çatlıyor. Sıçanlar gibi beş ya da altı çete ortalığı toza dumana katıyor. Doğrudur, en korkuncu Sıçanlar ama gün geçmiyor ki..."

"Yeter, yeter." Stefan Skellen yüzünü buruşturdu. "Kendinizi ne amaçla acındırdığınızı biliyorum, Sayın Vali. Ama boşuna acındırıyorsunuz. Verilen emirlerden sizi kimse kurtarmayacak, Sakın umutlanmayın. Sıçanlar, çeteler olsun ya da olmasın, siz aramayı sürdüreceksiniz. Arama sonuçlanıncaya kadar bütün olanaklarınızı devreye sokacaksınız. İmparatorun emri böyle."

"Üç haftadır arıyoruz," dedi vali alnını buruşturarak. "Ayrıca ne aradığımızı tam olarak biz de bilmiyoruz; in midir, cin midir, samanlıkta bir iğne midir, belli değil. Sonunda ne oluyor? Adamlarımız sırra kadem basıyor, belli ki isyancılar ya da çeteler tarafından öldürülüyorlar. Bir kez daha söylüyorum, Sayın Teftiş Amiri, sizin şu kızı bugüne kadar bulamadıysak, bundan sonra

da bulamayacağız. Böyle birinin var olduğundan kuşkuluyum zaten. Ama tabii..."

Vali sustu, düşündü, başını eğip teftiş amirine gözlerinin üstünden baktı.

"Şu kız... Sıçanlar'ın yanındaki şu yedinci..."

Baykuş, mimiğinin ve hareketinin ikna edici olmasına gayret ederek eliyle geçiştirdi. "Hayır, Sayın Vali. Kolay çözümlere kaçmayın öyle. Süslenip püslenmiş bir yarı elf ya da ipeklere bürünmüş bir eşkıya bizim aradığımız kız olamaz kesinlikle. Aramayı sürdürün. Bu bir emirdir."

Vali yüzünü asıp pencereden dışarı baktı.

"Ve bu çetenin," diye ekledi İmparator Emhyr'in teftiş amiri Stefan Skellen, namıdiğer Baykuş umursamaz bir sesle, "adları sıçan mıymış neymiş... Bunların işini bitirin. Sayın Vali. Eyaletlerde yeniden düzen kurulmalı. Kolları sıvayın. Yakalayın ve asın, bir an önce, hiç uzatmadan. Hepsini."

"Söylemesi kolay," diye mırıldandı vali. "Gücümün yettiği ne varsa kesinlikle yapacağımı imparatora iletebilirsiniz. Ama yine de bence, o yedinci kızı Sıçanlar'ın elinden canlı olarak alsak..."

"Hayır," diye sözünü kesti Baykuş, sesinin onu ele vermemesine özen göstererek, "istisna yok, hepsini asacaksınız. Yedisini de. Onlar hakkında bir şey duymak istemiyoruz artık. Tek söz duymak istemiyoruz."

ARKA KAPAK YAZISI VE TANITIM BÜLTENİ

ARKA KAPAK YAZISI

Rivyalı Geralt, kendisini büyücülerin karşısında ve korkunç bir savaşın ortasında buluyor.

"Yapamam... Onu yazgısına teslim edemem. Yapayalnız o şimdi... Oysa hiç yalnız kalmamalı, Dandelion. Sen bunu anlayamazsın. Kimse anlayamaz ama ben anlıyorum. Eğer yalnız kalırsa, bir zamanlar... Bir zamanlar benim başıma gelenleri o da yaşayacak... Sen bunu anlayamazsın…"

Nilfgaard İmparatoru Emhyr var Emreis harekete geçmek üzere. Tek bir hamleyle Kuzey Krallıkları'nı parçalamak, önüne çıkmak talihsizliğine düşen herkesi öldürmek veya esir almak istiyor. Geçmişte Sodden Tepesi'nde büyücüler yüzünden yenilen Nilfgaard İmparatoru bu sefer zaferle arasına hiç kimsenin giremeyeceğinden emin.

İnsanların ve devletlerin çıkar savaşlarına kesinlikle bulaşmamayı ve daima tarafsız kalmayı seçen Rivyalı Geralt bu sefer çok zor bir karar vermek zorundadır. Kehanetlerde bahsedilen, tüm dünyayı değiştirmeye yazgılı çocuk onun kendi kızı gibi sevdiği Ciri'dir. Ve Ciri'yi korumak için Geralt'ın yapmayacağı şey yoktur. Nihayet bir taraf seçmek ve canını hiçe saymak dâhil.

"BU KİTABI GERÇEKTEN, GERÇEKTEN ÇOK BEĞENDİM... SAPKOWSKI'NİN DÜNYASINDAKİ HİÇBİR KARAKTER SİYAH-BEYAZ DEĞİL. GERALT VE CANAVARLAR DÂHİL HERKES GRİNİN BİR TONU."

—The Deckled Edge

TANITIM BÜLTENİ

İngiltere için Tolkien, Amerika için George R. R. Martin neyse Doğu Avrupa için Sapkowski odur.

"SAPKOWSKI’NİN WITCHER EVRENİ, MODERN FANTASTİK EDEBİYAT DÜNYASININ EN DETAYLILARINDAN BİRİDİR VE BİRÇOK YENİLİKÇİ FİKİR SUNAR. KARMAŞIK KARAKTER İLİŞKİLERİ BU DÜNYAYI DAHA DA ZENGİNLEŞTİRİR... FANTASTİK EDEBİYAT HAYRANLARININ EL ÜSTÜNDE TUTACAĞI BİR SERİ."

B&N

"OKUDUĞUM EN İYİ VE EN İLGİNÇ FANTASTİK EDEBİYAT SERİLERİNDEN BİRİ. SAPKOWSKI HİÇ KİMSEYE BENZEMEYEN BİR TASARIMCI." Nerds of a Feather

"SAPKOWSKI’NİN ROMANI, KARMAŞIK BİR BÜYÜ GİBİ; FANTASTİK MALZEMELER, ENTELEKTÜEL DİSKUR VE İNCE BİR MİZAHIN KARIŞIMI."

Time

"ARTIK ESKİMİŞ BİR TÜRDE YENİ BİR SOLUK. SAKIN KAÇIRMAYIN." Dreamwatch

"SAPKOWSKI’NİN MÜTHİŞ ÜSLUBU, SANSASYONEL OLAYLAR VE İLGİ ÇEKİCİ BİR ATMOSFER YARATMADAKİ BULUNMAZ YETENEĞİ, GERİLİMİ VE MİZAHI USTA BİR HARMANDA BİRLEŞTİREBİLMESİ ONU EŞSİZ KILIYOR."

Polityka

"SAPKOWSKI İLGİNÇ VE OLAĞANÜSTÜ DERİNLİKTE KARAKTERLER YARATMAKTA USTA. SON DİLEK MELANKOLİ VE MİZAH DOLU BİR ROMAN."

The Wertzone

"POLONYALI YAZAR ANDRZEJ SAPKOWSKI’NİN KARAKTER BAZLI MUHTEŞEM YAZILMIŞ ESERİ TÜRÜNÜN EN ÖNDE GELEN ROMANLARINDAN."

The Specusphere

"TANIDIK HİKÂYELERİN BÖYLE FARKLI ELE ALINMASI ÇOK SEVİNDİRİCİ. SON DİLEKİN ÇOĞU BİR PERİ MASALI GİBİ."

SFX

"DOĞU AVRUPA FOLKLORU VE EFSANELERİ İLE GÜZEL PRENSESLER VE HUYSUZ ŞEYTANLAR BİR ARADA. SON DİLEK TE HİÇBİR ŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL. BAŞLADIĞINIZ ZAMAN BIRAKAMAYACAKSINIZ." Waterstones

"MIEVILLE VE NEIL GAIMAN GİBİ SAPKOWSKI DE ESKİYİ ALIP YENİLİYOR... FANTASTİK TÜRDE TAZE BİR AÇILIM."

Foundation

"BU KİTABI GERÇEKTEN, GERÇEKTEN ÇOK BEĞENDİM.. SAPKOVVSKI'NİN DÜNYASINDAKİ HİÇBİR KARAKTER SİYAH BEYAZ DEĞİL. GERALT VE CANAVARLAR DÂHİL HERKES GRİNİN BİR TONU."

The Deckled Edge

"DÜNYADAN BIKMIŞLIĞI VE SAYISIZ SAVAŞTA GELİŞTİRİLMİŞ GÜÇLERİ, GERALT'I BÖYLESİNE İLGİNÇ BİR KARAKTER YAPIYOR."

Edge

Rivyali Geralt, Witcher serisinin ilk romanıyla geri döndü ve bu sefer dünyanın kaderini ellerinde tutuyor.

"Ben Witcher'im. Yapay olarak yaratılmış bir mutant. Para karşılığında canavar öldürürüm. Anne babaları bedelini öderlerse çocukları korurum. Parasını Nilfgaardlı anne babalar öderlerse Nilfgaardlı çocukları da korurum. Dünya harap olsa bile -ki bunu hiç sanmıyorum- bir canavar beni öldürünceye kadar bu dünyanın harabeleri üzerinde canavar öldürmeyi sürdürürüm. Bu benim yazgım."

Yüzyıldan fazla bir süredir insanlar, cüceler ve elfler barış içinde yaşıyordu. Ancak zaman değişti. Barış sona erdi ve farklı ırklar tekrar savaşmaya başladı. Hem birbirlerine karşı hem de kendi aralarında. Cüceler hısımlarını öldürüyor, elfler de insanları ve insanlarla dostluk kuran elfleri.

Bu çalkantılı çağda kâhinlerin beklediği bir çocuk doğar. Cintra Aslanı Kraliçe Calanthe’nin torunu Ciri’nin garip güçleri ve daha da garip bir kaderi vardır. Kehanetler onu "Alev" diye niteliyor, iyi veya kötü dünyayı değiştirecek kişi olarak.

Table of Contents

1. NEFRET ÇAĞI
    1. 1. Bölüm
    2. 2. Bölüm
    3. 3. Bölüm
    4. 4. Bölüm
    5. 5. Bölüm
    6. 6. Bölüm
    7. 7. Bölüm
    8. ARKA KAPAK YAZISI VE TANITIM BÜLTENİ
        1. ARKA KAPAK YAZISI
        2. TANITIM BÜLTENİ